

Giới thiệu Huyền Động Thiên Nhai

Thể loại: Hư nghĩ võng du, hiện đại

Người edit: Lazy

Tịch Thành luôn cảm thấy rằng đối với từng loại người nên dùng từng loại đối đãi khác nhau sao cho thích hợp.

Đối với kẻ có tiền, Tịch Thành sẽ dùng bạc để chết hấn.

Còn đối với Boss, cô sẽ làm nó tức chết bằng một cách nhanh nhất.

Đối với kẻ thù thì, sự "Lương thiện" trong người Tịch Thành sẽ tỏa ra để cảm hóa bọn họ...

Mà đối với những người bạn thì cô cảm thấy lừa của họ một bữa cơm chính là chuyện thiên kinh nghĩa địa.

Một cái giang hồ cười cười nháo nháo..

Một đám người bạn tham ăn..

Một đám tri kỉ nhưng tính tình không bình thường..

Tồn chi của cô là người không động ta, ta không động người. Còn nếu như động đến Tịch Thành cô, trực tiếp đem ra chém.

Giới thiệu sơ lược của người Edit:

“Huyền động thiên nhai” là một tiểu thuyết võng du viết về một khoản trò chơi Võ hiệp tên là “Trường Kiếm Thiên Nhai” – Một khoản trò chơi được xếp vào hàng ngũ Toàn tức/ Hư nghĩ (loại trò chơi này thường không dùng máy tính để đăng nhập mà thông thường sẽ sử dụng mũ giáp, vòng tay, kính mắt, khoang trò chơi... để mô phỏng nhân vật game theo hình dáng thật, con người thật của người chơi với độ chân thật rất cao, thường trên 80%. Người chơi các loại trò chơi này sẽ giống như bước vào một thế giới thứ hai, có thể cảm nhận được hầu như tất cả những cảm giác có thể có bên ngoài trò chơi, người chơi có thể sử dụng chiêu thức có sẵn được thiết kế trước hoặc sử dụng chiêu thức của bản thân để tăng tính chân thực cũng như chủ động của mình. Các NPC trong trò chơi có trí năng rất cao gần như là người thật, có tư duy, có cảm xúc, tuy nhiên vẫn chịu một phần thiết định nào đó của công ty phát hành trò chơi. Đặc biệt, với loại trò chơi này, công ty phát hành trò chơi thường không có/có rất ít quyền can thiệp vào quá trình vận hành, phát triển của game). Nhân vật chính thường được gọi là Tịch Thành, cô dùng một cái ID rất kiêu ngạo: Tịch Thành Điện Hạ, và thường tự xưng là ‘bản điện hạ’ – có thể có người nói cô ngông cuồng, nhưng đó là một phần tạo nên tính cách của cô, cô luôn có một giấc mộng võ hiệp và mình sẽ đứng trên đỉnh cao nhất. Cô là một người rất mạnh, rất tài trí, tính cách có chút quái, có chút lập dị, đôi lúc rất tàn nhẫn, nhưng cô đối đãi với bạn bè rất thật tình, nếu cô đã coi là bạn, thì cho dù đó chỉ là một NPC cô vẫn sẽ dùng tâm để đối xử. Cô có một quá khứ rất đau thương, một tuổi thơ đen tối. Cô bước vào game với một khối tài sản kếch xù nhưng cô độc, trong suốt trò chơi, cô đã dần mở rộng vòng quan hệ của bản thân, từng bước tìm được những người bạn đáng để cô tin tưởng, cùng chơi đùa cùng ăn uống cùng đấu trí. Thế giới “Trường Kiếm Thiên Nhai” có thể nói như một giang hồ thực thụ, có chém giết, có ân oán, có tranh đấu giành thiên hạ, cũng liên quan đến triều đình tranh quyền đoạt ngôi; đặc biệt được tô đậm trong truyện này chính là tình bạn giữa Tịch Thành và những người bạn của cô, một đám tính cách không mấy bình thường nhưng đều tham ăn, và đều rất mạnh. Cô cũng rất may mắn, may mắn gặp được một số chuyện/nhiệm vụ không phải ai cũng có thể gặp, cô gặp được những người bạn tốt, tìm lại được em trai mình, xua tan đi những nỗi ám ảnh suốt thời gian qua, cô đã có thể cười một cách thoải mái, và đặc biệt, có một người yêu cô, yêu con người thật của cô, muốn bảo vệ cô, cho dù con đường theo đuổi người yêu của anh còn một chặng dài phải đi. Bên cạnh những chi tiết kịch tính, những tình huống gay cấn đến nghẹt thở hay những cảnh máu me thì truyện vẫn có đầy những tình tiết hài hước đan xen, làm nên một câu chuyện đầy màu sắc.

Bỏ qua yếu tố võng du, truyện giống như viết về những con người xuyên không vào thời cổ đại, tranh đấu, kết bạn, lập mưu hành kế trả thù lẫn nhau. Chi khác ở chỗ, trên giang hồ này, người chết đi có thể sống lại (ngoại trừ NPC), vậy nên con người càng không e ngại về những hành vi của mình sẽ phải chịu trách nhiệm gì, họ thoải mái chém giết lẫn nhau, gây thù oán với nhau, thậm chí còn lan cả vào trong thực tế.

Riêng Tịch Thành, cô là ai?

Các NPC nói với đồ đệ của mình: Có chộc ai cũng không nên chộc đến ma nữ Tịch Thành.

Các người chơi nói với nhau: Có chộc ai cũng không nên chộc đến ma nữ Tịch Thành.

Sau lưng cô, là cả một triều đình, là hơn một nửa giang hồ.

Cô – cốc chủ Di Tinh Cốc – là Tịch Thành Điện Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tên thư sinh này đến cùng có tác dụng gì?

Từ trước đến giờ, Tiểu Thành không biết rằng thật sự sẽ có một ngày cô có thể tùy ý làm những chuyện mình muốn.

Cô không phải là người có dã tâm, yêu cầu của cô rất đơn giản, cô chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường yên ổn.

Nhưng mà nhìn lại hiện tại, cô đã có một khối tài sản xài mấy đời cũng không hết. Để có được phần tài sản này, cô lại phải trả một cái giá tương đối thê thảm.

Cô là một đứa trẻ mồ côi, cùng em trai sống nương tựa lẫn nhau, ngay cả tên đều do chính cô đặt. Cô từng thể sẽ vĩnh viễn sống cùng em trai, chăm sóc nó, bảo vệ nó, nhưng mà năm đó, cô đã thất hứa. Cô bỏ lại em trai mình, bị người phụ nữ là ác mộng cả đời cô nhận nuôi.

Vì vậy sau ngày đó, Tiểu Thành chưa bao giờ cười một cách vui vẻ, cũng chưa bao giờ phóng túng khóc một trận.

Cô cười khổ một tiếng rồi đăng nhập vào trò chơi.

Thời đại này đã rất tiên tiến, trò chơi trực tuyến nhiều đến đếm không xuể, phương Đông phương Tây ma huyền tiên hiệp cái gì, chỉ cần bạn nghĩ đến đều không có gì là làm không được. Các loại sản phẩm công nghệ cao ngày càng đa dạng. Nói trắng ra là, cho dù bây giờ bạn nói người ngoài hành tinh đang đứng trước mặt bạn đại khái đều có người tin.

Từ lúc còn rất nhỏ Tiểu Thành có một giấc mộng vô hiệp. Kỳ thật chuyện này cũng không khó lý giải, người có cuộc sống càng đau khổ thì càng mãnh liệt hướng tới tự do. Cô cảm thấy thế giới như vậy có lẽ sẽ khiến cô sống thật vui vẻ, không giống với thực tế bị các loại khuôn sáo trói buộc. Cô có thể luyện một thân võ công, sau đó bảo vệ em trai, hoặc lại tiêu dao giang hồ, trường kiếm thiên nhai. Cho nên khi biết có một khoản trò chơi trực tuyến như vậy được bán ra, cô liền lập tức chạy đi mua một bộ.

Khoản trò chơi này tên là [Trường Kiếm Thiên Nhai], là một khoản trò chơi vô hiệp, mức độ chân thật của trò chơi dĩ nhiên đạt tới 100%, NPC trong trò chơi đều có tự chủ tư tưởng cùng tính cách. Thật ra cái này cũng không phải chuyện gì khoa trương, kiểu trò chơi như vậy, [Trường Kiếm Thiên Nhai] không phải là đầu tiên cũng không phải là cuối cùng. Nhưng mà con số 100% này không phải chỉ hoàn toàn đồng bộ cùng với sự thật, cho dù hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển như thế, nhưng đồng bộ với sự thật vẫn là không có khả năng, cái gọi là 100% đại khái là dao động ở trên dưới 80% sự thật.

Trò chơi không có giai đoạn thử nghiệm mà trực tiếp đưa vào hoạt động, Closed Beta cũng chỉ do nội bộ nhân viên công ty hoàn thành. Lại nói loại trò chơi vô hiệp toàn tức hư nghĩ cũng không thiếu, mà Tiểu Thành lựa chọn khoản trò chơi này chẳng qua là vì trong quảng cáo nói đây là một trò chơi vô hiệp, chỉ cần có thực lực, chỉ cần có may mắn thì sẽ có vô hạn khả năng xảy ra. Mà công ty phát hành trò chơi sẽ không dễ dàng can thiệp vào.

Tiểu Thành thật sự rất chờ mong khoản trò chơi này, nó giúp cô có thể thực hiện giấc mộng nhiều năm qua. Tuy rằng những thứ mô phỏng kia chung quy đều là giả, nhưng mà cô vẫn ôm không ít mong đợi đối với trò chơi này.

Cô đeo thiết bị, ngồi trên ghế mát-xa để tránh thời gian chơi trò chơi lâu dài khiến cơ thể mệt mỏi.

Bộ thiết bị của trò chơi này không cần kết nối với máy tính, nói cách khác bản thân thiết bị này chính là một chiếc máy tính, trên có một tai nghe nối lên với mắt kính, tai nghe dùng để trao đổi nói chuyện, mắt kính dùng để điều chỉnh thị giác cùng xem diễn đàn. Thiết kế này cũng là để tiện mang theo lúc đi công tác hay du lịch.

Điều chỉnh thiết bị cho tốt, đăng nhập trò chơi, trước mặt Tiểu Thành bỗng nhiên tối sầm, sau đó cô xuất hiện ở một căn phòng thoát nhìn rất tinh xảo, trong phòng chỉ có một cái bàn nhỏ bằng gỗ, trên bàn để một chén trà xanh cùng mấy cuốn sách bày biện ngay ngắn. Một người nam nhân dáng vẻ mười phần thư sinh đang hồ hững nhìn Tiểu Thành thật lâu mà không nói gì.

Trong lòng Tiểu Thành bần chồn, trong tiểu thuyết NPC tiếp tân của các Game Online không phải đều là nữ sao? Không phải đều là mỹ nữ có thể khiến nam nhân phun máu cả sao? Làm sao mà đến lượt cô thì lại biến thành một tên thư sinh chỉ ngồi nhìn cô mà không nói gì chứ?

Thật ra đây cũng chỉ là do hệ thống đặt ra mà thôi, người chơi nam tiến vào trò chơi thì NPC tiếp tân là nữ, mà người chơi nữ tiến vào trò chơi thì NPC tiếp tân sẽ là nam.

Tiểu Thành còn đang tự hỏi thì nghe thấy thư sinh ở đối diện mở miệng.

Thư sinh cao thấp đánh giá Tiểu Thành một phen rồi mới hỏi: “Người tên là gì?”

“Tịch Thành Điện Hạ” Biết đây là đang thành lập Username, Tiểu Thành nghĩ một chút liền trả lời.

Thư sinh hơi gật đầu. Sau đó Tiểu Thành chợt nghe thấy một giọng nữ từ hệ thống: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, tên không bị lặp, thân phận được xác lập.

Thư sinh tiếp lời nói: “Để cho ta xem thuộc tính của ngươi đi.”

Tiểu Thành gật gù đầu đưa cái thẻ cầm trên tay lên trước mắt kính quét qua một lần, sau đó giọng nói hệ thống lại vang lên: người chơi Tịch Thành Điện Hạ, giới tính: Nữ, thuộc tính như sau: Căn cốt 35, nhanh nhẹn 42, ngộ tính 50, may mắn 23. Thuộc tính cùng thân phận buộc định. Xác nhận xong.

Tịch Thành nhìn xem thuộc tính của bản thân, gật đầu mà không nói thêm gì.

Lúc ban đầu các người chơi đều có tổng nhất 150 điểm thuộc tính, 150 điểm thuộc tính này sẽ phân phối đến 4 hạng thuộc tính là căn cốt, nhanh nhẹn, ngộ tính cùng may mắn, từng hạng có trị số lớn nhất là 50 điểm. Nhưng mà phân phối như thế nào không phải do người chơi tự mình quyết định mà là lúc mua thiết bị trò chơi, ở chỗ mua sẽ được tiến hành xem xét toàn thân, căn cứ vào cơ bản tình trạng thân thể lúc đó mà hệ thống phân phối ra, sau đó người mua sẽ nhận được một cái thẻ lưu trữ thuộc tính của bản thân. Sau khi về nhà xác lập thân phận nhân vật, người chơi dùng thẻ quét qua trước mắt kính một chút, thuộc tính liền tự động buộc định với người chơi.

Căn cốt chính là điều kiện tiên quyết trong trò chơi, tương đương với tình trạng thân thể trong hiện thực, 35 điểm căn cốt trong trò chơi là ở mức bình thường, đương nhiên phương diện này không tính đến người chơi nào đó không hay ho chỉ có mấy điểm thuộc tính đáng thương.

Mà nhanh nhẹn chính là tốc độ cùng phản ứng của một người, trò chơi sơ kì đại khái sẽ có rất nhiều người ôm ý tưởng đánh không lại thì bỏ chạy nên sẽ cầu trời khẩn phật hi vọng nhanh nhẹn của mình càng cao càng tốt.

Ngộ tính, ý nghĩa cũng như tên gọi, chính là năng lực lĩnh ngộ của một người, nói thông tục chính là nó quyết định đến một người có thông minh hay không, mà Tịch Thành thật may mắn, ngộ tính thể nhưng đạt tối đa 50 điểm. Việc này sẽ có trợ giúp rất lớn trong tương lai.

Còn may mắn, đó chính là độ may mắn của nhân vật này trong trò chơi, mà 23 điểm may mắn thực sự chỉ là một con số không cao.

Sau khi phân phối xong thuộc tính, vĩnh viễn buộc định cùng nhân vật, sau này trên giang hồ cũng không có được phẩm hay trang bị gì có thể gia tăng bốn hạng thuộc tính này. Mà toàn bộ vũ khí cùng trang bị đều chỉ có lực công kích cùng lực phòng ngự, một bộ phận cực nhỏ sẽ có một ít thuộc tính đặc thù.

Thư sinh vẫn mang biểu tình lạnh lùng, hần nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, động tác thật ưu nhã, phảng phất chung quanh hết thảy đều không tồn tại. Mà lúc này giọng nói hệ thống lại vang lên một lần nữa: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, dung mạo có thể được điều chỉnh tăng lên hoặc giảm đi 20%. Xin hỏi có điều chỉnh dung mạo hay không?

“Không.”

“Xin hỏi có lựa chọn chức năng hóa trang hay không?”

“Hóa trang?”

“Đúng, trò chơi này có thiết đặt hệ thống hóa trang, tiến hành trang điểm cho khuôn mặt, xin hỏi có lựa chọn hóa trang không?”

Tịch Thành ngẫm lại công năng rất thú vị cũng như rất nhân tính hóa này, dù sao không phải người nào sinh ra cũng có một khuôn mặt cô trang, luôn có những người sau khi mặt đồ cô trang xong nhìn chẳng ra cái gì cả, có công năng này có thể tùy vào trang phục mà điều chỉnh khuôn mặt mình, như vậy có thể giảm đi rất nhiều tình huống xấu hổ, đối với những người muốn giữ nguyên dung mạo lại thích cái đẹp thì đây coi như là tin vui. Huống chi hóa trang cũng do hệ thống phụ trợ điều chỉnh, như vậy cho dù là người đối với trang điểm không có nửa phần nghiên cứu cũng không bị luống cuống tay chân.

Vì thế Tịch Thành liền trả lời “Có.”

“Xin lựa chọn độ dài tóc.”

Tịch Thành suy nghĩ một chút, lựa chọn tóc dài đến thắt lưng.

“Xin lựa chọn màu tóc.”

Tịch Thành nhìn qua khung lựa chọn trước mặt, mặt trên có các màu sắc mà người chơi có thể lựa chọn, Tịch Thành điểm chọn màu đen, sau đó ở tóc đen điểm nhuộm thêm một tầng màu xanh nhạt. Bình thường nhìn không mấy khác biệt, nhưng khi ở dưới ánh nắng mặt trời có thể nhìn thấy màu xanh da trời nhàn nhạt, như vậy sẽ không quá mức đơn điệu.

“Xin lựa chọn trang điểm khuôn mặt.”

Vì thế Tịch Thành lựa chọn màu mắt là màu lam pha chút màu lục, vẽ viền mắt, chỉnh lông mi dài hơn, tô son môi rồi điểm xác định. Sau đó trải qua hệ thống phụ trợ điều chỉnh, một cô gái vô cùng phù hợp với hình tượng cổ đại đứng ở bên trong cái phòng nhỏ tinh xảo.

Lại nói tiếp, Tịch Thành rất buồn bực, hết thảy đều do ‘nữ hệ thống’ hoàn thành, ngoại trừ hỏi một cái tên, gã thư sinh này chính là dùng bản mặt người chết kia ở đó uống cái chén trà uống hoài mà không hết! Nhưng mà có ai nói cho cô biết đi chứ, gã thư sinh này đến cùng có tác dụng gì vậy?

Thấy thư sinh vẫn luôn không nói lời nào, Tịch Thành thật sự có loại xúc động muốn xông tới cắn chết hắn đi. Cô phát hiện từ khi tiến vào cái trò chơi này, cô bắt đầu trở nên thiếu bình tĩnh, trong thực tế trầm mặc ít nói Tiểu Thành tựa hồ bắt đầu dần thay đổi. Ngay cả chính cô cũng không biết, thay đổi như vậy đối với cô mà nói là tốt hay là xấu nữa.

Không biết có phải là cảm ứng được ý nghĩ của Tịch Thành, thư sinh đặt chén trà xuống, từ từ mở miệng hỏi: “Người sắp bước vào giang hồ này, ta có một vấn đề riêng muốn hỏi người, giấc mộng của người là gì?”

“Giấc mộng?” Tịch Thành có chút không hiểu, chơi trò chơi còn đề cập đến vấn đề khát vọng làm cái gì?

“Đúng, là giấc mộng. Giang hồ là một thế giới rất tàn khốc, mỗi một người đều ôm khát vọng của chính mình bước vào cái giang hồ này. Bọn họ có người muốn làm đệ nhất thiên hạ, có người muốn tuyệt đỉnh võ công, kẻ muốn kiếm tiền, cũng có người muốn tìm người yêu làm một đôi thần tiên quyến lữ. Còn người? Giấc mộng của người là gì? Khát vọng của người là gì? Đệ nhất thiên hạ? Võ công trang bị? Thần binh lợi khí? Gia tài bạc triệu? Hay là thần tiên quyến lữ?” Thư sinh không để ý đến Tịch Thành nghi vấn, tự mình thao thao bất tuyệt.

Tịch Thành suy nghĩ một chút, đột nhiên cô cảm thấy có chút rối rắm. Giấc mộng, giấc mộng của cô là gì đây? Tay nắm thành quyền, hình như đã nghĩ thông suốt điều gì đó, cô mở miệng nói: “Ta không muốn làm đệ nhất thiên hạ, cũng không muốn làm thần tiên quyến lữ cái gì cả, tiền tài ta có rất nhiều, võ công trang bị thần binh lợi khí hết thảy đều là tùy duyên. Ta muốn chính là một đám hảo bằng hữu có thể cười đùa đánh nhau cãi nhau, sau đó sống một cuộc sống ung dung tự tại, cũng có đủ năng lực bảo hộ chính mình. Không chủ động tham dự giang hồ phân tranh nhảm chán, nguyên tắc của ta là ‘người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất dĩ bi chi đạo hoàn bi thi bi thân[1]’, tiêu điều tự tại, chẳng phải sẽ rất khoái hoạt sao?” Dứt lời, cô lại lộ ra một cái mỉm cười.

Thư sinh ngẩn người, hẳn cũng không nghĩ đến Tịch Thành sẽ trả lời hắn như vậy, hẳn tiếp đãi vô số người chơi, câu hỏi thủy chung cũng chỉ một vấn đề này, mà đáp lại hắn cùng lắm cũng đều là thanh danh, địa vị, võ công, tiền tài, trang bị, tình yêu... Hẳn nghe nhiều đến chết lặng, mà nữ nhân trước mắt này lại nói cho hắn biết, nàng chỉ muốn tiêu dao mà thôi. Vì vậy thư sinh mang vẻ mặt khó có thể hiểu được hỏi lại: “Người muốn có bằng hữu đồng sinh cộng tử? Còn là một đám? Nói thật, chuyện này sẽ rất khó.”

Tịch Thành cười cười, thần nhiên nói tiếp: “Không, ta không muốn bằng hữu đồng sinh cộng tử, ta muốn, là bằng hữu có thể cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm.”

Thư sinh cả kinh, sau đó lộ ra vẻ mặt tán dương: “Bằng hữu có thể cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm còn khó khăn hơn so với đồng sinh cộng tử.”

Tịch Thành vén tóc cười nói: “Ta biết, cho nên càng thêm đáng giá, đáng quý trọng.”

Vì thế thư sinh bị người nữ nhân này gọi lên hứng thú, hẳn cẩn thận nhìn kỹ Tịch Thành. Nhiều nhất cũng không quá 20 tuổi, chính là thời điểm tuổi trẻ lông bông, tại sao những câu nàng nói ra khiến hắn mơ hồ cảm thấy có chút tang thương? Là ảo giác sao?

“Câu trả lời của người làm ta rất hài lòng, bây giờ ta sẽ thưởng cho người, người có thể lựa chọn cơ thể xuất hiện hiệu quả đặc thù lúc người cao hứng hoặc tức giận. Nhớ kỹ, chỉ có thể lựa chọn một loại.” Thư sinh lại thành thoi nâng lên chén trà.

“Đừng nói việc này là ‘Ăn tàng nhiệm vụ’ chứ? Hình như ta còn chưa tiến vào trò chơi mà?” Nói đến đây, trong lòng Tịch Thành đầy nghi hoặc nhưng cũng có chút chờ mong.

“Có thể nói là phải, cũng có thể nói không phải. Mỗi một người vào đây ta đều hỏi vấn đề này, chỉ cần bọn họ trả lời khiến ta hài lòng ta đều thưởng cho như vậy. Về phần tác dụng của phần thưởng này, sớm muộn gì người cũng sẽ biết. Tốt lắm, người lựa chọn đi.”

“Như vậy sao, cao hứng thì bỏ qua đi. Lúc tức giận làm cho quanh thân ta xuất hiện ánh sáng nhạt màu trắng đi.”

“Người xác định?”

“Xác định.”

“Tốt. Bây giờ người có thể tiến vào trò chơi.”

Sau đó thư sinh vung tay lên, Tịch Thành liền đứng ở Tân Thủ thôn.

-

[1] dĩ bi chi đạo hoàn bi thi bi thân: Lấy đạo của người đó trả lại cho người đó / ăn miếng trả miếng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nơi này là tân thủ thôn sao? rất có cá tính!

Trước mắt Tịch Thành tối sầm lại vài giây, sau đó cô phát hiện mình đứng ở một cái thôn nhỏ. Thôn mang phong cách cổ xưa, tên là Thiên Lí thôn. Trong thôn xây dựng vài ngôi nhà nhỏ không theo quy luật nào cả, có vài thôn dân cùng người chơi chạy qua chạy lại.

Tịch Thành quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện thôn này ba mặt giáp núi, chỉ có một mặt thông hướng thành thị.

Tịch Thành hướng trong thôn đi vào, thế này cô mới hiểu được thế nào được kêu là một biển người. Cô còn tưởng mình vào trò chơi đã rất sớm rồi, không ngờ đến có vô số người còn sớm hơn cô. Mà đây chỉ là một trong số các Tân Thủ thôn, thôn khác không biết còn có bao nhiêu người nữa đây.

Kỳ thật Tịch Thành chưa bao giờ chơi Game online, những hiểu biết về những trò chơi kiểu này toàn bộ đều từ tiểu thuyết Võng du mà ra. Cái khác không kể đến, riêng tiểu thuyết Võng du thì cô xem không ít. Ở tình huống bình thường, người chơi vào Tân Thủ thôn hoặc làm nhiệm vụ hoặc đi đánh quái. Mà với tình huống hiện tại, quái hẳn là giành không được mà giẫm chết người thì chắc không ít đâu.

Tịch Thành định đi đến chỗ trưởng thôn xem thử có nhiệm vụ gì có thể làm hay không. Còn chưa đến nơi cô đã thấy không ít người chơi hùng hùng hổ hổ đi ra từ nhà trưởng thôn, trên mặt là đủ loại biểu cảm, rất đặc sắc.

Trong lòng Tịch Thành nghi hoặc, đây là làm sao vậy? Dù lòng mang nghi hoặc nhưng chân cô cũng không dừng lại, đi hai ba bước liền đến trước nhà trưởng thôn. Nhưng mà vấn đề ở chỗ cô vào không được! Người chơi chen chúc đầy một sân, nước chảy cũng không lọt đấy chứ. Cô không hiểu được, trưởng thôn này là tuấn nam hay mỹ nữ sao? Tại sao lại đông như thế này?

Mất thấy tạm thời chen không vào được, Tịch Thành quyết định tới chỗ các NPC khác xem thử. Nhưng mà không thấy thì thôi, nhìn thấy liền bị dọa nhảy dựng. Chỗ nào mất nhìn tới được thì đều là người với người, trùng trùng điệp điệp rất đồ sộ.

Tịch Thành còn cho là trong thôn này đang tuyển hoa hậu đấy chứ.

Không có biện pháp, cô quyết định vẫn nên đi đánh quái trước thì tốt hơn.

Cô hướng về phía núi mà đi, dọc đường toàn là mấy con thỏ và gà rừng. Tịch Thành mở xem bảng thuộc tính, cô vẫn ở cấp 0. Thực tế mà nói, mấy con thỏ với gà rừng này chưa chắc cô có thể đánh chết, kiểm tra ba lô cũng chỉ có một thanh kiếm gỗ cho người mới cùng 5 viên huyết được. Cái này không khỏi khiến người ta cảm thấy công ty phát hành trò chơi thật sự quá keo kiệt.

Tịch Thành cũng không nghĩ nhiều mà xuất ra kiếm gỗ xông thẳng đến chỗ con thỏ. Cô chém một nhát lại một nhát, nhưng mà mỗi một nhát kiếm cũng chỉ có thể khiến con thỏ mất hai ba điểm huyết, con thỏ lại chạy nhanh nữa, việc này làm Tịch Thành đau đầu. Trong hiện thực cô là một người ghét vận động, vào trong trò chơi này lại phải chịu tội kiểu này, trong lúc nhất thời cô thật sự muốn mắng ông trời.

Tịch Thành chém thỏ cùng gà rừng thật lâu mới nghe được hệ thống thông báo thăng 1 cấp. Cô nhất thời không biết nói gì, như thế này phải chém đến tám đời sao? Nghĩ xong cô lại cầm kiếm đi hành hạ mấy động vật nhỏ đáng thương kia.

Trong lòng cô cảm thấy rất kì quái, tại sao tất cả người chơi khác đều tình nguyện chạy đến chỗ NPC mà không chịu đi đánh quái? Vậy nên điểm đánh quái mới chỉ có vài cái người chơi rải rác du đãng qua lại như hồn ma thế này đây.

Tịch Thành lác đầu, định thân lại tiếp tục thăng cấp. Mười cấp đầu quả nhiên thăng cấp rất chậm, một thời gian dài như vậy cô cũng chỉ miễn cưỡng lên được tới cấp 4. Lúc này người chơi đã lục tục chạy trở về, điểm luyện cấp nhất thời lại chen đầy người chặt như nêm cối, có người thường chỉ vì mấy chuyện vặt vãnh mà gây gỗ đánh nhau. Tịch Thành cũng lười tranh giành với bọn họ, cô kiểm tra lại ba lô của mình, bên trong nhiều thêm được mấy văn tiền cùng mấy cái bánh bao được gói bằng giấy, xem xong cô cũng không quay đầu nhìn lại mà trực tiếp trở về thôn tìm nhiệm vụ làm.

Lúc cô về đến chỗ nhà trưởng thôn, người chơi đã đi gần hết. Cao thấp đánh giá trưởng thôn, cô nghĩ thầm đây chẳng phải chỉ là một ông già bình thường thôi sao? Nhân khí của ông ta cũng quá khoa trương đi chứ, chẳng lẽ thật là do thi tuyển mà ra?

Tịch Thành tiến lên phía trước, cung kính hỏi: “Trưởng thôn, xin hỏi ta có thể giúp ngài chuyện gì không?”

Trưởng thôn nhìn qua cô một cái rồi lại không để ý đến nữa.

Tịch Thành lại hỏi lần nữa: “Việc này ... Xin hỏi trưởng thôn, trong thôn có chuyện gì cần ta giúp không?”

Trưởng thôn lại nhìn cô một cái rồi trực tiếp tránh đi.

Tịch Thành nổi giận nham. Cô nghĩ thầm “Chết tiệt, ông dám không nhìn ta, coi như thật sự ông được tuyển chọn đảng hoàng thì cũng không thể tùy tiện đùa bỡn người chứ! Ta cũng không tin cái chuyện quý quái này.”

Vì thế người nào đó cúi kinh quán lấy trưởng thôn hỏi đi hỏi lại chỉ một câu, nhưng mà trưởng thôn vẫn mang bộ mặt người chết không thèm để ý đến cô. Trước đó còn liếc cô một cái, bây giờ thì tốt hơn rồi, hoàn toàn không nhìn luôn!

Tịch Thành không kiên trì nữa mà chuyển sang tìm mấy NPC khác, nhưng mà chuyển này hoàn toàn khiến cô phát điên. Cô cũng chả bận tâm đến hình tượng mà ngửa mặt lên trời hét lớn: “Khốn kiếp! Đám NPC này quá cá tính đi!!!”

Người đi đường thường thường liếc nhìn Tịch Thành, họ đều mang vẻ mặt “Ta đồng tình với cô”, còn có không ít người nghị luận chuyện gì đó.

“Thật đáng thương, lại thêm một người bị NPC làm phát điên.”

“Đúng vậy, cô gái này cũng đẹp đấy, thật sự rất đáng tiếc.”

“Đây là người thứ mấy rồi?”

“Không biết nữa, đếm không hết. Đúng rồi, anh nói thử xem, tại sao đám NPC này đều không để ý đến người khác chứ?”

“Sao tôi biết được? Tôi bám theo họ hai giờ họ cũng chẳng thèm để ý đến tôi. Này còn để cho người ta thắng cấp không đây?”

“Ai da, thật đáng thương. Quên đi, chúng ta cũng đáng thương lắm.”

Bên này Tịch Thành nghe thấy vậy, cảm thấy an ủi bởi không phải một mình cô gặp phải chuyện này. Tịch Thành vốn là người rất quật cường, không cho cô làm cô càng muốn làm cho bằng được. Cô thật sự không tin mình không làm được. Vì vậy cô lại chạy về chỗ trưởng thôn tiếp tục thi triển chiêu ‘đeo bám dai dẳng’ đại pháp. Nhưng là cô quán lấy trưởng thôn một giờ liền mà ông ta cũng không nhìn cô lấy một cái.

Tịch Thành cảm thấy chơi trò chơi này thật đúng là chẳng ra làm sao cả, hoàn toàn là khảo nghiệm mức độ kiên nhẫn của người chơi. Trong lòng càng nghĩ càng ghen ghét, vừa định mở miệng chửi thề thì nghe tiếng hệ thống vang lên:

“Đình! Chúc mừng người chơi Ái Tử Nhi lấy được viên đá nhiệm vụ, thưởng cho một thanh thiết kiếm, 50 viên huyết dược. Hệ thống nhiệm vụ tại Thiên Lí thôn được mở ra. Xin mời người chơi đến chỗ NPC nhận nhiệm vụ.”

“Đình! Chúc mừng người chơi Ái Tử Nhi lấy được viên đá nhiệm vụ, thưởng cho một thanh thiết kiếm, 50 viên huyết dược. Hệ thống nhiệm vụ tại Thiên Lí thôn được mở ra. Xin mời người chơi đến chỗ NPC nhận nhiệm vụ.”

“Đình! Chúc mừng người chơi Ái Tử Nhi lấy được viên đá nhiệm vụ, thưởng cho một thanh thiết kiếm, 50 viên huyết dược. Hệ thống nhiệm vụ tại Thiên Lí thôn được mở ra. Xin mời người chơi đến chỗ NPC nhận nhiệm vụ.”

Hệ thống thông cáo liên tục ba lần, Tịch Thành còn chưa phản ứng kịp đã thấy lão trưởng thôn mặt lạnh kia đột nhiên kích động nắm tay cô: “Tiểu cô nương, ta là trưởng thôn ở đây, người đến với thôn chúng ta thế này chính là có duyên phận. Nhìn cô nương đáng vẻ hiên ngang anh tuấn bất phàm nên nhất định là người nhiệt tâm, không biết cô nương có thể giúp lão hủ gửi một phong thư đến Vương đại thẩm được không?” Nói xong hần lộ ra nụ cười hiền lành, còn dùng ánh mắt ‘ta tin tưởng người sẽ đáp ứng ta’ mà nhìn Tịch Thành.

Tịch Thành toát mồ hôi, ai nói ‘tâm nữ nhân như kim đáy biển’ chứ? Nam nhân thì không như vậy sao? Ông lớn này thì không như vậy sao? Lão trưởng thôn này mới thật sự là trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách nữa. Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt cũng đủ dụ dỗ lường gạt người rồi đấy. Nói lại, đáng vẻ hiên ngang anh tuấn bất phàm là gì chứ? Có thể hình dung một cô nương như vậy sao? Còn có cái trò chơi rách nát, muốn làm cái nhiệm vụ đưa tin thôi mà cũng phải tìm cho ra viên đá nhiệm vụ mới mở ra được hệ thống nhiệm vụ, cái này không phải là đùa bốn người khác sao!!!

Nhưng mà Tịch Thành cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi, cũng không thể động thủ đánh hấn. Có quý mới biết lúc này mà đánh NPC thì có hậu quả gì.

Mạnh mẽ áp chế xúc động muốn đánh người, Tịch Thành hít thở thật sâu, giả vờ cười: “Không thành vấn đề, chút việc nhỏ đó ta nguyện ý cống hiến sức lực.” Nói xong liền quay đầu rồi đi, không quan phía sau lưng lão trưởng thôn thao thao bất tuyệt cái gì mà ‘Hảo hài tử, thật sự là tâm lòng hiệp nghĩa, quả thật là phúc của võ lâm’ linh tinh.

Tịch Thành ra khỏi cổng nhà trưởng thôn liền đi tìm Vương đại thẩm, đến trước cửa nhà Vương đại thẩm thì cô có chút hối hận vừa rồi không giết cái lão trưởng thôn đáng chết kia. Quay đầu nhìn khuôn mặt đáng đánh đòn của lão còn đang cười với cô, Tịch Thành mắng to: “Có bệnh sao! Ngay tại cách vách có gì thì chỉ cần kêu một tiếng không phải xong rồi sao? Viết thư làm gì chứ? Ăn no rủng mỡ ở đây đóng vai người có ăn học sao?” Trưởng thôn không nói gì cả, mỉm cười đi vào trong nhà. Chính là không biết nếu như Tịch Thành biết lão trưởng thôn vừa vào trong nhà liền lấy kim không ngừng đâm vào hình nộm viết tên cô thì cô sẽ có cảm thụ thế nào.

Tịch Thành đưa thư cho Vương đại thẩm, hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành. Vì thế Vương đại thẩm lại cười nịnh với Tịch Thành: “Tiểu cô nương, gà nhà ta chạy mất rồi, có thể mời người giúp ta bắt nó trở về không?”

Tịch Thành đáp ứng Vương đại thẩm. Nhưng mà vấn đề là gà nào nhìn chả giống nhau, cô phải đến chỗ nào bắt nó chứ?

Vì vậy cô hỏi Vương đại thẩm: “Vương đại thẩm, thẩm có biết nó chạy về hướng nào không?”

Vương đại thẩm nhìn cô như nhìn một đứa ngốc, sau đó bày ra vẻ bất đắc dĩ trả lời: “Cái này thì ta biết.”

Tịch Thành cao hứng, cô hỏi vấn đề này vốn chính là muốn phát tiết một ít bất mãn đối với trưởng thôn mà thôi. Cũng không nghĩ đến Vương đại thẩm thật sự biết. Cho nên cô lại hỏi tiếp: “Có thể nói cho ta biết không?”

Vương đại thẩm cười cười: “Đương nhiên là có thể. Con gà đó nó hướng chỗ sân nhà ta mà chạy.”

Sau khi thốt ra những lời này, Vương đại thẩm phát hiện không thấy Tịch Thành đâu. Mà bạn trẻ Tịch Thành của chúng ta bị té xỉu trên mặt đất sau khi nghe xong câu trả lời của Vương đại thẩm.

Tịch Thành đứng lên, vỗ vỗ bộ áo vải tân thủ mặc vào làm cho người ta liên tưởng đến người hầu bàn, sau đó hướng phía sân đi đến. Đừng nói đâu xa, con gà kia đang tập đi đáng ‘người mẫu’ ngay tại trong sân đây này!

Tịch Thành tức giận, đi tới túm cánh gà lên liền mang nó quay vào trong nhà.

Nhưng mà mang vào thì Vương đại thẩm lại không vừa ý. Bà ta sốt sắng nói với Tịch Thành: “Ai nha, tiểu cô nương, tại sao người lại bắt nó mang vào nhà chứ, để nó ngoài sân là được. Thật là, thanh niên bây giờ thật không biết làm việc gì cả...(tiếp sau tính lược 50000 chữ). Thôi bỏ đi, xem ở chỗ người đã giúp ta nên ta thưởng cho người. Lần sau nhớ chú ý hơn.” Dứt lời trên tay Tịch Thành xuất hiện 2 cái bánh bao, 1 văn tiền cùng 1 khối thịt gà đã nấu chín.

Mà lúc này Tịch Thành làm gì có thời gian rồi quản mấy chuyện này, cô đang ngây người ra đó. Cô không hiểu được, con gà vốn ở trong sân, bà ta không muốn cô bắt vào nhà thì tại sao muốn cô đi phí sức? Chỉ vì việc này mà cô bị Vương đại thẩm giáo dục hơn nửa giờ, có làm không chứ????!!!!

Sau đó Tịch Thành lần lượt làm hết các nhiệm vụ trong thôn, không phải đồn cùi chính là săn bắn, nếu không chính là giúp ai đó tìm về con chó nhỏ con mèo nhỏ đi lạc. Mà bất luận làm nhiệm vụ nào, vẫn là khâu ‘bị cảm ơn’ sau khi hoàn thành nhiệm vụ đều khiến cô lãng phí rất nhiều thời gian. Chuyện này khiến Tịch Thành hiểu được một điều, Thiên Lí thôn không có lấy một người bình thường! Cũng từ đó có thể biết, công ty phát hành trò chơi đã làm trăm phương nghìn kế để kéo chậm tiến trình người chơi thăng lên cấp 10.

Sau khi làm xong hết các nhiệm vụ, Tịch Thành cầm con thỏ mà Lý liệt hộ[1] đưa cho cô đến nhà trưởng thôn. Trưởng thôn nhìn thấy cô liền lập tức chào đón với nụ cười trên mặt: “Tiểu cô nương thật sự mang tấm lòng hiệp nghĩa giúp đỡ tất cả mọi người trong thôn, không biết cô nương đến tìm lão hủ còn có chuyện gì?”

Tịch Thành càng nhìn lão trưởng thôn này càng cảm thấy hắn cười thật âm hiểm, nhưng mà cũng mặc kệ thôi, trước hết làm xong nhiệm vụ lại tính sau. Vì thế Tịch Thành ráng bày một khuôn mặt tươi cười nói với trưởng thôn: “À, cũng không có gì, Lý liệt hộ nhờ ta gửi cho ngài lão nhân gia[2] 2 con thỏ để ngài ném thử.” Hơn nữa Tịch Thành còn cố ý nhấn mạnh 3 chữ ‘lão nhân gia’.

Trưởng thôn cười cười: “Cảm ơn tiểu cô nương, Lý liệt hộ thật đúng là có tâm.” Dứt lời trên người Tịch Thành liền xuất hiện loại hào quang duy độc báo hiệu thăng cấp.

Tịch Thành trầm nghĩ, việc thăng cấp thật sự khó khăn, làm toàn bộ nhiệm vụ trong thôn mới chỉ thăng lên 2 cấp, còn không bằng đi đánh quái đâu.

Lại nghe trưởng thôn nói tiếp: “Tiểu cô nương, chờ người lên đến cấp 10 là người có thể đến tìm ta, ta sẽ truyền tống người đến chỗ thành thị.”

Tịch Thành nói tiếng cảm tạ rồi kiểm tra lại cấp bậc của mình. Bây giờ cô mới có 6 cấp, đến cấp 10 để xuất thôn còn kém 4 cấp. Nhìn lại trên tay mới tăng thêm 3 văn tiền, 2 cái bánh bao cùng một khối đá bỏ đi có lực công kích +1, giờ đến chút xúc động châm biếm Tịch Thành cũng không có. Lắc đầu, cô không hề nghĩ ngợi liền chạy về hướng ngọn núi đi đánh quái.

-

[1] liệt hộ: Thợ săn.

[2] lão nhân gia: ông cụ, ông lão (cung kính), thường để gọi những người trên 70 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Được người cứu từ trên tay ... boss

Trở lại trong núi, người vẫn nhiều như vậy. Cô nhìn lại mấy con thỏ con gà, chúng đã không cho cô bao nhiêu kinh nghiệm nữa rồi, vậy nên cô quyết định lại leo lên thêm một đoạn nữa.

Trên đường cô nhìn thấy một người chơi đang cầm thiết kiếm chém 4 con chó hoang, trong lòng không khỏi thấy hâm mộ.

Thiết kiếm, lúc này là một hi vọng xa vời...

[Trường Kiếm Thiên Nhai] không giống với những trò chơi trực tuyến khác, ở Tân Thủ thôn, ngoại trừ kiếm gỗ tân thủ, bộ đồ vải tân thủ, giày cỏ tân thủ cùng 5 viên huyết được cấp lúc mới vào trò chơi thì không có bất cứ thứ gì khác. Trong Tân Thủ thôn chỉ bán được phẩm cùng mấy thứ như kiếm gỗ đao gỗ mà thôi, sau khi ra khỏi Tân thủ thôn đến thành thị mới mua được thiết kiếm. Mà cũng đồng dạng như vậy, ở Tân Thủ thôn không học được trụ cột võ công, tất cả đều phải đến thành thị mới có thể học. Nhưng mà có một ngoại lệ, đó chính là đánh BOSS. Mặc dù không phải 100%, nhưng tỉ lệ bạo ra trụ cột võ công từ BOSS là rất lớn.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ lại một chút, khiến cho người chơi cấp bậc không cao cầm kiếm gỗ đao gỗ đi đánh BOSS một mình sao? Có thể nghĩ xem, ở giai đoạn sơ kì, lúc mọi người còn đang dùng kiếm đao bằng gỗ, sở hữu một thanh thiết kiếm có thể mang đến bao nhiêu tiện lợi. Dù sao thăng lên cấp 10 rất khó. Mà một khi đủ cấp 10 đến thành thị, ngược lại việc thăng cấp lại trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Có điều Tịch Thành hiểu được, có những thứ hâm mộ cũng không phải của mình, còn không bằng ngoan ngoãn đi đánh quái đâu.

Tịch Thành lại tiếp tục đi lên, chọn những con chó hoang lạc đàn mà giết. Động tác của mấy con chó hoang rất nhanh, một khi cào trúng liền lấy đi một phần ba lượng máu của cô. Mà giai đoạn đầu ai cũng chưa học qua võ công trụ cột, phần lớn người chơi đều dừng ở mức độ chém đại chém bừa, Tịch Thành cũng không ngoại lệ. Trừ khi đánh tới võ công trụ cột, hoặc từ mình nghĩ ra võ công thì người mới có bản lĩnh cùng quái triền đầu. Cho nên ở Tân Thủ thôn, tỉ lệ người chơi từ vọng tương đối cao.

Trải qua khoảng mười sáu mười bảy phút, cuối cùng con chó hoang cũng bị Tịch Thành ‘mài’ chết. Tịch Thành áp dụng chiến pháp rất bảo thủ, trong ba lô của cô chỉ có 5 viên huyết được lấy được lúc mới vào game nên không thể tùy tiện dùng, vì vậy khi bị chó hoang đánh bị thương, Tịch Thành lui đến chỗ nó không dễ dàng đánh tới được, đợi cho lượng máu khôi phục lại rồi đánh tiếp.

Tịch Thành một đường hướng trên núi mà đi, cô không dám đi giết những con quái kết thành đàn, không thể làm gì khác hơn là tìm những con lạc đàn mà ức hiếp.

Không bao lâu sau, Tịch Thành nghe thấy một tiếng thét lớn. Đến gần nhìn xem thử, cô liền vui vẻ không thôi. Sau bụi cỏ có một con chó hoang đi qua đi lại. Tịch Thành không nghĩ ngợi gì liền cầm kiếm gỗ xông lên, nhưng mà cũng trong khoảnh khắc xông lên ấy, cô hối hận. Con kia đâu phải là chó hoang lạc đường, mà là ‘phần trư ăn lão hổ’ Dã Cầu Vương! Nếu cô bị nó đá trúng một cái thôi cũng đủ mời cô đi bồi Diêm Vương uống trà. Những thứ cấp độ BOSS như thế này hiện tại cô không thể trâu vào. Nhưng cô thì tốt rồi, cầm một cây kiếm gỗ xông thẳng lên đâm nó, đây không phải muốn chết thì là gì đây?

Phản ứng đầu tiên của Tịch Thành chính là – Chạy! Nhưng cô chỉ là một cô gái, lại không học qua bất kỳ võ công nào, làm sao cô có thể chạy thắng BOSS chứ?

Cô nghĩ thầm trong bụng, chết thì chết, không phải chỉ rớt 1 cấp thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ! Cũng may trừng phạt từ vong trong [Trường Kiếm Thiên Nhai] cũng không quá nặng, người chơi sau khi chết bị giảm đi 1 cấp cùng rơi xuống vũ khí đang sử dụng mà thôi. Đương nhiên ngoại trừ những vũ khí đã qua Huyết tế buộc định[1].

Tịch Thành nghĩ vậy liền bình thường trở lại, cô giơ kiếm lên xông về hướng Dã Cầu Vương. Cô bất ngờ xoay người lại khiến Dã Cầu Vương giật mình trở tay không kịp. Một kiếm của cô đâm vào gáy Dã Cầu Vương, chỉ tiếc thanh kiếm bỏ đi này có lực công kích quá thấp, đâm trúng cũng như không, chỉ làm cho BOSS thấy chút da, nó cũng chẳng thêm đề tâm đến, ngược lại Tịch Thành suýt chút nữa bị cào rớt cánh tay.

Cô nhìn lại cánh tay mình, phải nói là máu thịt lẫn lộn. Tịch Thành vội vàng ăn vào một viên huyết được.

Máu bổ đầy, nhưng vết thương còn lại. Cũng bởi vì muốn làm cho giống như thật, miệng vết thương phải qua một ít thời gian mới biến mất. Nhưng may là nó cũng không đau lắm, hẳn là có liên quan đến độ đau đớn.

Độ đau đớn trong [Trường Kiếm Thiên Nhai] được điều chỉnh trong khoảng 5% đến 80%, Tịch Thành lựa chọn 10%, nói cách khác, cho dù bị người ta chém cho một đao thì cũng nhẹ nhàng không khác mấy với bị cửa kẹp trứng. Dù sao không phải ai cũng chơi trò ‘không có việc gì tìm ngược’.

Tịch Thành một bên chém một bên lui lại, cọ xát khoảng 2 phút, cô chết tâm. Chênh lệch thực lực lần này không phải đùa đâu. Cô dứt khoát nhắm mắt, cầm kiếm gỗ chém loạn xạ, chém trúng kiếm nào hay kiếm đó, mà cô thì hi vọng con Dã Cầu Vương có thể một chiêu giây sát chính mình để cô chết một cách thống khoái.

Tịch Thành nhắm mắt chém bừa thật lâu nhưng phát hiện mình vẫn còn sống, ngược lại phía trước nghe thấy tiếng đánh nhau. Cô cẩn thận đi về phía trước, nhìn thấy cách đó không xa có một người đang cầm kiếm gỗ độc đầu Cầu Vương. Tuy rằng thân pháp còn rất non, lại có thể an toàn lui lại sau khi công kích Dã Cầu Vương. Cô nghĩ thuộc tính nhanh nhẹn của người này chắc hẳn là rất cao.

Mà quan sát người đó triển đấu cùng Dã Cầu Vương, Tịch Thành cũng dần dần nhìn ra, mặc dù Dã Cầu Vương hành động rất nhanh, nhưng nhận biết phương hướng lại rất tệ. Mỗi khi người đó chạy trái chạy phải, Dã Cầu Vương thường không kịp phản ứng lại mà chạy quá đà.

Trong đầu Tịch Thành không ngừng suy tưởng các loại phương pháp đối phó với Dã Cầu Vương, mà lúc này người kia đã bị Dã Cầu Vương cào bị thương cả vai.

Tịch Thành cũng không nghĩ nhiều nữa mà chạy sang hướng trái ngược với Dã Cầu Vương, cô nhặt kên một cục đá ném về phía nó. Cũng bởi vì cục đá không có lực công kích, Dã Cầu Vương căn bản chẳng thêm đề ý đến cô.

Tịch Thành cảm thấy sốt ruột, tìm hết tất cả cục đá quanh đó ném về phía BOSS. Hành động lần này triệt để chọc giận Dã Cầu Vương, nó không để ý đến người đang đánh nhau với nó nữa mà quay đầu đuổi theo Tịch Thành. Tịch Thành cũng không luống cuống mà nhấc chân bỏ chạy. Mỗi khi Dã Cầu Vương muốn quay đầu lại, Tịch Thành lại ném qua một cục đá. Mà mỗi lúc nó sắp đuổi kịp cô, cô liền bất thành linh rẽ ngang chuyển dọc.

Dã Cầu Vương hoàn toàn nổi giận rồi, nó tăng tốc đuổi theo Tịch Thành. Người kia cũng bởi vì hành động của Tịch Thành mà có cơ hội tạm nghỉ, nuốt vội 1 viên huyết được rồi tò mò nhìn về hướng Tịch Thành đang trong thảm cảnh bị truy đuổi. Vừa nhìn thấy hắn liền sững sờ, cho dù không muốn sống cũng không cần thiết phải làm vậy chứ? Cô bỏ chạy thì cứ chạy, rẽ ngang lách dọc làm gì chứ? Rẽ cũng được đi, tại sao lại chui hướng có cây cối? Không sợ đụng trúng thân cây sao?

Hắn cảm thấy hắn nên chạy nhanh qua đó, tranh thủ thời điểm mấu chốt giúp cô ngốc kia chấn vài chiêu.

Mà bên này Tịch Thành không ngừng thay đổi hướng chạy, hơn nữa còn cố ý tăng tốc độ, thường thường quay đầu ném đá Dã Cầu Vương. Hành vi này khiến cho Dã Cầu Vương càng thêm tức giận, nó càng tăng tốc chạy về phía trước. Mà ngay lúc này Tịch Thành chạy đến gần một cây đại thụ sau đó bất ngờ rẽ sang bên, Dã Cầu Vương không phản ứng kịp liền đâm đầu vào gốc cây.

Việc này lại một lần nữa khiến người kia sững sờ. Vì thế hai người cũng không nói nhiều, nhanh chóng tổ đội, sau đó rất ấn ý thừa dịp Dã Cầu Vương còn choáng váng mà thượng đạo thượng kiếm cộng thêm chân đá quyền đánh, cuối cùng cũng miễn cưỡng đưa BOSS đến Tây Thiên.

Lúc này hai người đều nghe được thông báo của hệ thống: Định, hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Phong Khinh Lưu Vân, Tịch Thành Điện Hạ

thành công đánh chết BOSS Dã Cầu Vương, cấp bậc tăng lên 1 cấp.

Bây giờ hai người mới nhẹ nhàng thở ra, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất. Hai người tự mình giới thiệu một chút, sau đó bắt đầu nhìn những thứ Dã Cầu Vương bạo ra.

Trên mặt đất bày ra một đồng đồ lộn xộn. Hai người lật qua lật lại xem, có trụ cột kiếm pháp, có trụ cột ám khí, trụ cột nội lực, trụ cột bộ pháp, thiết kiếm, trâm ngọc bích cùng đá toàn cơ.

Tịch Thành cùng Phong Khinh Lưu Vân đều không nghĩ tới sẽ bạo ra nhiều thứ như vậy. Phong Khinh Lưu Vân nhìn chăm chăm một đồng này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chưa nghĩ ra nên tuyển chọn món nào.

“Tịch Thành, cô chọn trước đi.” Phong Khinh Lưu Vân về mặt khó xử nhìn cô.

Tịch Thành cười cười: “Anh lấy hết cả đi, nếu không có anh cứu tôi thì tôi đã sớm chết rồi. Những thứ này vốn là của anh.”

Phong Khinh Lưu Vân ngẩn người, xác thực đối với những thứ này hắn đều thực động tâm. Bây giờ hắn mới 7 cấp, mấy thứ này đối với hắn đều rất trọng yếu, nhưng mà BOSS này là do hai người cùng đánh, hắn là nên chia đều. Nhưng hắn không nghĩ đến cô gái này lại chịu phân hết cho hắn.

Tuy rằng hắn đều muốn nhưng mà không thể độc chiếm, đây là vấn đề nguyên tắc. Huống chi không ai biết được tương lai sẽ như thế nào, thực không đến mức vì mấy bộ trụ cột võ công do một con BOSS ở Tân thủ thôn bạo ra mà trở mặt với người ta. Vì thế hắn đã chuẩn bị tư thế thuyết minh cho Tịch Thành hiểu tầm quan trọng của mấy thứ này. Nhưng lúc nhìn thấy về mặt không chút quan tâm nào của Tịch Thành, ngược lại hắn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hắn cúi đầu suy nghĩ, vẫn là cần môi nói với Tịch Thành: “Cô vẫn nên chọn đi, cho dù mấy thứ này đều có thể mua được sau khi đến thành thị, nhưng mà đối với chúng ta bây giờ đều là thứ khó khăn mới có được. Có trụ cột võ công cùng thiết kiếm có thể giúp cô sớm rời khỏi Tân Thủ thôn, cũng giúp cô tiến nhanh hơn trên con đường làm cao thủ võ lâm.”

Tịch Thành vẫn mang vẻ mặt đó: “Tôi biết chứ, nhưng chúng đối với tôi lại không trọng yếu như vậy. Anh xem, tôi không sót ruột rời đi Tân Thủ thôn, cũng không vội vã muốn trở thành cao thủ như vậy. Tôi vào đây để chơi trò chơi, không có cụ thể mục tiêu, chuyện gì đến từ từ cũng sẽ đến thôi.”

“Nhưng tôi cũng không thể lấy hết toàn bộ, vốn BOSS là do hai chúng ta cùng nhau giết, một mình tôi lấy đi tất cả thành ra cái gì chứ?”

Tịch Thành suy nghĩ một chút, nói cũng đúng. Vậy nên cô lấy ra cây trâm ngọc bích.

“Vậy thế này đi, cây trâm này là vật dụng chuyên dùng của nữ, lực phòng ngự +9, thuộc tính cũng không tệ. Còn cục đá tên ‘Toàn Cơ’ này có lực công kích +4, nhiều hơn 1 điểm so với thanh kiếm tàn của tôi, đủ cho tôi ném quai một lần. Hai thứ này tôi lấy, những thứ còn lại thuộc về anh, được không?”

“Không được, cô mới chỉ lấy 2 thứ. Hơn nữa đều là không có gì trọng yếu. Cô phải biết rằng, có giá trị nhất trong đồng này là trụ cột võ công và thiết kiếm.”

“Những thứ đó thì...” Tịch Thành nhìn mấy cuốn trụ cột võ công đó, khó có được tự hỏi một lần.

Nhưng lúc này Phong Khinh Lưu Vân lại cắt ngang lời cô: “Không biết cô có thể cho tôi cuốn trụ cột ám khí không? Tôi có một người bạn muốn học ám khí, cho nên...”

Tịch Thành cười cười, không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng: “Tốt nha, như vậy thì tôi lấy trụ cột bộ pháp, tiện cho tôi lúc đánh không lại cũng có thể bỏ trốn. Trụ cột kiếm pháp, trụ cột nội lực, trụ cột ám khí cùng thiết kiếm đều về anh, như vậy có thể chứ?”

Phong Khinh Lưu Vân không kiên trì nữa mà gật gật đầu. Coi như hắn đã nhìn ra, người trước mắt này nếu không phải là người lòng dạ rộng rãi thì chính là một cô ngốc.

Sau khi chia của xong, hai người bỏ thêm nhau bạn tốt, nói lời tạm biệt liền ai đi đường nấy.

Mà lúc này hai người không phát giác, sau bụi cây có một bóng người vội vã rời khỏi.

-

[1] Huyết tế buộc định: Hình thức dùng máu của người chơi dính lên vũ khí để vũ khí nhận chủ, tức là sau này vũ khí đó chỉ có thể do người chơi đó sử dụng, không thể bị ăn cắp, không rơi xuống khi tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: 72 lần

Sau khi chia tay với Phong Khinh Lưu Vân, Tịch Thành xuống núi. Cô không dám tiếp tục leo lên nữa.

Lần này coi như may mắn, kịp thời lòi ra một cái Phong Khinh Lưu Vân, lần sau chưa chắc lúc đối mặt với BOSS không chỉ không chết còn kiếm được thứ tốt nữa đâu. Cho nên trước mắt vẫn nên rời khỏi đây là tốt nhất.

Đại khái đến chỗ an toàn, Tịch Thành lấy ra trụ cột bộ pháp, tay vỗ một cái liền học xong. Việc còn lại cũng chính là luyện tập tăng lên độ thuần thục.

Cô tìm một con chó hoang, dùng thanh kiếm gỗ tân thủ đâm một phát thật mạnh, sau đó cô không lại công kích nữa mà lợi dụng trụ cột bộ pháp để tránh né. Dần dần, cô đã có thể miễn cưỡng trốn tránh giữa năm sáu con chó hoang cùng lúc.

Giải quyết xong 2 con chó hoang trước mắt, Tịch Thành quyết định vào thôn mua ít huyết được. Cầm cự với 5 viên huyết được đến bây giờ với cô đã là cực hạn. Trong lòng cô hiểu được, có những thứ chung quy không thể tiết kiệm.

Xuống núi, Tịch Thành đi đến hiệu thuốc thì nhìn thấy có mấy người chơi đang bái sư học y. Cô nghĩ bọn họ hẳn là muốn đi theo con đường kỹ năng sinh hoạt [1].

Mua đủ được, Tịch Thành không lưu lại thêm làm gì mà tìm chỗ ngồi gặm bánh bao.

[Trường Kiếm Thiên Nhai] tuy không đặt ra ‘bị đói chết’ nhưng có thiết định độ đói khát. Bị đói hoặc khát tuy không có bao nhiêu thương tổn đối với thân thể, nhưng hãy nghĩ thử xem, đang trong lúc chiến đấu mà đột nhiên cảm thấy đói bụng thì cũng vô cùng khó chịu. Nếu bị phân tâm, trong nháy mắt đó sẽ quyết định đến sinh tử. Tịch Thành đã đánh quái lâu như vậy mà vẫn chưa ăn một chút gì. Nhìn qua hai cái bánh bao cùng mấy cái bánh mỳ trong ba lô, cô tùy tiện cầm lấy một cái rồi bắt đầu ăn.

Đừng nói, bánh bao này ...khó ăn không phải hạng thường đâu!

Tựa như Tịch Thành đã nói, cô không muốn làm đệ nhất thiên hạ, cũng không khát vọng trở thành cao thủ. Cho nên hiện tại, lúc mà mọi người đều muốn nhanh thăng cấp để rời đi Tân Thủ thôn, cô lại không sốt ruột chút nào.

Ăn hết bánh bao, cô không có chuyện gì làm liền lượn qua lượn lại trong thôn. Ngẫm lại cô đã vào thôn lâu như vậy, ngoại trừ làm nhiệm vụ chính là đánh quái, thật sự vẫn chưa đi dạo xung quanh một cách đúng nghĩa.

Tịch Thành đi lại trong thôn, nhìn thấy rất nhiều người chơi không ngại phiền hà mà tiếp nhận nhiệm vụ, cũng có những người giống cô bị tác phong đáng chết của đám trưởng thôn làm cho phát điên, giận giữ giờ chân quơ tay chọc cô không khỏi thấy buồn cười.

Tùng là người lưu lạc thiên nhai ...

Đi dạo trong thôn một vòng, thu hoạch khác thì không có, ngược lại Tịch Thành nhặt được 6 hòn đá nhỏ. Lúc trước sau khi đưa thổ cho lão trưởng thôn, cô cũng được cho một khối, qua thời gian dài như vậy cô lại quên sạch sành sanh.

Mấy cục đá này đều có tên ‘Cục đá’, chỉ có +1 công kích, rất nhiều người chơi lấy được rồi ném đi bởi cảm thấy chẳng dùng để làm gì. Tịch Thành không khách khí, có bao nhiêu đều nhặt hết lên, như vậy lúc cô luyện tập trụ cột bộ pháp sẽ không phải cầm kiếm xông lên nữa, lấy đá ném thẳng vào quái chọc nó đuổi theo mình là được rồi.

Tịch Thành quyết định vẫn nên đi luyện trụ cột bộ pháp, thăng cấp rồi sau đó đến thành thị đi dạo, cô ôm ý nghĩ như vậy lại hướng trên núi mà đi. Nhưng mà cô vừa đi đến chân núi đã bị người chặn lại.

Tịch Thành ngẩng đầu nhìn lên, có không ít người đâu, cũng phải mười mấy người. Cô không rõ mấy người này tại sao lại ngăn trở cô. Mà lúc này người cầm đầu mở miệng trước.

“Vị cô nương này, tại hạ là Ô Nha Bất Hắc, không biết cô nương xưng hô thế nào?”

“Tịch Thành Điện Hạ”. Tịch Thành bị khẩu khí giả cổ trang này của hắn làm cho sốc không nhẹ.

“Tên rất hay, không biết ta có thể hỏi Điện Hạ một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Tại hạ muốn biết, người giết Dã Cầu Vương có phải là cô nương hay không?”

Nói đến đây, Tịch Thành đại khái đã đoán được ý đồ của mấy người này. Tuy rằng cô chưa bao giờ chơi game, nhưng tình huống thế này trong tiểu thuyết lại thường xuyên xuất hiện. Tịch Thành cũng không hoảng sợ, vỗ vỗ vạt áo. Cô bình tĩnh trả lời bọn họ: “Dã Cầu Vương đúng là do ta cùng người khác hợp sức giết chết, chính là không biết Ô Nha huynh từ đâu biết được?” Học ngữ khí của Ô Nha Bất Hắc, Tịch Thành không khỏi rùng mình, thầm nghĩ quả nhiên là ghê tởm chết người không đền mạng.

“Ta chẳng qua là nghe người ta nói, không nghĩ đến thật sự là như vậy.”

“Vậy không biết Ô Nha huynh chặn đường ta là có chuyện gì?”

Ô Nha Bất Hắc cười cười, trong tiếng cười mang theo sự ngông cuồng cùng cao ngạo.

“Không biết cô nương có thể giao hết những thứ mà Dã Cầu Vương bạo ra cho tại hạ không?”

“Hả? Cho ta một cái lý do.” Tịch Thành không khỏi muốn cười. Trong lòng nghĩ người muốn cướp thì cướp đi, con chơi cái trò cổ văn làm gì chứ!

Mà lúc này mười mấy người đứng sau Ô Nha Bất Hắc lại cười điên cuồng.

“Ta Phi Điều Hội muốn cái gì cho tới bây giờ đều không cần lý do!”

“Phi Điều Hội?”

“Đây là bang hội ta muốn xây dựng, sau khi ra khỏi Tân Thủ thôn và kiếm đủ bạc chúng ta sẽ đi mua căn cứ bang hội, nếu như cô nương nguyện ý hai tay dâng lên tất cả những thứ mà Dã Cầu Vương bạo ra, ta sẽ cho cô nương gia nhập Phi Điều Hội, còn có thể cho cô chức vị Trưởng lão, thế nào?” Ô Nha Bất Hắc tựa hồ rất kiêu hãnh về Phi Điều Hội.

Tịch Thành muốn cười, vì sao bây giờ người đều không biết tự mình hiểu lấy như vậy chứ? Ai có hứng thú với cái hội chim gì đó của hắn chứ? Tên khó nghe như vậy, có đánh chết cô cô cũng sẽ không gia nhập. Huống chi, cô căn bản là không nghĩ tới gia nhập bang hội nào cả.

Tịch Thành lười nói tiếp, nói xong câu “Không có hứng thú” liền quay người đi.

Nhưng hành động này của Tịch Thành lại chọc giận Ô Nha Bất Hắc. Mục đích của hắn là những thứ Dã Cầu Vương bạo ra, đồ còn chưa lấy được lại bị cô gái này coi thường, cục tức này nuốt xuống thể nào được đây? Huống chi mình thế tới rào rạt, hùng hùng hổ hổ, cuối cùng lại xám xịt trở về thì sau này phục chúng thế nào chứ? Tiếp tục như vậy thì còn ai muốn gia nhập Phi Điều Hội của hắn nữa? Vì thế hắn không nói hai lời rút một đao chém tới Tịch Thành. Cũng may trước đó Tịch Thành đã học qua trụ cột bộ pháp, tránh né coi như là có khuôn có dạng. Trong lúc nhất thời Ô Nha Bất Hắc không thể nào chạm tới góc áo của cô.

Nhưng mà tục ngữ đã nói, người đông thế mạnh nha. Tuy Tịch Thành có trụ cột bộ pháp phòng thân, nhưng võ công vẫn còn thuộc loại cảm kiếm tàn loạn quơ loạn chém, hơn nữa đối phương nhiều người, Tịch Thành chung quy vẫn hóa quang[2] mà đi.

Mà lúc này Ô Nha hô to: “Đến chỗ Diêm Phục sinh giết tiếp cho ta, giết cho đến khi cô ta chịu giao đồ ra mới thôi!” Vì thế mười mấy người chậm rãi hướng Diêm Phục sinh chạy đi.

Không ai chú ý đến, lúc này sau bụi cỏ có một người đang thân nhiên nở nụ cười.

Sau khi từ Diêm Phục sinh sống lại, Tịch Thành vốn cho là Ô Nha Bất Hắc sẽ không đuổi theo, nhưng mà rõ ràng cô đã xem nhẹ trình độ vô sỉ của đối phương.

Không qua bao lâu, cô nhìn thấy mười mấy người đang vọt về phía mình. Lúc này cuối cùng cô cũng đã hiểu được, xã hội ở đâu cũng giống nhau, có người tốt thì cũng có kẻ xấu. Bất luận trò chơi này chân thực đến mức độ nào, thời đại dù có xa xưa đến đâu nhưng trong cái trò chơi này, người thù chung vẫn là người. Mà con người tranh giành tranh đấu, cho đến bây giờ đều sẽ không vì cái ‘giả’ cái ‘thật’ mà dừng lại. Tương phản, bởi vì trò chơi là ‘giả’, không phải chịu trách nhiệm như trong hiện thực, tranh đấu sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Sau khi hiểu được, Tịch Thành không tính toán lại phản kháng, cứ theo bọn họ đi thôi, xem ai bồi ai chơi lâu hơn. Dù sao những bí tịch võ công đã học - ngoại trừ cao cấp võ công cùng tuyệt học, trừ phi tự sát xóa tài khoản, bằng không cho dù có bị luân bạch, chỉ có độ thuần thực về 0, võ công sẽ luôn còn lại.

Ô Nha Bất Hắc nhìn Tịch Thành không có phản ứng, trong lòng có chút bối rối.

“Tịch Thành Điện Hạ, cô đã nghĩ xong chưa? Chỉ cần cô giao đồ ra đây, những gì lúc nãy ta nói qua đều vẫn còn tính.”

“Đã nói rồi, ta không có hứng thú!”

“Cô thật sự không sợ chết sao?”

“Sợ, sao lại không sợ chứ? Cấp bậc này ta phải vất vả lắm mới luyện lên được nha.”

Ô Nha Bất Hắc nghe thấy vậy liền thấy có hi vọng, hắn mở miệng nói: “Vậy thì...”

Nhưng lúc này sắc mặt Tịch Thành biến đổi, cô gần từng tiếng: “Mà ta chán ghét nhất người khác uy hiếp ta!”

Sắc mặt Ô Nha không mấy tốt, hắn cũng không nói nhiều nữa, chỉ nói với mấy người phía sau một chữ “Giết”. Mười mấy người phía sau thật nghe lời giờ kiếm đâm hướng Tịch Thành, Tịch Thành lại một lần hóa quang.

Vốn Tịch Thành đang đứng ở Diêm Phục sinh, cho nên sau khi chết cô vẫn ở tại chỗ này. Mà mỗi lần cô sống lại liền bị giết ngay lập tức. Nhưng kỳ quái

là, sắc mặt cô lúc này lại bình tĩnh lạ thường, cô yên lặng đếm số lần mình bị giết, lại nhớ đến những chuyện trước kia.

Thì ra vào trò chơi vẫn sẽ gặp phải chuyện như vậy. Thì thế nào đâu? Chết sao? Thật đáng sợ sao? Trong hiện thực đã ‘chết’ rất nhiều lần cô vẫn chưa suy sụp, huống chi, đây chỉ là trò chơi!

Người xem náo nhiệt chung quanh càng đến càng nhiều. Lúc này Ô Nha Bất Hắc đang giết rất hăng say, nhìn đến trên người Tịch Thành lập lòe phát ra ánh sáng màu đen, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Người ở đây cũng không mấy xa lạ với ánh sáng đen như vậy, tất cả đều mang ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tịch Thành. Bọn họ không rõ, vì sao cô gái này lại quật cường như vậy, cô đã bị giết hơn 40 lần lại vẫn không chịu khuất phục. Như vậy cũng thôi đi, cô ấy thể nhưng điều chỉnh độ đau đớn lên đến mức cao nhất 80%. Đây tương đương với 50% đến 60% độ đau đớn trong hiện thực đó. Nếu như bị chém trúng một đao cũng rất đau đớn khó chịu đựng nổi. Vì phần thưởng từ một con BOSS ở Tân Thủ thôn, như vậy đáng sao?

Tịch Thành cũng không phải không hiểu mọi người nghĩ cái gì, nhưng mà cô không quan trọng nhiều như vậy. Cái cô cần, là sự tuyệt vọng đối với giang hồ này. Cô cần là biến mình thành ma quỷ giống như đã từng ở trước mặt người đàn ông đó.

Lúc này Ô Nha Bất Hắc bắt đầu thấy khiếp sợ. Hắn giết cô gái này hơn 40 lần, nhưng cô gái ấy không khóc không ồn ào không ủy khuất, cô chỉ đứng đấy cười với hắn, cô chỉ đứng đấy dùng ánh mắt châm chọc nhìn hắn.

Hắn đột nhiên cảm thấy, hắn đã chọc phải người không nên dây vào.

Tịch Thành vẫn không ngừng hóa quang, động thủ là thủ hạ của Ô Nha Bất Hắc. Mà lúc này Ô Nha Bất Hắc giống như bị ma hù sợ đứng ngây ra đó không nhúc nhích. Bàn tay nắm đao của hắn chảy đầy mồ hôi.

Không phải hắn không muốn động, mà là động không được.

Hắn bị sự điên cuồng của Tịch Thành chế trụ.

Qua một lúc, có lẽ kỳ thật rất ngắn nhưng lại dài như cả một thế kỷ, Ô Nha Bất Hắc hô to tiếng “Dừng tay”, người chung quanh đều tự giác dừng lại. Chỉ có Ô Nha Bất Hắc vẫn đứng ở tại chỗ bất động.

Nhìn Tịch Thành không ngừng chết đi sống lại, Ô Nha Bất Hắc cố gắng tỏ ra bình tĩnh lên tiếng: “Cô còn không chịu giao đồ ra đây sao?”

Tịch Thành mắt cũng chưa nâng không để ý đến lời nói của hắn, khúc miệng nhẹ nhàng cong lên, thật bình thản nói một câu “72 lần.”

Ô Nha Bất Hắc không hiểu lắm, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Tịch Thành vẫn cười trước sau như một, nói từng chữ từng chữ: “Ngươi giết ta 72 lần.”

Sắc mặt Ô Nha Bất Hắc biến đổi, lại nghe thấy Tịch Thành nói tiếp: “Ô Nha huynh, không tiếp tục sao? Ta vẫn chưa giao đồ ra mà.”

Ô Nha Bất Hắc hoàn toàn chịu không nổi nữa rồi, hắn chân chân thực thực hiểu được, người đứng trước mặt hắn này là một người điên! Trăm phần trăm là đồ điên! Mà chính hắn chết từ tế không chết lại hết lần này đến lần khác đi chọc đồ điên này. Hiện tại hắn chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, hắn không muốn ở chỗ này thêm một giây một phút nào nữa.

Hắn nỗ lực làm cho mình bình tĩnh, có chút oán giận nói: “Coi như cô lợi hại! Chúng ta đi!” Vì thế mười mấy người chạy đi giống như vừa được giải phóng.

Tịch Thành nhìn bóng lưng rời đi của đám Ô Nha Bất Hắc, không khỏi cười ra tiếng. Dần dần, tiếng cười mỗi lúc một lớn, làm đám người đứng xem náo nhiệt kinh sợ toát mồ hôi lạnh. Mọi người cũng không dám nán lại chỗ này nữa, trong chớp mắt tất cả đều giải tán.

Nhưng mà vào lúc này, Tịch Thành nghe được một câu nói. Một câu nói khiến cô sửng sốt ở tại chỗ.

Người nọ nói: “Tiểu Thành? Cô là Tiểu Thành đúng không?”

-

[1] Kỹ năng sinh hoạt: gồm các kỹ năng như luyện được, rèn đúc, may vá, nấu nướng... Mỗi người chơi bên cạnh học võ công có thể học thêm một hoặc một vài kỹ năng sinh hoạt, tuy nhiên không phải ai cũng có thể luyện lên độ thuần thực rất cao bởi vì chúng rất mất thời gian, trừ khi tự nghĩ ra được công thức cấp cao. Mà thường sẽ có những người chơi theo con đường kỹ năng sinh hoạt chủ yếu là để kiếm tiền hoặc phục vụ lợi ích bang phái, những người này cấp bậc sẽ không quá cao, sẽ dựa vào nguồn cung từ bang phái/nhà hàng để luyện độ thuần thực. Bộ phận người chơi này là không thể thiếu, bởi những sản phẩm cao cấp có thể mang phụ gia thuộc tính, rất có lợi cho các hoạt động đoàn thể đánh BOSS, đánh bản sao.

[2] Hóa quang: Trong trò chơi, sau khi chết nhân vật sẽ biến thành chùm ánh sáng trắng (bach quang) sau đó mới biến mất, nên bình thường hay dùng cụm “hóa quang”, “bach quang” để chỉ sự tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tình đào dụng thi phương hận vẫn*

* Cô nhân có câu “Thư đào dụng thi phương hận thiêu” (Đến lúc cần đến sách thi mới hận mình tri thức quá ít), ở đây tác giả thay đổi ‘thư’ thành ‘tình’, tạm hiểu là: Đến lúc dụng tình mới hận mình đã quá muộn màng.

Bỗng nhiên Tịch Thành không dám ngẩng đầu. Người gọi cô là Tiểu Thành trên đời này được mấy người chứ?

Em trai từng bị cô vứt bỏ sao? Hay là người bạn đầu tiên đã nhiều năm không thấy Tiểu Lãnh? Vẫn là người đàn ông suýt hủy đi cuộc đời cô?

....

“Cô... là Tiểu Thành đúng không?” Giọng người nọ có chút run run.

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, trốn tránh liệu có thoát được không? Tịch Thành dùng hết dũng khí ngẩng đầu lên, đối diện với đối phương

“Là tôi. Tiểu Thành, cô... không nhớ ra tôi sao?”

“Tiểu... Dương...”

Trong mắt người nọ thoáng qua một chút khác thường, hần nói: “À, thì ra cô vẫn còn nhớ rõ tôi...”

Tịch Thành cúi đầu cười khổ.

Làm sao có thể không nhớ rõ? Làm sao có thể quên đây? Đó là ký ức mà cả đời cô muốn xóa sạch đi cũng không được.

Bây giờ Tiểu Dương mà cô mong nhớ nhiều năm đang đứng trước mặt cô, nhưng mà cô lại không thể làm gì cả. Cô biết rất rõ, cô, không xứng!

“Tiểu Thành, mấy năm nay cô sống có tốt không?”

Tịch Thành hít thở thật sâu, cố gắng trấn định cảm xúc, cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Tôi sống rất tốt.”

“Phải không? Rất... tốt sao? Thì ra... cô sống rất tốt...”

Tịch Thành không trả lời.

“Vì sao một mình cô đứng ở chỗ này, lại cười như vậy...”

“Không có gì, chỉ là bị người giết mà thôi.” Tịch Thành cười khổ.

Đột nhiên Tiểu Dương ôm lấy Tịch Thành, giống như lúc nhỏ chỉ biết làm nũng trước mặt cô.

Tịch Thành sững sốt, không có phản ứng gì, bởi vì hiện tại người đang ôm lấy cô, là Tiểu Dương.

Cô rất muốn cứ như vậy cả đời, nếu là mộng, không cần tỉnh lại là tốt rồi....

Nếu như quá khứ có thể thay thế tương lai, Tịch Thành nguyện ý cứ mãi sống trong quá khứ. Giờ khắc này cô phát hiện, máu của cô rất lạnh.

Bụng đau nhói, cô ngẩng lên thì nhìn thấy Tiểu Dương mỉm cười. Tiểu Dương cúi đầu, ghé sát vào tai Tịch Thành nhẹ nhàng nói: “Như thế nào? Cảm giác bị người thân phản bội như thế nào? Chị gái!” Giọng nói đầy lạnh lùng, lại có chút gì đó khang khác.

Tịch Thành không nói gì cả, thậm chí cô cũng không cảm thấy chuyện này là ngoài ý muốn. Đây là do cô tự rước lấy, không phải sao? Bắt đầu từ lúc Tiểu Dương gọi cô là Tiểu Thành chứ không phải chị, cô đã biết, nó hận cô, hận tại sao cô không chết đi!

Tiểu Dương từ từ ngẩng đầu, trên môi là nụ cười tàn nhẫn. Thấy Tịch Thành không phản ứng, hần không khỏi biến đổi sắc mặt. Vốn hần cho rằng Tịch Thành sẽ kinh ngạc, sẽ tức giận, sẽ gào thét chất vấn hần tại sao lại làm vậy, nhưng mà Tiểu Thành đứng trước mặt hần hiện tại đang cười, cười hờ hững như thế...

Đột nhiên hần cảm thấy có chút sợ hãi, hình như đã mất đi điều gì đó.

Người chị gái hần nhớ mong bao nhiêu năm, cũng là người hần hận bấy nhiêu năm, đột nhiên lại giống như một mảnh sương mù mà hần không thể nhìn thấu.

Hắn hẳn là hiểu biết cô, cô thích hư vinh, cô ích kỉ, vì được sống tốt mà cô bỏ rơi hắn. Người chị hắn đã từng rất thích, rất ý lại này đã không lưu tình bóp nát tâm của hắn.

Hắn cho rằng cô sẽ giải thích, mặc dù chỉ là nói dối, có lẽ hắn vẫn sẽ lựa chọn tha thứ.

Nhiều năm như vậy, hắn tìm cho cô vô số lý do nhưng vẫn không có cách nào giải thoát, hắn cho rằng, có lẽ cô thiếu hắn, chính là thiếu một lời giải thích. Nhưng cho đến bây giờ, cô đều không nói gì cả. Không vì mình giải thích, cũng không thừa nhận sai lầm, cô chính là đứng ở chỗ hắn nhìn thấy được, cười lạnh lùng như vậy.

Hắn bắt đầu không giữ được bình tĩnh, hắn bắt đầu không khống chế được mà run rẩy. Hắn khàn giọng rống to: “Vì sao không đánh tôi không mắng tôi? Vì sao không hỏi tôi lý do? Vì sao bị như vậy mà cô còn cười?”

Tịch Thành cười cười, hờ hững nhìn hắn như nhìn người xa lạ: “Vì sao tôi phải đánh cậu phải mắng cậu? Vì sao phải hỏi cậu lý do? Vì sao tôi không nên cười?”

“Cô không muốn biết sao? Làm sao mà Ô Nha Bất Hắc biết chuyện cô giết được Dã Cầu Vương?” Ngực khí của Tiểu Dương vẫn có chút run run.

Gặp Tịch Thành ngẩng đầu, hắn điên cuồng cười to: “Không sai, là tôi nói cho hắn biết. Tôi hận cô! Tôi hận cô vì cô bội ước, tôi hận cô bỏ rơi tôi! Năm đó là ai nói chúng ta sẽ mãi sống bên nhau? Năm đó là ai nói vĩnh viễn không xa rời nhau? Năm đó là ai nói chị em ta sống nương tựa lẫn nhau không cần người khác nhận nuôi? Năm đó là ai thất hứa phản bội tôi mà tự mình sống cuộc sống ung dung tự tại? A, cô sống tốt lắm? Dựa vào cái gì? Cô dối trá bỉ ổi như vậy dựa vào cái gì lại sống rất tốt? Cô bỏ rơi tôi mà lại sống tốt sao?!!!”

Tịch Thành cố nén khổ sở, cô rất muốn nói cho Tiểu Dương chuyện không phải như thế. Nhưng mà cô nói không nên lời.

Nếu đã hận, vậy thì hận cả đời đi.

Tiểu Dương ngừng cười, hắn đến gần Tịch Thành, từng chữ từng chữ nói: “Chị gái thân yêu, tôi hận cô 13 năm, bây giờ rốt cục tôi cũng đã vì mình trả món nợ này. Ha ha, cô nhớ cho kỹ, tên tôi là Phưong Hận Văn. Từ lúc cô đều có thể tìm tôi báo thù.” Móng tay đâm vào da thịt, nhưng hắn lại không cảm giác được đau đớn. Oán hận của hắn, chỉ có thể kết thúc ở trong trò chơi. Hắn không thể nào trả thù cô trong hiện thực, hắn không thể, cũng không nhẫn tâm.

“Tôi chờ cô đến báo thù.” Trong thâm tâm hắn tự nói với mình.

Tịch Thành chưa bao giờ cảm thấy đau như vậy, chết 72 lần cũng không khiến cô đau đớn như thế này. Nó không còn là Tiểu Dương từng cười nói với cô câu “chị gái em thích nhất”, hắn là Phưong Hận Văn, là Phưong Hận Văn rất hận cô.

Cô kéo một thân bị thương đi về phía trước mà không hề có mục đích. Cô muốn mình chết lặng, như vậy, trong lòng sẽ không quá khổ sở nữa.

“Tiểu Dương, em không biết đâu, chị đã hận... chính bản thân mình như thế nào!” Hai bàn tay cô nắm chặt, khiến móng tay đâm rách da thịt, tay cũng như tâm đều đau đớn, nhưng cô vẫn thờ ơ.

Không biết cô đã đi bao lâu, lượng máu đã sắp cạn đến đáy. Mà giờ phút này Tịch Thành cũng đã dần bình tĩnh lại. Cô lấy hết số huyết được còn lại bỏ vào trong miệng. Trong nháy mắt, những vết thương trên người đã tốt hơn nhiều.

Cô cũng không quản trên đường có bao nhiêu quái, chỉ hướng thẳng lên đỉnh núi mà đi. Một đường đi lên cô gặp không ít quái, bị đánh cả người đều là vết thương, cũng chết không ít lần. Nhưng may mắn cô không đụng phải BOSS, hơn nữa cô có trụ cột bộ pháp, nên cho dù có bị trọng thương cô cũng miễn cưỡng bò lên đến đỉnh núi.

Chỉ trong chớp mắt, một bước chân không ổn làm cô lăn từ trên đỉnh núi xuống. Cô lăn thật lâu rồi mới bị một tảng đá ngăn lại, lúc này cô chỉ còn lại đúng 5 điểm máu, cách cái chết chẳng mấy xa xôi.

Tịch Thành nghĩ, cô cũng coi như quá xui xẻo rồi, bị người ta giết 72 lần, bị em trai đâm một dao, vốn định lên núi ngắm phong cảnh thay đổi tâm tình, ai ngờ khó khăn lắm mới leo lên đỉnh lại lăn trở xuống. Bây giờ máu còn lại không nhiều, cô không thể hành động đường đột. Vì vậy cô tì vào tảng đá ngồi dậy, đợi cho lượng máu khôi phục phần nào rồi hẵng quyết định phải làm gì tiếp theo.

Đại khái ngồi hơn một giờ, lượng máu mới khôi phục không sai biệt lắm. Cô bắt đầu quan sát tình huống xung quanh.

Quanh đây không có lấy một ngọn cỏ, chỉ có mấy tảng đá lớn nhỏ nằm rải rác. Nhưng tảng đá cô đang dựa vào không giống với những tảng đá khác. Trên mặt đá có 6 cái lỗ, nếu nối liền lại với nhau có thể tạo thành một hình vẽ ngôi sao năm cánh. Cô cảm thấy hình dạng mấy cái lỗ có chút quen thuộc, nhưng nhất thời cô lại không nhớ được đã từng gặp qua ở đâu.

Cô cũng không sốt ruột, đơn giản tìm kiếm xung quanh thử xem. Cô phát hiện, cách mấy tảng đá không xa có một ít trùng độc đang di chuyển. Trước tìm một con nhện mà giết, cô nhận ra, con nhện tuy nhỏ nhưng rất khó đối phó. Thân thể nhỏ rất thuận tiện cho việc ẩn nấp. Xung quanh dù không có cỏ cây, nhưng mấy con nhện này sẽ thay đổi màu sắc thành giống với tảng đá hay bùn đất. Hơn nữa chúng nó lại chạy cực nhanh, khiến cho Tịch Thành cực kì hoài nghi giống loài thực của chúng. Thân chúng lại còn mang độc tố, Tịch Thành càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Qua không bao lâu, Tịch Thành mới phát hiện, đám trùng độc này tuy khó đối phó nhưng cũng không chủ động tấn công người. Cô đứng ở chỗ này lâu như vậy nhưng không có một con trùng độc nào chủ động công kích cô.

Thời gian trôi qua lâu, Tịch Thành cũng có chút mệt mỏi. Tìm khối tảng đá ngồi xuống, cô lấy bánh bao ra ăn. Bánh bao giờ cứng lắm, còn thường rơi rớt một ít mảnh vụn làm Tịch Thành không biết nói gì. Mấy ngày này trôi qua cũng quá khổ bức. Nhưng cũng bởi vì như vậy, cô mới phát hiện mấy con nhện này thế nhưng ăn bánh bao! Cô quan sát thấy vụn bánh bao bị mấy con nhện vây quanh qua không bao lâu đã hết sạch, vì thế, Tịch Thành nghĩ đến một phương pháp. Cô không biết sẽ có hiệu quả ra sao, chỉ cần làm không tốt, cô có lẽ sẽ chết, nhưng cũng đáng để cô thử một lần.

Phương pháp của cô kỳ thật rất đơn giản, đơn giản đến mức chính cô cũng không tin tưởng.

Cô nghiền nát một cái bánh bao rồi ném xuống đất, chờ đợi đám nhện đến kiếm ăn. Để phòng vạn nhất, cô cài lên trăm ngọc bích có được khi giết Dã Cầu Vương, 9 điểm phòng ngự tuy không nhiều lắm nhưng thực tế cũng có thể mạng đến cho cô không ít tiện lợi. Đợi đến lúc con nhện gặm bánh bao, cô canh chuẩn thời cơ đập xuống một cước, con nhện liền biến thành kinh nghiệm. Kỳ thật bởi vì chúng chạy quá nhanh nên khó bắt trúng, bằng không giết chúng cũng không mấy khó khăn. Chính là mỗi lần giết một con, giày sẽ bị ăn mòn đi một ít, Tịch Thành nghĩ qua không bao lâu nữa cô sẽ trở thành người chơi Cái Bang đầu tiên trong cái trò chơi này.

Cô không nghĩ đến sự tình lại phát triển thuận lợi như vậy. Nhìn kinh nghiệm con nhện mang đến nhiều hơn nhiều so với mấy con thỏ hoang gà rừng chó hoang, Tịch Thành liền bắt đầu hành động. Cô còn lại 6 cái bánh bao, xem ra vẫn có thể giết chết không ít con nhện. Kiểm gỗ tân thủ của cô đã bị bạo lúc bị Ô Nha Bất Hắc giết ở Tân Thủ thôn. Hiện tại chỉ có thể dùng ‘Không Cước’ đánh nhện. Cũng may mấy con nhện này có vẻ ngu, nhìn thấy bánh bao liền đến mạng cũng không cần, có thể này mới giúp cô thừa dịp nắm thời cơ.

6 cái bánh bao đủ cho cô lên đến cấp 5. Giẫm chết bao nhiêu con nhện thì chính cô cũng không biết. Nếu có người đứng xa nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng người nào đó bị động kinh, một mình đứng ngốc ra đó không ngừng giẫm chân, ngẫu nhiên đi tới 2 bước rồi lại tiếp tục giẫm. Liền Tịch Thành cũng nhớ đến một tiêu phẩm nổi danh ‘Mại Quả’, ‘Không có việc gì đi hai bước’ rồi ‘Người giẫm người cũng té đại’ gì gì đó.

Nhưng mà đám nhện dù có ngu đi chăng nữa thì lúc này cũng không buông tha cô. Vì vậy một con Tri Chu[1] Vương cao lớn cỡ bằng một người dẫn theo một đám con nhện nhỏ rậm rạp vọt về phía cô. Cảnh này làm Tịch Thành sợ hãi, cô liên tục lui về phía sau, cô không sợ sói không sợ hổ, nhưng từ nhỏ lại đối với mấy con trùng nhỏ e sợ ba phần. Trước đó giết từng con nên không sao cả, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện một đám không khỏi khiến cô hoảng sợ, hơn nữa bây giờ trên tay cô lại không có vũ khí có thể công kích, thế này phải đánh sao đây?

Tịch Thành vội vàng nhìn ba lô, muốn từ bên trong phát hiện gì đó có thể cứu giúp tình thế. Đừng nói, vừa mở ra cô đã tìm thấy. Nhớ khi đó cô nhặt được 6 cục đá nhỏ lực công kích 1, cộng thêm cô làm nhiệm vụ được 1 cục nữa, tổng cộng có 7 cục đá, chuyện này đã bị cô quên sạch sẽ. Hơn nữa Dã Cầu Vương bạo ra một khối đá Toàn cơ có 4 điểm lực công kích, dùng này cũng có thể ngăn cản được vài giây. Thừa dịp mấy giây này cũng đủ cô chạy thật xa rồi đi. Còn nếu thực sự không được nữa, cùng lắm thì chết thôi.

Tịch Thành lấy ra mấy cục đá, vừa chuẩn bị ném đi lại ngừng lại. Nhìn viên đá trong tay, cô cảm thấy hình dạng cục đá này hình như rất giống với cái lỗ trên tảng đá lớn lúc nãy. Vì thế cô chạy thật nhanh đến chỗ tảng đá, bỏ 5 cục đá nhỏ lên 5 góc của ngôi sao, sau đó bỏ đá Toàn cơ vào lỗ ở giữa. Qua một lúc, không có bất cứ phản ứng nào, cô tưởng rằng mình đã lầm. Mắt thấy đại quân nhện đã đánh tới nơi, cô không do dự nữa mà nhanh chân bỏ chạy. Chạy chưa được xa lắm, cô nghe thấy một tiếng nổ lớn, tảng đá lớn vỡ thành hai nửa. Mà ngay lúc này Tri Chu Vương đột nhiên dẫn theo đại quân nhện rút lui.

Sau đó, cảnh sắc sau lưng Tịch Thành hoàn toàn biến đổi.

Cô quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện đây là một cái sơn cốc rất lớn. Hướng phía trước đi đến thì nhìn thấy được miệng cốc, tám bia đá bên trên ghi ba chữ lớn ‘Toàn Cơ Cốc’. Nét chữ phiêu dật tiêu sái, giống như bởi thần tiên say rượu tùy bút viết.

Tịch Thành ngẫm lại mình cùng lắm mới có 5 cấp, chết thì chết. Vì vậy cô quyết định vào bên trong cốc tìm hiểu.

--

[1] Tri chu: con nhện

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Toàn Cơ Cốc

Vào trong cốc Tịch Thành mới phát hiện, cái cốc này lớn đến nỗi cô đi rụng đùi cũng chưa hết. Cô đại khái vòng vo một lát, rất nhiều nơi bởi bị quái cấp cao chiếm cứ nên cô cũng không dám đi qua. Nhưng mặc dù là như vậy cũng sắp làm cô mệt chết.

Cô quan sát một chút, cây cối trong cốc này không phải nhiều bình thường đâu, phần lớn giống loài, hình dạng cây cối cô nhận không ra. Mà một đường đi tới cô phát hiện rất nhiều thực vật có ích, chỉ tiếc cấp bậc thấp quá không có cách nào đào được. Nói một cách khác, hiện tại Toàn Cơ cốc không phải là nơi Tịch Thành nên tiến vào.

Ý tưởng ban đầu của công ty phát hành trò chơi là, Toàn Cơ cốc được chuẩn bị cho những người chơi đã qua 10 cấp có thể đến thành thị nhưng bởi vì

tò mò mà lên đỉnh núi nhìn xem. Kỳ thật điều kiện rất đơn giản, chỉ cần 5 cục đá, cho nên tổ đội 5 người trở lên là tốt nhất. Người trong tổ phải làm hết tất cả nhiệm vụ trong thôn, lấy được cục đá có 1 điểm lực công kích. Hơn nữa trong đó phải có người giết được Dã Cửu Vương được đến đá Toàn Cơ. Cuối cùng chính là sau khi leo lên đến đỉnh núi lại muốn xuống núi xem một chút, sau đó đem mấy cục đá cùng đá Toàn Cơ khảm vào tảng đá lớn, mở ra cửa vào Toàn Cơ cốc.

Nhưng mà bây giờ, Tịch Thành không khéo lại nhặt được mấy cục đá, còn trùng hợp lấy được đá Toàn Cơ, sau đó mơ hồ bị người giết. Bị đâm trọng thương, rồi kỳ diệu chạy đến đỉnh núi xem phong cảnh chuyển hoá tâm tình. Khoa trương nhất chính là, cô lại lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Đến cô cũng không nghĩ đến, bên kia ngọn núi này lại có một cái sơn cốc lớn như vậy.

Nghỉ ngơi một lúc, Tịch Thành quyết định lại tiếp tục thăm dò. Hơn nữa cô hơi khát, cô muốn tìm xem thử có thứ gì để giải khát không.

Đi không bao lâu, cô nhìn thấy một con sông nhỏ, nước sông trong vắt thấy tận đáy, bề mặt nước còn phảng phất sương mù, nhìn như xứ thần tiên. Cô cao hứng muốn chết, thật đúng là nghĩ cái gì được cái đó. Vì thế cô liền quỳ trên mặt đất, vốc một búng nước sông đưa lên miệng uống.

Chỉ một giây sau cô hồi hận.

Làm sao cô biết được nước sông này sẽ đông lại sau khi rời khỏi sông? Suýt chút nữa cô cần ‘nước’ rụng răng.

Trong lòng Tịch Thành bất bình đến cực điểm, nghĩ thầm mình xui đến mức ‘uống nước cũng tắc hàm răng’, không nên đùa bỡn người như vậy chứ! Dù sao cũng quá đáng lắm rồi, cô chỉ muốn uống chút nước mà thôi, có cần chỉnh cô như vậy không chứ!!!!

Ổn định tinh thần lại, Tịch Thành bắt đầu đánh giá vật thể động lại thành khối trên tay.

Thánh Hà thủy: Nguyên liệu làm vũ khí, cứng rắn, trong suốt, thích hợp dùng để chế tạo các loại binh khí. Sau khi thành hình mang theo hiệu quả: trong suốt không thể phát hiện.

“Thì ra đây là nguyên liệu chế tạo vũ khí.”

Đã là như vậy thì Tịch Thành cũng không tính toán khách khí nữa. Vì cô trải qua nhiều tai nạn lắm rồi, cô cũng không thể khách khí. Trải qua hành trình Tân Thủ thôn cực khổ, cô xem như hiểu được, không thể chiều theo công ty phát hành trò chơi được! Có thứ gì tốt đều phải chuyển đi hết! Không lưu lại bất cứ thứ gì!

Trong ba lô của Tịch Thành vốn không có gì, như vậy có thể chứa rất nhiều tài liệu. Chờ một ngày đến thành thị, cô sẽ tìm một Chú kiểm sư[1] thật giỏi để chế tạo cho cô một thanh kiếm tốt.

Trong [Trường Kiếm Thiên Nhai], mỗi người chơi vốn sẽ có một cái ba lô 50 ô, mỗi ô có thể chứa được 500 cái vật phẩm cùng loại, tỷ như được phẩm, nguyên vật liệu, đồ ăn các loại. Nhưng vũ khí, trang bị cùng bí tịch chỉ có thể đựng trong một ô, không thể chồng.

Mà lưu trữ vật trong ba lô ở [Trường Kiếm Thiên Nhai] sẽ không có sức nặng. Sau này người chơi có thể thông qua nhiệm vụ để mở không gian chứa của ba lô, mỗi người nhiều nhất có thể có 500 ô chứa. Nhưng ngoại trừ một tình huống, chính là mua được hoặc đánh tới được trang bị không gian[2]. Tình huống như vậy không quy định số ô chứa tối đa. Cũng bởi vì như thế, trang bị không gian có giá cao ngất làm người ta phải khiếp đảm.

Một khi đã như vậy, Tịch Thành dứt khoát chứa đầy không gian ba lô bằng nguyên thạch. 50 ô, mỗi ô 500 cái, cô tuyệt đối là thắng lợi trở về, cho dù bây giờ chết trở về cũng không uổng phí.

Cho đến khi chứa không được nữa, Tịch Thành mới lưu luyến không rời ‘liếc mắt đưa tình’ nhìn con sông kia, từng bước quay đầu rời đi.

Cô vẫn luôn đi dọc theo sông Thánh Hà, gần đến cuối sông thì phát hiện một gian nhà tranh. Một người nam nhân tầm hai bảy hai tám tuổi đang gõ cái gì đó.

“Thì ra trong sơn cốc này còn có người sao?” Tịch Thành có chút tò mò đi qua.

Nam nhân kia thấy rất kinh ngạc. Hắn ở tại Toàn Cơ cốc này rất nhiều năm, chưa từng có ai đến chỗ này. Nhiều năm như vậy, hắn đã quen cách đối xử với các loại hoa cỏ động vật mà quên mất nên dùng thái độ như thế nào đối với một người.

Người đứng trước mắt Tịch Thành không hề nói chuyện còn luôn nhìn cô như nhìn thấy quỷ, như vậy khiến cô rất khó chịu. Cô gờ tay quơ quơ trước mặt người nam nhân kia, nam nhân mới phản ứng lại mà hỏi cô: “Người là người sao?”

Tịch Thành suýt té xỉu, suốt nửa ngày người mới nghẹn ra một câu như thế sao?

Vì thế Tịch Thành tức giận nói: “Đương nhiên là người, bằng không còn có thể là cái gì?”

Nam nhân nghe ra được sự khó chịu trong giọng nói của Tịch Thành, hắn cười cười: “Vị nữ hiệp này hiểu lắm rồi. Ta đã ở trong cốc này nhiều năm, chưa từng gặp được bất kì ai đến với nơi này. Hôm nay nhìn thấy nữ hiệp đến đây, ta có chút kinh ngạc nên ngôn ngữ thất thố, có chỗ nào mạo phạm xin nữ hiệp thứ lỗi.”

Tịch Thành lúc này mới hiểu được vì sao nam nhân này nhìn cô như nhìn thấy quỷ, vì thế cười nói: “Tiền bối nói đùa, vừa rồi ngôn ngữ tại hạ cũng có chút

không tốt, thỉnh tiền bối không cần để ý.”

Nam nhân cẩn thận đánh giá Tịch Thành. Nàng mặc một thân quần áo rách tung tóe, còn bị cào rách thành từng khối. Để giày bởi vì bị độc tố con nhện ăn mòn nên cũng chẳng còn hình dạng, chuyện này không khỏi khiến hắn suy nghĩ đến cùng nàng đã trải qua chuyện gì.

Nam nhân xoay người vào nhà rồi cảm ra một bộ quần áo không khác mấy với bộ đồ vải tân thủ mà Tịch Thành đang mặc đưa cho cô, ý bảo cô thay đi. Xem xem trên người bộ quần áo đã có thể dùng thành giẻ lau nhà, Tịch Thành đỏ mặt. Cũng may đây là trò chơi, sẽ không xuất hiện tình huống như trần truồng, bằng không cô cực kì hoài nghi mình như thế này có được coi là đã mặc đồ hay chưa.

Tịch Thành nói tiếng cảm ơn rồi vỗ trên bộ quần áo một cái. Bộ quần áo hóa thành một đạo bạch quang chuyển đến trên người Tịch Thành.

Nam nhân cười cười, quay đầu không nói gì nữa mà tiếp tục làm việc.

Tịch Thành nhìn nam nhân đang nghiêm túc đúc kiếm, mà chung quanh cũng bày biện rất nhiều loại vũ khí.

“Đừng nói hắn chính là Chú kiếm sư đi.” Tịch Thành thầm nghĩ. Ý tưởng này khiến cô khá cao hứng. Cô rất muốn chạy ngay đến hỏi cho rõ ràng, nhưng lại phát hiện, căn bản cô không biết tên của đối phương.

Tịch Thành mở miệng hỏi: “Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?”

Nam nhân quay đầu nói: “Không cần phải gọi ta tiền bối, tên ta là Hứa Uyên.”

“Hứa tiền bối, ngài là Chú kiếm sư sao?”

“Cũng coi như phải, nhưng mà không phải ta chỉ có đúc kiếm, ta cũng tạo ra các loại vũ khí khác nữa.”

“Tiền bối thật là lợi hại.”

“Không có gì, đều là ta đánh chơi thôi, chưa từng cho ai dùng qua cả. Nhiều năm như vậy, ta cũng chỉ dựa vào làm vũ khí giải sầu.”

Tịch Thành nghe vậy thật cao hứng, cô vội lên tiếng hỏi: “Không biết tiền bối có thể giúp vãn bối chế tạo một thanh vũ khí?”

Hứa Uyên nhìn Tịch Thành một cái, có chút khó xử đáp: “Không phải là ta không muốn giúp ngươi, chỉ là ta không thể tạo ra vũ khí cho bất kì ai.”

Nghe thế Tịch Thành liền nóng nảy, bây giờ trên tay cô không có gì có thể công kích, này quả thực rất mạo hiểm. Chẳng lẽ thật sự muốn mình chết trở về sao? Cô cả đời còn có cơ hội ra khỏi Tân Thủ thôn sao?

Tịch Thành nấn nỉ đeo bám Hứa Uyên thật lâu, nhưng mà Hứa Uyên vẫn không đáp ứng.

Nếu như vậy Tịch Thành cũng không lại cưỡng cầu, hắn không hỗ trợ thì thôi. Chờ sau này đến thành thị vẫn có thể đúc mà, tội gì phải làm khó xử người ta. Cho nên Tịch Thành cáo biệt Hứa Uyên, muốn lại đi xung quanh nhìn xem. Nhưng là cô vừa quay đầu đi đã bị gọi trở lại.

Tịch Thành quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt thương cảm của Hứa Uyên, cô bắt đầu có chút không hiểu.

“Ngươi... Trâm cài tóc của ngươi... Là từ đâu có được?”

Tịch Thành nghi hoặc, đột nhiên nhớ đến trên tóc cô còn cài trâm ngọc bích do Dã Cầu Vương bạo ra. Tịch Thành rút đi trâm cài tóc, mái tóc đen liền xõa xuống.

“Hứa tiền bối đang nói đến trâm ngọc bích trên tay ta sao?”

“Đúng vậy. Ngươi có thể nói với ta ngươi lấy được nó từ đâu không?” Hứa Uyên chờ mong nhìn Tịch Thành.

“Đây là thứ tuôn ra lúc vãn bối giết chết một con Dã Cầu Vương.”

“Ngươi là người chơi?” Hứa Uyên ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Trong lòng Tịch Thành thật nghi hoặc, NPC này còn biết được giữa hắn cùng người chơi khác nhau chỗ nào sao?

“Ta có thể giúp ngươi chế tạo vũ khí, nhưng mà ngươi có thể...” Hứa Uyên đột nhiên thay đổi chủ ý, tựa hồ lại có chút ngượng ngùng mở miệng.

Tịch Thành đại khái hiểu được Hứa Uyên muốn nói cái gì, vì vậy cô đưa cây trâm cho Hứa Uyên: “Nếu như Hứa tiền bối thích cây trâm ngọc bích này, ta sẽ đưa nó cho tiền bối.”

“Thật sự có thể sao?” Bàn tay Hứa Uyên cầm trâm cài tóc hơi run run, ngữ khí lại có chút ngẹn ngào làm cho Tịch Thành càng khó hiểu.

“Trâm cài tóc này với ta cũng không phải là thứ trọng yếu, nếu tiền bối thích, ta tặng ngài như thế nào?” Chỉ là một món trang bị phổ thông tuôn ra từ một con BOSS ở Tân Thủ thôn mà thôi, cô thật sự không cần. Nếu là tuyệt học hay binh khí cao giai cái gì, có lẽ cô sẽ còn có chút băn khoăn.

Tịch Thành giao trân ngọc bích cho Hứa Uyên, Hứa Uyên thương tiếc khẽ vuốt cây trân. Điều này khiến cho Tịch Thành một trận run rẩy. Một cây trân cài tóc mà thôi, có cần dùng thâm tình chân thành như thế sao?

Sau khi đưa trân cài tóc cho hắn, Tịch Thành chuẩn bị rời khỏi, không nghĩ đến lại bị hắn gọi lại.

“Hứa tiên bối, còn có chuyện gì sao?”

“Ta đáp ứng giúp ngươi tạo vũ khí, ngươi muốn đúc cái gì?”

Trong lòng Tịch Thành nở hoa, nhưng mà bên ngoài phải giả vờ tỏ ra khách khí chút. Vì vậy cô nói với Hứa Uyên: “Chỉ là một cây râu cài tóc mà thôi, Hứa tiên bối không cần vì chuyện này mà làm việc mình không muốn làm. Sau này ta có thể tìm người khác giúp ta chế tạo vũ khí.”

Hứa Uyên lộ ra một chút biểu cảm tán dương, cười cười nói: “Không sao cả, ngươi giúp ta một cái đại ân, ta nguyện ý giúp ngươi tạo vũ khí. Ngươi muốn đúc vũ khí nào?”

Tịch Thành không chối từ nữa, lấy ra Thánh Hà thủy giao cho Hứa Uyên. Nào biết sắc mặt Hứa Uyên biến đổi: “Thứ này ngươi lấy từ đâu?”

Tịch Thành cũng không giấu giếm, kể qua một lần quá trình cô lấy đến Thánh Hà thủy như thế nào.

Thấy Hứa Uyên có vẻ nghi hoặc, Tịch Thành hỏi: “Tiền bối có chuyện gì sao?”

Hứa Uyên hoàn hồn, đáp: “Không có việc gì, chính là sông Thánh Hà ta đã đi qua rất nhiều lần, nước sông ta không dùng được. Hôm nay ngươi đến ta mới biết, thì ra nó là cái dạng này. Đại khái là chỉ có người chơi các ngươi mới có thể dùng đi.” Tịch Thành có chút đăm chiêu gật đầu.

“Ngươi có bao nhiêu Thánh Hà thủy?” Hứa Uyên đã chuẩn bị sẵn sàng, hiển nhiên là muốn bắt đầu động thủ.

Tịch Thành cũng không khách khí, lấy hết tất cả nguyên thạch ra.

Lần này thật sự khiến Hứa Uyên kinh hãi.

“Nhiều như vậy có thể tạo ra vô số binh khí.”

“Rất nhiều sao?” Tịch Thành vẻ mặt không hiểu.

Hứa Uyên gật gật đầu: “Ngươi không biết thôi, đúc một thanh kiếm phổ thông chỉ cần dùng đến một phần của một khối nguyên thạch.”

Tịch Thành lúc này mới hiểu được rốt cuộc cô đã lấy đi bao nhiêu.

Hứa Uyên lại hỏi Tịch Thành: “Ngươi muốn chế tạo binh khí gì?”

Tịch Thành suy nghĩ một chút mới nói: “Tiền bối, không biết số nguyên thạch này có thể tạo ra Huyền[3] không?”

Hứa Uyên liếc nhìn Tịch Thành một cái: “Huyền sao? Đầu chi là có thể, số nguyên thạch này ít nhất có thể tạo ra 100 vạn dây vẫn còn dư.”

“100 vạn?” Con số này thực làm cho Tịch Thành giật mình. 100 vạn, là một con số khổng lồ nha...

“Nhưng mà hiện tại cấp bậc của ngươi không thể nào dùng được. 100 vạn dây (Huyền), cho dù là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ cũng không nhất định có thể dùng. Ta đề nghị ngươi chế tạo 10 vạn dây, cam đoan Huyền của ngươi có thể sử dụng đến khi trò chơi này kết thúc. Nếu như có thể dùng chúng một cách tự nhiên thuần thục, chừng đó cũng đủ giúp ngươi bắt bại trên giang hồ.”

“10 vạn?” Nói thật, cho dù là 10 vạn dây cũng nằm trong phạm vi cô chưa từng dám nghĩ đến. Cô vốn cho rằng được mấy chục mấy trăm dây cũng đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

“Ngươi xác định muốn chế tạo Huyền sao?”

“Muốn, muốn.” Tịch Thành vội vã trả lời.

“Nhưng mà, nguyên thạch của ngươi vẫn còn dư lại rất nhiều.”

Tịch Thành nghĩ nghĩ rồi nói: “Tiền bối, ngoại trừ Huyền, tiền bối có thể đúc thêm cho ta một thanh hạo kiếm không?”

Hứa Uyên suy nghĩ một chút nói: “Đương nhiên có thể. Nhưng mà nguyên thạch vẫn sẽ dư lại rất nhiều.”

“Không sao cả. Tiền bối từng nói, ngài không có cách nào thu thập Thánh Hà thủy, vậy nên nguyên thạch còn thừa lại sẽ đưa hết cho tiền bối.”

Hứa Uyên ngăn ngời, hắn nói với Tịch Thành: “Ngươi có biết số nguyên thạch này đem đến thành phố lớn bán được bao nhiêu ngân lượng không?”

Lần này ngược lại đến phiên Tịch Thành sưng sốt, đợi cô phản ứng trở lại thì cười nói với Hứa Uyên: “Ta nghĩ giả số nguyên thạch này nhất định sẽ không thấp. Nhưng mà tiền tài này nọ sau này vẫn có thể kiếm, bây giờ Hứa tiền bối giúp ta chế tạo vũ khí, tặng ngài một ít nguyên thạch cũng không tính là gì. Tiền bối hãy giữ đi.”

Kỳ thật những gì Tịch Thành nói với Hứa Uyên chỉ là một nguyên nhân, mà nguyên nhân thứ hai chính là cô không muốn loại nguyên thạch chế tạo vũ khí này khắp nơi đều có, điều này sẽ làm mất đi ưu thế của riêng cô.

Huống chi ... Tiền, cô thiếu sao?

Hứa Uyên nhìn nhìn Tịch Thành rồi cũng không chối từ nữa. Hắn mời Tịch Thành ăn vài thứ, nói cho cô thời gian tạo ra vũ khí sẽ rất lâu, bảo cô đi dạo trong cốc hoặc vào phòng trong nghỉ ngơi.

Mượn một thanh thiết kiếm phổ thông từ chỗ Hứa Uyên, Tịch Thành lựa chọn đi dạo trong cốc.

-

[1] Chú kiểm sư: Người thợ đúc kiếm.

[2] Trang bị không gian: Là loại trang bị có không gian để trữ vật phẩm, chức năng tương tự như ba lô, tuy nhiên hình dạng lại không đồng nhất.

[3] Huyền: Một loại nhạc khí có dây, nhưng ở đây cũng là một loại vũ khí, người sử dụng dùng dây của nó để tấn công, quần lấy địch thủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tìm hồng nhan

Đi tới đi lui trong Toàn Cơ cốc mấy vòng, Tịch Thành không còn gì để nói. Đồng quái này không có cách nào đánh có được không? Không thể làm cho một người chơi mới 5 cấp đơn đả độc đầu với mấy con quái năm sáu mươi cấp chứ?

Không có biện pháp, Tịch Thành quyết định vẫn nên trở về kiếm chỗ ngồi đi. Tránh cho việc không cẩn thận chết mất, cô phải một lần nữa bò đến đây.

Trong mấy ngày này, quan hệ giữa Tịch Thành và Hứa Uyên đã chuyển từ “Hứa tiền bối” sang “Hứa đại ca”. Nghỉ lại cũng đúng thời, Hứa Uyên mới 27 tuổi, cũng chưa đến mức độ lão thành để gọi “tiền bối”. Mà Tịch Thành mới 20 tuổi, gọi hắn là “Hứa đại ca” cũng rất thích hợp.

“Hứa đại ca, huynh có biết dùng độc không?” Một ngày kia, Tịch Thành đột nhiên hỏi.

“Cũng biết một chút ít. Thế nào? Muốn học dùng độc sao?”

“Phải, mà cũng không phải. Kỳ thật thứ ta muốn học chính là Biện độc thuật[1].”

“Biện độc thuật?”

“Hứa đại ca cũng biết đấy, giang hồ không lúc nào yên ổn, có đôi khi người ta muốn học một ít thủ đoạn phòng thân. Ta không cần độc, nhưng lại muốn đề phòng người khác dùng độc để đối phó ta. Cho nên...”

Hứa Uyên đồng ý gật gật đầu: “Nói thật, đối với độc được ta cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng mà thể tử của ta là một cao thủ dùng độc, ở chỗ ta quả thật có một quyển Độc thuật bí tịch, đưa cho muội vậy.” Nói xong, Hứa Uyên vào trong phòng cầm ra một quyển sách có chút ố vàng đưa cho Tịch Thành.

Tịch Thành nhìn thoáng qua, bìa sách màu lam đậm viết hai chữ to màu trắng: Độc Điển. Tịch Thành nói cảm tạ rồi nhận lấy.

“Hứa đại ca, không biết đại tẩu...” Nói đến đây, Tịch Thành cảm thấy không nói thêm được nữa.

Hứa Uyên luôn mang đến cho người ta cảm giác thật bình tĩnh, bất luận phát sinh chuyện gì, cảm xúc của hắn sẽ không biến hóa quá nhiều. Nhưng khi Tịch Thành nhắc đến hai chữ ‘Đại tẩu’, trên mặt hắn không cách nào giấu được sự thương cảm. Tịch Thành mơ hồ cảm thấy, hình như đã có lúc nào đó cô từng nhìn thấy biểu cảm như vậy ở Hứa Uyên.

“Hứa đại ca, ta nói sai điều gì rồi đúng không?”

Hứa Uyên cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Không có gì, chuyện này cũng không phải chuyện gì không thể nói đến. Chẳng qua là...”

Vì vậy Tịch Thành được nghe kể một câu chuyện cũ.

Vốn Hứa Uyên là một người thư sinh. Cũng giống với những học tử khác, gian khổ 10 năm đèn sách cũng bởi vì hai chữ công danh. Nhưng mà trời không theo ý người, sau khi công bố danh sách, Hứa Uyên thi trượt. Không được như ý, hần phiếu bạc khắp nơi, không có mặt mũi trở lại quê nhà. Mà chính vào năm đó, hần gặp Tàn Song Song.

Tàn Song Song là một nhân sĩ giang hồ, từ nhỏ được sư phụ thu dưỡng vào Vân Tiêu Các rồi tiếp nhận huấn luyện độc thuật. Cứ tưởng nàng sẽ chấp chương chức chương môn Vân Tiêu Các, nào ngờ một đêm xảy ra biến cố, trong lúc vô tình nàng phát hiện sư muội ăn cắp Độc Điện – thứ chỉ có chương môn mới có thể học. Nàng muốn cho sư muội một cơ hội, khuyên sư muội trả lại Độc Điện. Ban đầu sư muội giả vờ đáp ứng, không nghĩ tới cuối cùng nàng bị trả đũa, toàn bộ tội danh được đẩy hết lên trên người nàng. Mà xui xẻo hơn là, không biết làm sao sư phụ lại có thể lục soát ra cuốn Độc Điện ở trên người nàng. Trong lúc hoảng loạn nàng đoạt đi Độc Điện rồi chạy trốn. Nàng bị người của sư môn đánh bị thương nặng, lại được Hứa Uyên cứu. Chờ đến khi vết thương hồi phục lại, toàn bộ võ công của nàng đều đã bị phế.

Từ đó về sau, Tàn Song Song cùng Hứa Uyên an tâm sống qua ngày, không quan tâm đến chuyện giang hồ nữa. Vì muốn nuôi sống Tàn Song Song, Hứa Uyên buông tha cho thi cử công danh mà đi tìm sư phụ học chế tạo binh khí, mở một tiệm binh khí nho nhỏ. Tuy rằng không có thịt cá sơn hào hải vị, họ sống qua ngày nhờ cơm rau dưa cũng coi như thanh nhàn.

Nhưng có một ngày, một đám cường đạo đánh vào thôn. Đốt, giết, đánh cướp, bọn họ không gì không làm. Võ công thê tử đã phế, chính mình lại không có năng lực hoàn thủ. Toàn bộ nam nữ già trẻ trong thôn không một ai may mắn sống sót. Mà vũ khí bọn cường đạo sử dụng để giết người lại toàn bộ từ tay hần mà ra. Lúc hần tỉnh lại, phát hiện trước mặt hần đều là thi thể.

Hần kéo lê bước chân nặng nề, mặc kệ trọng thương trên người. Hần đi hết mỗi một góc trong thôn, tìm kiếm thi thể thê tử. Nhưng qua thật lâu, hần vẫn không tìm được.

Hần định tìm cái chết, lại nghĩ đến có thể thê tử vẫn còn sống nên hần không hạ thủ được. Hần ra khỏi thôn tìm y sinh[2] qua loa băng bó vết thương liền vội vã nơi nơi tìm thê tử, nhưng hai năm đã qua, hần không tìm được chút tin tức nào.

Mà trên đường tìm kiếm, hần vô tình phát hiện Toàn Cơ cốc, nản lòng thoái chí nên định cư ở chỗ này. Trong vài năm ở lại đây, hần chuyên tâm tạo ra binh khí, trình độ đã đạt đến cấp bậc Đại sư. Nhưng mà hần vẫn không thể nào quên được chuyện năm đó bọn cường đạo dùng vũ khí hần làm ra để tàn sát già trẻ toàn thôn, cho nên sau này, binh khí hần tạo ra không cho bất kì ai sử dụng. Đó cũng là nguyên nhân ban đầu Hứa Uyên một mực không chịu giúp Tịch Thành chế tạo vũ khí. Mà trăm ngọc Tịch Thành có được khi đánh chết Dã Cầu Vương chính là quả sinh nhật năm ấy Hứa Uyên làm cho thê tử của mình.

Hứa Uyên cứ thờ dài, Tịch Thành lại không biết phải an ủi như thế nào mới phải. Với tính cách trầm mặc ít lời của cô, cô cho là mình càng làm sẽ càng rối lên thôi. Cô cảm thấy bây giờ cô đã thay đổi rất nhiều, chẳng qua là muốn chủ động an ủi người khác thì vẫn có chút khó khăn. Vì vậy Tịch Thành cũng chỉ có thể kiên trì nói với Hứa Uyên: “Hứa đại ca, huynh không cần thương tâm, ta tin tưởng đại tẩu nhất định không có chuyện gì. Như vậy đi, chờ sau khi ta xuất cốc ta sẽ giúp huynh nghe ngóng một chút.”

Hứa Uyên nghe vậy liền lấy lại tinh thần: “Thật không? Thật sự muội có thể giúp ta hỏi thăm tin tức của Song Song sao?”

Tịch Thành còn chưa có trả lời đã nghe thấy tiếng hệ thống vang lên: Đinh! Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, xác định muốn nhận nhiệm vụ ‘Tìm hồng nhan’ sao?

Tịch Thành lại quên mất, tình huống bình thường NPC kể chuyện cũ xong sẽ kèm theo nhiệm vụ. Chính là qua nhiều ngày như vậy, cô đã quên hần là một NPC, cô luôn coi hần là người chơi mà đối đãi.

Tịch Thành nhìn Hứa Uyên nói: “Nói thật, Hứa đại ca, ta cũng không dám cam đoan có thể giúp huynh tìm được đại tẩu Song Song. Ta chỉ có thể tận lực giúp huynh lưu ý một chút.”

Trong lòng Hứa Uyên cũng hiểu được chuyện này, hần chỉ gật gật đầu mà thôi. Tịch Thành điểm “Xác nhận”.

Tiếng hệ thống lại vang lên: Đinh, người chơi Tịch Thành Điện Hạ đã nhận nhiệm vụ từ Hứa Uyên. Hãy giúp Hứa Uyên tìm được thê tử Tàn Song Song, cũng đưa nàng về gặp Hứa Uyên. Nhiệm vụ không có hạn chế về thời gian.

Tiếp nhận nhiệm vụ, Hứa Uyên đem một bộ quần áo cùng một khối ngọc bội đặt ở trên tay Tịch Thành. Tịch Thành không mấy hiểu được ý tứ của Hứa Uyên, hần cũng nhìn ra Tịch Thành nghi hoặc liền nói: “Bộ y phục này vốn là của Song Song, ta nghĩ đối với muội cũng sẽ rất trọng yếu. Khối ngọc bội này là ta ngẫu nhiên nhặt được, cũng không biết đáng giá bao nhiêu tiền. Coi như đây là tạ lễ muội giúp ta nghe ngóng tung tích của Song Song đi.”

Tịch Thành biết đã là nhiệm vụ thì nhất định sẽ có thưởng cho, có cảm cũng không có gì. Nhưng vấn đề là bây giờ căn bản cô chưa hoàn thành nhiệm vụ, làm sao đã có thưởng cho rồi chứ? Cô không có tiếp nhận mà nhìn Hứa Uyên nói: “Hứa đại ca, ta còn chưa làm gì cả mà, sao có thể nhận đồ của huynh đây?”

Hứa Uyên cười cười: “Thật ra thì ta đã không còn ôm kỳ vọng gì. Nhưng mà hiện tại muội cho ta hy vọng mới, ta muốn đánh cược một lần. Với ta mà nói, Song Song mới là quan trọng nhất. Máy thứ này ở trong tay muội sẽ hữu dụng hơn để ở chỗ ta, muội hãy cầm lấy đi. Muội giúp ta tìm kiếm Song Song vô điều kiện, mà ta làm đại ca, tặng muội ít lễ vật không phải chuyện thường tình sao?”

Tịch Thành nghĩ lại cũng đúng nên không lại chối từ.

Kỳ thật đây là chỗ tự do nhất trong trò chơi này. Làm nhiệm vụ lấy thưởng cho cùng lắm là chuyện bình thường, dường như chưa nghe ai nói qua có

người chơi trò chơi mà thủ tiêu nhiệm vụ hệ thống. Chẳng qua là, ngay từ đầu trò chơi đã cho NPC nhân tính hóa, như vậy tự nhiên trong quá trình trò chơi sẽ có sự khác biệt. Mỗi một NPC đều có tính cách khác nhau, kết giao cùng người chơi đương nhiên cũng phải hợp ý. Nếu hợp ý, dù người đang đi trên đường cái có lẽ cũng sẽ có người tới cho người vài thứ, nếu không hợp ý, cũng là đi trên đường cái nhưng có lẽ sẽ được ‘miễn phí’ đưa đi Điểm Phục sinh một chuyến.

Giang hồ có bao nhiêu tự do thì cũng có bấy nhiêu tàn khốc. Điểm này ngay từ mới bắt đầu trò chơi công ty phát hành đã cực lực thuyết minh. Nếu ngày nào đó đang đi trên đường không biết sao lại bị NPC giết chết, người không cần phí lực đi trách cứ công ty phát hành đâu, tự nhận là mình xui xẻo thôi.

Giống như quan hệ giữa Hứa Uyên và Tịch Thành, chỉ cần nguyện ý, Hứa Uyên hoàn toàn có thể đem phần thưởng giao cho Tịch Thành trước. Nếu nhiệm vụ hoàn thành, tự nhiên chúng sẽ thuộc về sở hữu của cô. Nếu nhiệm vụ không hoàn thành, hệ thống sẽ thu hồi. Cho nên nếu như người chơi cứ nghĩ NPC chỉ là ‘Sứ giả nhiệm vụ’ phổ biến trong trò chơi mà coi nhẹ thì hoàn toàn sai lầm.

Tiếp nhận quần áo cùng ngọc bội từ Hứa Uyên, Tịch Thành cẩn thận xem xét chúng.

Hoa quang (y phục): Không gian trữ vật vô hạn, 7 màu sắc biến hóa tùy theo nhiệt độ.

Thanh ngọc bội: Lãnh ngọc. Có thể giúp cho đầu óc bảo trì thanh tĩnh.

Tịch Thành trang bị xong quần áo cùng ngọc bội, trong nháy mắt từ chỗ tiểu phu đón củi trên núi tấn chức thành nữ hiệp giang hồ. Nhìn một thân quần áo xinh đẹp gọn gàng, Tịch Thành cực kỳ vừa lòng. Hiên nhiên, cô tự động xem nhẹ kỳ thật quần áo này khiến cô càng giống với phu nhân cung đình hơn.

Nhưng mà cho dù là quần áo rườm rà cũng không có ảnh hưởng gì đến việc đánh nhau, đây coi như là một thiết kế có vẻ nhân tính hóa của công ty phát hành trò chơi. Dù sao ai cũng yêu cái đẹp, nếu có thể mặc đẹp mà không trở ngại luận bàn đánh nhau thì ai lại nguyện ý đi mặc mấy bộ đồ khó coi chứ?

Nhiệm vụ cũng đã nhận, quần áo cũng đã thay, Tịch Thành bắt đầu đánh giá Độc Điện trong tay.

Trong [Trường Kiếm Thiên Nhai], võ công chia thành hạ phẩm, trung phẩm hạ giai, trung phẩm thượng giai, cao phẩm hạ giai, cao phẩm thượng giai, còn có chính là tuyệt học. Mà cấp bậc vũ khí chia thành 3 loại đệ giai, trung giai cùng cao giai.

Tuyệt học cùng cao giai vũ khí rất khó có được. Hiện tại nhân số trong trò chơi ít nhất cũng phải hơn ngàn vạn người, mà tuyệt học lại chỉ có 100 bộ. Cao giai vũ khí chỉ có 50000 thanh. Cho nên sở hữu một quyền tuyệt học cùng một thanh cao giai vũ khí chính là mang đến cho mình một trợ lực cường đại.

Tuyệt học cùng võ công bình thường không giống nhau ở chỗ võ công bình thường chỉ cần võ một cái sẽ tự động học được, còn tuyệt học võ công chỉ có thể xem hết bí tịch mới có thể học. Nhưng mà uy lực của nó đến đâu vẫn quyết định bởi năng lực lĩnh ngộ cùng phương pháp sử dụng của từng người.

Hiện tại có một quyền tuyệt học Độc Điện đang ở trước mắt cô, nếu không phải nhéo mắt thấy đau, Tịch Thành còn cho là mình đang nằm mơ áy.

[1] Biện độc thuật: Cách/ Phương pháp phân biệt các loại độc dược.

[2] Y sinh: Thầy lang / thầy thuốc / bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nội dung tuyệt học

Thật cẩn thận mở ra Độc Điện, chỉ trong nháy mắt, Tịch Thành hóa đá...

Bởi vì tuyệt học võ công cần phải mở sách ra đọc hết qua một lần mới có thể học, cho nên Tịch Thành cho rằng bên trong sẽ là tri thức y học cao thâm gì đó.

Nhưng mà sau khi mở ra, Tịch Thành chỉ có thể há hốc mồm.

Chỉ thấy trang thứ nhất viết thật rõ ràng: Thiên văn địa lý, Con kiến con voi, Tứ thư ngũ kinh, Bút sáp màu Tiểu Tân[1]...

Trang thứ hai viết: “Sắc tức là không, không tức là sắc....”

Trang thứ ba viết: “0 tuổi sinh ra đời, 10 tuổi mỗi ngày nỗ lực hướng về phía trước. 20 tuổi có lý tưởng lớn, 30 tuổi vươn lên hùng mạnh. 40 tuổi cơ bản đã có định hướng, 50 tuổi 50 nổi danh đó đây, 60 chơi mệt chược, 70 nhàn hạ đi dạo chơi, 80 ở bên người nhà, 90 treo lên tường (chết rồi bị treo ảnh lên thờ)!.....”

Trang thứ tư... Trang thứ năm... Trang thứ sáu... Trang thứ bảy...

Tịch Thành không nghĩ đến nó ghi như vậy suốt 98 trang. Xem xong từng tờ một giống như đang xem một cuốn bách khoa toàn thư truyện cười.

Tịch Thành thật cảm thán, cô cực kì hoài nghi nhân viên thiết kế trò chơi này làm quá hóa ngu.

Hít sâu, mở ra tờ cuối cùng, Tịch Thành chỉ muốn đắm đầu vào tường thôi, cô một lần lại một lần nhắc nhở mình nhẫn nhịn, xúc động là ma quỷ, làm một thiếu niên tốt thế kỷ mới phải khoan dung rộng lượng bao dung, hãy cho phép nhân viên thiết kế ở công ty trò chơi lấy người chơi để giải sầu khi tâm tình buồn bực đi.

Mặc dù đã làm xong chuẩn bị sẽ bị sét đánh trong sống ngoài khét, nhưng cuối cùng cô vẫn bị chọc mù con mắt, trên trang cuối cùng có ghi: Bằng hữu, đọc xong rồi sao? Đọc xong có cười không? Nếu như người cười, vậy thì đúng rồi. Nếu như người không cười, đề nghị người đọc lại một lần nữa. Nếu như người đọc nhiều lần mà vẫn không cười, như vậy, bằng hữu à, ta phục người!

Khép sách lại, Tịch Thành run rẩy, cũng không biết là đang tức giận hay đang cười nữa. Hiện tượng này làm Hứa Uyên không hiểu ra sao, trong lúc nhất thời hần còn nghĩ là thể từ hần hạ độc trong sách đó chứ.

Trong lòng Tịch Thành mắng to “Khốn kiếp, công ty trò chơi các người cũng ác quá đi!!!”

Nhưng mà phải học hết tất cả thì Độc Điển mới tính là tuyệt học. Tịch Thành thật sự không nghĩ đến phân quá nhiều tâm đi học độc thuật, cho nên cô không học những nội dung khác mà chỉ học Biện độc thuật mà thôi. Mà lấy ra mỗi phần Biện độc thuật thôi thì bị tịch chỉ được tính là trung phẩm thượng giai. [2]

Học tập xong Biện độc thuật, Tịch Thành bắt đầu tìm hiểu các loại độc thảo trong cốc.

Thời gian trong trò chơi trôi qua rất nhanh, trong hiện thực một tháng chính là một năm trong trò chơi. Tịch Thành không nghĩ đến chế tạo hai thanh vũ khí thời mà tốn sáu năm vẫn chưa hoàn thành.

Sáu năm qua, Tịch Thành cũng thử đánh một ít quái cấp thấp, nâng cấp bậc của mình lên đến 34 cấp. Bởi vì trong Toàn Cơ cốc quái cấp thấp rất ít, vậy nên cấp bậc của cô rất khó thăng lên cao. Nhưng mà Tịch Thành không sốt ruột, người như cô cho tới bây giờ đều sẽ không cố ý gây khó xử chính mình.

Có một khoảng thời gian rất dài, Tịch Thành phát hiện cô không thể khiến mình bình tĩnh lại, nếu yên tĩnh cô sẽ nhớ tới Tiểu Dương – người em trai cô không yên tâm nhất.

Nhưng mà Tịch Thành là người, không thể cứ ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ. Vì thế cô liền ngồi tại chỗ bất động, giống như ngồi cũng là đang buông lỏng tâm tình.

Nghĩ thì cứ nghĩ, khổ sở cứ mặc khổ sở. Mặc kệ cảm xúc gì cũng cứ để cho nó đến, cô nhận hết là được thôi. Nhiều năm qua, có khi nào cô trốn tránh thống khổ đâu?

Dần dần cô phát hiện, như vậy ngược lại có thể khiến mình cảm thấy tốt hơn một chút.

Khó khăn lắm tránh khỏi một cái móng vuốt cào đến, Tịch Thành xoay người một cái liền phản thủ đâm kiếm về phía trước. Trong khi cô đang chiến đấu cùng mèo rừng, giọng nói hệ thống lại vang lên:

Đình, hệ thống thông cáo: Người chơi Giang Sơn Vô Cực là người thứ hai phát hiện Toàn Cơ cốc, đạt được một bộ Du tử y trung giai, từ nay cốc mở ra đối với bên ngoài. Tọa độ Toàn Cơ cốc: XXX.XXX

Đình, hệ thống thông cáo: Người chơi Giang Sơn Vô Cực là người thứ hai phát hiện Toàn Cơ cốc, đạt được một bộ Du tử y trung giai, từ nay cốc mở ra đối với bên ngoài. Tọa độ Toàn Cơ cốc: XXX.XXX

Đình, hệ thống thông cáo: Người chơi Giang Sơn Vô Cực là người thứ hai phát hiện Toàn Cơ cốc, đạt được một bộ Du tử y trung giai, từ nay cốc mở ra đối với bên ngoài. Tọa độ Toàn Cơ cốc: XXX.XXX

Trong lúc nhất thời Tịch Thành không kịp phản ứng lại, cô trầm nghĩ, người thứ hai phát hiện thì được hệ thống thông cáo, vậy tại sao người đầu tiên lại không có chứ? Lúc này cô bắt đầu lật xem lại hệ thống tin tức của mình.

Không ngờ thật đúng là có.

Đó là lúc cô vừa phát hiện ra Toàn Cơ cốc, hệ thống có hỏi qua cô có muốn công khai hay không. Đáng tiếc là, lúc đó tinh thần Tịch Thành có chút hoảng hốt nên căn bản cô không nghe thấy được.

Hệ thống hỏi qua ba lần mà không nhận được câu trả lời sẽ cam chịu cô đã từ bỏ việc thông cáo.

Tịch Thành ghen không nói gì được luôn. Hệ thống hỏi cô suốt ba lần mà cô vẫn không nghe thấy, đây là do lạng tai sao...

Cô nghĩ, sau khi công khai phòng chừng sẽ có rất nhiều người đến nơi này, đại khái nơi này không thể ở lâu được nữa. Vì thế sau khi giải quyết con mèo rừng trước mặt, Tịch Thành quyết định đến hỏi Hứa Uyên xem khi nào thì vũ khí mới chế tạo xong.

Tịch Thành chạy đến chỗ Hứa Uyên, từ xa đã nhìn thấy Hứa Uyên mặt ủ mày chau đứng ở nơi đó. Tịch Thành tiến lên hỏi: “Sao vậy Hứa đại ca? Có vẻ như huynh không được cao hứng cho lắm?”

Hứa Uyên lắc đầu nói: “Son cốc này đã bị phát hiện rồi, ta nghĩ không bao lâu nữa sẽ có rất nhiều người đến đây, nơi đây đã không còn là chỗ ta có thể dung thân. Xem ra, ta phải một lần nữa đi tìm chỗ ẩn cư.”

Tịch Thành nghe vậy liền cuống lên. Nhiệm vụ của cô là sau khi tìm được Tần Song Song phải dẫn nàng đến gặp Hứa Uyên, nhưng nếu hắn đi rồi, cô phải làm thế nào để tìm được hắn? Dù sao không có khả năng cô buông tha cho chơi trò chơi mà mỗi ngày đi theo Hứa Uyên. Chẳng lẽ vừa tìm được Tần Song Song lại phải dẫn theo người này đi khắp trời nam biển bắc để tìm hắn sao? Cô có nhàn rồi như vậy sao? Huống chi, vũ khí của cô vẫn còn chưa tới tay mà.

Cho nên Tịch Thành nói với Hứa Uyên: “Hứa đại ca, nếu huynh đi rồi, lúc ta tìm được đại tẩu thì phải đi đâu tìm huynh chứ?”

Hứa Uyên bắt đầu đi lắc đầu: “Ta cũng đang sầu chuyện này đây. Mà ta không có võ công, nếu vẫn lưu lại đây, sợ chưa tìm được Song Song ta đã bị người ta giết lấy kinh nghiệm.”

Tuy rằng kinh nghiệm kiếm được từ NPC sinh hoạt không nhiều bằng NPC giang hồ, nhưng mà một nhân vật cấp Đại sư Chú kiếm thì kinh nghiệm vẫn tương đương khả quan. Nếu như là người có danh vọng cao trong chốn giang hồ, bình thường người chơi sẽ không dám tùy ý xuống tay, bởi vì đúc kiếm cũng tốt, chế được cũng được, loại NPC sinh hoạt cấp Đại sư thật sự quá ít, một khi người chơi tùy ý tàn sát sẽ dẫn đến toàn võ lâm công phẫn, hoặc giả còn có thể bị NPC đuổi giết tập thể.

Dù sao làm gì có ai đâu bị ung nước mà không cần thần binh lợi khí chứ?

Đặc biệt là NPC Đại sư chế được ở trên giang hồ vô cùng quý, bởi vì NPC trên giang hồ ngoại trừ mua được phẩm từ các NPC Đại sư chế được cũng chỉ có thể giết các NPC khác hoặc người chơi để bạo được phẩm. Các tiệm được phẩm do hệ thống mở ra không bán cho các NPC.

Nhưng mà Hứa Uyên thì khác, hắn không có danh vọng giang hồ, cũng không có người biết cấp bậc đúc kiếm của hắn. Hơn nữa hắn lại ẩn cư tị thế tại cái xó xỉnh này, cho nên, bây giờ nếu có người chơi muốn giết hắn thì hắn chết cũng là chết vô ích. Ngoại trừ tặng không kinh nghiệm cho người ta ra thì không còn gì khác nữa.

Tịch Thành sốt ruột thuận miệng nói: “Thật là, son cốc này không giống với bang phái, nếu người chơi có thể mua được thì tốt quá.”

Vốn bởi ‘có bệnh vái tứ phương’ mà Tịch Thành mới nói ra câu này, ai ngờ đầu Hứa Uyên hai mắt sáng lên: “Son cốc này, người chơi có thể mua lại được.”

Nghe lời này, Tịch Thành liền bị ‘đứng hình’ một phút...

-

[1] Bút sáp màu Tiểu Tân: Chính là Shin – cậu bé bút chì.

[2] Ở đây có nghĩa là, yêu cầu học tuyệt học là phải đọc hết toàn bộ cuốn bí tịch – mặc kệ là nội dung có liên quan đến võ công bí tịch hay không. Sau khi đọc xong, hệ thống sẽ hiển thị trong bảng thông tin của người chơi các nội dung bí tịch, người chơi nếu chọn học hết mới tính là tuyệt học, nếu chọn một phần sẽ tương ứng là trung giai/thượng giai...v.v

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Di Tinh Cốc

“Cái gì?” Tịch Thành cho là nhất định mình đã nghe nhầm. Nếu người chơi có thể tùy tiện mua được son cốc, vậy thì trò chơi này không phải sẽ loạn lên sao?

Nhưng nào biết Hứa Uyên lặp lại rõ ràng một lần: Son! Cốc! Đây! Có! Thế! Mua! Được!! Trong lúc nhất thời Tịch Thành không biết nên làm cái gì nữa.

Lúc này Hứa Uyên lại lên tiếng: “Tịch Thành, ta biết muội muốn giúp ta. Nhưng mà nói thật, ta không hy vọng muội mua lại son cốc này.”

Tịch Thành không nói gì, tuy rằng cô cũng có ý tưởng giúp Hứa Uyên, nhưng mà không phải toàn bộ. Khiến Hứa Uyên phải nói như vậy, Tịch Thành cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nhưng mà Tịch Thành lại không mấy hiểu được lý do Hứa Uyên không muốn cô mua lại son cốc.

“Hứa đại ca, vì sao lại không nên?”

Hứa Uyên thở dài. “Trong trò chơi này có 10 cái son cóc là người chơi có thể mua được, Toàn Cơ cóc chính là một trong số đó. Nhưng mà nếu ai cũng có thể tùy tiện mua được một nơi như vậy, trò chơi sẽ có thể gặp phải đại loạn một đoạn thời gian. Vì tránh cho tình huống như vậy phát sinh, công ty trò chơi đặt ra một cái giá không hề thấp.”

Tịch Thành ngẫm lại, thấy cũng đúng, một cái son cóc lớn như vậy giá nhất định rất cao. “Bao nhiêu?”

Hứa Uyên hít thật sâu, mặt nghiêm túc nói: “3000 vạn lượng.”

Tịch Thành nhẹ nhàng thở ra.

Vậy mà thở ra còn chưa hết cô lại nghe thấy Hứa Uyên nói tiếp: “Hoàng kim.”

Tịch Thành húp ngụm khí lạnh, 3000 vạn lượng, còn là hoàng kim? Đối với người chơi vào lúc này mà nói đúng là một con số thiên văn. Trò chơi mới chỉ hoạt động được nửa năm, cấp bậc của mọi người cũng không cao, 3000 vạn lượng bạc trắng đã được coi là một con số không tưởng, miễn bàn đến con số hoàng kim nhiều như vậy. Cũng may trò chơi này có cho đổi tiền từ hiện thực vào trò chơi, tuy vậy lại không thể đổi ngân lượng từ trong trò chơi ra hiện thực được, chỉ có thể dựa vào lên giao dịch trang bị vũ khí gì đó để đổi tiền. Cho nên trong trò chơi [Trường Kiếm Thiên Nhai] này, số lượng game thủ chuyên nghiệp[1] không nhiều so với những trò chơi trực tuyến khác.

Hứa Uyên nhìn Tịch Thành này giờ không nói gì, hẳn cho rằng Tịch Thành bị sốc bởi giá quá cao. Vừa định an ủi, hẳn lại nghe Tịch Thành nói: “Hoàn hảo, 3000 vạn lượng ta vẫn chi được.”

Hứa Uyên nuốt chút nữa ngắt đi, hẳn nghĩ nói chuyện cùng kẻ có tiền thật là mệt.

Có mua lại son cóc này hay không kỳ thật không tất yếu. Mà Hứa Uyên thấy Tịch Thành có vẻ muốn mua lại son cóc này thật, hẳn vội vàng phân tích lợi hại: “Tịch Thành, trước nghe ta nói đã, nếu chỉ là vấn đề tiền thì ta không phản đối muội mua lại nơi này. Nhưng là...”

Tịch Thành không hiểu, nhưng cũng không nói gì mà chờ Hứa Uyên nói tiếp.

“Việc mua son cóc sẽ mang đến không ít trở ngại cho sự phát triển sau này của muội.”

“Như thế nào?”Ồ tình huống bình thường, sở hữu một cái son cóc như vậy hẳn là có không ít ưu việt mới phải, sao bây giờ lại sinh ra trở ngại?

“Ngoài cần 3000 vạn lượng hoàng kim còn có các yêu cầu hà khắc khác nữa. Đầu tiên, độ đau đớn của người chơi bị cưỡng chế thiết định ở mức cao nhất 80%. Nếu bị thương dù lớn nhỏ đều cần thời gian một tuần trong hiện thực mới có thể khỏi hẳn, không tính thời gian logout. Muội suy nghĩ thử xem, sau này cho dù muội bị cắt nhẹ thôi cũng phải mất rất lâu mới khôi phục lại được. Mà 80% độ đau đớn cũng không phải chuyện đùa. Nếu có thể tránh được chuyện như vậy, muội không cần tìm thêm phiền toái cho mình.”

“Nếu như vậy không phải sẽ chảy máu đến chết sao, huyết được không phải thành vô dụng?”

“Ăn huyết được thì lượng máu có thể khôi phục. Người sẽ không chết, nhưng miệng vết thương cùng sự đau đớn sẽ không biến mất.”

Tịch Thành hiểu được, đã bước chân vào giang hồ thì nên tránh những chuyện như vậy. Nhưng không biết tại sao, Tịch Thành rất thích son cóc này. Cô đã ở trong này 6 năm, 6 năm qua, thương tâm khổ sở vui vẻ khoái hoạt, cô đều vượt qua ở nơi này. Dần dần, cô bắt đầu hi vọng son cóc này thuộc về chính cô. Cho nên Tịch Thành đã bắt đầu tính toán mua lại nơi này.

Về phần trả giá đại giới, cô không quá để tâm. 3000 vạn lượng hoàng kim, cô có thể đổi từ trong hiện thực. Độ đau đớn 80%, cô càng không để tâm. Từ lúc bị Ô Nha Bất Hắc chém một lần lại một lần, độ đau đớn của cô luôn cố định ở 80% chưa từng thay đổi qua. Những ngày ở trong son cóc, nếu không có 23 viên thuốc của Hứa Uyên bảo mệnh, không biết cô đã phải chết bao nhiêu lần.

Phiền toái nhất chính là thiết định đau đớn trong một tuần lễ. Đây quả thật chính là siêu cấp đại phiền toái. Trên giang hồ kiếm đao bay loạn, đi trên đường cái còn có thể bị đưa thẳng về Diêm Phục sinh. Bởi vậy có thể thấy được, yêu cầu vết thương cần một tuần mới khỏi biến thái đến độ nào. Tịch Thành trong lòng đã ăn cần thăm hỏi qua từng vị lãnh đạo cùng nhân viên công ty trò chơi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tịch Thành cắn răng quyết định mua. Cùng lắm sau này bị thương thì lưu lại ở trong cóc, dù sao cũng là của mình, không có sự cho phép của cô thì không ai vào được cả. Cô cũng không tin, được mấy người có khả năng đánh giết vào Toàn Cơ cóc!

Nếu đã quyết định, Tịch Thành sẽ không lại kè o. Cô khá thoải mái nói với Hứa Uyên: “Hứa đại ca, làm thế nào để mua được son cóc này?”

Hứa Uyên gặp Tịch Thành yên lặng không nói, hẳn tưởng cô đang thận trọng suy nghĩ nên cũng không quấy rầy. Ai ngờ đột nhiên cô lại sáng khoái hỏi hẳn mua son cóc thế nào, thiếu chút nữa hù chết hẳn. Hắn định thân, do dự hỏi lại: “Muội thật sự muốn mua nơi này?”

Tịch Thành gật đầu.

Vì thế Hứa Uyên bày ra dáng vẻ gà mẹ muốn khuyên nhủ Tịch Thành từ bỏ, nào biết đâu bạn nữ chính của chúng ta ngược lại ‘thuyết trình’ cho Hứa Uyên nghe ưu việt của việc mua son cóc suốt hai giờ. Cho nên cuối cùng, ngay cả Hứa Uyên cũng cảm thấy cô không mua lại Toàn Cơ cóc này chính là ngu ngốc dần đến!

Tịch Thành logout, đổi ít tiền vào trong trò chơi. Kỳ thật 3000 lượng hoàng kim quy về Nhân Dân Tệ không có nhiều như tưởng tượng đâu. Đương

nhien, chỉ đối với người nào đó ngu ngốc tiền nhiều mà thôi.

Tịch Thành ngẫm lại bây giờ chính mình không một xu dính túi, ra khỏi cốc có lẽ còn không bằng tên khát cái, vậy nên cô đổi thêm một ít lưu trữ dự phòng.

Lần nữa đăng nhập vào trò chơi, Tịch Thành nhanh chóng giao dịch với Hứa Uyên. Cô nghĩ Hứa Uyên được an bài trong này chính là để bán nó.

Giao dịch hoàn thành, Tịch Thành liền nghe hệ thống thông báo: Đinh! Người chơi Tịch Thành Điện Hạ thành công mua được Toàn Cơ cốc. Kể từ lúc này toàn bộ Toàn Cơ cốc thuộc về sở hữu của Tịch Thành Điện Hạ, xin hỏi có thay tên cho Toàn Cơ cốc hay không?

Tịch Thành chọn có.

Đinh! Hãy đặt tên khác cho Toàn Cơ cốc.

Tịch Thành suy nghĩ một chút rồi nói: “Gọi là Di Tinh Cốc đi.”

Đinh! Hoàn thành đặt tên. Toàn Cơ cốc được đổi tên thành Di Tinh Cốc, Cốc chủ Tịch Thành Điện Hạ.

Đinh! Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, từ bây giờ, độ đau đớn của ngài bị cưỡng chế thiết định ở mức 80%. Bất luận vết thương lớn nhỏ đều quy định theo thời gian một tuần trong hiện thực mới có thể khỏi hẳn, không tính thời gian logout. Ưu việt từ việc mua xuống son cốc xin tự ngài tìm tòi, hi vọng ngài chơi khoái trá.

Tịch Thành lắc lắc đầu, thầm nghĩ cuối cùng việc cũng đã định rồi. Giờ phút này cô rất muốn ngửa mặt lên trời thét lớn “Từ hôm nay trở đi, son cốc này chính là của ta a a a a!” . Nhưng mà cô còn chưa kịp hô ra tiếng đã nghe đến một tin tức làm sắc mặt cô đại biến.

Đinh! Giang hồ thông cáo: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ thành công mua được Toàn Cơ cốc, Toàn Cơ cốc được đổi thành Di Tinh Cốc. Trong vòng 1 phút nữa, ngoại trừ cốc chủ, tất cả người chơi cùng NPC ở trong Di Tinh Cốc sẽ bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Đinh! Giang hồ thông cáo: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ thành công mua được Toàn Cơ cốc, Toàn Cơ cốc được đổi thành Di Tinh Cốc. Trong vòng 1 phút nữa, ngoại trừ cốc chủ, tất cả người chơi cùng NPC ở trong Di Tinh Cốc sẽ bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Đinh! Giang hồ thông cáo: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ thành công mua được Toàn Cơ cốc, Toàn Cơ cốc được đổi thành Di Tinh Cốc. Trong vòng 1 phút nữa, ngoại trừ cốc chủ, tất cả người chơi cùng NPC ở trong Di Tinh Cốc sẽ bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Hệ thống thông cáo liên tục 3 lần, còn là thông cáo toàn server. Quan trọng hơn chính là, cô không có quyền lựa chọn che dấu tên.

Tịch Thành không nói gì nhìn trời, cô nghĩ lần này dù muốn không nổi danh cũng khó.

Mà giang hồ cũng bởi vì thông cáo này mà sóng to gió lớn, không ai biết thì ra son cốc cũng có thể mua. Công ty phát hành trò chơi không có để lộ bất kì tin tức nào về phương diện này. Tất cả mọi người đều thấy mơ hồ. Các đại bang phái đều ào ào phái người đi điều tra xem Tịch Thành Điện Hạ này là loại người nào. Cũng có không ít người đi tìm hiểu phương pháp mua son cốc. Trong lúc nhất thời giang hồ lại trở nên bất ổn.

Tịch Thành thật buồn bực, đây là chuyện gì chứ? Cô chỉ là mua một cái son cốc mà thôi, có nhất thiết làm cho mọi người đều biết như vậy không? ‘Im lặng phát tài’ mới là vương đạo có được không?

Lúc này người buồn bực nhất phải là Giang Sơn Vô Cực cùng những người chơi nghe tin son cốc mở ra mà đến. Bọn họ mới chỉ tiến vào son cốc được vài phút đã bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài. Cũng có một số người chơi đang trên đường đến, đương nhiên cũng có người xui xẻo đến cốc khẩu lại bị chặn ở ngoài. Nhất thời tiếng máng không dứt bên tai, khối người còn nguyên rùa tổ tông mui tám đời nhà Tịch Thành.

Tịch Thành cũng không nói gì nữa, ngay lúc Hứa Uyên thiếu chút nữa bị truyền tống ra ngoài, cô nhanh chóng mở ra quyền hạn cho hắn.

Hứa Uyên vẫn luôn cho rằng Tịch Thành vì hắn mới mua nơi này, trong lòng không khỏi cảm động.

Nhưng mà Tịch Thành lại đang vì mình phát sầu.

Giờ phút này, Di Tinh Cốc lộ ra ở phía sau núi Thiên Lí thôn, rất xa từ Tương Dương đại khái cũng có thể nhìn thấy. Từ đây sẽ có rất nhiều người mộ danh mà đến, lại bởi vì không có quyền hạn mà bị chặn ở cốc khẩu. Mà nhóm người mới ở Thiên Lí thôn cũng muốn kiến thức một chút son cốc bị người chơi mua lại sẽ như thế nào nên ào ào gia nhập đại quân leo núi, nhưng hết lần này đến lần khác bị BOSS gây trở về. Người tới được cốc khẩu càng ít đi, tiếng kêu thảm thiết lại kéo dài không dứt...

Trong khoảng thời gian này, Tịch Thành mua một quyển trung giai thượng phẩm tâm pháp cùng một quyển cao giai thượng phẩm nội công từ quầy hàng của một người chơi[2]. Tịch Thành mừng rỡ, cuối cùng đã có thể thoát khỏi trạng thái ‘vô công ngu ngốc’ rồi. Đồ trong cửa hàng của người chơi quá nhiên là thứ tốt. Đáng tiếc cô không tìm được kiếm pháp mình thích, cho nên dứt khoát không mua, sau này hẵng tính.

Trong 6 năm qua cô đã sớm luyện mãn trụ cột bộ pháp, còn tự nghĩ ra một bộ cao phẩm hạ giai bộ pháp. Tịch Thành đặt tên là Thanh Hàn Lộng Ảnh. Cũng chính là dựa vào bộ bộ pháp này cùng 23 viên thuốc của Hứa Uyên mới có thể giúp cô kiên trì 6 năm lâu như vậy.

Sau đó, Tịch Thành vẫn luôn ở trong phòng Hứa Uyên luyện tập nội công cùng tâm pháp. Không thể không nói, đây là một quá trình phi thường buồn

chán nhưng lại rất trọng yếu. Hiện tại ngay cả logout Tịch Thành cũng dùng đến hệ thống treo tự động luyện nội công, chẳng qua là khổ cho túi tiền của cô mà thôi. Nhưng mà cô cũng đã chuẩn bị tâm lý, sớm biết đây nhất định là hình thức thiếu tiền. Cũng may hiệu quả tích lũy theo thời gian cũng thật rõ ràng, điều này khiến cho lòng cô thoáng cân bằng một chút.

Dần dần lại qua 5 năm, khoảng thời gian này Tịch Thành không hề bước chân ra khỏi Di Tinh Cốc. Những thứ cô cần dùng đến đa số đều có thể mua được từ cửa hàng của người chơi khác. Mà được phẩm Tịch Thành phải tốn giá cao mới mua được từ trên mạng. Cho nên nhiều năm qua ngoại trừ việc luyện công đánh quái, Tịch Thành từ từ hình thành thói quen thỉnh thoảng sẽ nhìn qua cửa hàng của người chơi.

Có một lần Tịch Thành đang xem xét cửa hàng của người chơi thì thấy được một bản vẽ thiết kế, là do một người chơi đã lên cấp Đại sư tên là Lâu Thượng Lâu Hạ thiết kế một tòa lâu các ba tầng. Tịch Thành rất hài lòng, lập tức thanh toán 200 vạn lượng bạc ôm bản thiết kế về nhà.

Từ sau ngày đó, ở giữa Di Tinh Cốc sừng sững dựng lên một tòa tiểu lâu ba tầng tên là Khê Tinh Lâu.

[1] Game thủ chuyên nghiệp (pro-gamer): Người chơi game với mục đích kiếm tiền, với những người này chơi game cũng được coi là một nghề nghiệp.

[2] Cũng như chúng ta ngồi nhà mua hàng qua mạng vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Huyết tế buộc định

Bất tri bất giác, Tịch Thành đã lưu lại trong Di Tinh Cốc suốt 11 năm.

Rốt cuộc, Hứa Uyên nói cho cô rằng, vũ khí đã hoàn thành.

Tịch Thành rất muốn đốt pháo chúc mừng một chút, bất đắc dĩ trong tay lại không có pháo hoa.

11 năm, chính là 11 tháng trong hiện thực. Trong 11 tháng qua, cô cứ cả ngày ở trong cốc như vậy. Không gặp qua bất kì người chơi nào khác, chỉ cùng một NPC là Hứa Uyên giao thiệp, thời gian còn lại cô không ngừng đánh quái. May mà cô có thói quen một mình, bằng không nếu đổi thành người khác có lẽ đã sớm bị sự tịch mịch bức điên rồi cũng không chừng.

Lúc vũ khí lấy tới tay, Tịch Thành mới hiểu được vì sao chế tạo chúng lại cần đến nhiều thời gian như vậy.

Khe Tinh (Huyền): Cao giai. Chế tạo từ Thánh Hà thủy, số lượng: 10 vạn, tự thân mang theo cao giai thượng phẩm võ học .

Cần Khôn Lưu Niên: Cao giai thượng phẩm võ công, sử dụng phối hợp với Khê Tinh. Chia thành 7 chiêu thức:

Lưu Huyền: Chưa lĩnh ngộ

Vũ Tích: Chưa lĩnh ngộ

Phong Khởi: Chưa lĩnh ngộ

Lưu Tinh: Chưa lĩnh ngộ

Lâm Tâm: Chưa lĩnh ngộ

Kết Giới: Chưa lĩnh ngộ

Phong Ấn: Chưa lĩnh ngộ

Kinh Tuyệt (Kiếm): Cao giai vũ khí. Phối hợp Thánh Hà thủy cùng Bạch Hân thiết đúc thành. Khi sử dụng kiếm quang vùng khắp nơi, gây nhiều loạn định nhân. Phối hợp cùng hàn hệ võ công lực công kích sẽ tăng 20%.

Nhìn vũ khí trong tay, Tịch Thành nghĩ thầm ‘Đúng là vũ khí thật biến thái, không nghĩ nó còn tự mang võ công nữa.’

Đương nhiên, vũ khí trong [Trường Kiếm Thiên Nhai] đều không có con số lực công kích cụ thể, công ty trò chơi giải thích là khi mọi người cầm vũ khí trên tay sẽ tự động cảm giác được chất lượng cùng uy lực của nó đến đâu.

Cảm giác, nói đến thật đúng là hư vô mờ mịt, nhưng không thể phủ nhận ngoại trừ giới thiệu về phẩm giai, các loại vũ khí trong trò chơi [Trường Kiếm Thiên Nhai] này đều từ cảm giác mà phán định là tốt hay xấu. Nhưng mà các loại đề giai vũ khí đại loại như tân thủ mộc kiếm thì không được tính vào.

Kỳ thật Tịch Thành cho rằng thuận tụy chỉ bởi vì công ty lười phải tính toán nhiều con số như vậy nên mới lấy cớ vậy thôi. Hiển nhiên, ở trong lòng Tịch Thành, công ty trò chơi đã hoàn toàn bị yêu ma hóa, bất luận làm cái gì cô đều nghĩ nhất định có dự mưu.

Hứa Uyên nhìn thấy Tịch Thành hài lòng, trong lòng cũng cao hứng nói không nên lời. Vũ khí này hấn mất bao nhiêu tâm huyết mới đúc thành. Đặc biệt là Huyền, mỗi một dây trong con số 10 vạn đó hấn đều tỉ mỉ chế tác, vừa kiên nhẫn lại phí tâm lực. Đợi đến khi vũ khí làm xong, hấn đã trở thành Chú khí sư cấp Tông sư.

Kỳ thật điểm làm cho hấn thấy ngoài ý muốn nhất là, suốt 11 năm qua Tịch Thành chưa từng thức giấc hấn.

Việc này cũng không thể không nói đến thiết định của hệ thống. NPC giống như Hứa Uyên trên ý nghĩa nào đó chính là một ‘ân tàng’ NPC. Mặc dù đã đáp ứng đúc kiếm, nhưng kiếm đúc ra tốt xấu phần lớn quyết định bởi người chơi. Cứ lấy Tịch Thành làm ví dụ đi. 11 năm này, Tịch Thành chưa bao giờ thức giấc Hứa Uyên phải nhanh chóng hoàn thành, như vậy, Hứa Uyên tự nhiên dùng trạng thái tốt nhất để tạo ra nó. Nhưng nếu lúc vũ khí còn chưa đúc xong mà Tịch Thành cứ thức giấc, lúc đó Hứa Uyên sẽ cố gắng hoàn thành, tự nhiên, phẩm cấp của vũ khí sẽ giảm đi. Sở dĩ nói vũ khí tốt xấu quyết định bởi người chơi chính là vì, nếu Tịch Thành nóng lòng chế tạo trong vài ngày thì vũ khí sẽ có phẩm cấp của vài ngày; nếu một năm sau mới sót ruột, vũ khí sẽ có phẩm cấp một năm, từ đó suy ra, thời gian càng dài, phẩm cấp vũ khí càng cao.

Hứa Uyên cũng đầy thỏa mãn, hấn giải thích: “Khê Tinh này là đặt tên theo Khê Tinh Lô, không thêm bất cứ nguyên liệu nào mà chỉ dùng Thánh Hà thủy, cho nên Huyền mới trong suốt. Trong tình huống bình thường, nếu đối phương không đến gần sẽ không nhìn thấy được, rất thích hợp cho việc đánh lén. Mà lúc đúc Kinh Tuyệt kiếm ta có tăng thêm Bạch Hàn thiết, cho nên thân kiếm mới màu trắng. Bộ phận chuôi kiếm ta dùng Phượng Vĩ thảo màu lam để làm hoa văn. Vô kiếm cũng là dùng Bạch Hàn thiết để tạo ra, dùng ngọc để trang trí. Bởi vì khi sử dụng sẽ có hiệu quả kiếm quang giống như tuyết rơi nên ta mới gọi nó là Kinh Tuyệt. Hai loại nguyên thạch Thánh Hà thủy và Bạch Hàn thiết đều thuộc hàn hệ, cho nên tốt nhất người nên học hàn hệ võ công, như vậy sẽ càng dễ dàng phát huy vũ khí uy lực.”

Tịch Thành gật đầu nói cảm ơn liền thưởng thức bảo kiếm trên tay.

Lúc này Hứa Uyên lại nói: “Muội có muốn làm ‘Huyết tế buộc định’ đối với hai loại vũ khí này không?”

Tịch Thành không hiểu hỏi lại: “Huyết tế buộc định là gì?”

Hứa Uyên lắc đầu, hiển nhiên đã quen với tính thần ‘tiểu bạch’ của Tịch Thành, hấn bắt đầu giải thích: “Huyết tế buộc định chính là buộc định vũ khí cùng người chơi với nhau. Sau khi buộc định, cho dù muội chết đến 0 cấp thì nó vẫn thuộc về muội, người khác không lấy đi được.”

Thật ra thì chỉ cần lên trang chủ cùng diễn đàn game nhìn qua một chút sẽ biết được, vũ khí chỉ cần làm qua Huyết tế buộc định thì trừ khi nhân vật tự sát xóa tài khoản, bằng không tuyệt đối sẽ không đổi chủ. Mà võ công thì không giống vậy. Hạ giai võ công thì giống với buộc định vũ khí, ngoài việc xóa tài khoản, bị giết cũng chỉ là độ thuận thực giảm về 0. Còn từ trung giai võ công trở lên cho đến tuyệt học, một khi nhân vật người chơi về đến 0 cấp, bí tịch sẽ biến thành sách rơi rơi xuống, những người khác có thể tự do lục tìm.

Chuyện này vốn đã là chuyện ai ai cũng biết, nhưng mà cổ tình bạn trẻ Tịch Thành của chúng ta lại không có thói quen vào trang chủ hay dạo diễn đàn.

Tịch Thành nghe thấy liền nghĩ công năng này rất tốt, cũng giống như một khóa an toàn, chỉ có đồ ngọc mới không buộc định. Vì thế cô vội vã nói: “Muốn! Đương nhiên muốn! Buộc định ở đâu? Buộc định như thế nào?”

Hứa Uyên cười nói: “Ngay tại chỗ ta. Muốn làm Huyết tế buộc định đối với vũ khí thì chỉ có thể đến chỗ người tạo ra vũ khí đó mà thôi.”

“Vậy nếu người chế tạo đã chết thì sao?” Tịch Thành bày ra trạng thái tự hỏi.

“Sẽ không có cách nào làm buộc định.” Hứa Uyên tròn mắt nhìn bộ dáng nghiêm túc của người nào đó.

Tịch Thành gật đầu: “Như vậy thì làm sao để buộc định? Ta cần phải làm gì?”

Hứa Uyên dừng lại một chút rồi mới hỏi: “Muội xác định phải làm buộc định?”

Nghe thấy lời này của Hứa Uyên Tịch Thành liền cảm thấy không ổn. Trước đó không lâu, Hứa Uyên cũng trịnh trọng hỏi cô vấn đề như vậy, kết quả...

Tịch Thành hít sâu, biểu cảm ‘thấy chết không sờn’ nói với Hứa Uyên: “Hứa đại ca, huynh cứ nói thẳng đi, lần này cần phải trả giá như thế nào?”

Hứa Uyên sờ sờ đầu cười ngây ngô: “Muội cũng biết sao...”

Tịch Thành thở dài, thâm nghĩ cái bản mặt ngơ ngác như vậy có quỷ cũng nhận ra được. Vì vậy cô nhận mệnh nói: “Nhớ năm đó, huynh cũng có biểu cảm như vậy hỏi ta một vấn đề, huynh còn nhớ rõ kết quả sao?”

Hứa Uyên ngượng ngùng cười.

Tịch Thành cũng không nhiều lời: “Có cái gì điều kiện thì huynh cứ nói ra đi Hứa đại ca.” Biểu cảm ‘anh đừng hy sinh’ này của cô làm cho Thiên Địa phải biến sắc, thần quỷ phải động dung!

Hứa Uyên không nói hai lời liền đáp: “Điều kiện là muốn máu của muội.”

‘Vô nghĩa!’ – Tịch Thành trầm nghĩ, nhưng mà cũng nhẹ nhàng thở ra. Đã gọi là Huyết tế buộc định thì đương nhiên sẽ cần đến máu, có cần nghiêm túc vậy không?

“Nhưng mà...”

Tịch Thành hết chỗ nói rồi, có chuyện gì người không thể nói hết trong một lần luôn sao?

“Nhưng mà làm sao?” Ngờ khi làm tặc này khiến chính Tịch Thành đều thấy lạnh.

“Nhưng mà, sau khi làm Huyết tế buộc định, tốc độ thăng cấp của muội sẽ chậm gấp đôi so với người khác. Hơn nữa, sau này muội vĩnh viễn không thể học tập tuyệt học võ công.”

“Cái gì????!!!!!!”

“Bây giờ muội có hai cao giai vũ khí là Khê Tinh và Kinh Tuyết, một khi muội làm Huyết tế buộc định, nói đơn giản thì, người khác thăng 3 cấp muội chỉ có thể thăng 1 cấp. Tốt nhất muội hãy suy xét cho kỹ.” Bộ mặt ‘trách trời thương dân’ của Hứa Uyên thật sự khiến Tịch Thành muốn phát điên.

Tịch Thành thật sự khinh bỉ công ty trò chơi, điều kiện biến thái cỡ nào bọn họ cũng có thể nghĩ ra được, có thể thấy, bọn họ nhất định là nhân vật đứng trên đỉnh biến thái nhìn xuống chúng sinh.

Cô cần thật suy nghĩ một chút, hiện nay cấp bậc đối với người chơi mà nói cũng không phải là tất cả. Người chơi vừa tiến vào trò chơi là cấp 0, cấp 10 ra khỏi Tân Thủ thôn, cấp 20 có thể bái nhập môn phái, cấp 50 có thể xuất sư. Mà sau cấp 50, cấp bậc sẽ rất khó thăng. Cấp bậc đối với môn phái võ học phổ thông rất trọng yếu, cấp bậc cao thì độ thuần thực sẽ càng cao. Hơn nữa ở trong môn phái nào đó còn có phương pháp đặc biệt để xoát độ thuần thực.

Nhưng mà đối với tuyệt học võ công sau khi xuất sư mà nói thì không còn quá trọng yếu, võ công uy lực có thể giải quyết hết thảy. Dù sao, giang hồ thời, nắm tay ai to thì người đó là lão đại.

Bây giờ Tịch Thành 47 cấp, không môn không phái. Thậm chí khinh công cùng kiếm pháp cũng chưa học. Võ công trên người đều là không thuộc môn phái nào cả. Cấp bậc có thể nào cũng không quan hệ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tịch Thành khẽ cắn môi nói: “Hứa đại ca, giúp ta buộc định đi.”

Không quá bao lâu, giọng nói hệ thống vang lên:

Đinh! Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, hoàn thành Huyết tế buộc định với Khê Tinh (Huyền), Khê Tinh nhận chủ thành công.

Đinh! Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, hoàn thành Huyết tế buộc định với Kinh Tuyết (Kiếm), Kinh Tuyết nhận chủ thành công.

Lần này còn chưa nghe xong cô đã bị hóa quang mà đi, trong lòng Tịch Thành có bao nhiêu buồn bực. Cô nghĩ, ‘Tốt lắm Hứa Uyên, người chỉ nói cần dùng máu mà đâu có nói hai vị này sẽ rút sạch máu của ta chứ.’ Thật may cô đã thiết lập một Điểm Phục sinh trong cốc, bằng không cô đã phải leo trở về đây.

Nhìn vết thương trong lòng bàn tay, cô cảm thán, đau đớn không phải thường đâu. Một tuần tới vẫn không nên cử động là tốt nhất.

Nhưng mà nghĩ đến Khê Tinh và Kinh Tuyết sau này chỉ thuộc về riêng cô, trong lòng cũng không giấu được sự vui vẻ.

Chẳng qua lúc này, Tịch Thành quên mất, còn có cái quy định sau này cô không thể học bất kì tuyệt học võ công nào...

Một tuần sau.

Tịch Thành cảm thấy mình cứ dùng giá cao thu mua được phẩm từ cửa hàng của người chơi cũng không phải kể lâu dài, cho nên cô quyết định đến Tân Thủ thôn mua ít được phẩm dự phòng. Cô hỏi Hứa Uyên xem hắn có muốn cô tiện thể mua giúp gì không, sau khi nhận được câu trả lời ‘Không cần’, cô cùng Hứa Uyên bỏ thêm bạn tốt liền bắt đầu kế hoạch lớn xuất cốc.

Trong trò chơi [Trường Kiếm Thiên Nhai], giữa người chơi không có loại công năng như ‘ngàn dặm truyền âm’. Phương pháp câu thông lẫn nhau ở cự ly xa chỉ có hai loại, một là hình thức đơn giản, thêm bạn tốt rồi gửi tin nhắn; hai là dùng bồ câu đưa tin. Dùng bồ câu đưa tin thì phiền toái hơn, cũng phí tiền, nhưng vì phù hợp với không khí giang hồ nên được người chơi ưa thích. Mà giữa NPC cùng người chơi cũng có thể thêm bạn tốt, chính là không thể gửi tin nhắn mà chỉ có thể dùng bồ câu.

Thật ra trò chơi này đặt ra rất nhiều hạn chế đối với NPC. Thời điểm ban đầu, khi người chơi còn ở 0 cấp, tất cả NPC (trừ NPC dự tính là BOSS) có cấp bậc thấp nhất là 50. Bởi vì giết bất kì NPC nào đều có thể kiếm kinh nghiệm, cho nên để tránh cho việc NPC bị diệt sạch quá sớm, trò chơi đặt ra thống nhất giai đoạn đầu NPC đều cao hơn 50 cấp. Mà NPC học võ công không giống như người chơi chỉ cần võ một cái, mà bọn họ phải khổ công nghiên cứu nội dung bên trong. Cho nên NPC học võ chậm hơn nhiều so với người chơi. Đồng dạng, NPC cũng sẽ bị thương, huyết được mà người chơi dùng cũng có tác dụng tương tự đối với bọn họ. Nhưng bọn họ không thể mua ở cửa hàng mà chỉ có thể đến NPC Dược sư Đại sư để mua với giá cao hoặc là lấy được dựa vào giết quái hoặc người chơi, NPC khác. Đương nhiên, giá cầu mua ở mức nào quyết định tùy tính cách của NPC Dược sư Đại sư.

Tịch Thành xuất cốc, ‘chào hỏi’ qua đám tiểu trùng độc trên mặt đất rồi xuất phát hướng về Thiên Lí Thôn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Xuất cốc mua được

Kỳ thật Tịch Thành sợ nhất chính là leo núi, cô luôn cho rằng đây không phải là việc con người nên làm. Mà lúc này cô sẽ phải leo lên leo xuống ngọn núi này...

Chân chính leo núi cô mới biết được trước đó mình đã may mắn cỡ nào. Dọc theo đường đi cô gặp phải vô số BOSS khiến cô đau đầu. Mặc dù mấy con BOSS này đã không có bao nhiêu uy hiếp đối với cô hiện đã trên 40 cấp, nhưng khi đó cô chỉ 0 cấp mà vẫn còn sống được thì phải nói thật sự là Bỏ Tắt hiển linh. Tuy rằng cũng bị thương, nhưng tốt xấu không gặp BOSS không phải sao? Hơn nữa sau khi đến đỉnh núi cô lại lần xuống, dù có BOSS thì nó cũng đuổi không kịp. (-.-|||)

Trong nháy mắt trước mặt Tịch Thành đã tập trung vài con chó hoang. Còn bạn Dã Cầu Vương của chúng ta thì đang dùng vẻ mặt hèn mọn mà nhìn chăm chăm cô, xem ra đứa nhỏ này vẫn chưa quên chuyện Tịch Thành từng giết qua nó hồi 11 năm trước. Tịch Thành cũng buồn bực, thù dai như vậy làm gì chứ? Cô có làm gì nó đâu? (tác giả: Cô có mặt mũi lặp lại lần nữa không?)

Tịch Thành đã biết nhược điểm của Dã Cầu Vương, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là 11 năm qua nó không vượt qua. Mà lúc này Tịch Thành đã không còn là Tịch Thành của 11 năm trước, dù có yếu nhược cỡ nào thì cũng sẽ không bại bởi một con tiểu BOSS ở Tân Thủ thôn.

Vì vậy Tịch Thành rút ra Kinh Tuyệt kiếm, chuẩn bị phi thân lên đâm cho Dã Cầu Vương này một kiếm. Nhưng mà cô đã quên, cô chưa từng học qua kinh công cùng kiếm pháp. Một kiếm này đâm tới, Dã Cầu Vương không những không bị thương, ngược lại Tịch Thành còn bị té ngã trên mặt đất.

Tịch Thành rồi rầm buồn bực nha.

Nhìn đám chó hoang đánh về phía mình, cô nghĩ, người trên 40 cấp lại chết trên tay tiểu Boss chỉ có mấy cấp xem ra cũng hiếm nhỉ? Có cần yêu cầu công ty trò chơi trao cho một cái cúp ‘Sinh quang vĩnh, tử vĩ đại’ không?

Mất thấy chó hoang giết tới nơi rồi, Tịch Thành theo bản năng huy động Huyền trong tay. 15 dây huyền trong nháy mắt giống như sóng cuộn đâm xuyên qua thân thể chó hoang. Tịch Thành nằm trên mặt đất rất lâu nhưng phát hiện mình lại không có chết, cô nghĩ hay là lại đến một Phong Kinh Lưu Vân nữa? Sẽ không may mắn đến vậy đi? Cô mở mắt nhìn xem, xung quanh dường như không có người, lại nhìn đến thi thể chó hoang đầy đất, phản ứng đầu tiên chính là: Cô gặp quỷ!

Dã Cầu Vương không bạo ra được cái gì cả, đại khái là do cấp bậc đi. Tịch Thành mơ hồ cảm thấy hình như cô có nghe được hệ thống thông báo gì đó, vì thế liền bắt đầu xem xét lại.

Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ lĩnh ngộ chiêu thứ nhất trong Càn Khôn Lưu Niên: Lưu Huyền.

Lưu Huyền: Sử dụng Huyền nằm gang, khi sử dụng giống như sóng cuộn đâm về hướng địch nhân. Độ thuần thực 10%.

Tịch Thành thật vui vẻ, cô không nghĩ thì ra phương thức lĩnh ngộ lại có rất nhiều. Nếu đã nắm được bí quyết, Tịch Thành liền bắt đầu suy tính. Lưu Huyền chính là dùng Huyền công kích đối thủ như sóng cuộn, như vậy Vũ Tích có phải nên dùng Huyền công kích như đổ mưa không? Vì thế cô quyết định thử xem ý nghĩ của chính mình có đúng hay không.

Cô tìm đến mấy con chó hoang mới tụ tập lại, nhưng mà lần này cô khó được biến thông minh. Cô cũng không xông về trước mà đứng ở chỗ Huyền có thể công kích tới. 20 dây Huyền nháy mắt tựa như giọt mưa hạ từ trên xuống.

Lúc này cô nghe thấy: Đỉnh! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ đã lĩnh ngộ chiêu thứ hai trong Càn Khôn Lưu Niên: Vũ Tích.

Vũ Tích: Sử dụng Huyền theo chiều dọc, khi công kích giống như trời đang đổ mưa. Độ thuần thực 2%.

Mặc dù hệ thống thông báo đã học được chiêu thức thứ hai, nhưng mà công kích trước đó vẫn không thể giết chết nhóm chó hoang, hiển nhiên là do chưa nắm giữ tốt độ thuần thực nên độ chính xác không cao. Cơ mà có thể học được như thế này cô cũng rất vui vẻ, độ thuần thực sau này có thể luyện tiếp thôi.

Vì vậy mấy chiêu thức còn lại đều bị kẻ hiểu học này dùng đủ các loại phương thức mà học xong. Dần dần cô bắt đầu cảm giác có chút thành tựu.

Đỉnh! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ lĩnh ngộ chiêu thứ ba trong Càn Khôn Lưu Niên: Phong Khởi.

Phong Khởi: Phối hợp nội lực làm Huyền chuyển hướng, công kích như gió thổi. Độ thuần thực 5%.

Đình! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ lĩnh ngộ chiêu thứ tư trong Càn Khôn Lưu Niên: Lưu Tinh.

Lưu Tinh: Phối hợp nội lực phân nhóm nghiêng hướng công kích đối thủ, lúc công kích như sao băng chói rọi. Độ thuần thực 10%.

Đình! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ lĩnh ngộ chiêu thứ năm trong Càn Khôn Lưu Niên: Lãnh Tâm.

Lãnh Tâm: Lợi dụng nội lực gây ra hiệu quả đóng băng, liên tục 3 giây, thời gian gia tăng tùy theo độ thuần thực. Độ thuần thực 21%.

Cho dù Tịch Thành có mẫn cảm ngộ tính, cô vẫn luôn không thể hiểu được trong một loại trò chơi vô hiệp như thế này làm sao có thể xuất hiện kỹ năng trong Anime? Tên chiêu thức Kết Giới, Phong Ấn thật sự không phải là một giang hồ vô hiệp nên có. Vậy nên một đoạn thời gian dài sau này Tịch Thành như trước vẫn không lĩnh ngộ được chút manh mối nào về hai chiêu thức Phong Ấn và Kết Giới.

Nhưng mà những chiêu thức khác lại khiến Tịch Thành trợn mắt há mồm. Giống như cái tên Càn Khôn Lưu Niên này, nhìn qua thấy nhiều chiêu số như vậy nhất định là vô cùng lợi hại, nhưng ngẫm lại cẩn thận cái ngang dọc nghiêng gì gì đó thì... Người trực tiếp đặt một cái tên sau đó nói là công kích toàn diện không phải xong rồi sao? Tội gì phải phiền toái như thế? Khó trách bộ võ công này cũng chỉ là thượng phẩm cao giai mà không phải tuyệt học, chung quy là có thành phần cất xén trong này.

Hơn nữa bản thân Khê Tinh mặc dù có 10 vạn dây, nhưng thật ra cũng không lợi hại đến vậy, dù sao trong lúc chân chính đánh nhau số lượng nhiều nhất có thể dùng đến cũng chỉ mấy trăm dây mà thôi, miễn cưỡng lắm thì mấy ngàn dây. Nếu là 10 vạn dây cùng phát đi, nội lực là không thể nào đủ. Hơn nữa Huyền là tự động thu về, ngoại trừ tình huống đặc thù gây ra vĩnh cửu tiêu hao, những thời điểm còn lại căn bản không cần dùng đến nhiều như vậy, cho nên số lượng lớn như thế cũng có chút vô bổ.

Nhận thấy mình đã chậm trễ quá lâu rồi, Tịch Thành vội vàng hướng thôn đi đến, trước khi vào thôn còn không quên thay đổi sang bộ đồ vải tân thủ. Hiện tại bộ Hoa quang trên người cô quả thật quá bắt mắt. Để tránh cho chuyện nằm đó không lại phát sinh, việc thay đồ tuy phiền toái nhưng không thể tính lược, tuy rằng cô cũng không tin tưởng ở Tân Thủ thôn còn có người có thể giết cô nhiều lần như Ô Nha Bất Hắc.

Rất lâu chưa xuất cốc, Tịch Thành đã không nhớ rõ tiệm thuốc ở nơi nào, cô phải đi một vòng khắp thôn mới miễn cưỡng tìm được.

Chủ tiệm thuốc là một nam nhân mập mạp, vừa nhìn qua liền nhận ra dáng vẻ gian thương từ nơi hân. Thấy Tịch Thành đến, hân liền cười tủm tỉm tiếp đón. Nhưng khi nhìn thấy Tịch Thành một thân đồ vải tân thủ, đến cây kiếm gỗ cũng không có thì hân lập tức đổi thành bộ mặt nhà có tang. Tịch Thành cũng đã quen rồi, chẳng phải gian thương đều là cái dạng này sao?

Lúc Tịch Thành chuẩn bị mua dược thì sau lưng bắt đầu huyền ảo.

Có người hô to: “Nhìn xem, cao thủ kia.”

“Đúng vậy, rất muốn được như hân nha.”

“Hừ, sau này khẳng định ta sẽ lợi hại hơn hân...”

Tịch Thành cẩn thận nhìn xem, thì ra là có người bay ngang qua hiệu thuốc, cô nghĩ hân là một gã tân thủ vừa học trụ cột khinh công mà dẫn đến náo loạn.

Tịch Thành thờ ơ hỏi một câu: “Vừa rồi là người nào vậy?”

Vậy mà ông chủ tiệm thuốc không ngại phiền hà mà đáp lại: “Nam nhân.”

Người xếp hàng phía sau Tịch Thành còn thêm vào: “Bingo!”

Tịch Thành rất muốn chửi bậy nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, cô lầm bầm: “Ta muốn hỏi người vừa rồi...”

“Không phải là nữ nhân!”

Tịch Thành chưa lúc nào muốn một chương đánh chết gã chủ tiệm thuốc như lúc này đây.

Nào biết đâu gã chủ tiệm vừa nói xong, vị nhân huynh đứng sau Tịch Thành lại nói tiếp: “Ha ha, người biết chân tướng!”

Tịch Thành khóc không ra nước mắt, cô cũng lười tốn phí thời gian với bọn họ. Cô đi vào hiệu thuốc gọi gã chủ tiệm. Không nghĩ đến ông ta không để ý đến cô! Cô tức giận rồi nha, chỉ là một gã chủ tiệm thuốc ở Tân Thủ thôn thôi mà làm ra vẻ cái rắm!

Cô nhìn giả của huyết dược và nội lực dược, có vẻ có đắt hơn chút so với hồi cô mới vừa vào trò chơi, nhưng cũng chỉ là vài văn tiền một viên, không quá nhiều. Cô nhớ trong tiểu thuyết Võng du có rất nhiều trò chơi đến giai đoạn hậu kì sẽ thu tiêu dược phẩm, cho nên cô quyết định mua nhiều một ít để ngừa vạn nhất.

Nghĩ đến đây, Tịch Thành cũng không do dự kêu một tiếng: “Lão bản, mua dược.”

Chủ tiệm bày ra một bộ mặt xa cách hỏi: “Mua cái gì?”

Tịch Thành cũng không so đo với hắn, liếc nhìn hắn một cái rồi nói: “Bán cho ta 3000 vạn lượng hoàng kim Huyết được, Nội lực được, Chi đồng được[1]...”

“Ừ, 3000 vạn ... Người... Người vừa nói cái gì? 3000 vạn lượng? Hoàng kim?” Gã chủ tiệm cả kinh thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi.

Tịch Thành nhìn hắn như nhìn một kẻ ngu ngốc nói: “Thế nào? Không bán? Không sao cả, ta đến thành phố mua cũng được.”

Chủ tiệm vội vàng giữ chặt Tịch Thành: “Nữ hiệp nói gì vậy chứ? Ta mở cửa buôn bán thì có gì mà không thể bán chứ? Không sợ nói cho ngài, nếu ngài cần mua luôn ta cũng được.” Không hổ là ông chủ, nghiệp vụ ‘biến sắc mặt’ tương đối thuần thục.

Tịch Thành cảm thấy thật muốn ói, ta muốn người làm gì chứ?

Gã chủ tiệm thuốc lại cười nịnh hót: “Ngài chờ một chút, chúng ta vào nội đường rồi nói tiếp.” Vì vậy hắn quảng tiệm cho tiểu nhị rồi dẫn Tịch Thành vào nội đường.

“Nữ hiệp, ngài vừa mới nói, ngài muốn mua 3000 vạn lượng hoàng kim Huyết được cùng 3000 vạn lượng hoàng kim Nội lực được đúng không?”

“Còn có Chi đồng được nữa.” Tịch Thành mạn bất kinh tâm nhắc nhở hắn, ra về ta đây là khách hàng lớn.

Chủ tiệm kích động nhảy dựng lên, hai cánh tay mập ú huơ loạn xạ chẳng ra làm sao. Nghĩ đến mỗi lần ăn 9000 vạn lượng hoàng kim lần này cũng đủ cho hắn nấy đời tiêu dao khoái hoạt. Vì vậy hắn không tỏ vẻ xa cách như trước nữa mà nhiệt tình kéo tay Tịch Thành nói: “Ngài thật sự là ông Tài Thần của ta, à không, là bà Tài Thần. Ta cũng biết, nhìn nữ hiệp anh dũng bất phàm thế này nhất định là một thể hệ đại hiệp. Ngài là tỷ, thái tỷ, tổ thái tỷ... của ta.”

Tịch Thành đầu đầy quạ đen, sao người còn không đi chết đi! Vì thế cô vội vàng ngăn trở gã chủ tiệm, cô rất sợ nếu tiếp tục nghe cô sẽ biến thành mẹ của Bàn Cổ[2] luôn mất.

Chủ tiệm uốn éo thân hình mập mạp nói: “Ta muốn hỏi một chút, ngài mua nhiều được như vậy để làm gì?”

Chứng làm biếng của Tịch Thành lại trỗi dậy nên cô cũng lười giải thích nhiều: “Hiện tại ta luyện công ở một địa phương bí mật, nơi đó không có tiệm thuốc. Khó có khi ra ngoài một lần nên ta nghĩ mua nhiều một chút.”

Chủ tiệm thuốc nghĩ thầm, cộng hết lại đã tới 9000 vạn lượng hoàn kim tiền được mà còn nói ‘một chút’ sao? Nhưng mà hắn tự nhiên sẽ không ngu đến nỗi nói ra nấy lời dư thừa này, hắn nói với Tịch Thành: “Nữ hiệp xem đi, ngài mua nhiều được như vậy cũng không có chỗ chứa đúng không? Chỗ ta có bán hộp đựng được đây, ngài có muốn mua một cái không? Cam đoan số được của ngài toàn bộ đều có thể bỏ vào.”

Tịch Thành thấy cái hộp này có vẻ không sai, liền hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Chủ tiệm cười đáng khinh: “1000 vạn hoàng kim.”

Tịch Thành trong lòng âm thầm lú lủi, 1000 vạn lượng hoàng kim? Tại sao người không đi cướp luôn đi! Cho nên cô nói ngay: “Không cần.”

Dứt lời, cô đứng dậy thay Hoa quang. Nhất thời Hoa quang biến thành màu xanh biếc.

Hoa quang vốn là không gian trữ vật vô hạn, vậy nên cô tự nhiên không cần tiêu tiền lãng phí mua cái hộp kia.

Thanh toán và thu hết được vào không gian, Tịch Thành ly khai tiệm thuốc. Ông chủ tiệm thuốc chán nản buồn rầu, gặp Tịch Thành là người có tiền, vốn hắn cho rằng có thể ‘thịt’ cô một lần nữa, cho nên được hộp chỉ có 500 lượng bạc hắn lại cố ý hồ giả cao như vậy, nào biết người ta đâu có mắc mưu hắn, gã chủ tiệm giờ chắc hẳn đang tiếc đứt ruột.

Ra khỏi tiệm thuốc, Tịch Thành lại đi mua thêm một đồng lớn đồ ăn cùng trà nước. Thuận tiện cô còn mua một đôi giày không tệ tại cửa hàng của một người chơi. Nhìn số được phẩm trị giá 9000 vạn lượng hoàng kim trong Hoa quang, chính Tịch Thành cũng không biết số lượng chính xác là bao nhiêu. Trong không gian, phía dưới mỗi ô được phẩm ghi một chữ “N”, sợ là công ty trò chơi này cũng lười giải toán.

Mà Tịch Thành, cô chỉ sợ hệ thống đột nhiên hủy bỏ được phẩm, nếu như vậy sẽ vô cùng bất lợi đối với người bị thương 1 tuần mới khôi phục như cô, cho nên cô nhiều đề phòng chút cũng không thừa.

Hơn nữa cô cũng muốn đưa Hứa Uyên một ít, trên người Hứa Uyên còn lại cái gì đều đã đưa hết cho cô mà không giữ lại cho mình. Bởi vì là NPC, được phẩm là thứ Hứa Uyên dùng được nhưng không mua được. Có được phòng thân, sau này Hứa Uyên đi hái thuốc hoặc tìm kiếm thức ăn sẽ an toàn hơn nhiều, coi như là có cái bảo đảm.

Mua xong những thứ cần thiết, Tịch Thành chuẩn bị về cốc luyện võ công cho tốt rồi tính bước tiếp theo, ai ngờ còn chưa đi được hai bước đã nghe giọng hệ thống vang lên:

Đình! Giang hồ thông báo: 10 phút sau hệ thống bắt đầu tiến hành bảo trì trong 3 ngày, mong các người chơi logout trong vòng 10 phút tới để tránh tạo nên những tổn thất không cần thiết.

Đình! Giảng hồ thông báo: 10 phút sau hệ thống bắt đầu tiến hành bảo trì trong 3 ngày, mong các người chơi logout trong vòng 10 phút tới để tránh tạo nên những tổn thất không cần thiết.

Đình! Giảng hồ thông báo: 10 phút sau hệ thống bắt đầu tiến hành bảo trì trong 3 ngày, mong các người chơi logout trong vòng 10 phút tới để tránh tạo nên những tổn thất không cần thiết.

Tịch Thành thăm nghĩ thời gian cũng quá chuẩn đi. Quên đi, dù sao cô cũng đã đói bụng, vừa vặn có thể đi ăn một chút gì đó. Vì thế cô liền tại chỗ logout.

-

[1] Chỉ đông được: Thuốc giảm đau.

[2] Bàn Cổ: nhân vật khai thiên lập địa trong truyện thần thoại Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người còn nhớ rõ ta tên là gì sao?

Thời gian 3 ngày trôi qua rất nhanh. Ở trong 3 ngày này, Tịch Thành xử lý một ít chuyện công ty, những chuyện còn lại đều giao cho người đàn ông kia.

Trước khi đăng nhập vào trò chơi, Tịch Thành có dạo qua cái diễn đàn mà cô chưa từng vào lần nào để xem đại khái nội dung đổi mới. Chủ yếu chỉ có 5 điều sau:

Một: Mở ra hệ thống súng vật. Người chơi có thể tự mình thuần phục động vật để làm súng vật.

Hệ thống súng vật trò chơi này khác với những trò chơi khác, ngoại trừ phản kích khi bị công kích thì súng vật không thể chủ động phát ra công kích đối với người chơi khác. Súng vật có thể giết quái, nhưng kinh nghiệm kiếm được sẽ do súng vật độc hưởng mà không phân cho chủ nhân. Nói cách khác là, súng vật trong [Trường Kiếm Thiên Nhai] cũng chỉ là súng vật mà thôi, không có tác dụng gì lớn, càng không thể giúp chủ nhân thoát kinh nghiệm kiếm tiền tài. Ở một số tình huống, tác dụng của súng vật kỳ thật không lớn, lại hoàn toàn dựa vào chủ nhân chăm sóc nuôi dưỡng, phí thời gian lại phí tiền, cho nên rất nhiều người lựa chọn không cần đến súng vật. Nhưng cũng có một số người thích động vật hoặc muốn súng vật để làm ra vẻ khi tán gái thì lại thích đổi mới này của công ty trò chơi.

Hai: Mở ra hệ thống tọa kỵ. Người chơi có thể mua ngựa ở chuồng ngựa, hoặc người có năng lực có thể tự mình bắt giữ một con ở thảo nguyên hoặc nơi khác. Tọa kỵ chỉ giới hạn là ngựa, động vật khác không thể cưỡi.

Ba: Bởi vì dược phẩm dự định bán ra của công ty trò chơi đều đã bán hết, công ty trò chơi quyết định giảm đi số lượng Huyết dược và Nội lực dược bán ra trong thời gian tới. Người chơi không thể ở tiệm thuốc tùy ý mua Huyết dược cùng Nội lực dược, kho hàng của các tiệm thuốc toàn bộ thanh không. Từ nay về sau, hằng năm mỗi người chơi chỉ có thể từ tiệm thuốc mua được tối đa 10 viên Huyết dược cùng 10 viên Nội lực dược, các loại dược phẩm khác vẫn như cũ. Mà Dược sư phải lên đến cấp Đại sư mới có thể luyện chế Huyết dược cùng Nội lực dược, phí tốn xa xỉ. Cho nên sau này Huyết dược cùng Nội lực dược trở thành tiền đàn bảo mệnh khó có được nhất trên giang hồ.

Bốn: Mở ra tứ thần binh khí. Tứ thần binh khí không phải là thần khí, mà phân biệt lấy Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ để đặt tên cho 4 thanh cao giai binh khí. Lần lượt là: Thanh Long kiếm, Bạch Hổ đao, Chu Tước phi đao, Huyền Vũ chủy thủ. Phương pháp lấy được không giống nhau, hoàn toàn dựa vào vận may của người chơi.

Năm: Trong trò chơi gia tăng thêm rất nhiều sinh hoạt kỹ năng, nhưng mà lại yêu cầu người chơi tự mình tìm hiểu.

Tịch Thành đóng trang web, đầu đầy mồ hôi lạnh. Cô nghĩ thật may trước đó cô đã mua đủ dược phẩm, nếu không xét đến khổ bức điều kiện đang áp đặt trên thân cô hiện tại, trò chơi này sẽ là tận thế của cô mất thôi. Nhưng mà ngẫm lại thì cô liền thấy lo lắng, cái gọi là dược phẩm dự định bán ra của công ty trò chơi đã bán hết liệu có phải vì 9000 vạn lượng hoàng kim của cô? Nếu để cho người khác biết được, cô cực kỳ tin tưởng cô sẽ chết thảm hơn bất kì ai...

Không cần quản nhiều như vậy, Tịch Thành mang thiết bị dừng cảm tiến vào trò chơi.

Sau khi đăng nhập vào, Tịch Thành phát hiện cô còn đang đứng ngây ra tại trước cửa quán cơm ở Tân Thủ thôn.

Kiểm tra lại một lần những thứ trên người, Tịch Thành quyết định về Di Tinh Cốc luyện võ công, đợi đến khi võ công đại thành chính là lúc cô xuất cốc không tìm không phải tiến vào giang hồ. Nghĩ đến đây, một cỗ dưng khí không khỏi dâng lên trong lòng cô.

Thật ra Tịch Thành cũng không vội vàng, cho nên cô chậm rãi đi lại trong thôn, rồi cô nhìn thấy một đứa bé trai khoảng sáu bảy tuổi không khóc không nháo đang mò mịt đứng ở cách đó không xa. Tịch Thành đột nhiên thiện tâm đại phát, chuẩn bị tiến lên giúp một phen nếu có khó khăn, mà không có

khó khăn cũng chế tạo khó khăn để giúp một phen. Vì vậy cô đi đến hỏi: “Tiểu đệ đệ, làm sao vậy? Vì sao một mình đứng ở đây? Người nhà của đệ đâu?” Ngờ khi rất giống với ‘sói xám lửa cô bé quảng khăn đỏ’. Đương nhiên, nếu nói là Hôi Thái Lang lừa bán Lại Dương Dương [1] cũng không phải không được.

Đứa bé trai cũng không nói chuyện mà chỉ nhìn cô chăm chăm.

Tịch Thành phát hiện, trong mắt nó có chút cao ngạo, kiên cường cùng lạnh lùng, rất giống cô hồi trước.

Nhìn nó làm cô nhớ đến khi ở cô nhi viện cùng với Tiểu Dương và Tiểu Lãnh. Những ngày ba người cùng nhau giả vờ tỏ ra kiên cường khi đó đã không bao giờ quay lại được...

Chính Tịch Thành cũng không biết tại sao, trong nháy mắt đó, cô rất muốn ôm lấy nó mà nói với hắn ‘Thật ra không cần kiên cường như vậy. Chúng ta cần bản không tất yếu phải miễn cưỡng bản thân mình phải kiên cường. Muốn khóc thì cứ khóc.’

Đây là lời cô luôn muốn nói với chính mình nhưng vẫn chưa bao giờ làm được.

Đứa bé nhìn người rước mặt bỗng nhiên suy sút tinh thần, ánh mắt có chút không hiểu nhưng cũng chỉ là trong tích tắc mà thôi.

Đứa bé nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy mình cứ đứng ở chỗ này cũng không phải biện pháp, vì vậy liền dùng giọng điệu non nớt nói với Tịch Thành: “Ta bị lạc mất gia nhân, người có thể dẫn ta đi tìm họ không? Nếu tìm được chắc chắn ta sẽ thăm tạ.”

Tịch Thành cười cười: “Đệ tên là gì? Đệ bị lạc mất họ ở đâu?”

Đứa bé nghĩ thầm người dong dài như vậy làm cái gì? Nhưng mà nó không nói ra miệng mà trả lời: “Gọi ta Tiểu Tà là được.”

Tịch Thành gật đầu, bắt đầu dẫn đứa bé đi tìm gia nhân.

Nhưng đi một hồi Tịch Thành mới coi như hiểu được cái gì gọi là ‘lên nhầm thuyền giặc’. Đứa bé này thoát nhìn thì có vẻ im lặng lịch sự, tuy cũng có chút cao ngạo nhưng cơ bản vẫn là đứa bé ngoan lễ phép. Nhưng không qua bao lâu, giống như nó đổi tính cách rồi vậy, bất luận đi tới chỗ nào nhìn thấy cái gì, nó luôn thích thú tràn trề mà tìm hiểu đến cùng.

Một đường đi đông vòng tây, chân Tịch Thành mỏi sắp rã ra mà vẫn chưa tìm được gia nhân nhà nó. Tịch Thành tưởng nó cũng xem như danh môn thiếu gia đi? Nói năng hào khí, nhưng lại giống như người chưa từng ra khỏi cửa, cái gì cũng không biết, cái gì cũng tò mò cả.

Rốt cuộc, trải qua một khoảng thời gian rất dài, dài đến nỗi còn không thể coi là dài (mà là quá dài), vào lúc Tịch Thành sắp mệt ngất đi thì, cô nhìn thấy gia nhân nhà nó.

Tịch Thành không biết cao hứng bao nhiêu, cô nghĩ cuối cùng mình cũng đã được giải thoát, trong lòng thầm cảm tạ thần tiên khắp chốn từ Tam Thanh Nữ Oa đến Phật Tổ Như Lai, còn nên cảm ơn Jesus hay thánh mẫu Maria hay không thì cô còn phải suy xét. Nhưng mà cô còn chưa kịp thở ra đã thấy đám gia nhân người cao ngựa lớn trong tay cầm vũ khí sáng loáng thẳng tắp xông về phía cô, nhìn sơ qua cũng biết số vũ khí này không phải sắc bén bình thường đâu.

Tịch Thành oán thầm, tình huống hiện tại là gì đây? Tại sao một đám đều mang biểu cảm giống như cô vừa giết cha mẹ họ vậy?

Chuyện này tính là gì?

Qua câu rút vắn? Niệm kinh xong liền mắng hòa thượng? Ăn no liền mắng đầu bếp?

Tịch Thành gắt gao nắm chặt Huyền trong tay, làm tốt giác ngộ không khéo sẽ phải đầu vồ. Cô nhìn ra được, những người này đều là kẻ không dễ bắt nạt, đồng thời cũng thầm cảm thấy mình xui xẻo, không có việc gì làm đi học Lôi Phong? Giờ thì tốt rồi!

Ngẫm lại, không biết chừng những người này có thể miễn phí đưa cô hồi cốc đi, đỡ cho cô phải từng bước bò về (bạn trẻ Tịch Thành của chúng ta rất ghét leo núi). Nghĩ như vậy cũng không sai, ‘thường cho’ thế này cũng coi như cô có lời.

Tịch Thành đã chuẩn bị xuất thủ thì lại nghe một tiếng “Dừng tay”, đám người trước mắt đều đồng loạt dừng lại, động tác chỉnh tề quy phạm còn đều đẹp hơn cả khiêu vũ đường phố đó chứ.

Đứa bé trai đi đến nói gì đó với đám người kia, bọn họ liền thu hồi vũ khí.

Trong số đó một đại hán đi đến trước mặt Tịch Thành, lễ nghi chấp tay bái quyền nói: “Vừa rồi đã mạo phạm đến nữ hiệp. Đa tạ người đã cứu công tử nhà ta, nếu không ta thật sự không biết phải ăn với lão gia thế nào, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

Tịch Thành nhẹ nhàng thở ra, gật đầu bảo “Không cần khách khí.”

Lúc này đứa bé đi đến nói có vẻ đương nhiên: “Ngũ Khánh, cho nàng ít bạc làm tạ lễ.”

Có nhiệm vụ có thưởng cho là chuyện thật bình thường, nhưng mà không biết vì sao, Tịch Thành nghe thấy những lời này lại khó chịu trong lòng. Cô vốn không phải vì muốn làm nhiệm vụ nho nhỏ này mà chạy đến chạy đi, có thời gian rảnh rỗi như vậy thì không bằng trở về luyện công. Sở dĩ cô chịu bồi nó

nhào chơi cả một ngày hoàn toàn là vì nhìn nó sẽ khiến cô nhớ tới Tiểu Dương và Tiểu Lãnh.

Vì em trai và bạn mình làm chút chuyện cuối cùng còn muốn lấy tiền thì thà rằng không làm. Cô rõ ràng còn chưa làm được gì cho bọn họ.

Mà lúc này đây, giống như một sự bồi thường.

Không phải bồi thường cho Tiểu Dương và Tiểu Lãnh, mà là cho chính sự áy áy thua thiệt trong lòng cô.

Cho nên đứa bé vừa dứt lời, nó phát hiện đầu mình bị người cốc mạnh một cái. Mà người gõ đầu nó, chính là bạn trẻ Tịch Thành mặt đen như Bao Công.

Đứa bé có chút tức giận, Ngũ Khánh đứng bên cạnh cũng chuẩn bị gây khó dễ thì nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc cùng ánh mắt phức tạp của Tịch Thành.

Cô ghé sát vào mặt đứa bé, rất gần rất gần. Đứa bé gặp Tịch Thành sắc mặt khó coi, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không đành lòng trách cứ, trong lòng lại khó chịu nên Tịch Thành mới cười cười nói: “Về sau đừng động một tí là dùng bạc để nói chuyện. Bạc cũng không phải vạn năng. Huống chi số bạc này cũng không phải do người vất vả kiếm được, được người khác giúp phải biết nói cảm ơn.” Nói xong cô liền quay đầu bước đi, không hề để ý đến đứa bé thay đổi biểu cảm trong nháy mắt.

Ngũ Khánh tức giận, thiếu gia nhà hần khi nào thì đến phiên người khác thuyết giáo? Vừa chuẩn bị đuổi theo giáo huấn một chút vị tiểu cô nương không biết trời cao đất rộng dám gõ đầu thiếu gia nhà hần thì lại bị đứa bé đưa tay ngăn trở.

Tịch Thành không có quay đầu lại. Không biết vì sao, nhiệm vụ này khiến cho cô không có cách nào bình tĩnh trở lại.

Cho dù đứa bé kia chỉ là một NPC...

“Việc này...”

Chợt nghe thấy giọng của đứa bé, Tịch Thành xoay người cười với nó, cuối cùng cũng không đành lòng lại đi dây dưa.

Đứa bé thấy Tịch Thành không tức giận nữa nên cũng cười cười hỏi cô: “Người tên là gì?”

Tịch Thành suy nghĩ rồi nói: “Người gọi ta Tịch tỷ tỷ là được.”

Đứa bé trong lòng lặp lại mấy lần, thấy Tịch Thành định xoay người đi thì vội vàng hỏi: “Vây... Vây tỷ còn nhớ rõ ta tên là gì sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của đứa bé, Tịch Thành bỗng nhiên rất muốn trêu chọc nó. Vì thế cô đứng ngây ra đó không trả lời.

Đứa bé thấy Tịch Thành thật lâu không lên tiếng nên nghĩ cô không nhớ rõ, lập tức lộ ra biểu cảm thất vọng, kêu Ngũ Khánh chuẩn bị xuất phát.

Ngay lúc đứa bé xoay người đi thì nghe thấy Tịch Thành cười lớn sau lưng: “Tiểu tử ngốc, Tịch tỷ tỷ nhớ được nha, người tên là Tiểu tà.”

Nghe vậy trên khuôn mặt non nớt của đứa bé nháy mắt tràn đầy tươi cười, thiên chân như vậy.

“Tịch tỷ tỷ, sau này chúng ta còn có thể gặp lại nhau chứ? Có phải tỷ sẽ không quên Tiểu Tà đúng không?” Đứa bé chờ mong nhìn Tịch Thành, ánh mắt sáng ngời mà kiên định.

Tịch Thành đi qua sờ sờ mái tóc đen của đứa bé, gật đầu cười: “Tịch tỷ tỷ sẽ không quên Tiểu Tà. Tiểu Tà cũng không được quên Tịch tỷ tỷ nha.”

“Vâng!” Đứa bé gật đầu thật mạnh, sau đó mang theo nụ cười thỏa mãn rời đi, còn mỗi bước quay đầu một cái, rõ ràng là có chút lưu luyến.

Tịch Thành lẳng lặng nhìn, cảm giác như đã qua mấy đời rồi.

Không lâu trước đây, Tiểu Dương cũng cười như thế nói với cô ‘Em thích chị nhất’. Nhưng mà thời gian thấm thoát trôi đi, chỉ một cái xoay người, lời nói đã từng ám áp tận đáy lòng liền theo gió bay đi, thay vào đó là câu ‘Tôi hận cô 13 năm’.

Tiểu Dương, em có biết, chị cũng hận mình 13 năm!

Sau khi tạm biệt Tiểu Tà, Tịch Thành tùy tiện ăn chút gì đó rồi quyết định hồi cốc.

-

[1] Hôi Thái Lang: là nhân vật trong bộ phim hài hoạt hình nổi tiếng ở Trung Quốc là “Hỷ Dương Dương dữ Hôi Thái Lang”, nội dung bộ phim là về cuộc đấu trí giữa Hỷ Dương Dương (Chủ đề vui vẻ) và sói xám Hôi Thái Lang, ở đây tác giả không dùng Hỷ Dương Dương mà là Lại Dương Dương (Chủ đề lười biếng) với ẩn ý Tịch Thành là sói xám còn cậu bé này là dê nhưng chưa chắc có thể đấu lại sói xám Tịch Thành.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngàn dặm say Hũu Khuyết, vạn lý chung Bất Khí

Cho dù thời gian đã qua lâu như vậy, Tân Thủ thôn thủy chung vẫn là Tân Thủ thôn.

Thứ không thiếu nhất ở Tân Thủ thôn chính là người.

Tịch Thành cảm thấy mình tuyệt đối chính là thể dẫn tai ương, bất luận đi đến đâu đều gặp phiền toái.

Sau khi làm xong nhiệm vụ Tiểu Tà, cô vốn là muốn về cốc luyện công, cho nên cô lại bắt đầu leo dọc theo sườn núi.

Mặc dù cực kỳ chán ghét leo núi nhưng cô cũng chẳng còn biện pháp khác không phải sao? Chết trở về đương nhiên là đường tắt, nhưng hiện tại cô thăng cấp chậm hơn nhiều so với người khác, vết thương lại khó lành, huồng chi lại còn vô cùng đau đớn. Cô có quái gờ cỡ nào ngoan tuyệt cỡ nào cũng sẽ không nhân rồi đến mức không có việc gì làm mà gây khó dễ chính mình. Cô luôn cảm thấy mình vẫn chưa đạt đến trình độ bị người coi thường.

Bởi vì mặc Hoa quang, dọc theo đường đi cô thu hút bao nhiêu ánh mắt. Vì nhiệt độ không đồng nhất, Hoa quang không ngừng biến đổi màu sắc dẫn tới không ít người dừng lại quan sát, còn có người thăm thi với nhau gì đó.

“Mỹ nữ, quần áo cô thật xinh đẹp~”

“Phải là cao thủ đi? Anh xem trang bị của cô ta nào có đáng về người mới như chúng ta?”

“Mang chúng ta luyện cấp đi!”

“Mỹ nữ, cho tôi ít trang bị đi, tôi gả cho cô.”

“Ông xã, em muốn bộ đồ đó, anh lấy nó cho em được không?”

“Không thành vấn đề, chờ anh giết cô ta xong bạo ra sẽ đưa cho em”

“Cám ơn ông xã.”

...

Tịch Thành đặc biệt muốn phun người, có làm hay không chứ?

Đầu tiên cô nghĩ đến là vị đòi gả cho cô, cô là nữ gả cho ta làm gì? Từ xuân thì tìm nam nhân đi nhé! Còn có cặp ông xã bà xã kia, có thấy ghê tởm hay không vậy? Về phần mỹ nữ gì đó, cô cũng không quá mức vui vẻ cao hứng, chủ yếu bởi vì có công năng hóa trang này, ra đường tùy tiện túm lấy một người đều là soái ca mỹ nữ thôi. Ngoại trừ mấy kẻ phẩm vị đặc biệt thì mỹ nữ gì gì đó đóng gói đem bán cũng không đáng giá bao nhiêu, trên đường bảo đảm kêu người nào cũng trúng cả thôi.

Đương nhiên, rất nhiều người trêu chọc vẫn mang tính chất đùa vui là chính. Tỷ như những người đã từng đọc tiểu thuyết Võng du, bình thường đều muốn thử xem cảm giác đùa bốn cùng bị đùa bốn, chẳng qua là cuối cùng sẽ phát hiện mấy trò này chỉ là ngu ngốc mà thôi.

Tịch Thành định tỏ vẻ không thấy, nhắm mắt cho qua. Nhưng mà cô nghĩ vậy nhưng người ta thì không. Chỉ thấy tên ‘Ông xã’ trong cặp ‘ông xã bà xã’ vừa nãy phong tao đi về phía cô, một bộ đại hiệp nghĩa khí bễ quyền nói: “Vị cô nương này, thê tử của ta thích y phục này của cô, nhượng cho tại hạ thì thế nào?”

Tịch Thành hí mắt cười hỏi: “Nhượng như thế nào?” Cô còn tỏ vẻ có chút dao động.

‘Ông xã’ thấy vậy có vẻ có cửa nên nói tiếp: “Ta mua với giá 10 lượng bạc thì thế nào?”

Tịch Thành tươi cười, từ trong túi lấy ra 100 lượng bạc đưa cho ‘Ông xã’ rồi nói: “Ta cho ngươi 100 lượng bạc, ngươi đi mua giúp ta 9 bộ, còn dư lại 10 lượng bạc coi như thưởng cho ngươi.”

Mọi người cười ầm lên.

‘Ông xã’ thấy mặt mũi đã không có cách nào giữ lại được, vậy nên không nói hai lời rút đao chém tới.

Tịch Thành vừa định hoàn thủ lại nghe thấy có người hô to một tiếng: “Dừng tay!”

Tịch Thành quay đầu nhìn xem, bảo dừng lại có hai người.

Một tên tao nhã, tự nhiên hào phóng, toàn thân mặc đồ trắng, trong tay cầm một chén rượu bằng bạch ngọc.

Một tên khác mặc một thân quần áo màu lam, tay cầm một thanh trường kiếm. Chỗ chuôi kiếm có khắc một hình vẽ Thái cực, chính giữa hình vẽ khắc hai chữ lớn: Cực Quang.

“Ông xã” đang lúc chém người thì bị gọi lại, suýt chút nữa đau gập lưng (do đang dùng sức quá đà đột ngột dừng lại), hấn giận dữ hỏi: “Vừa rồi ai kêu dừng tay?”

“Là ta kêu đấy, ngươi có ý kiến?” Nam tử cầm kiếm tiến lên phía trước nói.

“Huynh đệ thông minh hãy mau rời đi, không cần lo cho việc đâu đâu không can hệ tới mình, bằng không làm ngươi bị thương thì không tốt lắm” Tên ‘Ông xã’ cao ngạo đến cực điểm, hiển nhiên tự cho mình là một khó lường nhân vật cái gì.

“Hừ! Ban ngày ban mặt lại dám ức hiếp đẳng hoàng phụ nữ, thiên hạ này còn có vương pháp nữa hay không?” Nam tử cầm kiếm vẻ mặt nghiêm túc nói, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời của ‘Ông xã’ mà tự mình nói cho xong lời kịch.

Tịch Thành cũng sắp khóc rồi, cô thật sự ghen ngào không biết phải nói gì. ‘Ban ngày ban mặt’, lại còn ‘ức hiếp đẳng hoàng phụ nữ’...

Cô chỗ nào giống đẳng hoàng ‘phụ nữ’ chứ????!!

Người xung quanh dần dần đều cười ra tiếng, nghĩ rằng người này cũng thật thú vị. Hiện tại là năm nào rồi mà còn có người nói loại lời này? Hấn sẽ không phải ‘đồ cổ’ xuyên không đến đây à?

‘Ông xã’ cùng ‘Bà xã’ cũng đang cười, bọn họ cho rằng thật sự gặp được quốc bảo. Vì vậy lại tiếp tục kiêu ngạo nói: “Đừng nói nhiều lời vô nghĩa, đến cùng thì ngươi tránh hay không tránh đây?”

“Không tránh!”

“Nếu không tránh thì đừng trách ta không...”

‘Ông xã’ còn chưa nói xong đã phát hiện mình đã hóa quang mà đi. Thậm chí hấn còn không nhìn thấy được đối thủ ra tay khi nào, ra làm sao.

Đám người xung quanh cũng bắt đầu sôi trào, các loại câu như “Rất đẹp trai nha”, “Cao thủ nha” gì đó không dứt bên tai.

Mà Tịch Thành vẫn còn trong trạng thái hóa đá bởi cái câu ‘đẳng hoàng phụ nữ’...

Gặp không còn gì náo nhiệt, đám người đều chậm rãi giải tán. Tịch Thành tiến lên bệ quyền nói: “Vừa rồi đa tạ hai vị cứu giúp.”

Nam tử cầm kiếm nói: “Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Vốn cũng không cần chúng ta động thủ.”

Bạch y nam tử cười gật đầu.

Tịch Thành cười cười cũng không phủ nhận.

Xác thực, loại ngu ngốc giống như ‘Ông xã’ kia, giải quyết kỳ thật rất đơn giản.

Xem ra hai người này định leo núi, Tịch Thành liền cùng bọn họ đi. Cho đến lúc lên núi, hai người cũng không ngừng lại. Tịch Thành tự hỏi, bọn họ rốt cuộc muốn đi đâu? Sau núi hình như chỉ có mỗi Di Tinh Cốc của cô mà thôi. Vì vậy cô mang theo nghi hoặc hỏi: “Hai vị đây là muốn đi đâu?”

Bạch y nam tử xoay xoay cái chén bạch ngọc trên tay, sau đó tranh thủ nói: “Ta tên là Hưu Khuyết, là một Nhưỡng tử sư[1].” Rồi chỉ sang nam tử cầm kiếm: “Hắn tên là Bất Khí, là đệ tử Vô Đang. Chúng ta gặp nhau trên đường, hấn đã cứu ta một mạng. Ta làm một cái nhiệm vụ lấy được một công thức ủ rượu, nhưng nguyên liệu cần thiết lại không dễ tìm được, cho nên hấn liền đến để trợ giúp, biến thành bảo tiêu làm thời của ta.”

Tịch Thành đại khái hiểu được lời của Hưu Khuyết.

Nam tử cầm kiếm Bất Khí trên đường gặp phải Nhưỡng tử sư Hưu Khuyết không có võ công lại bị người ức hiếp nên ra tay cứu giúp.

Bất Khí là đệ tử Vô Đang, học tuyệt học Thái Cực Kiếm pháp. Khi còn tại Tàn Thủ Thôn, hấn bắt chước mấy ông lão bà lão trong công viên luyện Thái Cực để giải quyết hai con gà rừng, không ngờ lại nghe thấy hệ thống thông báo hấn tự nghĩ ra Thái Cực Kiếm pháp Tàn Thiên. Đến cấp 20, hấn đến Vô Đang bá sư, trong lúc đang luyện kiếm thì trùng hợp được Thương Minh - đương nhiệm chương môn phái Vô Đang nhìn trúng và truyền thụ tuyệt học Thái Cực Kiếm pháp. Giờ đây Bất Khí vừa mới xuất sư không bao lâu liền xuống núi bước chân vào giang hồ.

Bất Khí vẫn luôn hằng hải hướng tới trượng kiếm giang hồ. Trong hiện thực có nhiều chuyện không được như ý, cũng không thể quá mức tùy tâm sở dục, cho nên vào trò chơi hấn luôn một lòng nghĩ đến chấp kiếm tiêu dao.

Nói cách khác, Bất Khí thật sự rất thích giúp người làm niềm vui, tuy rằng hấn cũng không quản đối phương có cần đến trợ giúp hay không...

Mà Hưu Khuyết là một Nhưỡng tử sư cấp Đại sư, hấn không có hứng thú với võ công, từ khi vào trò chơi đã nghĩ theo con đường sinh hoạt kỹ năng.

Cũng thật khéo, sau khi rời khỏi Tân Thủ thôn, hắn tiếp nhận được một cái {Ẩn tàng nhiệm vụ}, đã bái Nhường tửu thế gia Diệp gia làm sư phụ. Đến bây giờ hắn đã đạt đến cấp bậc Đại sư và đang hướng đến cấp Tông sư. Nhưng mà, công thức ủ rượu mới có nguyên liệu không dễ tìm chút nào, vì vậy hắn phải dùng 5 vỏ rượu ngon mới đủ hặc được Bất Khí đồng hành.

Tịch Thành đầu đầy quạ đen, trầm nghĩ lấy tính cách của Bất Khí thì nói ra mấy câu đại loại ‘Ban ngày ban mặt, ức hiệp đảng hoàng phụ nữ’ kỳ thật là rất bình thường....

Tịch Thành đang suy nghĩ nhập thần thì đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó: “Các anh muốn đi đâu, tìm nguyên liệu gì? Bên kia chân núi cũng chỉ có một sơn cốc, trên sườn núi hình như không có gì để ủ rượu đi?”

Hữu Khuyết cười cười nói: “Chúng ta là muốn đến sơn cốc đó, nguyên liệu ta muốn tìm cũng chỉ có ở nơi kia mới có. Chẳng qua là ta nghe nói sơn cốc đó đã bị người chơi mua lại, không biết hôm nay có thể gặp được hắn hay không?”

Tịch Thành không hiểu, hỏi lại: “Anh tìm hắn làm gì chứ?”

Bất Khí nhìn cô như nhìn kẻ ngốc tiếp lời: “Ngu ngốc, không gặp hắn thì vào cốc bằng cách nào? Không phải cô muốn chúng tôi đánh vào trong đó chứ? Trong sơn cốc nhất định có rất nhiều quái cấp cao canh gác, nếu người nào cũng đánh vào được thì ai còn mua lại nó nữa chứ?”

Miệng tiện nha! Trong lòng Tịch Thành hò hét, oán hận nghĩ, dám mắng ta ngu, chờ lát nữa ngươi đừng có mà hối hận!

Bất Khí nói không sai, bắt đầu từ lúc cô mua lại sơn cốc này thì chưa từng có người có thể xông vào cốc. Ngoại trừ một con Hồ Vương 95 cấp ra thì toàn bộ quái cấp cao đều gia nhập đội ngũ thủ vệ sơn cốc. Ngoài Tịch Thành và Hứa Uyên, những người khác đều bị công kích ngay, không chết không ngừng. Cho nên, muốn dựa vào sức mạnh để vào cốc căn bản là không thực tế.

Đảo mắt ba người đã đến cốc khẩu, Tịch Thành cũng hiếu kì đến cùng bọn họ sẽ làm như thế nào cho nên không trực tiếp vào cốc mà đứng ở bên cạnh yên lặng nhìn xem.

Hữu Khuyết thông dong điem tình dò tìm xung quanh cốc khẩu, Tịch Thành không hiểu hỏi: “Ngươi đang làm gì ở đó vậy?”

Hữu Khuyết đáp: “Tìm xem thử có cơ quan gì hay không.”

Tịch Thành vô ngữ.

Tìm một hồi vẫn không có gì phản ứng, Bất Khí nhìn không được mở miệng, hắn kêu to: “Có người ở đây sao? Có – người – ở – đây – sao??? Xin hỏi cốc chủ có ở đây không? Tại hạ Bất Khí, có việc muốn bái kiến. Có thể hiện thân gặp mặt sao?”

Tịch Thành triệt để không biết nói gì, cô nghĩ thầm, người ở chỗ này kêu gì chứ, đừng nói người chính là ở đây, đến quý cũng nghe thấy nữa là. Những người này không lập kế hoạch trước khi đến đây sao?

Vì thế cô hỏi: “Có chuyện gì?”

Bất Khí quay đầu vỗ vai Tịch Thành: “Không phải gọi cô, cô hỏi nhiều như vậy làm gì chứ?”

Tịch thành không nói chỉ cười.

Lúc này Hữu Khuyết giống như hiểu được gì đó mà đột nhiên cảm tay Tịch Thành: “Cô chính là cốc chủ ở đây?”

Bất Khí bỗng chốc nhảy dựng lên, nhìn cô như nhìn thấy quý.

Tịch Thành cười cười: “Ta là Tịch Thành Điện Hạ, là cốc chủ Di Tinh Cốc. Có chuyện gì hiện tại có thể nói rồi chứ?”

Bất Khí gãi đầu kêu to: “A! Tôi nên sớm nghĩ đến! Thật sự bị cô lừa lắm!”

Tịch Thành khẽ cười, nụ cười còn có chút vui sướng khi người gặp họa. Ai bảo người nói ta ngu!

Một hành động này của Bất Khí cũng chọc Hữu Khuyết cười to.

[1] Nhường tửu sư: Người ủ rượu

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hồ vương

Hai người hỏi Tịch Thành mua lại son cốc với giá bao nhiêu, Tịch Thành liền nói qua một lần cho bọn họ nghe về đại giới phải trả và quá trình mua lại. Hai người đều giờ ngón cái nói thẳng là Tịch Thành quá biến thái, đồng thời trong lòng cũng có chút khâm phục cô. Một nữ nhân không sợ chết không sợ đau không làm nhảm phản nản đáng để người ta tán thưởng.

Tuy rằng bọn họ thật sự chỉ khâm phục sự biến thái của người nào đó mà thôi.

Tịch Thành vỗ vỗ quần áo, hỏi Hữu Khuyết: “Nguyên liệu anh muốn tìm là những gì?”

Hữu Khuyết nghiêm mặt nói: “Có một loại trái cây tên là Bất túy, tôi cần chính là nó.”

“Không còn gì khác?” Tịch Thành nghiêng đầu.

Hữu Khuyết nghiêm túc trả lời: “Không có, loại rượu tôi muốn ủ cũng chỉ cần đến loại quả Bất túy này cùng nước suối Thanh tuyền. Như vậy rượu ủ ra mới giữ được nguyên bản hương vị của trái cây.”

Tịch Thành gật đầu rồi lại lắc đầu làm Hữu Khuyết không hiểu: “Có vấn đề gì sao?”

Bất Khí cũng nhảy dựng lên: “Đúng vậy, cô hết gật đầu rồi lại lắc đầu đến cùng là có ý tứ gì?”

Tịch Thành cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp trả lời: “Không gật các anh, loại trái cây Bất túy này quả thật có ở Di Tinh Cốc, nhưng mà...”

“Nhưng mà làm sao?” Hữu Khuyết có chút ngạc nhiên lại có chút khẩn trương, chỉ sợ Tịch Thành không cho hắn hái trái cây.

“Nhưng mà nơi nó sinh trưởng vừa vặn là ở chỗ Hồ Vương, con quái duy nhất không nghe lời tôi. Muốn hái được, rất khó...”

Hữu Khuyết vừa nghe cũng nhíu mày.

Lúc này Bất Khí đi lên nói: “Không phải chỉ là một con hồ ly thôi sao? Có cái gì khó đâu chứ? Nhìn tôi đi làm thịt nó đây, nó bao nhiêu cấp?” Khẩu khí phải nói là hào hùng vạn trượng.

Tịch Thành liếc hắn một cái, không nhanh không chậm nói: “Không cao lắm, 95 cấp mà thôi.”

Vừa định nói ‘không phải chỉ 95 cấp thôi sao’ thì đột nhiên Bất Khí mới phản ứng lại, đầu đầy mồ hôi lạnh nói: “95 cấp? Nói giỡn đi? Một móng vuốt của nó tuyệt đối có thể gãy sắt rồi!”

Hữu Khuyết trong lòng cũng bồn chồn. Ở hắn xem ra trong khoảng thời gian tới rượu này chính là vô vọng rồi...

Thăng cấp Tông sư quả nhiên không dễ dàng.

Tịch Thành gật gật đầu nói: “Đừng mãi đứng ở cửa như vậy, đi vào trước rồi nói sau.” Dứt lời liền bày ra tư thế ‘Mời’ hai người.

Tịch Thành mở ra quyền hạn cho bọn họ, sau đó bọn họ tiến nhập son cốc trước mặt một đồng quái cấp cao như hổ rình mồi ở xung quanh.

Vào cốc, Tịch Thành quyết định trước tiên nên dẫn bọn hắn đi xem xét một chút địa hình rồi tính toán hành động tiếp theo.

Từ khi tiến vào cốc, Hữu Khuyết giống như vừa mới phát hiện tân đại lục vậy, nhìn trái nhìn phải, nhìn đến những thứ có thể ủ rượu gì đó liền hỏi Tịch Thành những thứ đó có thể thu thập hay không. Tịch Thành xem như hoàn toàn bị đả bại, không hổ là kẻ ủ rượu điên cuồng.

Ba người đi đến chỗ Hồ Vương thường lui tới nhìn xem từ xa. Chỉ liếc mắt một cái, Bất Khí liền buông tha cho tính toán xử lý Hồ Vương. Bộ dáng con Hồ Vương này thật sự rất đẹp, bộ lông màu tuyết trắng, ánh mắt sắc bén, Bất Khí rất muốn nhận nó làm sủng vật của mình.

Vấn đề chính là ở chỗ, hình như trong ba người không ai có thể đánh thắng được nó.

Hữu Khuyết không biết võ công cho nên không được tính vào. Tịch Thành cùng Bất Khí bắt đầu thảo luận làm thế nào mới có thể hái được trái cây. Chỉ cần hái được trái cây, bọn họ không có tất yếu chống lại Hồ Vương.

Mấy người hai mắt đều mờ mịt, thương lượng rất lâu cũng không ra được cái gì nên cuối cùng quyết định, Bất Khí trước tiên lên thăm dò một chút, Tịch Thành ở bên cạnh tìm cơ hội đánh lên.

Bất Khí là một người nôn nóng, Tịch Thành còn chưa nói xong hắn đã rút kiếm xông ra ngoài.

Kỳ thật Tịch Thành rất muốn nói cho hắn, không cần đến quá gần Hồ Vương, bằng không sẽ chết vô cùng thê thảm. Đáng tiếc, Bất Khí chạy đi quá nhanh nên không nghe thấy. Một kiếm đâm lên, Hồ Vương cũng chẳng để hắn vào mắt, một cái móng vuốt cũng đủ khiến hắn còn dư lại chút máu da.

Đáng đời! Ai bảo người không nghe ta nói cho xong! Tịch Thành trong lòng tà ác nghĩ, hiển nhiên vẫn chưa quên chuyện Bất Khí mắng cô ngu.

Nhưng mà Tịch Thành cũng không quá mức, vấn đề chủ yếu hiện tại là Bất Khí căn bản không thể động mà chỉ có thể chờ chết.

Hồ Vương định thừa thắng xông lên, một chân đánh tới, động tác rất nhanh nhưng không ngờ lại dừng lại giữa không trung. Thì ra Tịch Thành dùng chiêu thức thứ ba trong Càn Khôn Lưu Niên là Phong Khôi quán lấy chân Hồ Vương. Hồ Vương lờm Tịch Thành một cái, hình như có chút tức giận, xoay người liều mạng đuổi theo Tịch Thành.

Tịch Thành không quan tâm nhiều như vậy, chỉ liều mạng chạy, nhưng Hồ Vương tốc độ thế nào còn cô tốc độ ra sao? Không có khinh công thì Tịch Thành làm sao chạy quá người ta 95 cấp đại BOSS? Vì thế sau khi Tịch Thành lại mở to mắt nhìn thì phát hiện cô đã đứng ở Điểm Phục sinh trong cốc.

Gió lạnh thổi, thân ảnh đứng ngậy ra ở điểm Phục sinh miễn bàn có bao nhiêu hiu quạnh.

Tịch Thành đều muốn chết tâm, tự nói bản thân mình sao lại xui xẻo đến thế! Từ khi tiến vào trò chơi đến giờ liền không ngừng chết tươi sống tử, một thời gian dài như vậy, cô đều sắp ‘nghiện’ từ luôn rồi! Dối mặt cả giang hồ, ai chết nhiều lần hơn cô? Ai dám so với cô ‘độ thảm’ không???

Vỗ vỗ bụi trên quần áo, ngã lại tựa hồ cô không có nhìn đến Bất Khí, chắc là còn đang triển đấu với Hồ Vương. Vì thế cô dứt bỏ oán hận bay nhanh đến chỗ Hồ Vương. Nhưng sau khi đến thì cô phát hiện cũng không nhìn thấy bóng dáng Bất Khí đâu. Mà Hồ Vương thì đang nằm sấp trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần.

Tịch Thành có chút mờ mịt, Bất Khí đi đâu? Không đến nổi bị Hồ Vương nuốt mất đi? Cô vội vàng chạy về chỗ Hứa Uyên.

Lúc này Hứa Uyên đang cùng Hữu Khuyết uống rượu ăn mồi, nhàn nhã vô cùng. Tịch Thành bất bình nha, rõ ràng là nhiệm vụ của anh nhưng bây giờ, chúng tôi bị Hồ Vương vồ chết, ngược lại các người thì đang ở đây trải nghiệm cuộc sống quý tộc, còn có thiên lý hay không chứ!!!! Xem ra Hứa Uyên đúng là một người hiếu khách, trước đó Tịch Thành sát quá thuận tiện lời về một con mồi thì hôm nay đã thành đồ nhắm rượu. Hai người ăn uống nói nói cười cười, đây là hoàn toàn quên mất còn có hai kẻ xui xẻo nửa đường bị kéo xuống nước đang vì con đường Tông sư mà ‘phao đầu lâu sái nhiệt huyết’ không phải sao? Bãi công! Nhất định phải bãi công!

Trong lòng đang nghĩ đến chỗ này Tịch Thành lại nghe thấy một tiếng rống to: “A! Có còn thiên lý hay không!”

Tịch Thành quay đầu, gặp Bất Khí đang mang về mặt than thở nhìn ly rượu. . . trong tay Hữu Khuyết, nói: “Thật quá đáng! Chúng ta liều mạng còn các người hưởng thụ, không có vương pháp sao???” Hữu Khuyết, đưa rượu kia cho tôi!” Nói xong liền xông lên trực tiếp cướp đi.

Lúc này Tịch Thành rốt cục hiểu được, giang hồ, quả nhiên đồ điên thật là nhiều!!!

Một vờ náo kịch hạ màn vào lúc Bất Khí cướp được vò rượu thứ 5.

Bốn người ngồi vào chỗ của mình, Tịch Thành tò mò hỏi: “Bất Khí, anh đã chạy đi đâu vậy, tôi mới quay lại chỗ Hồ Vương lại không thấy anh đâu, còn tưởng anh bị nuốt rồi chứ.”

Bất Khí có tỏ ra đau lòng nói: “Haiz, tôi bị đuổi về Điểm Phục sinh.”

Tịch Thành gật đầu, lại cảm giác không đúng lắm mới nói: “Tôi ở Điểm Phục sinh không nhìn thấy anh mà.”

Bất Khí mặt như đưa đám: “Tôi bị đuổi về Điểm Phục sinh trong thôn.”

Tịch Thành thế này mới hiểu được. Sau khi vào cốc, Hữu Khuyết và Bất Khí vẫn không đổi lại thiết lập Điểm Phục sinh vào trong cốc, cho nên nếu bọn họ từ vọng sẽ quay về Điểm Phục sinh gần nhất. Vậy nên Bất Khí mới từ trong thôn leo trở về đây.

Trong [Trường Kiếm Thiên Nhai], sơn cốc và môn phái thuộc loại địa điểm đặc thù, sau khi tiến vào nếu không thiết lập Điểm Phục sinh một lần nữa, nhân vật một khi từ vọng sẽ bị đuổi về Điểm Phục sinh gần sơn cốc hay môn phái nhất. Nhưng thành thị hoặc thôn trang thì không giống vậy, nhân vật một khi tiến vào những nơi này Điểm Phục sinh sẽ lập tức được tự động buộc định ở khu vực hiện tại người đang ở, cho nên người chơi có thể không cần phiên nào chuyển Điểm Phục sinh. Đương nhiên, nếu không muốn sau khi chết sẽ sống lại ở nơi đó thì phiên toái người đến chỗ Điểm Phục sinh để giải trừ buộc định.

Bất Khí cúi đầu, lại ngẩng đầu, mở to hai mắt tỏ vẻ háo sắc: “Con Hồ Vương này thật đẹp, nó nhất định là một muội muội xinh đẹp, tôi muốn nó làm sủng vật của tôi~”

Tịch Thành đã quen Bất Khí cả kinh bất chợt, cô thờ dài nói: “Thực xin lỗi, đã khiến anh thất vọng rồi. Nó giống đực.” Tịch Thành có được Sách tranh về sơn cốc này nên khẳng định trả lời cho hẳn biết.

Bất Khí làm ra vẻ chật vật: “Không sao cả, vậy tôi sẽ biến nó thành nữ.”

Anh muốn thiên nó sao? Tịch Thành vô ngữ, hai người còn lại ngả lãn.

Cơm no rượu đủ, Tịch Thành và Bất Khí quyết định lại đi đến chỗ Hồ Vương một lần nữa. Dù sao Hữu Khuyết lần đầu đến đây, có thể giúp được thì vẫn nên giúp.

Bất Khí trước thiết lập Điểm Phục sinh vào trong cốc, sau đó hai người mới ‘chậm chậm rãi rãi’ xuất phát. Không thể không thừa nhận, mặc kệ đến bao nhiêu lần, bọn họ vẫn cứ cảm thấy mình cách cái chết không xa. Chỉ tính phần khí tràng cũng đã yếu hơn không chỉ một nửa.

Lần này Tịch Thành đánh trước, vừa ra tay 200 dây huyền liền trực tiếp vây Hồ Vương vào bên trong. Nhưng vào lúc này, Tịch Thành lại nghe đến

giọng nói hệ thống vang lên.

Đình! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ lĩnh ngộ chiêu thức thứ bảy trong Càn Khôn Lưu Niên: Phong Ấn.

Phong Ấn: Công kích toàn phương vị, phối hợp nội lực phóng thích đồng thời trên 100 dây huyền phong ấn hoàn toàn động tác của đối thủ vào một không gian nhất định. Độ thuần thực 12%, liên tục trong 5 giây. Thời gian tăng lên tùy theo độ thuần thực.

Tịch Thành trầm nghĩ, thì ra là như vậy sao, vẫn còn chưa có quá mức siêu thoát phạm trù võ hiệp. Nhưng mà thời gian chỉ có thể liên tục 5 giây, Bất Khí cần phải tấn công và đã thương Hồ Vương trong vòng 5 giây này mới được.

Thái Cực Kiếm pháp của Bất Khí vốn là kiếm pháp lấy nhu thắng cương, lấy chậm đánh mau, có thời gian mới là tốt nhất. Tuy rằng là tuyệt học, nhưng vẫn phải có chỗ thiếu hụt, không thể quá mức nghịch thiên đúng không? Giai đoạn trước chỗ thiếu hụt chính là uy lực duy trì nhờ vào thời gian, mà cần thời gian quá dài kỳ thật là một chuyện rất nguy hiểm. Dù sao nơi này cũng không phải là phim hoạt hình, nhân vật phản diện luôn đợi nhân vật chính làm nhảm nửa ngày, chuẩn bị nửa ngày mà vẫn ở đối diện nhìn thôi không động thủ. Chẳng qua là nghe nói Thái Cực Kiếm pháp sau khi luyện tới đại thành thì tốc độ nhanh đến đáng sợ. Trên ý nghĩa nào đó mà nói, bộ võ công Thái Cực Kiếm pháp có tốc độ hoàn toàn tùy tâm này cũng thật đáng cái tên ‘tuyệt học của nó.

Nhưng nói một ngàn một vạn lần thì, đối diện với Hồ Vương, thực lực chênh lệch thực sự là quá lớn. Ở trước mặt kẻ có cường đại thực lực, hết thảy ý nghĩ đều trở nên không thiết thực.

Bất Khí quả thực rút kiếm xông lên, nhưng mà hần vạn lần không ngờ là, ở thời khắc mấu chốt nhất chính Huyền của Tịch Thành đã cứu hần. Nhìn mấy dây huyền cứng rắn kỳ quái của Tịch Thành, trong lúc nhất thời Bất Khí quả thực muốn chửi thề. Tịch Thành cũng là đầu đầy quạ đen, nghĩ thầm người chưa từng hợp tác qua thật sự không thích hợp lắm thời tổ đội để khiêu chiến BOSS khó khăn như vậy.

Thời gian 5 giây lướt qua trong giây lát. Thời gian vừa hết, Tịch Thành liền bị vây ở vị trí nguy hiểm nhất. Lần trước Hồ Vương đã nhớ được cô, lần này cô đến đây, không phải là muốn chết thì là gì? Vì thế Tịch Thành bắt buộc phải cùng Hồ Vương một lần nữa triển khai cuộc chiến người truy kẻ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tàn sương bại tuyết

Bởi vì Tịch Thành không có khinh công, tốc độ của cô trong mắt Bất Khí chẳng khác nào rùa bò. Nhận thấy sắp bị đuổi kịp, Tịch Thành trong cái khó ló cái khôn trực tiếp dùng Huyền quán lấy một nhánh cây đại thụ. Đợi Hồ Vương đi đến trước mặt rồi mới nhẹ nhàng nhảy lên, đập thân thể Hồ Vương mà lên cây.

Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn lại bị thương.

Cô nhẹ nhàng thở ra, vội vã lấy một viên thuốc bỏ vào trong miệng.

Hành động này của cô đều lọt vào tầm mắt của Bất Khí, hần không khỏi bắt đầu bội phục Tịch Thành.

Hần nghĩ thầm, tại cái thời điểm được phẩm khan hiếm thế này mà cô cũng dám coi được phẩm là kẹo để ăn, tiền đồ quả nhiên rộng lớn thênh thang nha...

Nếu hần biết được trên thân Tịch Thành mang 9000 vạn lượng hoàng kim được phẩm thì không biết sẽ có ý tưởng đặc biệt nào không.

Tỷ như cảm thấy cuộc sống bất công; Tỷ như nguyên rửa tổ tông mười tám đời nhà Tịch Thành không có cơm ăn...v.v

Nhiệm vụ hiện tại của Tịch Thành là phải nghĩ biện pháp dẫn Hồ Vương rời đi, bởi vì thời điểm cô nhảy lên cây thì phát hiện ra Hữu Khuyết ẩn núp đằng sau bụi cỏ đang di động hướng về phía cây Bất túy. Vì thế cô gửi tin nhắn cho Bất Khí, Bất Khí lập tức lĩnh hội rồi cầm kiếm đâm tới Hồ Vương. Trong mắt Hồ Vương lộ ra khinh thường, nó linh hoạt tránh thoát rồi phản thủ đánh Bất Khí nằm lăn ra đất.

Tịch Thành thấy vậy cảm thấy có chút buồn cười, ngày hôm nay Bất Khí thật đúng là bị Hồ Vương đùa thăm, vừa nghĩ vậy cô cũng vừa rút kiếm hướng Hồ Vương đâm tới.

Nhưng Tịch Thành cũng không phải không có suy tính, cô lợi dụng Huyền đu đưa qua lại trên mấy nhánh cây, Khinh Tuyết kiếm trong tay không ngừng phát ra kiếm quang, nhẹ như bông tuyết xinh đẹp lại tàn nhẫn. Trong lúc nhất thời, Bất Khí còn lại có chút xiu máu đang nằm trên mặt đất nhìn xem mà ngây người. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy hiệu quả kiếm quang rung động như thế.

Hồ Vương không còn để ý đến Bất Khí nữa mà bắt đầu nghiêm túc chiến đấu với Tịch Thành, thế này mới giúp cho Bất Khí có cơ hội tạm nghỉ ngơi.

Không thể không nói, lực công kích của Khinh Tuyết kiếm thật biến thái. Thánh Hà thủy cùng Bạch Hàn thiết đều là nguyên liệu đúc binh khí rất cứng

rắn, kiếm tạo ra từ chúng tự nhiên tuyệt không tẻ. Hơn nữa Tịch Thành lợi dụng Khê Tinh bật qua bật lại trên cây, trước mắt thì không bị thương đến. Nhưng mà vết thương trước đó vẫn còn tại, cô cũng không dám quá mức cố sức.

Nhìn qua thì thấy Tịch Thành giống như con khi xuyên qua cây cối, còn Hồ Vương lại không biết bay, chỉ có thể ở dưới gốc cây miễn cưỡng phòng thủ. Trải qua một hồi triển đấu, dù là Hồ Vương cũng đã bắt đầu không kiên nhẫn, còn Tịch Thành thì dùng Huyền cùng kiếm phối hợp lưu loát như nước chảy mây bay.

Trong lúc này hình như Tịch Thành có nghe được tiếng hệ thống thông báo, nhưng cô căn bản không có thời gian để phân tâm, cô muốn dẫn dụ Hồ Vương rồi đi để tạo ra cơ hội cho Bất Khí cùng Hữu Khuyết.

Tịch Thành ý thức nhìn liếc qua Bất Khí, hắn vẫn nằm tại chỗ bất động. Tịch Thành cực kỳ không hiểu liền đối với Bất Khí hô to: “Tôi nói này Bất Khí, anh còn nằm ở đó làm chi? Đã chết thì mau hóa quang, không chết thì qua giúp một tay đi chứ.”

Bất Khí vô lực ngồi dậy, ủ rũ nói với Tịch Thành: “Tôi hết được rồi, chỉ còn dư lại chút máu nên không thể động đâu.”

Tịch Thành tròn mắt, không mua được mà người còn dám đấu với 95 cấp BOSS, người trâu bò! Vì vậy cô xoay người ‘bay’ đến một cái cây khác, hô to: “Bất Khí, há mồm ra.”

Bất Khí không hiểu được ý của Tịch Thành, yếu ớt hỏi: “Há mồm làm cái gì?”

Tịch Thành bắt đầu đi lắc đầu: “Bảo anh há mồm thì anh liền há, dong dài như vậy làm gì?”

Nghe vậy Bất Khí cũng không hỏi nhiều nữa, ngoan ngoãn há miệng ra.

Tịch Thành vừa đánh với Hồ Vương vừa xem xét cơ hội ném huyết được vào miệng Bất Khí. Đợi cho Bất Khí gần như khôi phục lại hoàn toàn định qua hỗ trợ thì thấy Tịch Thành đã rút thẳng từ trên cây xuống.

Hồ Vương gặp cô ngốc này tự mình rút xuống, canh chuẩn cơ hội một chân vồ đến như là đang nói ‘Đồ con nít, ai bảo người chọc ta, chơi chết người!’ Vì thế Tịch Thành mang theo vẻ mặt không cam lòng hóa quang mà đi.

Bất Khí có chút không rõ, đang tốt lành sao tự nhiên Tịch Thành lại ngã xuống chứ?

Hắn định xông lên đấu tiếp một hiệp với Hồ Vương, dù sao Hồ Vương cũng đã bị Tịch Thành làm khó thật lâu, cơ hội như vậy sau này chưa chắc có được. Biết đâu lại nghe Tịch Thành gửi tin đến nói cho hắn: “Bất tủy đã hái được, mau trở lại.”

Thì ra trong khoảnh khắc từ trên cây rút xuống, Tịch Thành nhận được tin của Hữu Khuyết nói quả đã hái được. Mà nguyên nhân Tịch Thành ngã xuống cũng bởi vì nội lực tiêu hao hết vì bị âm báo tin nhắn làm giật mình mà quên uống được...

Có thể nói, lần này Tịch Thành là bị Hữu Khuyết hại chết...

Trở lại bên trong căn phòng nhỏ của Hứa Uyên, Hữu Khuyết đã hoàn tất khâu chuẩn bị ủ loại rượu ngon mới.

Bất Khí hỏi Tịch Thành nguyên nhân cô bị rơi xuống, Tịch Thành dùng bộ dạng ‘thương tâm muốn chết’ kể cho hắn nghe sự tích tử vong của mình. Vì thế Bất Khí điên cuồng cười không ngừng, còn Hữu Khuyết bị mọi người nhất trí khinh bỉ. Đương nhiên Tịch Thành cũng không quên khinh thường hành vi vô sỉ không mua được mà đi đánh BOSS của Bất Khí.

Bất Khí khóc không ra nước mắt, thật sự không phải hắn không muốn mua, mà là quyền hạn mua được trong năm nay của hắn đã hết. Chuyện này là không có biện pháp kháng cự, dường như chuyện này không nên trách hắn đi...

Tịch Thành đồ mờ hôi trộm, cho hắn cùng Hữu Khuyết mỗi người 200 viên huyết được và nội lực được. Rồi lại cho Hứa Uyên 500 viên.

Sau khi thấy đồng thuốc Bất Khí hô to nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn Tịch Thành cũng như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Tịch Thành giải thích sơ qua sự việc một chút, lại thu được sự nhất trí khinh bỉ từ Hữu Khuyết cùng Bất Khí.

Nhưng mà khinh bỉ là khinh bỉ, được vẫn phải lấy, hiện tại trên giang hồ thứ hiếm nhất chính là huyết được và nội lực được, chừng này nếu đem ra ngoài bán hẳn xác định chắc chắn sẽ phát tài. Nghĩ đến hình tượng mình làm địa chủ trong tương lai, Bất Khí không khỏi ngây ngốc cười.

Tịch Thành toát mồ hôi lạnh, cô cảm thấy hình tượng của Bất Khí bắt đầu trở nên đáng khinh.

Tịch Thành nhớ tới hình như lúc cô đang đánh nhau với Hồ Vương thì có nghe thấy thông báo gì đó từ hệ thống, cũng không rõ là gì nên cô liền mở hệ thống tin tức ra nhìn xem. Không xem thì thôi, xem rồi cô liền ngây ngẩn cả người.

Có khi hạnh phúc tới quá nhanh, ngược lại cô không biết nên phản ứng như thế nào.

Bất Khí cùng Hữu Khuyết thấy Tịch Thành vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích còn tưởng rằng cô bị Hồ Vương đánh cho choáng váng.

Ngẫm lại cũng đúng, Tịch Thành vốn chỉ là một cô gái, hết lần này đến lần khác bị thương, hết lần này đến lần khác tử vong, hơn nữa trên người cô còn

vác theo cái quy định biến thái của công ty trò chơi. Bất Khí gặp qua rất nhiều nữ nhân, có mắc cỡ ngại ngùng, có chít chít méo mó, nhìn thôi hấn cũng đã phiền chết. Hấn thích những cô gái kiên cường. Mà Tịch Thành chính là cô gái như thế. Tuy rằng thích này cũng không phải là yêu...

Hấn vỗ vỗ bả vai Tịch Thành hỏi: “Sao vậy? Vết thương đau sao?”

Tịch Thành hoàn hồn, máy móc quay đầu, mở hệ thống tin tức của mình ra cho Bất Khí xem. Trong nháy mắt, Bất Khí cũng sững sờ ra đó, nội tâm phức tạp vô cùng.

Hệ thống tin tức viết như thế này:

Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ tự nghĩ ra cao giai thượng phẩm Khinh công, xin hãy đặt tên.

Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ tự nghĩ ra tuyệt học Kiếm pháp, xin hãy đặt tên.

Hệ thống thông báo: Bởi vì người chơi Tịch Thành Điện Hạ tự nghĩ ra Khinh công và Kiếm pháp là hỗ trợ lẫn nhau, xin hỏi có dung hợp hay không?

Hệ thống thông báo: Bởi vì người chơi Tịch Thành Điện Hạ là người chơi thứ 6 nghĩ ra tuyệt học võ công, hệ thống đặc biệt thưởng cho một thanh cao giai Ngọc tiêu Toái Vũ. Cũng thông cáo toàn server.

Tịch Thành đang bị tin tức này ‘đả kích’ không nhẹ. Bất Khí càng là hét lớn ông trời bất công. Chi cần tán loạn qua lại trên cây giống con khi vậy thôi mà cũng có thể sáng chế ra tuyệt học? Ủ, đáng giá thử một lần.

Mà Hữu Khuyết lại tương đương bình tĩnh, nguyên nhân là hấn đã nghe qua hệ thống thông cáo.

Tịch Thành chọn dung hợp khinh công cùng kiếm pháp, cũng đặt tên là Tàn Sương Bại Tuyệt.

Tàn Sương Bại Tuyệt: Tuyệt học võ công, phân thành Khinh công cùng Kiếm pháp.

Tàn Sương: Khinh công, trên không trung không bị hạn chế, được tự do hành động.

Bại Tuyệt: Kiếm pháp. Khi xuất kiếm cần dùng đến nội lực, lực công kích cường đại.

Tịch Thành nghĩ lại, có khả năng là trong lúc chiến đấu cùng Hồ Vương, cô lợi dụng Khê Tinh làm ra động tác có biên độ lớn nên ngược lại tạo thành một bộ võ công.

Nhưng khi nghĩ vậy thì cô lại không quá hiểu được, hình như Hứa Uyên đã từng nói sau khi buộc định Khê Tinh cô sẽ không thể lại học bất cứ loại tuyệt học võ công nào nữa? Tịch Thành hỏi Hứa Uyên thì được đến câu trả lời là, sau khi buộc định Khê Tinh, cô không thể học tập tuyệt học võ công mà trong trò chơi đã có, còn tự nghĩ ra được thì không tính đến.

Thế là Tịch Thành cảm ơn nắm chặt tay Hữu Khuyết, nếu không phải cái nhiệm vụ hủy người không biết mặt của hấn thì võ công này chắc sẽ không có.

‘Vô tâm sáp liễu liễu thành âm’[1] quả nhiên thật kích lệ lòng người.

Lại kiểm tra ba lô, một cây Ngọc tiêu lẳng lẳng nằm ở bên trong, Tịch Thành lấy nó ra cẩn thận đánh giá.

Toái Vũ: Cao giai Ngọc tiêu, âm sắc trong trẻo tuyệt hay. Không có lực công kích, không có lực phòng ngự.

Tịch Thành cũng không có gì bất mãn, thu hồi ngọc tiêu, nói tạm biệt với Hữu Khuyết cùng Bất Khí rồi logout.

Sút hấp dẫn của những võ công loại như tuyệt học rất cao, người chơi tân tân khổ khổ khắp nơi bôn ba vì muốn gặp được kỳ ngộ, nhưng là kỳ ngộ chính là kỳ ngộ, nghĩa cũng như tên, khả ngộ mà không thể cầu.

Tuyệt học võ công toàn bộ trò chơi cũng chỉ có 100 bộ, nhiều người chơi như vậy thì làm sao mọi chuyện đều có thể theo ý người được. Cho nên có một đoạn thời gia rất dài, người chơi vắt óc suy tính muốn thử xem mình có thể tự nghĩ ra một bộ tuyệt học hay không. Sự thật chứng minh, chuyện này thật sự là quá mức khó khăn. Theo thời gian thực tế thì trò chơi này đã qua 1 năm, thêm bộ Tịch Thành vừa nghĩ ra nữa mới được 6 người có thể tự nghĩ ra tuyệt học, hiệu suất có thể tưởng tượng là bao nhiêu.

Thật ra mười người chơi đầu tiên tự nghĩ ra tuyệt học đều sẽ được thông cáo toàn server và được đến thưởng cho, chẳng qua ba người đầu tiên nhận được là tang bị công phòng cường đại, mà thứ tư đến thứ mười nhận được đều là trang bị chức nghiệp võ công vô phòng.

Toái Vũ của Tịch Thành là một trong số đó.

Âm sắc và phẩm chất của nó đều là thượng đẳng, nhưng lại không có lực công kích cùng phòng ngự, nằm trên tay người luyện võ chẳng khác nào phế phẩm.

Cũng may Tịch Thành cũng rất thích âm nhạc, Toái Vũ này rất hợp ý cô.

Tuy rằng, cô căn bản không biết thổi thế nào...

Mà lúc này ở đầu đường Tương Dương, Phương Hận Văn một thân thanh sam đang nhìn về hướng Di Tinh Cốc xa xa, trên mặt lộ ra mỉm cười lại không che giấu được sự thương cảm, hần lẩm bầm: “Xem ra, người đó sẽ đến tìm tôi báo thù nhanh thôi.”

[1] Câu đầy đủ là: ‘Hữu ý tài hoa hoa bất khai, Vô tâm sát liễu liễu thành âm’, có nghĩa là cố ý dốc sức làm việc gì đó nhưng lại không thành công, còn không dự liệu dự tính trước lại đạt kết quả bất ngờ trong một việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người gọi ai là ‘Đại tỷ’?

Một lần... Hai lần... Ba lần...

Mười bảy lần... Mười tám lần... Mười chín lần...

Tịch Thành đứng tại chỗ không nhúc nhích, đối diện cô là một con hồ ly màu trắng như tuyết.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Tịch Thành cùng Hồ Vương chiến đấu không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng đều có kết cục Tịch Thành hóa quang mà đi.

Hữu Khuyết đã làm ra loại rượu mới tên là Thiên Lí Túy, mà hần cuối cùng cũng trở thành Tông sư Nhưỡng tử sư như ý nguyện. Để cảm tạ Tịch Thành vì làm nhiệm vụ giúp hần mà chết 2 lần, hần đưa cho Tịch Thành 20 vò Thiên Lí Túy làm tạ lễ, sau đó liền rời sơn cốc trở về giao nhiệm vụ.

Mà Bất Khí cũng đã đấu với Hồ Vương vô số lần, thủy chung vẫn vô pháp chiến thắng nên cấp bậc giảm dần xuống còn 50 cấp, giờ phải trở về Vô Đang tu luyện.

Sau khi Bất Khí và Hữu Khuyết rời khỏi, sơn cốc trở nên an tĩnh hơn nhiều, Tịch Thành lại quay về với những ngày một mình đánh quái luyện kiếm.

Bởi vì có Hồ Vương làm đối thủ, Càn Khôn Lưu Niên của Tịch Thành đều đã luyện đến 100% độ thuần thực. Mà kiếm pháp và khinh công cô cũng đã đạt đến cảnh giới nước chảy mây trôi. Tịch Thành hết lần này đến lần khác từ vong, cấp bậc từ 47 cấp rơi xuống còn 20 cấp, lại luyện đến 40 cấp, sau đó rơi xuống còn 11 cấp, cứ tăng tăng giảm giảm không ngừng nghỉ...

Lại trôi qua 13 năm nữa, Tịch Thành ước chừng đã ở Di Tinh Cốc suốt 24 năm. Cô suy nghĩ một chút, có lẽ đã đến lúc cô xuất cốc rồi.

Cô quyết định đến chỗ Hồ Vương lần cuối cùng, bất luận thua thắng vẫn phải đến nói lời cáo biệt với lão bằng hữu nhiệm năm qua bởi cô luyện kiếm.

Hồ Vương đã quen, 13 năm qua, nó đối diện với cô gái không ngừng đến khiêu chiến nó, cũng không ngừng bị nó vô chết, nhưng mà vẫn không ngừng lại. Cứ mãi như vậy, nếu một ngày Tịch Thành không xuất hiện, ngược lại nó lại cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Mà lúc này đây, nó quả nhiên không đoán sai. Cô lại tới nữa.

Tịch Thành há mồm thở hổn hển, tay cầm Khinh Tuyết kiếm đứng ở trước mặt Hồ Vương.

Bây giờ Tịch Thành đã 76 cấp, mà trên giang hồ cấp bậc cao nhất hiện tại là 83 cấp.

Người chơi một khi ra khỏi Tân Thủ thôn sẽ có rất nhiều chuyện chờ bọn họ đi làm. Dựng bang, lập nghiệp, đánh nhau, thành danh...

Đặc biệt sau khi biết được cấp bậc không ảnh hưởng lớn đến thực lực thì phần lớn người chơi buông tha cho luyện cấp mà đổi mục tiêu qua thực chiến hoặc PK.

Tịch Thành đánh quái ngày đêm không ngừng suốt 13 năm, cho nên dù tốc độ thăng cấp của cô chậm hơn 3 lần so với người khác thì cô vẫn đuổi kịp đa số người, đưa cấp bậc lên vị trí thứ 9 trên Bảng xếp hạng.

[Trường Kiếm Thiên Nhai] không có nhiều Bảng xếp hạng, nếu có thì chỉ là Bảng cấp bậc và Bảng danh vọng do Ban quản trị game công bố mà thôi. Trên bảng xếp hạng liệt kê mười người chơi đứng đầu mỗi bảng, mà đây cũng chỉ là một phần mà thôi, không thể đại biểu thực lực của một người được. Còn lại các bảng xếp hạng khác là do người chơi tự lập ra, Ban quản trị không tham gia vào. Mọi người cũng chỉ là cười trừ mà thôi.

Trong 13 năm này, công ty trò chơi lại nâng cấp hệ thống vài lần, chủ yếu là tung ra một bộ Võ lâm Đồ lục, trong sách ghi lại các loại cao giai binh khí, cao giai và tuyệt học võ công cùng người chế tạo. Có thể nói, đây là một bộ ‘kim chỉ nam’ của võ lâm, người chơi chỉ cần tốn 50 lượng bạc là có thể mua được nó từ cửa hàng.

Còn nữa chính là giá của Chỉ đồng được tăng mạnh, có lẽ là muốn kiếm tiền từ những người như Tịch Thành.

Tịch Thành không quản nhiều như vậy, cô chỉ chuyên tâm chiến đấu cùng Hồ Vương. Qua vài hiệp, cô vẫn không có cách nào đả thương Hồ Vương. Hồ Vương cũng không cách nào đả thương cô, một người một thú cứ giằng co như vậy.

13 năm, Tịch Thành tiến bộ rất nhiều khiến Hồ Vương kinh thán, mà chính Tịch Thành cũng không ngờ tới.

Cả người lẫn hồ đều đã mệt, Tịch Thành quyết định một chiêu định thắng bại. Cô nắm chặt Kinh Tuyệt kiếm, rót toàn bộ nội lực còn lại vào kiếm rồi vận khởi kinh công đâm thẳng về hướng Hồ Vương. Đây một chiêu Tịch Thành không hề có bất kỳ động tác dư thừa nào, cứ một kiếm thuận thế mà qua. Nhưng là Hồ Vương cũng không phải ngồi không, nó nhẹ nhàng nhảy sang phải một bước, Kinh Tuyệt Kiếm suýt qua hai má nó, trong lúc nhất thời Tịch Thành không ngừng lại được mà cứ đâm thẳng về phía trước. Thời khắc mấu chốt Tịch Thành dùng Huyền quần lấy cổ Hồ Vương, dựa vào khí lực của nó mà mạnh mẽ xoay người lại, ném thẳng Kinh Tuyệt kiếm ra ngoài.

Tịch Thành đứng vững lại được thì Kinh Tuyệt kiếm đã đâm vào thân thể của Hồ Vương. Nhưng mà, Hồ Vương vẫn chưa chết. Tịch Thành đương nhiên cũng không muốn mạng của nó. Dù thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn là BOSS mạnh nhất trong sơn cốc của cô, tuy nó không chịu nghe lời nhưng cũng được coi là lính của mình thôi. Mà nếu nó có phạm phải tội gì thì cũng không đáng chết. Vì thế cô lấy ra Huyết được đứt cho Hồ Vương uống.

Hồ Vương có chút không hiểu, hồ nghi nhìn cô.

Tịch Thành cười cười nói: “Lão bằng hữu, ta muốn xuất cốc, sau này sẽ không đến đấu với ngươi nữa. Bắt ngươi giúp ta luyện kiếm nhiều năm như vậy, cảm tạ.” Dứt lời, cô cũng không quan tâm Hồ Vương có nghe hiểu được cô nói hay không liền đứng dậy rời đi.

Mới vừa đi hai bước, Tịch Thành chợt nghe thấy hệ thống thông báo.

Đỉnh! Hệ thống thông báo: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ Di Tinh Cốc nhất tinh 23 cấp Hồ Vương muốn quy thuận ngài, xin hỏi có nhận hay không?

Tịch Thành bị tin tức này làm giật mình đứng ngây ra đó. Cô quay đầu ngẩng nhìn chằm chằm Hồ Vương, mà Hồ Vương cũng đang chờ mong nhìn về phía cô.

Cô đi đến sò đầu Hồ Vương, hỏi: "Không thành vấn đề sao? Sau khi trở thành sủng vật sẽ không còn tự do như thế này, cho dù vậy ngươi cũng nguyện ý theo ta sao?" Đường như Hồ Vương cũng nghe hiểu được lời Tịch Thành, gật gật đầu.

Nhặt được bảo vật rồi! Mặc dù tác dụng không lớn trong thực chiến, nhưng phong cách của nó thì không còn gì để nói nha.

Đỉnh! Hệ thống thông báo: Người chơi Tịch Thành Điện Hạ thành công thu phục Di Tinh Cốc nhất tinh Hồ Vương, xin hãy đặt tên cho nó.

Tịch Thành ngồi xổm xuống vuốt đầu Hồ Vương, cười nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi gọi là Tuyết Hồ nhé.”

Hồ Vương gật gật đầu yên lặng đi theo phía sau Tịch Thành.

Tịch Thành nghĩ, thì ra Tuyết Hồ đã nhất tinh rồi sao...

Ở [Trường Kiếm Thiên Nhai], bất luận người chơi, NPC hay quái đều giống nhau, một khi đến 100 cấp liền tự động chuyển thành nhất tinh, sau đó bắt đầu tính lại từ 1 cấp. Giá trị nội lực cũng giống vậy, một khi vượt qua con số 10 vạn sẽ chuyển thành nhất tinh, sau đó tính toán lại từ đầu.

Trong thời gian 13 năm, Tuyết Hồ đã là nhất tinh 23 cấp Hồ Vương.

Tịch Thành tạm biệt Hứa Uyên, thu Tuyết Hồ vào sủng vật không gian liền rời khỏi sơn cốc.

Tịch Thành đi đến Thiên Lý thôn, trước tiên đi đến tiệm thuốc mua phần dược năm nay được phép mua. Tuy rằng thân mạng 9000 vạn lượng hoàng kim dược phẩm, nhưng cô cũng sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội mua dược nào, tuy rằng mỗi năm chỉ có thể mua 10 viên mỗi loại Huyết được cùng Nội lực dược, nhưng suy nghĩ cho sau này, dược phẩm càng nhiều càng tốt. Cho dù chỉ là một viên cũng có thể ở thời khắc quan trọng cứu mình một mạng.

Có lẽ bởi vì mỗi buôn bán 13 năm trước quá lớn, ông chủ tiệm thuốc thế nhưng còn nhớ rõ Tịch Thành. Nhìn thấy Tịch Thành đi đến, hắn cũng là cung kính tiếp đón.

Sau khi mua dược, Tịch Thành quyết định đi đến chỗ trường thôn để truyền tống đi thành phố lớn, lại nghe phía sau lưng một mảnh tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Tịch Thành buồn bực, xoay người thì nhìn thấy một đám người liều mạng chạy về phía cô.

Tịch Thành nghĩ rằng: Ta không có trêu chọc ai mà? Chuyện này là sao vậy chứ?

Bất đắc dĩ Tịch Thành chuẩn bị xong tư thế chiến đấu, nếu ai ra tay với cô cô liền giết hắn.

Nhưng mà cô chờ hoài không thấy ai xông vào cô. Vốn tưởng sẽ phải một lần đại khai sát giới, không ngờ là tất cả mọi người đều gào to hét lớn chạy ngang qua chỗ cô, hoàn toàn không nhìn đến cô một cái. Thế này càng làm cô khó hiểu.

Cô tóm lấy cánh tay của một người, tóm mạnh hắn sang bên cạnh hỏi: “Xin hỏi, vì sao các anh đều bỏ chạy vậy?”

Người chơi kia dừng lại thở hổn hển: “Việc này... Việc này... Vị đại tỷ này cũng chạy mau đi, không biết kẻ nào xui xẻo bị ma xui quỷ khiến thế nào lại dẫn một đồng quái vật xuống núi. Phần lớn mọi người đều đã bị giết qua vài lần. Chạy mau đi, nếu không sẽ không kịp mất.” Nói xong hắn liền nhanh chân bỏ chạy, hoàn toàn không nhìn thấy Tịch Thành sắc mặt biến đen thui.

Tịch Thành không suy nghĩ nhiều như vậy, trên đầu có một đàn quạ đang bay. Cô hiện tại rất buồn bực, buồn bực muốn đâm đầu vào tường, có làm không đây chứ? Ngươi một người thoát nhìn hơn 30 tuổi lại bảo ta mới chỉ 20 hai tiếng ‘ĐẠI TỶ’? Còn có thiên lý hay không chứ????!!

Tịch Thành còn đang oán giận vô duyên vô cớ bị cộng thêm tuổi thì quái cũng đã đuổi đến trước mặt. Tịch Thành càng nghĩ càng buồn bực, càng nghĩ càng tức giận. Cô ngẩng đầu, nhìn sườn núi một mảnh đen ngòm, thường thường còn điểm thêm vài điểm bạch quang, rất chói lọi. Vì thế cô cũng lười nghĩ nhiều nữa, cùng đám quái tự chui đầu vô lưới này ‘chào hỏi’.

Đám quái này cũng không có mắt, không có chuyện gì làm lại chọn đúng thời điểm tâm tình cô không tốt mà đến làm phiền, vừa vặn trở thành đối tượng trút giận của cô. Cũng may quái ở Tân Thủ thôn cấp bậc không cao, đối với Tịch Thành đã 76 cấp mà nói chính là một giây giết một cái.

Nhưng mà chỗ này là đâu? Chỗ này là Tân Thủ thôn nha! Tân Thủ thôn đều là người mới dưới 10 cấp. Nhìn thấy đám quái đã gây bọn họ hết lần này đến lần khác lại bị Tịch Thành gây giết như đang khiêu vũ, tất cả mọi người đều ngây người. Thật nhiều người dừng lại cước bộ không chạy nữa, chỉ đứng ở đó nhìn Tịch Thành nhất cử nhất động nhất chiêu nhất thức.

Lúc này Tịch Thành còn đang tức giận, lại nghe xung quanh bắt đầu ào ào nghị luận.

Có người hô to: “Wow, cao thủ kia!”

Còn có người nói: “Oa, quá tuyệt! Tiên nữ hạ phàm nha~”

Lại có người nói: “Trời ạ, không phải là Vương mẫu nương nương đó chứ? Thực lực này, lại xinh đẹp như vậy nhất định là Vương mẫu nương nương!”

Trên đầu Tịch Thành một giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu lặng lẽ rơi xuống, trong lòng mắng bậy: “Khốn kiếp! Có làm hay không vậy? Vương mẫu nương nương? Vương cái đầu người đó! Không biết Vương mẫu nương nương già thế nào sao? Ta đây thanh xuân phơi phới, chỗ nào giống với lão yêu bà Vương mẫu nương nương chứ?!”

Người xung quanh còn đang bầy miệng tám lòi, bức tranh Tịch Thành chiến đấu cùng với một mảnh tiếng kêu thảm thiết cộng với một loạt bạch quang trở nên phá lệ đẹp đẽ.

Tịch Thành nhìn xem phía sau một rừng quái đông nghìn nghịt, trong lòng cũng nhộn nhạo. Tuy rằng đánh cũng không có sức, nhưng số lượng thế này thì phải đánh đến bao giờ chứ? Hơn nữa, lấy cấp bậc hiện tại của Tịch Thành, chừng đó quái cũng chẳng cho cô bao nhiêu kinh nghiệm, nếu tiếp tục đánh tiếp thì thật lãng phí thời gian. Xem con giận cũng đã tiêu tán không sai biệt lắm, Tịch Thành vận khởi khinh công nhanh chóng ly khai hiện trường.

Kỳ thật cũng đáng thương bọn quái, chỉ vì một câu ‘đại tỷ’ của vị nhân huynh nào đó mà khiến cho chúng nó trở thành đối tượng phát tiết của Tịch Thành. Mà Tịch Thành không biết, ngày nào đó trên diễn đàn xuất hiện mấy bài post miêu tả về sự kiện lạ ‘đồ sát’ Tân Thủ thôn lần này. Nào là [Tân Thủ thôn xuất hiện thần bí cao thủ], [Tân Thủ thôn kinh hiện Vương Mẫu Nương Nương], [Tân Thủ thôn quái vật bạo động, tiên nữ hạ phàm thay người chơi giải vây]

Hoàn hảo Tịch Thành không nhìn thấy mấy bài viết này, bằng không cô thật không biết nếu có một ngày Địa Cầu không còn chỗ cho cô dung thân thì cô nên làm cái gì bây giờ...

Mà trong đó có một bài post tiêu đề là [Treo giải thưởng tìm kẻ dẫn phát quái vật bạo loạn ở Thiên Lí thôn]. Nội dung cơ bản là: Người chơi nào đó dẫn phát quái vật ở Thiên Lí thôn bạo loạn, những người chơi khác bị liên lụy chết thảm. Hiện treo giải thưởng tìm đầu só gây nên để đòi lại công đạo. Bởi tính nghiêm trọng của sự kiện này, sự kiện người chơi nào đó ở Thiên Lí thôn bị giết hơn 70 lần đã bị người lỗi lên khỏi mặt nước, nhất thời Thiên Lí thôn thanh danh lan rộng.

Sau này Tịch Thành có nghe nói, người đã phát quái vật bạo loạn bị người thụ hại tập thể vây ầu, tình trạng vô cùng thê thảm

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ta thiện lương sao?

Tịch Thành mở ra bảng trạng thái, kiểm tra tài khoản nhân vật:

Tính danh: Tịch Thành Điện Hạ

Giới tính: Nữ

Cấp bậc 76

Căn cốt 35

Nhanh nhẹn 42

Ngộ tính 50

May mắn 23

Môn phái: Di tinh cốc

Bang phái: Vô

Ở tại: Di tinh cốc

Mặc:

Hoa quang: Không gian trừ vật vô hạn, có 7 màu sắc biến hóa tùy nhiệt độ.

Tinh Thiên: Phổ thông giấy vải.

Thanh ngọc bội: Lạnh ngọc. Có thể sử dụng ý nghĩ bảo trì thanh tinh.

Vũ khí:

Khê Tinh (Huyền): Cao giai. Chế tạo từ Thánh Hà thủy, số lượng: 10 vạn, tự thân mang theo cao giai thượng phẩm võ học .

Khinh Tuyệt (Kiếm): Cao giai vũ khí. Phối hợp Thánh Hà thủy cùng Bạch Hàn thiết đúc thành. Khi sử dụng kiếm quang vùng khắp nơi, gây nhiễu loạn địch nhân. Phối hợp cùng hàn hệ võ công lực công kích sẽ tăng 20%.

Toái Vũ: Cao giai Ngọc tiêu, âm sắc trong trẻo tuyệt hay. Không có lực công kích, không có lực phòng ngự.

Võ công:

Cần Khôn Lưu Niên: Cao giai thượng phẩm võ công, sử dụng phối hợp với Khê Tinh. Chia thành 7 chiêu thức:

Lưu Huyền: Sử dụng Huyền nằm gang, khi sử dụng giống như sóng cuộn đâm về hướng địch nhân. Độ thuần thực 100%.

Vũ Tích: Sử dụng Huyền theo chiều dọc, khi công kích giống như trời đang đổ mưa. Độ thuần thực 100%.

Phong Khởi: Phối hợp nội lực làm Huyền chuyển hướng, công kích như gió thổi. Độ thuần thực 100%.

Lưu Tinh: Phối hợp nội lực phân nhóm nghiêng hướng công kích đối thủ, lúc công kích như sao băng chói rọi. Độ thuần thực 100%.

Lãnh Tâm Lợi dụng nội lực gây ra hiệu quả đóng băng, liên tục 3 giây, thời gian gia tăng tùy theo độ thuần thực. Độ thuần thực 100%.

Kết Giới: Chưa lĩnh ngộ

Phong Ấn: Công kích toàn phương vị, phối hợp nội lực phóng thích đồng thời trên 100 dây huyền phong ấn hoàn toàn động tác của đối thủ vào một không gian nhất định. Độ thuần thực 100%, liên tục trong 52 giây. Thời gian tăng lên tùy theo độ thuần thực.

Tàn Sương Bại Tuyệt: Tuyệt học võ công, phân thành Khinh công cùng Kiếm pháp.

Tàn Sương: Khinh công, trên không trung không bị hạn chế, được tự do hành động.

Bại Tuyệt: Kiếm pháp. Khi xuất kiếm cần dùng đến nội lực, lực công kích cường đại.

Yên Vũ: Cao giai thượng phẩm nội công. Nội lực trị 60000/60000.

Giang Nam: Cao giai trung phẩm tâm pháp, sử dụng phụ trợ nội lực.

Thanh Hàn Lộng Ảnh: Cao giai hạ phẩm bộ pháp. Khi sử dụng dưới chân sinh ra gió, tăng lên tốc độ cùng né tránh.

Biện độc thuật: Trung giai thượng phẩm. Có thể phân biệt thiên hạ kì độc, trích từ tuyệt học [Độc Điển].

Tịch Thành hài lòng cười cười, đi đến chỗ trưởng thôn nói với ông ta: “Trưởng thôn, ta muốn truyền tông đến thành thị.”

Trưởng thôn hí hửng ra về bùi ngùi: “Nữ hiệp thân thuộc giang hồ, thôn nhỏ này không lưu được ngài. Không biết nữ hiệp muốn đến thành thị nào?”

Tịch Thành nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có những thành phố nào?”

Trưởng thôn vuốt vuốt chòm râu trả lời: “[Trưởng Kiếm Thiên Nhai] có 10 thành phố chính, trong đó thành trấn thuộc giang hồ có 6 cái, phân biệt là Tương Dương, Dương Châu, Tô Châu, Hàng Châu, Thiệu Xuyên cùng Đại Lý. Trong những thành thị thuộc giang hồ có vẻ khá tự do, không chịu triều đình quản thúc. Trong thành đều là giang hồ nhân sĩ, cho phép tự do PK, chiến đấu.”

Tịch Thành gật đầu.

Trưởng thôn liếc nhìn Tịch Thành một cái nói tiếp: “Thành thị thuộc triều đình có 4 cái, phân biệt là Cẩm Thành, Lạc Dương, Đê Thành cùng Liễu Châu. Những thành thị này do triều đình trực tiếp quản hạt, quy củ cũng nhiều, có rất nhiều người chơi nhậm chức ở triều đình hoạt động tại đây. Trong thành không thể PK, bằng không sẽ bị bộ khoái đuổi bắt, những nơi này rất thích hợp cho những người chơi kỹ năng sinh hoạt”. Sau đó trưởng thôn lại giải thích cho Tịch Thành về lịch sử cùng đặc trưng của 10 thành thị này.

Lúc này Tịch Thành đã quyết định được nơi mình muốn đi.

Trưởng thôn cười tủm tỉm hỏi: “Tốt lắm, còn vấn đề gì nữa không? Nữ hiệp muốn đến thành thị nào?”

Tịch Thành ngẩng đầu, vừa định trả lời thì thoáng nhìn thấy ở dưới gầm giường cách đó không xa lộ ra một nửa trên của một cái hình nộm bằng rom, mà trên đó dán một tờ giấy cũ kỹ màu vàng, trên tờ giấy lại có thể mơ hồ nhìn thấy hai chữ to “Tịch Thành”. Về phần nửa dưới là cái gì thì cũng dễ đoán. Mà tờ giấy cùng hình nộm có một số thanh nho nhỏ phát ra loang loáng ánh sáng.

Tịch Thành cười đặc biệt sáng lạn, nhìn chằm chằm trưởng thôn và dùng giọng nhạt nhẽo thật nhẹ nói: “Trưởng thôn à, hình như ngài biến ta thành hình nộm rom rồi lấy kim đâm đúng không?”

Thấy Tịch Thành quỷ dị cười, trưởng thôn toát đầy mồ hôi: “Không, không có đâu.”

“Thật sự không có?” Tịch Thành cười càng thêm sáng lạn.

“Đương nhiên không có. Lão hủ vốn là người lương thiện, làm sao có thể lấy mạng người ra đùa chứ? Loại Vu Cổ thuật này lão hủ rất khinh thường.” Trưởng thôn tiếp tục mạnh miệng.

“Vây cái này là gì?” Tịch Thành xuất một chiêu Thanh Hân Lộng Ảnh, trong nháy mắt hình nộm đã nằm trong tay Tịch Thành.

“Đây là... Đây là...” Trưởng thôn lắp bắp, nỗ lực tổ chức ngôn ngữ.

“Vu cổ thuật từ trước đến nay không được người chấp nhận. Hình như triều đình cùng giang hồ cũng cực kỳ thống hận. Nếu để cho người khác biết...” Tịch Thành cố ý thả chậm ngữ điệu.

“Người... Người muốn thế nào? Ta... Lão hủ không có làm!” Trưởng thôn sờ trán đầy mồ hôi, lưng càng thêm cúi xuống một chút.

“Ta là Tịch Thành Điện Hạ - chính là một nữ hiệp tương lai tại [Trưởng Kiếm Thiên Nhai] này, bây giờ tố cáo ông lợi dụng Vu Cổ thuật nguyên rủa người chơi, ông có thể bảo trì trầm mặc, những lời ông nói kể từ bây giờ sẽ trở thành bằng chứng chống lại ông trước tòa.” Tịch Thành đột nhiên gia tăng âm lượng, dọa lão trưởng thôn cả người run rẩy. Trên thực tế, chỉ là một cái hình nộm mà thôi, cùng Vu Cổ Thuật còn kém một vạn tám ngàn dặm đó chứ, Tịch Thành cũng lắm là dọa hấn thôi, coi như trả thù năm đó ở Tân Thủ Thôn cô bị coi như chó cho người ta sai khiến mệt chết mệt sống.

“Ta ... Ta phản đối. Người... Người đây là bẽ cong sự thật! Lão hủ căn bản không có...” Tuy rằng bị kinh hách, nhưng trưởng thôn vẫn có ý đồ giáo huấn một chút.

“Phản đối không có hiệu quả, kháng án bác bỏ.” Tịch Thành quay đầu, một bộ đầu muối không tiến.

“Vị nữ hiệp này, rốt cuộc người muốn như thế nào? Chuyện gì cũng từ từ rồi nói.” Trưởng thôn bắt đầu mềm mỏng.

Tịch Thành suy nghĩ một chút, thật không biết nên làm gì với hấn nữa. Lúc bắt đầu chẳng qua là nhìn thấy tên mình bị viết trên hình nộm nên có chút khó chịu mới dọa hấn thôi.

“Ta nói này trưởng thôn, ông làm như vậy là không đúng. Chúng ta đều là đóa hoa nhỏ tương lai của đất nước, thanh niên tốt của nhân dân, ông nhẫn tâm nguyên rủa ruộng cột nước nhà sao? Lương tâm để ở đâu rồi chứ!” Tịch Thành nói lời chính nghĩa.

“Đúng đúng đúng, nữ hiệp nói rất đúng, là lão hủ có lỗi, là lão hủ có lỗi. Vậy thì, người xem...”

“Ừ, ta đây cũng không phải là người bất cần nhân tình. Trưởng thôn đã lớn tuổi rồi, chắc là chỉ do nhất thời hồ đồ chứ không phải ác ý.”

“Đương nhiên đương nhiên. Lão hủ nhất thời hồ đồ, là nhất thời hồ đồ.” Trưởng thôn cúi đầu khom lưng, chỉ cần Tịch Thành nói cái gì hấn đều ứng cái đó.

“Tục ngữ nói đúng, phải cho người phạm sai lầm một cơ hội. Không Tử đã từng viết, biết sai liền sửa, sửa lại tái phạm, phạm vào lại sửa. Cuộc sống không phải cứ sửa rồi tái phạm, tái phạm rồi lại sửa sao?”

“Không Tử viết vậy khi nào chứ?” Trương thôn nghi hoặc.

“Ta làm sao mà biết!” Tịch Thành không kiên nhẫn.

“.....” Trương thôn rất muốn châm chọc, nhưng hắn không dám.

“Như thế nào? Ta nói sai rồi sao?” Tịch Thành cười, làm lão trưởng thôn kinh hồn táng đảm.

“Đúng, nữ hiệp nói rất đúng.” Lão trưởng thôn thâm nghĩ, ta dám nói không sao?

“Ta đây là một người thiện lương. Nhất không nhẫn tâm bắt ông bỏ tù, nhì không đành lòng ông chết đầu đường. Cho nên thôi, trưởng thôn à, ông nói ta nên làm thế nào mới phải đây?” Tịch Thành tà mị cười một tiếng, trưởng thôn can chiến vạn phần.

“Việc này, nữ hiệp, lúc còn trẻ lão hủ ngẫu nhiên có được một vật, cũng không biết sử dụng. Bây giờ sẽ tặng cho nữ hiệp, mong rằng nữ hiệp phóng lão hủ một con ngựa, lão hủ mang ơn ngài trọn đời không quên.” Nói xong liền lấy ra một vật giao cho Tịch Thành. Cùng lúc đó thông báo hệ thống vang lên:

Đình! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ hoàn thành Ấn tàng nhiệm vụ “Trưởng thôn nguyên rủa”. Người chơi Tịch Thành Điện Hạ, cần lao thiện lương giúp đỡ làm toàn thôn nhiệm vụ mà không cần hồi báo, lại khoan hồng độ lượng tha thứ trưởng thôn sai lầm, trở thành gương mẫu giang hồ, đặc biệt thưởng cho danh vọng giang hồ 200. Đạt được vật phẩm: Thiện lương thu thập khí. Mong người chơi không ngừng cố gắng tiếp tục làm tấm gương cho giang hồ.

Tịch Thành đang nghĩ còn ‘ân đức trọn đời không quên’ sao? Kỳ thật chính là muốn nói hắn thành quý cũng không bỏ qua cho cô chứ gì? Nhưng mà vật này cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn, vì vậy cô bắt đầu đánh giá nó.

Thiện lương thu thập khí: Cao giai. Người sở hữu vật này mỗi lần được người khác khen ngợi thiện lương sẽ thu được 10 điểm tích phân thiện lương, mỗi 100 điểm tích phân có thể đổi được 1 điểm danh vọng giang hồ. Mỗi ngày giới hạn được 10 điểm danh vọng giang hồ. Thời gian tính theo thời gian trong thực tế. (Tích phân đã có: 0 điểm).

Ấn tàng nhiệm vụ này là nhiệm vụ chỉ có ở Tân Thủ thôn. Điều kiện hoàn thành nhiệm vụ này nói đơn giản cũng đơn giản, nói biến thái cũng biến thái. Đầu tiên người chơi có thể tiếp nhận nhiệm vụ này phải là người chưa từng đến chỗ trưởng thôn yêu cầu truyền tống đi thành thị, tức là bất luận hắn bao nhiêu cấp hắn đều phải chưa từng đến thành thị. Sau đó phải là người đầu tiên trong lúc làm nhiệm vụ truyền tin cho Vương Đại thẩm mà có lớn tiếng oán giận trưởng thôn, làm cho hắn nghe được mới xúc tác hắn làm hình nộm rom để nguyên rủa người chơi đó. Rồi tiếp theo phải hoàn thành hết nhiệm vụ trong thôn, cuối cùng lúc muốn truyền tống đi thành thị thì phát hiện hình nộm dưới đầu giường, sau đó chỉ trích khiến cho trưởng thôn giao ra thưởng cho, nhiệm vụ đến đó là hoàn thành. Số lần hoàn thành nhiệm vụ này là 5, tức là từng Tân Thủ thôn chỉ có 5 người có thể hoàn thành Ấn tàng nhiệm vụ này được đến thưởng cho.

Đương nhiên vật phẩm thưởng cho là không đồng nhất. Tựa như Tịch Thành được đến là Thiện lương thu thập khí, đồng dạng còn có Tà ác thu thập khí, Vật phẩm thu thập khí, Người tốt thu thập khí, Người xấu thu thập khí. Chăng qua là trăm sông vẫn thu về một mối, cuối cùng đều thuộc loại ‘thu thập khí’ là được.

Về phần danh vọng, chắc là thanh danh địa vị trong chốn giang hồ thôi, danh vọng càng cao, thái độ NPC đối đãi người càng cung kính, thân thiết.

Lúc trước Tịch Thành mua lại Di Tinh Cốc, hệ thống liền yên lặng cộng cho cô 50000 điểm danh vọng giang hồ, chỉ là lúc đó cô không để ý tới mà thôi.

Danh vọng giang hồ đặc biệt khó kiếm, nếu bây giờ mở ra Bảng danh vọng thì sẽ thấy được, danh vọng của Tịch Thành đứng đầu bảng. Mà người xếp thứ hai ít hơn cô 200 điểm vừa rồi, người xếp thứ ba mới có 600 điểm, thứ tư 541 điểm, thứ năm 150 điểm, xếp sau nữa thậm chí chỉ có vài điểm.

Nói cách khác, từ lúc trò chơi bắt đầu đến nay, trong hai năm 10 cái son cốc có thể bán cho người chơi cũng chỉ có hai người mua được, mà sau khi mua son cốc liền tự động được cộng 50000 điểm danh vọng giang hồ.

Son cốc không giống trụ sở bang phái. Người chơi muốn thành lập bang phái chỉ cần đến nhân viên chuyên môn ở thành thị mua trụ sở bang phái là được. Mà son cốc lại thuộc môn phái phạm trù, cùng bang phái hoàn toàn không phải một cái cấp bậc. Tựa như Võ Đang, Nga Mị, Thiếu Lâm, tuy rằng môn quy không bằng, nhưng hiện tại Tịch Thành xác thực có thể xưng là nhất phái đứng đầu. Cho dù các chương môn các đại môn phái khác trong giang hồ, chỉ cần không phải sinh tử cừu địch đều ít nhiều nhún nhường ba phần.

Nghĩ như thế cũng không uổng công cô phải trả một khoản tiền lớn cùng đại giới như vậy.

Mà Hứa Uyên, coi như là thành viên duy nhất trong cốc.

Thu hồi Thiện lương thu thập khí, Tịch Thành nhìn trưởng thôn ôn hòa hơn rất nhiều. Dù sao thì ‘bắt người tay ngắn ăn thịt người miệng mềm’, tuy rằng ở phương diện nào đó mà nói thì lão trưởng thôn này cũng coi như gieo gió gặt bão, nhưng tốt xấu cô cũng đã dọa người ta không nhẹ thôi, ít nhiều cũng phải an ủi một chút.

“Gặp trưởng thôn nguyện ý biết sai sửa đổi, lần này ta sẽ không lại so đo. Việc này ông biết ta biết trời biết đất biết, người khác sẽ không thể nào biết

được, như thế nào?” Tịch Thành lại hóa thân Hôi Thái Lang dụ hoặc Mạn Dương Dương trưởng thôn.

“Như thế rất tốt như thế rất tốt”. Trưởng thôn vội vã gật đầu, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Thấy cuối cùng đã đến lúc Tịch Thành phải đi, cục đá trong lòng lão trưởng thôn mới rơi xuống.

“Trưởng thôn.” Một tiếng gọi này của Tịch Thành bất ngờ làm tim lão muốn nhảy ra ngoài.

“Chuyện gì?” Trưởng thôn thật cẩn thận hỏi.

“Ta thiện lương sao?” Tịch Thành cười hỏi hần.

“Thiện... Thiện lương.” Lão trưởng thôn nom nớp lo sợ trả lời, nhưng trong lòng lại nghĩ ‘ngươi thiện lương cái đầu á!’

“Ừ, thật sự thiện lương sao?”

“Thiện lương, nữ hiệp thiện lương đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng...” Trưởng thôn xem như hiểu được, người này chính là được một tác lại muốn tiến một thước, muốn thu thập hết số định mức hôm nay của Thiện lương thu thập khí đây mà.

Làm trưởng thôn nhiều năm như vậy, tốt xấu cũng coi như là quan nhất cấp, chừng ấy điểm giác ngộ hần vẫn phải có. Vì thế Tịch Thành nói gì, trưởng thôn liền trả lời hai chữ - cục kì thiện lương! Hiển nhiên hần cũng vô tâm ý thức được lão sư toán học của hần tựa hồ cũng phải chết sớm...

Sau một hồi một vấn một đáp, Tịch Thành nhìn 10 điểm danh vọng giang hồ tăng lên mới hài lòng gật đầu.

“Trưởng thôn.” Ánh mắt nhìn trưởng thôn của Tịch Thành lại nhu hòa thêm vài phần nữa.

“Lại gì nữa?” Trưởng thôn lại một lần nữa kinh hách quá độ, tim đập loạn nhịp, khó khăn mới thốt nên lời. Lời vừa ra khỏi miệng hần liền hối hận, thái độ này sẽ không chọc giận cô gia này đi?

“Không có gì, ta đã nghĩ xong. Trương Dương! Ta muốn đi Trương Dương.” Lúc này Tịch Thành không tiếp tục hù dọa lão trưởng thôn nữa.

Trưởng thôn vỗ vỗ ngực, hoàn hảo hoàn hảo. Sau đó hần lại vuốt vuốt chòm râu, khôi phục trở lại đúng chức trách, mỉm cười nói: “Nữ hiệp, đi tốt nha.”

Vung tay lên, Tịch Thành liền đứng ở cửa thành Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Công ty trò chơi đóng cửa sao?

Cũng chỉ trong nháy mắt, Tịch Thành không hề ngoài ý muốn nhìn thấy được tường thành Trương Dương.

Dùng sức xoa xoa ánh mắt, Tịch Thành không thể tin được những gì cô đang nhìn thấy. Vì thế cô lại xoa xoa mắt rồi lần nữa nhìn lại.

Cô không rõ lắm, là lão trưởng thôn nhầm chỗ sao? Hay là mình đang nằm mơ?

Trương Dương vốn nên là thành thị náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất trong số các thành thị giang hồ. Trước khi đến đây, Tịch Thành chờ mong rất nhiều đối với nơi này. Nhưng mà hiện tại cô đang đứng ở cửa thành Trương Dương, cái cô nhìn thấy là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Đường cái vắng hoe, chỉ có được loe que vài người qua lại, hơn nữa trời đầy mây, một thành thị phồn hoa trong nháy mắt biến thành ‘quỷ thành’, âm trầm quỷ dị.

Tịch Thành ngẩng đầu nhìn hai chữ lớn bên trên cửa thành, dụi mắt nhìn lại một lần, miệng lầm bầm: “Không sai mà, quả thật là Trương Dương, làm sao lại không có người chứ? Chẳng lẽ mình ở trong cốc lâu quá rồi, công ty trò chơi đóng cửa mà mình không biết? Hần là... không đến nỗi vậy đi...”

Tịch Thành mang theo nghi hoặc đi vào trong thành, cảnh sắc vẫn không có gì thay đổi.

Cô đi thật lâu mới nhìn thấy được một người, vì vậy kích động bất lấy cánh tay người ta, hỏi: “Xin hỏi, nơi này là Trương Dương sao?”

Người nọ gật gù đầu: “Đúng vậy.”

Tịch Thành càng cảm thấy kỳ lạ, không hiểu hỏi lại: “Vậy thì vì sao lại không có người?”

Người nọ đánh giá Tịch Thành, cười cười: “Cô là người mới sao?”

Tịch Thành không trả lời, chỉ xấu hổ cười. Tuy rằng cô thuộc nhóm người đầu tiên tiến vào trò chơi, nhưng theo một phương diện nào đó, cô cùng người mới cũng chả có bao nhiêu khác biệt.

Người nọ gặp Tịch Thành không nói chuyện nên cho rằng Tịch Thành không muốn thừa nhận mình là gà mờ, vì thế hần cười nói: “Tôi tên là Tô Túy, cô tên là gì?”

“Tịch Thành Điện Hạ.” Tịch Thành trả lời.

Lúc này đến lượt Tô Túy kinh thán, hần mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tịch Thành: “Cô chính là Tịch Thành Điện Hạ xếp thứ 9 trên Bảng cấp bậc sao?”

Hần nhìn như vậy khiến Tịch Thành nổi hết cả da gà.

Sau đó Tịch Thành thật ‘tiểu bạch’ hỏi: “Bảng cấp bậc là cái gì?”

Tô Túy nháy mắt ngã xuống đất không dậy nổi.

Kỳ thật cũng không thể trách Tịch Thành. Những năm ở trong cốc, ngoài đánh quái chính là luyện công, cô dường như không lướt diễn đàn nên cũng không biết tên mình đã vào Bảng cấp bậc.

Cô xem như là một kẻ điên cuồng luyện cấp, không có lúc nào là không xoát quái, thế cho nên giờ nhìn thấy quái cô đã thấy buồn nôn. Bởi vì khi đó cô hiểu được, cho dù chỉ là muốn tiêu dao sống qua ngày thì cũng phải tuyệt đối có thực lực bảo hộ chính mình mới được. Bảng không cũng sẽ giống với năm đó ở Tân Thủ thôn, tùy tùy tiện tiện một người cũng có thể giết cô 72 lần, vậy cô lấy tư cách gì để nói xằng nói bậy muốn tiêu dao?

Tịch Thành không rõ ràng lắm, cũng đã ý thức được mình nên hiểu biết thêm một chút về những điều cơ bản trong trò chơi này. Vì vậy cô cười nói với Tô Túy: “Tô huynh có thể nể mặt một chút, cho phép tại hạ mời Tô huynh đi tẩu lâu ăn một bữa được chứ? Nhân tiện cũng xin Tô huynh nói cho tại hạ một chút liên quan đến tình huống hiện tại trong trò chơi.”

Cho dù hai năm qua cô chơi một mình nhưng Tịch Thành cũng biết bình thường khi nói chuyện phải ít nhiều ra dáng ‘cổ nhân’ chút, để phù hợp không khí thời.

Nghe thấy lời Tịch Thành, Tô Túy lập tức hai mắt mở to sáng lấp lánh, vui vẻ nói: “Tốt, tôi thích nhất là được ăn. Đáng tiếc tôi không có tiền, không thì nhất định phải săn sạch những thứ ngon trong trò chơi này.”

Người là quý đối đầu thai sao? Tịch Thành oán thầm.

Vì thế theo Tô Túy đề cử, hai người đi đến tẩu lâu tốt nhất thành Tương Dương là “Vân Tiêu tẩu lâu”.

Hai người ngồi vào chỗ của mình ở tẩu lâu, Tịch Thành gọi chút rượu và thức ăn ngon, sau đó đưa thực đơn cho Tô Túy, bảo hần không cần phải khách khí.

Sau khi món ăn đều đã được dọn lên, Tô Túy liền bắt đầu gặm lầy gặm để mà không thềm quan tâm đến tượng. Sự thật chứng minh, người này quả thật không hề có tâm tư tiết kiệm cho cô tí nào.

Tịch Thành nhìn dáng vẻ của Tô Túy mà không nhịn được cười. Nhờ vậy tâm tình cô khó có được buông lỏng một chút.

Tô Túy ngẩng đầu nhìn Tịch Thành, ngượng ngùng cười nói: “Thực xin lỗi, chỉ cần nhìn thấy đồ ăn ngon tôi liền biến thành cái dạng này. Đây là tẩu lâu tốt nhất Tương Dương, tôi không có tiền cho nên chưa từng ăn qua những món ăn này. Bình thường tôi chỉ uống trà ở trà lâu phía đối diện thôi.”

Tịch Thành nhìn qua cửa sổ, phía đối diện xác thực có một trà lâu, gọi là ‘Vân Tiêu trà lâu’, ắt hẳn là cùng chuỗi sản nghiệp với ‘Vân Tiêu tẩu lâu’.

Tô Túy lau miệng, nói: “Vân Tiêu tẩu lâu cùng Vân Tiêu trà lâu do cùng một người mở. Hần cũng là người chơi giống chúng ta vậy, tên là Tiêu Lãnh. Hần rất nổi tiếng ở Tương Dương này, hần có vẻ rất thích kiếm tiền, lại không bắt buộc chính mình nhất định phải kiếm tiền. Mở trà lâu cùng tẩu lâu tựa hồ là do hần hứng thú mà thôi, nhưng mà không cần xem nhẹ hần, tuy rằng hần tuân theo tiêu chí ‘sản nghiệp của bản thân không muốn tranh chấp cùng người khác’, nhưng hần cũng là một cao thủ chính cống. Hơn nữa bên cạnh hần có một tên cao thủ tên là Thương Thiên Dĩ Từ, nghe nói là anh trai trong thực tế của Tiêu Lãnh. Nhưng tin tức này cũng chỉ là tin vĩa hè mà thôi.”

Tịch Thành gật gật đầu: “Lúc này Tô huynh có nhắc tới Bảng cấp bậc, đó là gì?”

“Cô tra xem hệ thống Bảng xếp hạng là được rồi. Đây là một trong hai bảng xếp hạng duy nhất do trang chủ trò chơi công bố, bên trong xếp hạng mười người chơi có cấp bậc cao nhất. Cô xếp hạng thứ chín.” Nói xong, hần lại tiếp tục càn quét đồ ăn trên bàn.

Tịch Thành mở ra Bảng cấp bậc, liền thấy được xếp hạng như sau:

Thứ nhất: Thập Thất Lâu 84 cấp

Thứ hai: Hàn Nha 83 cấp

Thứ ba: Phong Khinh Lưu Vân 82 cấp

Thứ tư: Long Ân 82 cấp

Thứ năm: Tàn Dạ 80 cấp

Thứ sáu: Phụng Tiêu Ngâm 79 cấp

Thứ bảy: Tiêu Lãnh 78 cấp

Thứ tám: Vạn Sự Tri 78 cấp

Thứ chín: Tịch Thành Điện Hạ 76 cấp

Thứ mười: Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ 73 cấp

Thấy Tịch Thành có vẻ đã xem xong, Tô Túy tiếp lời: “Xếp hạng thứ 10 trở lên ở Bảng cấp bậc không hoàn toàn đại biểu thực lực nhưng cũng không thể khinh thường. Hạng nhất Thập Thất Lâu hình như không có mấy người gặp được, hắn luôn duy trì ở vị trí số 1, nhiều năm như vậy chưa từng thay đổi. Hắn là một trong hai người thần bí nhất Bảng cấp bậc.

Vị thứ hai Hàn Nha tuyệt đối là cao thủ được công nhận, hắn dùng ám khí đến xuất quỷ nhập thần.

Thứ ba Phong Khinh Lưu Vân là trang chủ Phong Khinh Sơn Trang, nhưng mà rất nhiều việc đều là do quân sư Khách Trung Quả giúp hắn xử lý. Cho nên hắn cũng có đủ thời gian để luyện cấp.

Thứ tư Long Ân là môn chủ Sinh Tử môn, làm người rất nghĩa khí nên có rất nhiều người thích đi theo hắn, bang phái khác muốn lôi kéo thế nào cũng không đi.

Thứ năm Tàn Dạ là cao thủ mới xuất hiện vài năm gần đây, học một thân hảo kiếm pháp, nghe nói là tuyệt học. Nhưng đáng tiếc là, hắn không có một thanh hảo kiếm.

Thứ sáu Phụng Tiêu Ngâm là lâu chủ Phụng Hoàng Lâu. Cô ta đã tâm rất lớn, võ công cũng không kém, luận các phương diện thì cô ta cũng không thua kém nam nhân, cũng rất chán ghét bị người khác xem nhẹ.

Thứ bảy Tiêu Lãnh chính là chủ trà lâu này. Hắn là đệ tử Võ Đang, cũng dùng kiếm pháp.

Thứ tám Vạn Sự Tri là lâu chủ Phi Cáp Lâu. Võ công thì rất bình thường, nhưng tin tức thì cực kỳ kinh thông, hơn nữa phần lớn cũng đều chính xác cho nên việc làm ăn của Phi Cáp Lâu là nối liền không dứt.

Thứ chín là cô, thật lâu trước đây cho tới bây giờ cũng không có ai gặp qua cô, chỉ nghe tên thì đoán là một nữ nhân, hơn nữa hình như nhiều năm trước từng làm qua vài chuyện khó lường gì đó, những thông tin khác hoàn toàn không có. Cho nên cô chính là người thần bí còn lại trong hai người thần bí trên Bảng cấp bậc.

Cuối cùng Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ là các chủ Tử Kim Các, là người rất kiêu ngạo, cũng bao che khuyết điểm. Có rất nhiều người không thích hắn.” Dứt lời, hắn cầm lên ly rượu uống một ngụm.

Tịch Thành nghe đến tên Phong Khinh Lưu Vân, khoe miệng khẽ nhếch lên. Vị đã từng là ‘ân nhân cứu mạng’ của cô giờ đã là người đứng đầu của một bang phái.

Cô nhìn Tô Túy ăn uống thả cửa, lắc lắc đầu: “Tô huynh, có thể nói cho ta nghe một chút về mấy bang hội có vẻ cường đại được không?”

Tô Túy ngẩng đầu nhìn Tịch Thành: “Người muốn gia nhập bang phái sao?”

Tịch Thành lắc đầu: “Không phải vậy, chẳng qua những người người nhắc tới vừa rồi có người ta quen nhưng đã lâu rồi không gặp, cho nên ta muốn hiểu thêm một chút.”

Tô Túy uống một ngụm rượu hỏi: “Ai?”

“Phong Khinh Lưu Vân.”

Tô Túy há hốc mồm, lại lập tức ý thức được mình vừa thất thố mới nói tiếp: “Hệ thống tuy chỉ mở ra Bảng cấp bậc, nhưng Phi Cáp Lâu lại lập ra một bảng xếp hạng các bang phái.”

Tịch Thành cười cười, chờ Tô Túy nói tiếp.

“Phong Khinh Sơn Trang của Phong Khinh Lưu Vân xếp vị trí thứ 1. Phong Khinh Sơn Trang môn quy rất lớn, người cũng rất nhiều. Tổng bộ được thiết lập tại thành Tương Dương. Bang chủ Phong Khinh Lưu Vân coi như đệ nhất cao thủ được giang hồ công nhận, sử dụng một bộ tuyệt học kiếm pháp tự

nghĩ ra tên là Lưu Văn kiếm pháp. Hắn cũng là người đầu tiên sáng chế ra tuyệt học trên giang hồ.”

Nói xong hắn nhìn Tịch Thành một cái rồi mới tiếp tục: “Nhưng mà hắn không thích quản lý chuyện bang phái. Ngoại trừ những lúc trong bang xuất hiện vấn đề lớn, những thời điểm khác đều do quân sư Khách Trung Quá giúp hắn quản lý. Hơn nữa xếp hạng thứ hai trên Bảng cấp bậc Hàn Nha là bạn thân của hắn, cho nên không có bao nhiêu người nguyện ý chủ động trêu chọc Phong Khinh Sơn Trang.”

Tịch Thành nhấp ngụm rượu hỏi: “Nói như vậy, Hàn Nha cũng là người của Phong Khinh Sơn Trang sao?”

Tô Túy lắc đầu: “Hàn Nha không phải người của Phong Khinh Sơn Trang. Có vẻ như hắn không thích bị bang phái trói buộc, cho nên cho tới nay đều là độc hành hiệp. Nhưng hắn là bạn thân của Phong Khinh Lưu Văn, hình như là bạn rất thân trong hiện thực, một khi Phong Khinh Sơn Trang phát sinh chuyện gì hắn đều sẽ chủ động đứng ra hỗ trợ. Vậy nên theo một ý nghĩa nào đó, hắn chính là một trụ cột cường đại của Phong Khinh Sơn Trang.”

Tịch Thành gật gù đầu, nhớ tới hồi trước ở Tân Thủ thôn, Phong Khinh Lưu Văn đã từng nói hắn có một người bạn học âm khí, chắc hẳn chính là Hàn Nha đi.

Tô Túy nói tiếp: “Đại bang phái xếp thứ hai là Sinh Từ Môn, môn chủ chính là cái vị làm người nghĩa khí ta vừa nhắc đến Long Ân. Phải nói bộ dạng vai rộng lưng thô của Long Ân là chuẩn vị nam nhân, chắc thuộc loại hình ‘mãnh nam’ đi. Hắn dùng một bộ tuyệt học tên là Bá Vương đao pháp, nghe nói uy lực vô cùng cường đại. Còn có một bộ là cao giai thượng phẩm Thăng Long quyền pháp, xem phẩm giai đã biết đã gần với tuyệt học. Vũ khí là một thanh đại đao tên là Sinh Từ, có được từ đánh BOSS Mặc Hiểu Huy ở Ôn Thiên Cốc. Long Ân làm người rất nghĩa khí, cho nên bang phái rất ít phát sinh chuyện người lui bang nhảy sang chỗ khác, về phần lôi kéo người từ Sinh Từ Môn thì các đại bang phái khác cũng không ôm nhiều mong đợi. Nói chính xác là, Sinh Từ Môn là một trong những bang phái đoàn kết nhất trong trò chơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phi Điều Hội

“Đại bang phái xếp thứ ba là Cẩm Kiếm Sơn Trang, trang chủ tên là Tiêu Tương Vũ Hề. Hắn cũng rất thần bí, chưa có ai từng nhìn thấy hắn ra tay, nhưng trên giang hồ đều biết đến, trí óc Tiêu Tương Vũ Hề cũng đủ biến hắn trở thành một tuyệt đỉnh cao thủ. Bên cạnh hắn luôn có một nữ nhân, tên là Cô Cẩm, có vẻ là hồng nhan tri kỷ. Người của Cẩm Kiếm Sơn Trang hoặc là thích cầm, hoặc là thích kiếm. Phần lớn bọn họ không thích tham gia giang hồ phân tranh nên cũng rất ít tại, nhưng lại không có ai dám đi trêu chọc bọn họ bởi vì võ công của bọn họ cũng không tệ.

Thứ tư là Phượng Hoàng Lô, lâu chủ là Phượng Tiêu Ngâm. Ngoại trừ phó bang chủ Ô Nha Bất Hắc, tất cả Phượng Hoàng Lô đều là nữ. Phượng Tiêu Ngâm rất có dã tâm, cô ta không tiếp nhận những nam nhân thất bại trong tay mình. Bất luận chuyện gì cô ta cũng đi tranh giành với bang phái khác, cho nên Phượng Hoàng Lô kết thù oán tương đương nhiều.”

Tô Túy nhìn Tịch Thành, thấy cô có vẻ dăm chiêu. Trong những lời Tô Túy vừa nói, cô nghe được một cái tên – Ô Nha Bất Hắc! Cái tên Ô Nha Bất Hắc đã từng giết cô 72 lần thế nhưng là người của Phượng Hoàng Lô!

Gặp Tịch Thành không có phản ứng, Tô Túy nói tiếp: “Thứ năm là Giang Sơn Phiêu Vũ Lô, đây là một tổ chức sát thủ, chỉ cần cô ra tiền, bọn họ sẽ đi ám sát người cô muốn giết. Bất luận là ai.”

Tịch Thành lúc này mới hỏi lại: “Bọn họ mạnh như vậy sao? Mạnh đến mức có thể giết chết bất cứ ai?”

Tô Túy lắc đầu: “Không phải. Kỳ thật bọn họ cũng rất mạnh, nhưng không đủ để họ có thể giết chết bất cứ ai. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần trong thời gian cố chủ quy định không giết chết được mục tiêu, bọn họ sẽ hoàn trả tiền gấp đôi, cũng không tiếp nhận những ủy thác liên quan đến mục tiêu ám sát thất bại lần đó trong vòng một năm. Hơn nữa lâu chủ rất thần bí, đến bây giờ cũng không ai biết được hắn là ai, cho dù là Phi Cấp Lô cũng không biết.”

Tịch Thành gật gù đầu.

Tô Túy nói tiếp: “Thứ sáu là Mạn Các, các chủ tên là Ryoma. Bang phái này rất thú vị, bọn họ tụ tập bởi một đám thích hoạt hình, tên các thành viên đều là nhân vật hoạt hình cả. Ví dụ như bang chủ Ryoma chính là Echizen Ryoma trong [Vương tử Tennis]; phó bang chủ Anna chính là Anna trong [Thông linh vương]; còn có Naruto, Từ Lưu Huy, Amitabha Pill, Tôn Ngô Không, Gourd Doll, Vịt Donald, Winnie the Pooh, Bách Mục Quý, Cá Thẳng Tư, Tả Vĩ, Hi Dương Dương, Hôi Thái Lang... Hơn nữa võ công bọn họ phần nhiều là tự nghĩ ra, bọn họ dựa vào chiêu thức chiến đấu của các nhân vật hoạt hình thêm chút sửa đổi để biến võ công này thành độc môn võ công của chính mình, nhưng là phẩm giai cũng không cao. Cho dù vậy, bọn họ cũng rất khó đối phó.

Thứ bảy là Từ Kim Các, bang chủ là vị xếp hạng 10 trên Bảng cấp bậc Phiến Thủ Vi Văn Phúc Thủ Vũ. Phải nói rằng Từ Kim Các chính là bang phái làm người ta chán ghét nhất trong 10 đại bang phái. Từ Kim Các trên có bang chủ dưới có bang chúng người người đều kiêu ngạo ương ngạnh, một bộ ‘thiên hạ duy ngã độc tôn’ đáng đánh đòn. Võ công bang chủ Từ Kim Các Phiến Thủ Vi Văn Phúc Thủ Vũ cũng coi như được đi, nhưng Phiến Thủ Vi Văn Phúc Thủ Vũ là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, chỉ cần bang chúng đi cáo trạng, bất luận ai đúng ai sai hắn đều không chút do dự mà giết chết đối phương.

Thứ tám là Ca Vũ Hội, bang chủ là Tần Tinh Ca Vũ. Tinh huống của bọn họ có vẻ giống với Cẩm Kiếm Sơn Trang và Mạn Các, phần lớn thành viên đều là người yêu thích ca hát cùng khiêu vũ nhảy múa. Bọn họ không tham dự giang hồ tranh đấu mà là không định kì đi biểu diễn khắp nơi. Họ rất được lòng người, đặc biệt được các NPC truy phùng.

Thứ chín là Phi Cáp Lâu. Thành viên Phi Cáp Lâu năng lực chiến đấu đều rất thấp, bọn họ chủ yếu dựa vào thăm dò và buôn bán tình báo để tồn tại. Phần lớn khách hàng đều là người của 10 đại bang phái, giá cũng tuyệt không thấp. Bang chủ tên là Vạn Sự Tri, là vị xếp thứ tám trên Bảng cấp bậc.

Thứ mười là Thất Xảo Minh, minh chủ là Dược sư cấp Đại sư Dược Quán Tử. Thất Xảo Minh tụ tập toàn bộ đều là người chơi cuộc sống kỹ năng. Ví dụ như Dược Quán Tử chính là Dược sư cấp Đại sư, ở thời điểm khuyết thiếu dược phẩm như hiện tại điều đó đại biểu cho cái gì cô hẳn là biết. Lại ví như Đầu bếp cấp Tông Sư Lưu Tô Hồ Điệp, đồ ăn bây giờ chúng ta đang ăn là do một tay cô ấy làm ra. Nhưng mà không phải ngày nào cô ấy cũng nấu cơm, một tháng chỉ nấu ba lần. Bởi vì chủ nơi này Tiêu Lãnh là bạn tốt của cô ấy nên Văn Tiêu từ lâu mới có thể bán ra một đợt thức ăn do cô ấy nấu ra, mà đãi ngộ đặc thù chính là cung ứng cả ngày, chúng ta coi như đúng dịp. Những người chơi như vậy ở Thất Xảo Minh có rất nhiều. Bởi vì tồn tại của bọn họ là không thể thiếu đối với giang hồ, cho nên các đại bang phái đều sẽ cấp Thất Xảo Minh ba phần mặt mũi.”

Tịch Thành vuốt mấy lọn tóc trên vai, mở miệng hỏi: “Tô huynh, ta muốn hỏi một chút, anh có từng nghe qua bang phái tên Phi Điều Hội không?”

Tô Túy dừng lại tự hỏi một chút rồi mới nói: “Trước kia quả thật có một tổ chức tên Phi Điều Hội, nhưng mà nó đã sớm giải tán.”

“Giải tán? Vì sao?”

Tô Túy liếc Tịch Thành một cái: “Người có biết 24 năm trước, ở Thiên Lí thôn có một người chơi bị giết 72 lần không?”

Tịch Thành gật gật đầu nói: “Biết.”

Tô Túy nói tiếp: “Tác giả của sự kiện giết người năm đó là bang chủ Phi Điều Hội Ô Nha Bất Hắc. Sự kiện lần đó gây náo động rất lớn, có người đã ghi hình khi đó và tải lên diễn đàn, nhất thời gây nên sóng to gió lớn. Sau đó, Ô Nha Bất Hắc sáng lập Phi Điều Hội, nhưng mà hẳn thật không ngờ, bởi vì sự kiện đó mà không có bao nhiêu người gia nhập. Mà vốn những người hẳn mang ra từ Tân Thủ thôn cũng có rất nhiều người lui hội bởi đi trên đường bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. Phi Điều Hội còn chưa bắt đầu cứ như vậy mà kết thúc.”

Tịch Thành nhú mày, nói: “Chỉ là một hành vi cướp bóc giết người, không phải rất bình thường trong trò chơi thôi sao? Không đến nỗi sẽ không thu nạp không ra người được đi?”

Tô Túy cười cười: “Quả thật vốn hẳn là như vậy. Nhưng có khả năng bởi vì sự kiện đó người vô lý trước là hẳn, hơn nữa người bị giết lại là một nữ nhân, nguyên nhân cuối cùng có lẽ là thái độ sau khi bị giết của nữ nhân đó. Nói thật, mọi người đều cho rằng nữ nhân đó thật điên cuồng. Không chỉ không chịu thỏa hiệp, cô ấy còn điều chỉnh độ đau đón lên mức cao nhất 80%. Cho dù là một nam nhân cường tráng có lẽ cũng không có được dũng khí như vậy.”

“Liên vì vậy?” Tịch Thành có chút không tin.

“Đương nhiên, một phần cũng bởi vì lúc đó Phong Khinh Lưu Vân tuyên bố cùng Phi Điều Hội không chết không ngừng, Hàn Nha cũng duy trì như vậy, tổng hợp lại từ nhiều phương diện, Phi Điều Hội liền bị kích.” Nói xong, Tô Túy liếc liếc Tịch Thành, mặt mang ý cười.

Tịch Thành tự nhiên là chú ý tới Tô Túy cười, vì thế liền hỏi hẳn: “Không biết Tô huynh cười cái gì?”

Tô Túy nheo mắt, uống một hơi cạn sạch rượu trên bàn rồi mới trả lời: “Người bị giết 72 lần ở Thiên Lí Thôn 24 năm trước, Điện Hạ có quen không?”

Tịch Thành cũng cười cười: “Tô huynh, ngay cả cô ấy bị giết 72 lần người cũng nhớ được, hay là lúc đó anh có mặt tại hiện trường?”

Tô Túy vội khoát tay: “Tôi không có mặt, nhưng mà tôi cũng thật hy vọng lúc đó mình có thể có mặt ở hiện trường, như vậy còn có thể làm một màn ‘anh hùng cứu mỹ nhân’. Con số 72 này là do nữ nhân kia tự mình đếm luôn đấy.”

Tịch Thành vẫn cười như trước mà không nói chuyện.

“Điện Hạ, trao đổi với ta một tin tình báo thì thế nào?” Tô Túy cười gian.

Tịch Thành phiết phiết bả vai, cười nói với Tô Túy: “Tô huynh không hở là người của Phi Cáp Lâu, lúc nào cũng không quên việc mua bán.”

Tô Túy sắc mặt thay đổi: “Điện Hạ biết tôi là người của Phi Cáp Lâu?”

Tịch Thành nắm lấy một thoáng do dự của Tô Túy: “Ta đoán mà thôi. Nhưng nhìn phản ứng của Tô huynh thì ta đoán có vẻ không sai.”

Tô Túy cười cười: “Không hở là Tịch Thành Điện Hạ. Điện Hạ vẫn chưa trả lời ta, có đồng ý trao đổi tình báo với ta không?”

Tịch Thành thần nhiên nói: “Tình báo gì?”

Tô Túy cười càng lúc càng gian trá: “Ta nói cho cô biết lý do thành Tương Dương không có người, mà cô nói cho ta biết, người bị giết 72 lần ở Thiên Lí Thôn 24 năm trước có phải là cô không?”

Tịch Thành lộ ra một chút mỉm cười: “Có thể chứ, việc này cũng không phải là bí mật không thể cho ai biết. Người kia đúng là ta.”

Tô Túy mang vẻ mặt ‘quả nhiên là vậy’ nói: “Cô tính toán tìm Ô Nha Bất Hắc báo thù sao? Nói vậy cô sẽ là địch nhân của Phượng Hoàng Lâu.”

Tịch Thành lắc đầu: “Ta không làm mấy chuyện ngu xuẩn tốn thời gian lại hao tổn tinh thần như vậy đâu. Năm đó bị giết là do ta kỹ không bằng người, không có gì để phải oán giận. Hơn nữa ta là người không hay mang thù, nếu có cừu oán ta sẽ báo ngay tại trận. Huống hồ anh cũng thấy đấy, mấy năm nay Ô Nha Bất Hắc trải qua tốt sao?”

Tô Túy không hiểu lắm: “Lời này nghĩa là gì?”

Tịch Thành đưa mặt kề sát vào Tô Túy, khẽ cười nói: “Có chuyện ta chưa từng nói cho ai biết, việc ta am hiểu không phải là giết chết đối phương, mà là, làm cho đối – phương – khủng – hoảng – tinh – thần.”

Lúc này Tô Túy đầu đầy mồ hôi lạnh. Lúc trước nhìn video clip quay lại sự kiện kia, hẳn cảm thấy cô gái đó thật sự là điên cuồng. Chỉ là video clip quay có chút mơ hồ, cho nên lúc mới gặp hẳn mới không nhận ra cô. Hôm nay gặp được, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Tịch Thành giữ giữ tay áo, hỏi: “Hiện tại Tô huynh nên nói với ta, tại sao Trương Dương lại không có người?”

Tô Túy vỗ vỗ mặt: “Thiên Xuyên đang tổ chức đại hội luận võ.”

Tịch Thành không hiểu, hỏi lại: “Cho dù là đại hội luận võ cũng không đến nỗi biến Trương Dương thành một tòa ‘thành chết’ chứ?”

Tô Túy cười cười: “Đương nhiên sẽ có rất nhiều người không có hứng thú với đại hội luận võ. Nhưng lần đại hội này là đại hội luận võ đầu tiên do hệ thống tổ chức, vì để hấp dẫn càng nhiều người đến tham dự, hệ thống đặt ra một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Hệ thống sẽ tặng cho mỗi người chơi đến tham dự trận đấu hoặc chỉ đến xem 20 viên Huyết dược và 20 viên Nội lực dược. Hiện tại trên giang hồ được phẩm khan hiếm, điều kiện này cũng đủ hấp dẫn đại đa số người.”

Tịch Thành hiểu rõ.

Tô Túy còn nói: “Tôi có việc phải đi trước, cảm ơn Điện Hạ mời rượu và thức ăn. Nếu sau này Điện Hạ làm cho ai phát điên, trăm ngàn phải giới thiệu hẳn cho tôi, tôi ở trong hiện thực chính là bác sĩ ở bệnh viện tâm thần đấy.”

Tịch Thành sùng sốt, lập tức cười đáp: “Tô huynh khách khí rồi. Chỉ cần người phát điên đó không phải là Tô huynh thì tốt rồi.”

Tô Túy cười cùng Tịch Thành thêm nhau bạn tốt, sau đó ôm quyền xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Yên tâm, trải qua ngày hôm nay, tôi tin tưởng tuyệt đối không thể làm địch nhân của cô, bằng không tuyệt đối sẽ sống không bằng chết. Người thông minh giống như tôi đây làm sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy chứ?” Nói xong hẳn vẫy vẫy tay rồi biến mất ở ngã tư đường.

“Thì ra là đại hội luận võ sao. Đi xem nào nhiệt thôi.”

Tịch Thành cười mà sao lại thấy âm hiểm thế. Cô gọi tiểu nhị đến, thanh toán tiền rồi rời khỏi lầu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Vũ Khuynh Thành

Trong [Trường Kiếm Thiên Nhai], trạm dịch tương đương với Truyền Tống trận. Mà truyền tống cũng có các loại khác nhau. Ngồi xe ngựa chính là một loại trong số đó.

Xe ngựa cũng có phân nhiều loại, chỉ cần có tiền, dạng xe ngựa nào người chơi cũng có thể ngồi. Nhưng mà ngồi xe ngựa thì phải cần thời gian, dài ngắn phụ thuộc vào địa điểm mà người chơi muốn tới. Bởi vì xe ngựa đem lại cảm giác giống với giang hồ hơn, cho nên dù tốn thời gian nhưng cũng có rất nhiều người chơi hưởng ứng.

Còn có một loại khác là truyền tống trực tiếp, nghĩa cũng như tên gọi, chính là người chơi có thể đến điểm mục đích chỉ trong thời gian nháy mắt. Loại truyền tống này sử dụng thích hợp cho những người có việc gấp hoặc giúp người khác đánh nhau, giải vây. Nhưng mà giá thì tương đương hơi cao.

Tịch Thành đến trạm dịch, dùng truyền tống trực tiếp. Trong nháy mắt, cô xuất hiện ở đầu đường Thiên Xuyên.

Người đồng thế mạnh, Tịch Thành thật sự hiểu được điều này. Nhưng mà, hiểu được là một chuyện, cảm thụ lại là một chuyện khác. Trong khoảnh khắc

xuất hiện ở đầu đường Thiên Xuyên đó, Tịch Thành thật sự thật sự cảm nhận được người nhiều thật khủng bố.

Uy lực 40 viên thuốc quả nhiên không phải thổi phồng. Toàn bộ trên đường cái là người với người, người chen trong biển người, ngay cả chỗ đứng cũng không có.

Tịch Thành còn đang kinh ngạc thì chợt nghe “phanh” một tiếng, hai con “quái vật” to bự ngã xuống trước mặt cô. Tịch Thành ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng người bay đến bay đi đầy trời, nhìn lại hai “con” vừa mới rơi xuống, biểu hiện đặc thù bên ngoài cho thấy, thật rõ ràng đây là người. Có lẽ bọn họ muốn tránh đám đông nên mới vận khinh công bay lên trên lầu tìm chỗ đứng, nào biết ở trên không trung người cũng không ít hơn. Vì thế một người lên hai người đựng... Kết quả chính là bộ dạng trước mặt Tịch Thành lúc này...

Tịch Thành đột nhiên cảm thấy, đến Thiên Xuyên vào thời điểm này có lẽ là một sai lầm...

Sai lầm cũng đã rồi, vậy thì Tịch Thành không nghĩ nhiều nữa. Đã đến Thiên Xuyên thì cứ đi xem đại hội luận võ thôi. Không nghĩ vừa mới đến chỗ bán vé, Tịch Thành liền nghe được hệ thống thông cáo:

Đình! Giang hồ thông cáo: Đại hội luận võ lần thứ nhất chính thức kết thúc. Cảm tạ mọi người ủng hộ và đến xem.

Đình! Giang hồ thông cáo: Đại hội luận võ lần thứ nhất chính thức kết thúc. Cảm tạ mọi người ủng hộ và đến xem.

Đình! Giang hồ thông cáo: Đại hội luận võ lần thứ nhất chính thức kết thúc. Cảm tạ mọi người ủng hộ và đến xem.

Tịch Thành không nói gì ngửa mặt trách ông trời.

Dần dần, người bắt đầu tan.

Đi dạo một vòng ở Thiên Xuyên lại không có thu hoạch gì, Tịch Thành không khỏi oán giận tiền truyền tống tiêu thật uổng phí. Lúc này đây, Tịch Thành quyết định muốn thử cảm giác ngồi xe ngựa.

Trở lại cửa thành Tương Dương, Tịch Thành lại phát hiện cô không thể nào vào được. Không nói đến việc cửa thành bị vây ba tầng trong ba tầng ngoài chật như nêm cối, ở cửa cũng có không ít người đang cãi nhau ầm ĩ.

Tịch Thành tiến lên phía trước tùy tiện kéo một người hỏi: “Xin hỏi, ở nơi này phát sinh chuyện gì vậy?”

Người nọ mang vẻ mặt xem kịch vui nói: “À, có người đánh nhau ở cửa thành làm cho người bên trong ra không được, người bên ngoài cũng vào không xong.” Dứt lời liền không để ý đến Tịch Thành nữa mà chen thẳng vào đám người kia.

Tịch Thành cũng không có việc gì gấp cho nên cũng không sốt ruột, cô logout tại chỗ, định chờ bọn họ đánh nhau xong rồi tính. Ai ngờ đâu, sau khi cô logout làm xong hết chuyện cần làm mà bọn họ vẫn chưa đánh xong!

Lúc Tịch Thành lại login thì tình huống không chỉ không có cải thiện, ngược lại người tụ tập lại càng đông hơn, trong lúc nhất thời cô thấy thật là đau đầu.

Cô thở dài một hơi, nhìn nhìn thành lâu, sau đó một chiêu Tàn Sương bay lên tường thành. Lúc đến gần sát tường thành, cô linh hoạt chạm nhẹ vào vách tường mượn lực bay lên. Không thể không nói ưu việt của Tàn Sương lúc này hoàn toàn được bộc lộ, cho dù là tường thành cao như vậy nhưng lướt qua vẫn không có sức chút nào.

Mà lúc cô đang đứng trên tường thành chuẩn bị nhảy xuống thì thấy đối diện cũng có một người cũng dùng phương thức như vậy mà nhảy qua tường thành. Hai người gặp thoáng qua nhau trong nháy mắt.

Tịch Thành phát hiện đó là một người nam nhân, mặc một bộ áo dài màu trắng tuyết, mái tóc dài màu bạc không được buộc lại. Khoảnh khắc lướt qua nhau hai người đều liếc nhìn đối phương một cái. Tịch Thành mơ hồ cảm thấy đáy mắt nam nhân kia có mang ý cười.

Tịch Thành đứng định dưới mặt đất đã là bên trong thành Tương Dương. Thời điểm cô phi thân lên đã khiến đám người xôn xao. Bởi vì có Tịch Thành và nam nhân kia đi đầu, rất nhiều người ào ào làm theo sử dụng khinh công muốn nhảy qua tường thành, đám người nhất thời lặng ngắt như tờ. Nhưng cũng bởi vì phẩm giai khinh công chênh lệch, có người thì thoải mái nhảy qua, có người lại lần lượt từ tường thành rơi xuống, trường hợp trở nên cực kỳ đồ sộ.

Tịch Thành lúc này mới phát hiện, thì ra người đang đánh nhau là hai nữ nhân.

Cô không để ý định xoay người rồi đi thì thấy một trong hai nữ nhân đó cầm chủy thủ đánh về phía cô. Tịch Thành xoay người, thân hơi ngã ra sau rồi nâng tay phải bắt được tay cô ta.

Nữ nhân kia hét lớn: “Bay qua tường thành mà vào, cô muốn gây sự chú ý sao?”

Tịch Thành nhú mày, cô không thích nữ nhân loại này, tùy hứng, bá đạo, không nói lý lẽ. Mà gặp được những người như vậy cô sẽ không hạ thủ lưu tình. Cô luôn cảm thấy, đây là bệnh, cần phải trị.

Tịch Thành buông tay cô ta, thuận thế đẩy cô ta ra xa. Mà lúc này nữ nhân kia lại nhất quyết không tha, nắm chủy thủ trong tay đổi hướng khác đánh về Tịch Thành.

Đang lúc Tịch Thành mất kiên nhẫn định hoàn thủ thì nghe thấy nữ nhân kia nhỏ giọng nói: “Tôi gọi là Vũ Khuynh Thành, làm phiền cô giúp ta diễn kịch để cắt đuôi hai nữ nhân đằng sau.”

Tịch Thành nhìn đằng sau cô ta, quả thật có hai nữ nhân đang nhìn chằm chằm bọn cô. Trong đó có một người cảm trường kiếm, thoát nhìn tương đối ổn trọng; mà người còn lại vũ khí cũng không cầm mà đang phụ trách kêu gào.

Tịch Thành không hiểu nhìn Vũ Khuynh Thành, cô ta bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, ngược lại làm bộ chuẩn bị gây sự.

Vì tránh phiền toái, Tịch Thành quyết định vẫn là nên giúp cô ta một lần.

Tịch Thành quay người lại hỏi: “Đến cùng cô muốn làm gì? Có vẻ như ta chưa từng trêu chọc cô mà?”

Vũ Khuynh Thành cười trộm, lập tức hét lớn: “Ai bảo cô tranh nổi bật với ta?”

Tịch Thành nhú mày: “Đây là cái lý luận logic gì vậy?”

Vũ Khuynh Thành làm người xấu đến cùng nói: “Hừ, ta mặc kệ. Tiếp chiêu.” Dứt lời vận khinh công đâm tới Tịch Thành.

Kỳ thật Tịch Thành nhìn ra được, Vũ Khuynh Thành căn bản không dùng bao nhiêu lực, vì thế cô cũng không dong dài nữa mà xuất một chiêu Thanh Hàn Lộng Ảnh tránh thoát công kích của Vũ Khuynh Thành.

Thanh Hàn Lộng Ảnh là một bộ bộ pháp do Tịch Thành tự nghĩ ra từ rất sớm, lúc đối phó với Hồ Vương sử dụng nó không ít, nhưng sau khi ra cốc, lần đầu tiên cô dùng đến nó lại trong tình huống như vậy thật sự làm cho người ta thổn thức không thôi.

Lúc Tịch Thành sử dụng Thanh Hàn Lộng Ảnh, đám người lập tức sôi trào, ngay cả Vũ Khuynh Thành cũng nháy mắt kinh ngạc. Ở trong mắt người chơi phổ thông, Tịch Thành nghiêm nhiên trở thành cao thủ. Mà Vũ Khuynh Thành kinh ngạc là vì, khi Tịch Thành sử dụng Thanh Hàn Lộng Ảnh, dưới chân cô xuất hiện vệt màu xanh phiêu đảng như gió, thật là đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gặp lại Hữu Khuyết

Không thể không nói, thứ mà nam nữ quan tâm không giống nhau. Nam để ý đến thực lực, còn nữ, phần lớn giống như Vũ Khuynh Thành vậy, để ý nhìn có đẹp hay không mà thôi.

Thật ra Thanh Hàn Lộng Ảnh cũng không phải loại bộ pháp quá khoa trương, những người có chút danh khí trên giang hồ đều có loại bộ pháp đồng dạng như vậy. Mà Tịch Thành là vì trước đây được xem một vở vũ kịch cổ trang, cho nên tâm huyết dâng trào lấy vũ đạo làm cơ sở, trải qua vô số lần thí nghiệm mới sáng tạo ra được bộ Thanh Hàn Lộng Ảnh. Vì vậy lúc sử dụng gần giống như đang khiêu vũ, trông rất đẹp mắt.

Tịch Thành đứng định, nói với Vũ Khuynh Thành: “Đã chọc đến ta thì đừng có mà hối hận. Muốn đánh với ta sao, vậy thì đi theo ta!”

Vũ Khuynh Thành nhìn chằm chằm vào mắt Tịch Thành, lòng đã hiểu rõ được dụng ý của cô, nói: “Sợ cô sao, đến thì đến!”

Vì thế hai người vận khinh công chạy đi mà không hề quay đầu lại. Đương nhiên, hai nữ nhân phía sau cũng không quên đuổi theo, nhưng mà khinh công không bằng với Tịch Thành và Vũ Khuynh Thành nên không qua bao lâu liền bị bỏ lại.

Hai người chạy đến một con hẻm nhỏ vắng vẻ mới dừng lại, Vũ Khuynh Thành lén nhìn ra phía bên ngoài, phát hiện không thấy bóng dáng hai nữ nhân kia mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô ta quay đầu đối diện với Tịch Thành: “Cô tên là gì?”

“Tịch Thành Điện Hạ.”

“Tôi là Vũ Khuynh Thành, là đệ tử Nga Mi. Hôm nay cảm ơn cô đã giúp tôi, tôi mời người uống trà.” Nói xong cô ta vươn tay ra muốn bắt tay Tịch Thành.

Tịch Thành vốn cũng muốn đi trà lâu, hiện tại vừa vận cùng đường nên liền đáp ứng.

Tịch Thành tuyệt không kinh ngạc, cô đoán không sai, Vũ Khuynh Thành dẫn cô đến Vân Tiêu trà lâu. Hai người ngồi vào bàn ở lầu hai, tiểu nhị liền mang ‘Trà Đan’[1] đưa cho Tịch Thành lựa chọn.

Vừa mở ra Trà Đan, Tịch Thành liền choáng váng. Trên Trà Đan ngoại trừ tên mấy loại trà còn có trà nước trái cây, trà sữa, trà Cola, trà Sprite, trà

Cappuccino, trà Blue Mountain, trà Mocha, trà nước khoáng...v.v.

Vũ Khuynh Thành nhìn biểu cảm của Tịch Thành nhin không được bật cười, chọc Tịch Thành đỏ mặt, trông lòng tự mắng mình không có kiến thức.

Vũ Khuynh Thành giải thích cho cô: “Đây là đặc sắc trong trò chơi này. Trà sữa chính là sữa, trà nước trái cây chính là nước trái cây. Chỉ cần bỏ đi chữ ‘trà’ trong tên liền ra được. Nhưng mà lúc gọi trà thì không thể tỉnh lược chữ ‘trà’ này, bằng không NPC sẽ không biết mà làm.”

Tịch Thành đầu đầy quạ đen, khép lại Trà Đan nói với tiểu nhị: “Cho ta một chén trà... Blue Mountain.” Tiểu nhị lĩnh mệnh, chỉ chốc lát sau, một ly cà phê Blue Mountain thơm ngào ngạt xuất hiện ở trước mặt Tịch Thành.

Tịch Thành uống một ngụm cà phê rồi mới hỏi: “Hai nữ nhân kia là ai vậy? Tại sao lại muốn đuổi theo cô?”

Vũ Khuynh Thành bắt đầu kể dài: “Aiz! Nữ nhân cầm kiếm tên là Phong Chúc, võ công coi như trung thượng, luyện một bộ trung giai thượng phẩm võ công tên là Lạc Vũ kiếm pháp. Còn tiểu nha đầu kiều ngạo kia tên là Linh Sơn, võ công bình thường lại tùy hứng bá đạo, thường xuyên vô duyên vô cớ gây sự, phiền chết người.”

Tịch Thành nhìn Vũ Khuynh Thành, hỏi: “Cô rất quen thuộc bọn họ sao?”

Vũ Khuynh Thành lắc đầu: “Bọn họ đều là người của Cẩm Kiếm Sơn Trang. Tôi chỉ là biết sơ qua mà thôi.”

“Vậy tại sao cô lại chọc phải hai người họ?”

“Tôi chọc bọn họ chỗ nào chứ? Tôi vốn chỉ là mua một cái vòng cổ, sắp trả tiền thì tiểu nha đầu Linh Sơn đột nhiên chạy tới nói cô ta muốn mua vòng cổ đó. Tôi không chịu nhường nên cô ta liền cướp. Sau đó Phong Chúc đến, tiểu nha đầu đó lại khóc lóc kể thêm mắm thêm muối nói tôi ức hiếp cô ta. Vị Phong Chúc kia nghe xong không nói hai lời rút kiếm ra chém, tôi có giải thích gì cô ta cũng không nghe. Nếu không nể mặt bọn họ là người Cẩm Kiếm Sơn Trang tôi đã sớm chém chết bọn họ! Lúc sau nhìn thấy cô, liền nhờ cô giúp.” Dứt lời còn làm một bộ ‘so với Đậu Nga còn oan hơn’ nhìn Tịch Thành. Tịch Thành nhất thời vô ngôn.

Dần dần, khách ở lâu hai mỗi lúc một đông. Một chuỗi tiếng bước chân vội vã truyền đến, Tịch Thành vô ý thức quay đầu thì thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

“Hữu Khuyết?”

Hữu Khuyết theo thanh âm nhìn sang, gặp Tịch Thành mặt mang ý cười nhìn hắn.

“Tịch Thành? cô đi ra rồi sao?” Hữu Khuyết kinh hi.

Tịch Thành nghe lời này cảm thấy kỳ quái, vì vậy nói: “Ta căn bản là chưa tiến vào có được hay không!” Nói xong còn liếc hắn một cái.

Hữu Khuyết nghe ra ý tứ của Tịch Thành, cười cười: “Cô rốt cục chịu rồi núi rồi sao?”

Tịch Thành không để ý đến hắn, quay sang nói với Vũ Khuynh Thành: “Khuynh Thành, hắn là Hữu Khuyết, là Nhường tử sư.”

Vũ Khuynh Thành đưa tay ra, nói: “Nhường tử sư cấp Tông sư Hữu Khuyết. Cuối cùng đã gặp được anh, tôi tên là Vũ Khuynh Thành, rất vui khi được gặp anh.”

Hai người chào hỏi qua nhau, lúc này Tịch Thành mới hỏi: “Hữu Khuyết, gần đây anh có gặp Bất Khí không?”

Hữu Khuyết mặt vui sướng khi người gặp họa nói: “Bất Khí sao, bởi vì trong sơn cốc bị Hồ Vương chụp chết quá nhiều lần nên phải quay về Võ Đương tu luyện. Vốn hắn đã sớm luyện tới 50 cấp và có thể lần nữa xuất sư, nhưng mà chưởng môn nói xuất sư lại bị giết trở về khiến Võ Đương rất mất mặt, vì thế yêu cầu hắn chưa đạt 70 cấp thì chưa được phép xuống núi, bằng không sẽ phế đi Thái Cực Kiếm pháp. Cho nên đâu, bây giờ hắn còn ở trên núi thanh tu.”

Tịch Thành hỏi: “Hiện tại hắn bao nhiêu cấp rồi?”

“69 cấp.”

Tịch Thành cười trộm. Cô nhìn Hữu Khuyết hỏi: “Anh đến đây uống trà sao?”

“Không phải, tôi đến bán rượu.”

“Bán rượu?” Lời này là do Vũ Khuynh Thành hỏi.

Hữu Khuyết nhún vai: “Tôi tìm đến chủ trà lâu này để giao rượu cho hắn.”

Tịch Thành hỏi: “Giao loại rượu nào? Thiên Lí Túy sao?”

Ba chữ “Thiên Lí Túy” vừa ra khỏi miệng Tịch Thành đã đưa tới sự chú ý của không ít người. Thiên Lí Túy là tác phẩm thượng cấp Tông sư của Hữu

Khuyết, ở giang hồ được coi là thứ có tiền cũng không mua được. Trừ khi người có rất nhiều tiền, bằng không không có vài người có thể uống được. Hơn nữa nguyên liệu ủ rượu không dễ dàng tìm được, cho nên ngay cả Hữu Khuyết cũng không có bao nhiêu rượu này. Hiện tại Tịch Thành lớn tiếng nói ra ba chữ “Thiên Lí Túy”, tự nhiên có không ít người tò mò.

Hữu Khuyết liếc Tịch Thành một cái: “Cô cho là Thiên Lí Túy dễ dàng làm ra được như vậy sao? Cô đừng quên, nó cần đến quả Bất túy. Còn đây là rượu Nguyệt Hạ Độc Chúc ta ủ ra lúc thăng lên cấp Đại sư.”

Tịch Thành cười cười, từ trong ba lô lấy ra một cái hộp giao cho Hữu Khuyết. Sau khi mở ra, hắn nhìn thấy bên trong lại là một đồng quả Bất túy. Lúc này đến phiên Hữu Khuyết ngạc nhiên, hắn nhìn Bất túy trên bàn, rồi lại nhìn Tịch Thành, hỏi: “Cô đã có thể lấy được Bất túy từ chỗ Hồ Vương rồi sao?”

“Hồ Vương hiện tại đã đổi tên thành Tuyết Hồ.”

Hữu Khuyết không hiểu nhìn Tịch Thành, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì đó: “Cô... Cô thu phục nó sao?”

Tịch Thành gật đầu.

“Nó hiện tại bao nhiêu cấp? Cô thu phục nó lúc cô bao nhiêu cấp?”

Tịch Thành cười: “Tuyết Hồ hiện tại là nhất tinh 23 cấp. Tôi cũng vừa thu phục nó thôi.”

“Cái gì????” Tịch Thành nói xong, Hữu Khuyết cùng Vũ Khuynh Thành đồng loạt ngã xuống bàn nói: “Như vậy mà cô cũng thu phục được nó? Biến thái!!!”

Tịch Thành đang định trả lời thì nghe thấy có người nói: “Hữu Khuyết, anh đã đến rồi sao?”

Tịch Thành quay đầu lại nhìn, nhất thời sững sờ tại chỗ.

[1] Ở đây chính là Menu, nhưng vì bối cảnh đang là cổ đại nên Lazy để như vậy

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ

Người tới nhìn đến Tịch Thành cũng dừng lại một chút, sau đó liền hỏi Hữu Khuyết: “Bằng hữu của anh sao? Chúng ta để lúc khác bàn lại cũng được.”

Hữu Khuyết cười cười, lắc đầu nói: “Không sao cả, hiện tại chúng ta giao dịch là được.”

Giao dịch xong, người nọ xoay người sang nói với Tịch Thành và Vũ Khuynh Thành: “Chào hai người, ta là Tiêu Lãnh chủ trà lâu này. Không biết hai vị có hài lòng với cách phục vụ ở trà lâu chúng tôi không?” Nói xong Tiêu Lãnh cười, vờn tay ra.

Tịch Thành chớp mắt thất thần, nghe được Vũ Khuynh Thành tự giới thiệu mình xong, cô lắc đầu rồi vờn tay ra: “Ta là Tịch Thành Điện Hạ.”

Tiêu Lãnh vẫn đang mỉm cười, nụ cười khiến người ta cảm thấy thật ấm áp.

Tịch Thành vuốt lọn tóc rơi ở trước trán, phủ nhận ý nghĩ của chính mình.

“Tôi là Thương Thiên Dĩ Từ, phái Hoa Sơn.”

Lúc này Tịch Thành mới cẩn thận đánh giá người nam nhân đứng bên cạnh Tiêu Lãnh. Nam nhân này có một mái tóc đen nhánh, tóc không phải rất dài, chỉ vừa đến vai. Trên tay cầm thanh kiếm Tinh Cương, có vẻ là một thanh kiếm phổ thông mua từ cửa hàng.

Tiêu Lãnh tiếp lời của Thương Thiên Dĩ Từ: “À, đây là anh trai tôi.”

Mọi người gật đầu.

Chào hỏi qua nhau xong, Tiêu Lãnh liền đi tiếp đón những khách khác. Tịch Thành, Hữu Khuyết và Vũ Khuynh Thành thì ngồi xuống cùng nhau trò chuyện.

Lúc mọi người đang tán gẫu vui vẻ thì từ dưới lầu đi lên một đám đại hán vạm vỡ, vừa đến liền hô to: “Lão bản, hôm nay lâu hai chúng ta bao, những người khác rời đi thôi.”

Tịch Thành nhú mày, không nói gì. Mà Vũ Khuynh Thành cũng tỏ vẻ không vừa lòng.

Trên lầu nhất thời tràn ngập những câu oán giận “Dựa vào cái gì?” “Các ngươi tính là cái gì?” linh tinh.

Tiêu Lãnh vội đi qua làm thuyết khách, hy vọng song phương chuyện gì cũng phải từ từ. Nhưng mà gã đại hán vạm vỡ kia tựa hồ không hợp tác, lớn tiếng nói: “Bằng cái gì sao? Bằng vào việc lão tử là người của Từ Kim Các. Các ngươi mau rút hết cho ta!”

Vừa nghe đến Từ Kim Các, người trên lầu hai liền bỏ chạy gần hết. Dù sao Từ Kim Các là đại bang phái xếp thứ bảy trong bảng xếp hạng của Phi Cáp Lâu, hơn nữa bang chủ Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ là người cực kỳ bao che khuyết điểm, không thể cùng mấy người này giảng đạo lý. Mọi người luyện cấp cũng không dễ dàng, ai cũng không nguyện ý vì chuyện ngu xuẩn như vậy mà chết một lần.

Trong nháy mắt, trên lầu cũng chỉ còn lại mấy người chưa đi.

Tịch Thành quay đầu nhìn, cô phát hiện trong mấy người còn lại có hai người cô biết.

Một người là Tô Túy, hần đang dùng nụ cười ‘tựa tiểu phi tiểu’ nhìn chằm chằm Tịch Thành. Cô thử suy nghĩ nhưng có vẻ cô đã không chú ý hần đến lúc nào.

Mà một người khác chính là nam nhân cô gặp thoáng qua trên tường thành Trương Dương. Còn một vị tráng hán khoảng 30 tuổi, Tịch Thành không quen. Mà lúc này, lại có một đám người từ dưới lầu đi lên, bọn họ nhìn sơ qua tình huống rồi tìm một cái bàn ngồi xuống giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Tên đại hán thấy có nhiều người không theo ý hần như vậy, lập tức hét lớn: “Các ngươi không muốn sống phải không? Các ngươi có biết ta là người của Từ Kim Các hay không? Kẻ đối nghịch với Vô Định Thiên Hạ ta đây đều sẽ không có kết cục tốt.”

Mọi người nên ăn thì lo ăn nên uống lo uống, không ai thêm để ý đến hần, coi hần như người vô hình vậy. Phải biết rằng, cùng nói chuyện với kẻ ngu là hạ thấp mình!

Hữu Khuyết gõ nhẹ mặt bàn, nhỏ giọng nói: “Hần nhất định là người mới.”

Tịch Thành không hiểu, Vũ Khuynh Thành cười nói: “Tiêu Lãnh là người khá nổi danh ở Trương Dương, đừng nhìn hần là người làm ăn, hần cùng Thương Thiên Di Tử đều thuộc hàng ngũ cao thủ, kiếm tiền chỉ là do hần ham mê mà thôi. Ở Trương Dương, phần lớn người đều biết không thể tùy tiện gây sự ở trà lâu và tửu lâu của Tiêu Lãnh. Chọc giận Tiêu Lãnh sẽ bị ném ra ngoài. Những ai quen thuộc đều biết đến, nhìn Tiêu Lãnh có vẻ tính tình tốt lắm, nhưng nếu thực sự phát hỏa thì cũng rất đáng sợ. Cho nên Hữu Khuyết mới nói hần là người mới.”

Tịch Thành gật đầu, Hữu Khuyết tiếp lời: “Tiêu Lãnh và Thương Thiên Di Tử đều là đệ tử Hoa Sơn, người nào cũng không yếu nhược. Cô nhìn vị tráng hán 30 tuổi kia, hần là Long Ấn - môn chủ thứ hai đại bang phái Sinh Tử Môn, hần xuất thân từ Thiếu Lâm, tinh thông quyền pháp và đao pháp, là người nghĩa khí giúp qua không biết bao nhiêu người. Nếu hiện tại hần kêu một tiếng, quần chúng trên đường có thể hưởng hứng hần diệt Từ Kim Các cũng không chừng. Còn có nam nhân tóc bù xù mặc đồ trắng kia, hần là Hàn Nha xếp thứ hai trên Bảng cấp bậc, luyện ám khí, am hiểu nhất đó là phi đao. Hần có một thanh phi đao tên là Vô Tàn, không nói ngoa chứ căn bản không có bao nhiêu người có thể tránh thoát nó. Nhưng mà phi đao này cũng chỉ có một, lại không tự động quay về, nếu ném ra phải nghĩ biện pháp lấy lại có vẻ hơi phiền toái, nhưng để đối phó với người Từ Kim Các cũng là dư giả. Nhóm người vừa mới đi lên là người của Mạn Các, người đi đầu là bang chủ Ryoma, còn lại từ phải sang trái theo thứ tự là Tề Thiên Đại Thánh, Tả Vi, Illa, Vịt Donald, Hựu Tử, Huyền Trang Tam Tạng cùng Phạm Thiên. Nói cách khác, chọc phải bất cứ người nào ở đây cũng đủ làm cho Từ Kim Các ăn một một phen, đương nhiên ngoại trừ tôi.” Dứt lời, Hữu Khuyết nhún nhún vai.

“Thì ra hần chính là Hàn Nha.” Tịch Thành lẩm bẩm.

Vũ Khuynh Thành hỏi: “Cô quen biết hần?”

Tịch Thành lắc đầu: “Không biết, chỉ là lúc cô cùng Phong Chúc đánh nhau thì chúng ta có gặp thoáng qua trên thành lầu. Khi đó hần cũng là nhảy tường mà đi.”

Vũ Khuynh Thành gật đầu.

Tên đại hán Vô Định Thiên Hạ thấy mình đứng tại chỗ đã lâu mà không ai để ý đến hần, mặt mũi đương nhiên là không nhịn được. Vì thế hần nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ, thủ hạ của hần liền tách ra đến các bàn gây phiền toái.

Đang lúc hần đang đắc ý dào dạt thì thấy bạch quang nổi lên bốn phía, trong nháy mắt chỉ còn lại một mình hần. Hần có lẽ phát hiện chuyện đã trở nên phiền phức, lại không bỏ được mặt mũi, vì thế hần vụng trộm gửi tin tức cho người của Từ Kim Các. Không bao lâu sau, Từ Kim Các khuyñh sào xuất động, ngay cả Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cũng đến. Thế này Tịch Thành mới hiểu được, Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ bao che khuyết điểm đến trình độ nào.

Vừa lên lầu, Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ liền hỏi: “Là ai đã giết người của Từ Kim Các?”

Mọi người không nói.

Tiêu Lãnh tiến lên phía trước nói: “Đây không phải là các chủ Từ Kim Các sao? Các chủ đại giá quang lâm, Vân Tiêu trà lâu không gánh nổi vinh hạnh này, đến đến đến, ngồi xuống uống một chén, tiền trà hôm nay ta mời. Các chủ mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện ngày hôm nay thì thế nào?”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: “Người của Từ Kim Các ta bị giết, ngươi lại bảo bang chủ ta phải mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện này, Tiêu lão bản, sau này ta phục chúng thế nào đây?”

Tiêu Lãnh không nói gì, mặt mỉm cười.

Thương Thiên Dĩ Từ lạnh lùng nói: “Phiên bang chủ, hình như là do người Từ Kim Các nhà các người không nói lý trước chứ?”

Tịch Thành hắc tuyến.

Phiên bang chủ [1]... Tên này thật không sai...

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ trừng mắt liếc Thương Thiên Dĩ Từ: “Thương Thiên Dĩ Từ, ngươi đang giáo huấn ta sao?”

Thương Thiên Dĩ Từ muốn nói tiếp nhưng bị Tiêu Lãnh ngăn cản. Tiêu Lãnh nhìn Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, nói: “Phiên bang chủ, ta đã rất nhượng bộ rồi, chuyện hôm nay quả thật là do Từ Kim Các các người gây sự trước. Ta là người làm ăn, luôn muốn mọi việc đi hòa vi quý nên chuyện đã qua cứ để cho nó qua là tốt rồi. Ta cho Phiên bang chủ ngươi mặt mũi không có nghĩa là Tiêu Lãnh ta dễ ức hiếp. Hy vọng Phiên bang chủ cũng có thể chừa cho mình chút mặt mũi.”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ hừ hừ, hiển nhiên là rất tức giận, cười gằn nói: “Ngươi chỉ là một Tiêu Lãnh nho nhỏ ta còn chưa thèm để vào mắt, nếu ngươi còn dong dài thì ta sẽ hủy đi trà lâu này!” Quả nhiên không hổ là bang chủ thứ bảy đại bang, nói chuyện cũng tương đương hào khí.

Tiêu Lãnh cười, cười thật ôn hòa: “Chỉ cần ngươi trả nổi tiền, ta sẽ đứng ở đây bất động xem ngươi phá.”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cuồng tiếu: “Tiền ta còn rất nhiều, có thể hủy đi cái trà lâu này của ngươi còn có thể xây lên cả trăm tòa từ lâu khác, có gì mà ta trả không nổi chứ?” Dứt lời còn bày ra vẻ mặt đắc ý.

Nhìn bộ dạng ‘lão tử có tiền lão tử kiêu ngạo đệ nhất thiên hạ’ của Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, Tịch Thành cười nhạt. Tiền? Chọc giận lão nương ngươi có tin lão nương lấy tiền đền chết ngươi không?

Tiêu Lãnh vẫn mỉm cười nói: “Phiên bang chủ nói đùa, cũng không phải đại giới gì quá lớn, chỉ cần người có thể đánh cược Từ Kim Các, chỗ này của ta ra sao cũng được.”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ có chút cảm tức, trừng mắt nhìn Tiêu Lãnh: “Có bản lĩnh ngươi liền thử xem!”

Tiêu Lãnh xoay người, kéo Thương Thiên Dĩ Từ ngồi xuống một cái bàn: “Phiên bang chủ, mời. Ta xem đây.” Biểu cảm giống như trà lâu này cùng hắn không có chút xú quan hệ nào vậy.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ tức giận suýt học máu, trong lòng căm phẫn đến cực điểm, hần nghĩ, khi nào thì hần - bang chủ thứ bảy đại bang lưu lạc đến nông nổi một tên lão bản trà lâu nho nhỏ cũng có thể giáo huấn hần? Hần tiến về phía trước một bước lớn, dùng nội lực rống to: “Là ai giết người của Từ Kim Các? Đi ra nhận lấy cái chết cho ta!” Nhất thời, ngay cả đầu đường Tương Dương cũng có thể nghe thấy rõ ràng giọng của hần.

Nhưng cho dù là như vậy vẫn không có ai để ý đến hần. Ngồi ở các bàn kẻ ăn người uống, có người trò chuyện, cũng có người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Ngay cả Tiêu Lãnh cùng Thương Thiên Dĩ Từ cũng đã kêu lên một bàn thức ăn bắt đầu ăn ngon lành.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ mặt đen như đất nồi, rút đao ra chém nát một cái bàn.

Này vốn cũng chỉ là hành động lập uy của hần, không ngờ lại nghe thấy Tiêu Lãnh không hề khách khí nói: “Đập nát một cái bàn, đền 50 bạc. Thương Thiên, giúp em nhớ kỹ.” Thương Thiên Dĩ Từ gật đầu, sau đó gấp một cái chân gà lên tiếp tục gặm.

Câu này của Tiêu Lãnh khiến mấy người ngồi đây cười ầm lên. Tịch Thành cảm thán, 50 bạc một cái bàn tồi tàn, Tiêu Lãnh thật đúng là gian thương.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ rất tức giận, hậu quả cũng thật nghiêm trọng. Bị Tiêu Lãnh đùa giỡn vốn cũng đủ mất mặt rồi, không nghĩ đến đám người trước đó hần kêu gào cỡ nào cũng không thèm để ý đến hần thế nhưng bởi một câu này của Tiêu Lãnh đều nở nụ cười.

Trong lúc nhất thời hần muốn băm vằm Tiêu Lãnh cho hết giận.

[1] Phiên 翻: lật; thay; đổi; trở mình; khi ghép vào “Phiên bang chủ” sẽ ra nghĩa ....

Phiên Thủ Vi Vân 翻手为云: Thay đổi như chong chóng, lật mặt như cát.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ngay cả nói cũng nói không được

Long Ân vẫn luôn xem náo nhiệt mà không có tính toán ra tay. Tuy rằng hắn làm người rất nghĩa khí, thường xuyên trợ giúp người khác, nhưng điều kiện tiên quyết là người đó cần hắn trợ giúp. Tại điểm này, Long Ân lý trí hơn Bất Khí.

Long Ân hiểu được, những người đang ngồi ở đây ngoại trừ Hữu Khuyết không có võ công, Vũ Khuynh Thành hắn không quen thuộc, Tịch Thành hắn không biết, những người khác đều là những người Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ không thể chọc đến.

Mọi người cười lớn, Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ mặt đỏ đến cực điểm. Hiển nhiên đó là ghen!

Hắn rất muốn phát tiết, nhưng lại không có biện pháp phát tiết.

Từ lúc lên lầu hắn đều chưa từng nhìn thẳng vào đám người trên lầu, hắn cho rằng mình là bang chủ thứ bảy đại bang Từ Kim Các, hắn có người sẽ nể mặt hắn. Cho nên hắn cuồng vọng, hắn ngạo khí, hắn tự cho là đúng. Nhưng vừa mới nhìn lướt qua, hắn liền hối hận.

Những người đang ngồi ở đây, phần lớn đều là những người hắn không thể chọc cũng không thể trêu vào, ít nhất hiện tại là không thể.

Long Ân là môn chủ Sinh Từ Môn, Sinh Từ Môn môn quy lớn hơn hắn, người nhiều hơn hắn, võ công cao hơn hắn, nhân khí mạnh hơn hắn, hắn muốn lấy trượng nào để chọi tảng đá này đây?

Hắn Nha thì không cần nói, chưa kể bản thân là một cao thủ còn là bạn thân của Phong Khinh Lưu Vân, cái này đại biểu cho cái gì? Ngoài thực lực bản thân hắn còn có giang hồ thứ nhất đại bang làm hậu thuẫn, hắn dù không cần mạng cũng không tất yếu lựa chọn chết thảm kiểu này.

Tô Túy võ công thì thật bình thường, đối phó không khó, nhưng Tô Túy và hắn có quan hệ làm ăn, hơn nữa Tô Túy lại là người của Phi Cáp Lâu. Người của Phi Cáp Lâu tuy sức chiến đấu kém, nhưng tình báo lại rất chính xác, đều có quan hệ qua lại với các đại bang phái. Cho nên trong mười đại bang phái, Phi Cáp Lâu cũng như Thất Xảo Minh là không thể đắc tội.

Mà Mạn Các xếp phía trên Từ Kim Các, không phải là không thể liều mạng, nhưng cũng không dám đảm bảo tránh khỏi cục diện lưỡng bại câu thương. Vì việc nhỏ như uống một ly trà, có cần phải đem tương lai Từ Kim Các ra làm trò đùa không? Nhất thời hắn thật muốn bóp chết tên gây chuyện sinh sự Vô Định Thiên Hạ.

Tuy là nói như vậy, hắn lại phát hiện, có lẽ có một bản là hắn Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ có thể chọc đến.

Không sai. Là có lẽ.

Hắn ổn định lại tinh thần, dứt bỏ hết mấy suy nghĩ lộn xộn trong đầu, hướng tới bàn của Tịch Thành.

Hắn biết Hữu Khuyết, biết hắn là một Nhưỡng tử sư không có võ công. Mà Tịch Thành và Vũ Khuynh Thành đều là nữ nhân, hắn không tin đến một nữ nhân hắn cũng đánh không lại.

Hắn đi đến trước mặt Hữu Khuyết, càn kiêu ngạo hỏi: “Là các nguoi giết người của ta?”

Hữu Khuyết lắc đầu.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cười lớn nói: “Nguoi cho ta là đồ ngốc sao? Ngồi ở đây đều là những nhân vật tai to mặt lớn, không có việc gì làm sao lại tùy tiện giết người?”

Vũ Khuynh Thành nổi giận vỗ bàn, đứng lên nói: “Ý tứ của Phiên bang chủ là chúng ta đều là người không có đầu không có mặt mũi sao?”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ sừng sốt một chút, sau đó nói: “Ta vốn không nghĩ như vậy, nhưng hiện tại ta thấy đúng là thế thật!”

“Nguoi có gan lặp lại lần nữa!” Vũ Khuynh Thành giận dữ.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ tỏ vẻ khinh thường: “Ta nói thì thế nào? Nguoi cần ta sao?”

Nói xong hắn liền thấy Vũ Khuynh Thành đột nhiên nằm xuống bàn giả vờ nôn mửa.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ mặt biến sắc, rống to: “Giang hồ là thế giới của nam nhân, nữ nhân nên về nhà sinh con đi thôi!”

Câu nói này của hắn xem như đắc tội tất cả nữ nhân có mặt tại đây.

Vũ Khuynh Thành không thể nhịn được nữa, rút ra chủy thủ đâm tới Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, nhưng Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cũng không phải ngồi không, hắn dễ dàng chặn được công kích của Vũ Khuynh Thành.

Tịch Thành không phản ứng mà ngồi uống trà của mình, thường thường còn dùng nắp chén trà đảo qua đảo lại trên miệng chén. Hành động này của Tịch Thành lại dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Mọi người đều đang đoán thân phận của Tịch Thành.

Ngoài Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cùng Tô Túy, tất cả mọi người đều suy nghĩ, trong tình huống như thế này còn có thể bất động thanh sắc uống trà, cô gái này hoặc là thuần túy người mới không sợ chết, hoặc là một tuyệt đỉnh cao thủ, căn bản không đem Tử Kim các đồ vào mắt.

Hàn Nha đã được thấy khinh công của Tịch Thành, cho nên hắn không tin Tịch Thành là người mới. Mà Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ lại cho rằng Tịch Thành sợ hắn nên cố giả bộ để che giấu sự hoang mang. Vì thế hắn đẩy ra chùy thủ của Vũ Khuynh Thành, đi đến trước mặt Tịch Thành nói: “Giống vị cô nương này mới đúng, im lặng, không đánh không nháo. Đây mới là bốn phận nữ nhân nên có. Giang hồ là nơi coi trọng thực lực, nữ nhân nên ngoan ngoãn dựa vào nam nhân thì tốt rồi.” Nói xong còn kề sát vào mặt Tịch Thành: “Tiểu cô nương, có nguyện ý đi theo ta không? Bao người một bước lên trời.”

Tịch Thành lộ ra một nụ cười quỷ dị. Này lại không tránh khỏi ánh mắt Tô Túy. Tô Túy nheo mắt, cũng cười càng quỷ dị hơn, sau đó dùng ánh mắt đồng tình nhìn Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ như nhìn người chết.

Tịch Thành cười cười, trong mắt đầy thiên chân hồn nhiên nói: “Không thành vấn đề, Phiên bang chủ nói thật sao?”

Tất cả mọi người sững sốt một chút, bao gồm cả Tô Túy cùng Hữu Khuyết. Hàn Nha thì có chút khinh thường, nhưng cũng lướt qua trong giây lát.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cao hứng, trong lòng nghĩ hôm nay cuối cùng cũng có chuyện khiến hắn hài lòng, vì thế vội vàng đáp: “Đương nhiên là thật, có điều kiện gì người cứ nói.”

Tịch Thành mỉm cười, từ trong ba lô lấy ra một ly chất lỏng đặt ở trên bàn, ý bảo Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ uống. Hữu Khuyết sắc mặt nhất thời biến hóa rất đa dạng.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ nhìn nhìn, chất lỏng màu xanh đậm, cảm thấy có chút giống nước trái cây nhưng lại sền sệt. Nhìn nụ cười của Tịch Thành, hắn do dự. Hắn cũng không biết đây là cái gì, làm sao dám tùy tiện uống chứ.

Vì thế hắn thăm dò hỏi: “Vị cô nương này, cho dù muốn khảo nghiệm ta có thật tình hay không cũng không cần bảo ta uống độc được đi?”

Tịch Thành mặt vô tội nói: “Phiên bang chủ, cho dù ngài có nói đùa với tôi cũng không thể đổ oan cho tôi vậy chứ? Tôi cho ngài uống độc được khi nào đâu?”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ khó được đồ mặt nói: “Cái kia...” Vừa nói vừa đưa tay chỉ chất lỏng không rõ trên bàn.

Tịch Thành liếc nhìn hắn tỏ ra thương tâm: “Đây là nước trái cây do tôi nghiên cứu điều chế ra, vốn muốn cho ngài nếm thử, nào biết ngài không cảm kích thì thôi còn oan uổng tôi hạ độc. Không uống thì thôi, tội gì oan uổng tôi!” Dứt lời quyết miệng muốn thu hồi đồ uống.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ cảm thấy Tịch Thành không giống đang đùa, vì thế cầm lấy tay Tịch Thành: “Đừng đừng, muội muội tốt, là ca ca quá mức cẩn thận mà thôi. Muội cũng biết, tốt xấu gì ca ca cũng là người đứng đầu một bang, mọi việc đều phải đề phòng chút.”

Tịch Thành cúi đầu, ủy khuất nói: “Hừ! Vậy sao ngài không tìm người kiểm tra thử? Không uống thì thôi, lấy cớ nhiều như vậy làm gì chứ!”

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ nhìn Tịch Thành sắp khóc đến nơi, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Thùy Cẩm Bì Ngã Thảm[1] học Biện độc thuật đứng đằng sau hắn, Thùy Cẩm Bì Ngã Thảm hiểu ý liền cẩn thận xem xét.

Qua không bao lâu, Thùy Cẩm Bì Ngã Thảm lắc đầu, ý bảo chất lỏng không có độc. Vì thế Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ nháy mắt thay đổi một khuôn mặt tươi cười nói với Tịch Thành: “Hảo muội muội, là ca ca sai lầm rồi. Ca ca bồi tội, ca ca trước uống cạn.” Nói xong cầm lấy ly chất lỏng lên uống một hơi.

Lúc này Tô Túy đã cười đến không thở nổi, mà Hữu Khuyết thì mặt hết đỏ rồi xanh, hết xanh lại hồng. Vũ Khuynh Thành thì mang vẻ mặt hoàn toàn không hiểu, Tiêu Lãnh thì đắm chiêu. Đồng thời ở phía Mạn Các, Inui cùng Ryoma trên mặt lại lộ ra mỉm cười không dễ phát hiện. Mà Hàn Nha và Long Ân nhìn biểu cảm của mọi người mới đại khái hiểu được Tịch Thành đang làm chuyện quỷ quái gì, không khỏi cảm thấy bí ai cho Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ.

“A! Người...” Một tiếng kêu to, Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ ôm cổ ngã xuống nền, chất lỏng trên tay chảy ra trên đất, màu sắc càng trở nên quỷ dị.

Nhìn đến bang chủ nhà mình ngã xuống, người của Tử Kim Các tất cả đều hoảng thần. Mà Tô Túy đã không để ý hình tượng phá lên cười. Ngoại trừ Hữu Khuyết, những người khác hai mặt nhìn nhau, ai cũng mờ mịt không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bọn người Tử Kim Các nhất thời không hiểu chuyện gì cả. Lúc này Vô Định Thiên Hạ chỉ vào Tịch Thành nói: “Người...”

Tịch Thành liếc ngang Vô Định Thiên Hạ, khinh thường nói: “Người người người người người người, người cái gì người!” Sau đó quay đầu nói với Hữu Khuyết: “Xem đứa nhỏ này gấp đến độ nào rồi, ngay cả nói cũng nói không được.”

Vô Định Thiên Hạ loạng choạng không đứng vững, té lộn nhào.

[1] Thùy Cẩm Bì Ngã Thảm: Ai dám so với ta thảm

Mấy tên nhân vật trong *Tử Kim Các* đều thật là đặc sắc mà ^^

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nước ép rau đặc chế thượng đẳng nhãn hiệu Tịch Thành Điện Hạ

Lòng hiếu kỳ của Vũ Khuynh Thành bị gọi lên, cô là người không rõ ràng nhất chuyện gì vừa mới xảy ra. Vì thế cô cười gian hỏi: “Tịch Thành à, vừa rồi cô cho hần uống độc được gì thế? Ngay cả Biện độc thuật cũng không nhận ra được, hơn nữa kỹ thuật diễn xuất của cô thật đúng là không tồi, vừa rồi tôi còn thật sự nghĩ là cô muốn đi theo thằng nhỏ xúi quẩy kia đó chứ.”

Tịch Thành tà liếc Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, cười cười đáp: “Ta không có lừa hần mà, cái đó quả thật không phải là độc được, chỉ là một hỗn hợp đồ uống mà thôi.”

Ngươi lừa quỷ! Vũ Khuynh Thành mang vẻ mặt không thể tin, trong lòng nghĩ nếu không phải độc được làm sao mà chỉ uống một ngụm thôi cũng đã khiến người ta té lăn ra đất, bộ dạng cực kì thống khổ chứ?

Đừng nói Vũ Khuynh Thành, ngoài trừ người của Mạn Các và Hữu Khuyết, những người ngồi ở đây không ai tin điều đó cả. Không phải độc được mà Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ sao lại giống như bị hạ độc như vậy?

Hữu Khuyết đặt mông ngồi xuống ghế, dạ dày dịch vị sôi trào, trong lúc nhất thời đầu vầng mắt hoa. Mà các vị Mạn Các đều giả hoạt cười, trong lòng đều đã hiểu.

Kỳ thật Tịch Thành không nói dối, cái chất lỏng đó quả thật không phải độc được, mà là lúc ở trong son cốc, Tịch Thành dùng các loại thực vật có sẵn trong cốc ép thành hỗn hợp đồ uống. Chỉ là hương vị của nó làm cho người ta không dám khen tặng mà thôi.

Lúc thành phẩm tạo ra, Hữu Khuyết và Bất Khí vẫn còn tại trong cốc, cho nên hai người xui xẻo trở thành chuột bạch. Khi hai người uống xong hỗn hợp “đồ uống” này, không ngoài kỳ vọng, hai người ngay lập tức ngã xuống, rõ ràng ràng triệt triệt để để ngã xuống. Chuyện này cũng khiến Hứa Uyên trốn tránh Tịch Thành một đoạn thời gian dài. Mà Hữu Khuyết cùng Bất Khí cũng chính bởi vì chất lỏng không người không quỷ này mà mượn cơ hội chưa thành để sớm thoát khỏi Di Tinh Cốc.

Nhưng đây dù sao cũng là thứ Tịch Thành tâm tâm khổ khổ mới chế tạo ra, cho nên cô không bỏ nó đi mà tùy thân mang theo phòng khi dùng đến. Không ngờ tới nó lại được dùng vào lúc này.

Mọi người nghe xong đồng loạt lùi về phía sau một bước, ánh mắt nhìn Hữu Khuyết cũng thêm vài phần đồng tình.

Inui[1] tiến lên nắm tay Tịch Thành, kích động vạn phần như Bá Nha gặp được Tử Kỳ[2] nói: “Tri kỷ! Tôi cũng đang nghĩ có nên chế ra nước ép rau giống như Inui trong [Vương tử Tennis] hay không đây, thật không nghĩ tới, trong trò chơi này còn có người nghiên cứu ra loại nước ép rau khoáng cỏ thuốc kim này sớm hơn cả tôi, cô quả thật là tri kỷ của tôi đây. Chúng ta thêm nhau bạn tốt đi, về sau cùng nhau nỗ lực!” Tịch Thành gật đầu, trong lòng thì bó tay đến cực điểm luôn rồi, tuy vậy cô không có nói ra mà thoáng khoát thêm Inui bạn tốt.

Inui hỏi: “Cái này của cô... Ừ, chất lỏng này có tên sao?”

Tịch Thành gật gù: “Có.”

“Gọi là gì?” Inui cực kỳ tò mò.

“Nước ép rau đặc chế thượng đẳng nhãn hiệu Tịch Thành Điện Hạ.” Tịch Thành tự hào.

Mọi người loạn xạ muốn ngã.

Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ gian nan đứng dậy, đối với chuyện vừa rồi còn có chút sợ hãi. Nhưng mà, hiện tại lừa gạt của hần đã thay thế hết thảy. Hần rút ra song đao, lao vào chém tới Tịch Thành, chiêu thức không có chút kỹ thuật nào, thậm chí bước chân còn có chút hư phù, đủ để nghiệm chứng nước ép rau đó đáng sợ cỡ nào. Cũng bởi vì thế, Tịch Thành thực nhẹ nhàng tránh được Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ công kích.

Tiêu Lãnh cũng không muốn Hữu Khuyết gặp chuyện không may, dù sao bọn họ còn có quan hệ làm ăn. Rượu của Hữu Khuyết có thể giúp hần kiếm không ít tiền. Cho nên hần ngăn lại Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ: “Phiến bang chủ, người gây chuyện đủ rồi chứ! Bởi vì trò hề của người đã chậm trễ ta làm ăn buôn bán. Hiện tại ta không so đo, vậy nên, Phiến bang chủ, mời người hãy trở về đi.”

Tịch Thành chậm rãi ngồi xuống, nhàn nhã uống trà.

Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, một người tên là Phong Hành đứng phía sau hần chỉ vào Tiêu Lãnh nói: “Người cầm miệng cho ta, người một tên tạp chủng có tư cách gì nói như vậy với bang chủ chúng ta?”

Tịch Thành nhú mày, hai chữ “tạp chủng” làm cô cực kỳ không thích. Mà lúc này Thương Thiên Dĩ Từ đã xuất kiếm, mặt không biểu cảm, ngữ khí lạnh như băng nói: “Có gan thì người lập lại những lời vừa rồi một lần nữa!”.

Phong Hành có chút run rẩy, nhưng vẫn lớn gan nói: “Ta có nói sai sao? Hần không cha không mẹ, tạp chủng nuôi lớn từ cô nhi viện. Đến ba mẹ hần còn không cần hần, hần không phải tạp chủng thì là cái gì...”

Phong Hành còn chưa nói xong đã phát hiện mình bị vây quanh bởi bạch quang. Ở khoảnh khắc cuối cùng ấy, hần thậm chí còn không biết được hần chết như thế nào.

Kiếm của Thương Thiên Dĩ Từ vẫn còn giữ ở không trung, tất cả mọi người đều không thấy được vừa rồi phát sinh chuyện gì.

Tịch Thành vẫn ngồi uống trà, biểu cảm tự nhiên, giống như chuyện vừa mới xảy ra không liên quan gì đến cô.

Không sai, Phong Hành là do Tịch Thành giết...

Tất cả mọi người đều không thấy được Tịch Thành ra tay như thế nào. Chỉ có Hàn Nha mỉm cười nhìn Tịch Thành.

Kỳ thật Hàn Nha cũng không nhìn thấy Tịch Thành ra tay, có lẽ bởi vì dùng ám khí nên hần mơ hồ có thể cảm thấy được.

Cảm giác của Hàn Nha là không sai. Bọn họ không nhìn thấy Tịch Thành ra tay, thứ nhất là vì tốc độ của Tịch Thành quá nhanh, thứ hai là vì Huyền của Tịch Thành là trong suốt. Thậm chí Tịch Thành còn chưa dùng đến nội lực, chỉ dựa vào đánh lên cũng đã khiến người ta khó lòng phòng bị.

Hiện tại Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ thật sự muốn khóc. Ai sẽ nghĩ đến chỉ vì chuyện nhỏ như giành chỗ ngồi uống ly trà có thể biến danh dự của hần thành rác? Nhưng nếu hiện tại rút lui, hần sẽ càng thêm mất mặt, vì thế hần kiên trì hướng Tịch Thành xuất chiêu.

Lại một mảnh bạch quang, bọn người Từ Kim Các bao gồm cả Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ bị đuổi về Điểm Phục sinh.

Lúc này Tịch Thành đứng lên, mọi người ai cũng nhìn về phía cô, muốn từ miệng cô biết được điều gì đó.

Tiêu Lãnh mặt nghiêm túc, lòng đâm chiêu đi đến trước mặt Tịch Thành, đứng nhìn cô nửa ngày vẫn không nói gì. Tịch Thành đùa nghịch lộn tóc trên vai, sau đó nở nụ cười vô vô bá ai Tiêu Lãnh: “Tiêu Lãnh, hơn mười năm không gặp mà đã không nhận ra tôi sao?”

Tiêu Lãnh sững ra tại chỗ. Hần mấy mớic ngẩng đầu, mớic cứ mấp máy mà không ra tiếng, sau một lúc lâu, hần mới hít sâu hỏi: “Cô... Cô là... Tiêu Thành?” Nói xong nắm lấy góc áo Tịch Thành, khản trương hỏi lại một lần: “Cô là Tiêu Thành? Cô là Tiêu Thành có phải hay không?”

Tịch Thành mỉm cười gật gật đầu, cảm giác thật giống một giấc mơ.

Tiêu Lãnh cao hứng muốn nhảy dựng lên, bạn tốt mười năm không thấy hiện tại đang đứng ở trước mặt hần, hần cảm thấy có chút không chân thực: “Cô thật là Tiêu Thành? Trách không được lúc mới vừa nhìn thấy cô tôi liền có cảm giác đã từng gặp qua ở đâu đó, chỉ là tôi không dám nhận.”

Tịch Thành cũng gật đầu: “Vừa nhìn thấy ông ta đã cảm thấy ông chính là Tiêu Lãnh. Nhưng mà tích cách của ông bây giờ không giống trước kia, cho nên ta không dám nhận bừa. Trước kia ông khốc muốn chết, luôn mang bộ mặt than giống như ai cũng thiếu nợ ông tiền vậy, một câu nói cũng không nguyên ý nhiều lời. Hiện tại ông thật xán lạn, cười lên cảm giác thật ấm áp. Xem ra vài năm nay ông sống rất tốt.”

Tiêu Lãnh từ chối cho ý kiến.

Người chung quanh cũng không nói gì thêm, trơ mắt nhìn hai người bọn họ làm “đại hội nhận thân” rồi mắt to trừng mắt nhỏ.

Tiêu Lãnh thật ra là người bạn đầu tiên của Tiêu Thành ở cô nhi viện.

Trước kia Tiêu Lãnh rất phong bế, không thích nói chuyện, cho đến khi Tiêu Dương chủ động đến tìm hần chơi, hần mới kéo mình ra khỏi sự cô độc. Sau này bọn họ đều được nhận nuôi, từ đó mất liên lạc.

Tiêu Lãnh vừa lên lầu Tịch Thành đã cảm thấy rất quen thuộc, nhưng tính cách Tiêu Lãnh thật sự không giống với Tiêu Lãnh trước kia, cho nên Tịch Thành không dám nhận. Nếu không phải bởi những lời nói vừa nãy của Phong Hành, Tịch Thành tuyệt đối không thể tưởng tượng được người đứng ở trước mắt cô quả thật là Tiêu Lãnh.

Một đoạn nhạc đệm đi qua, mọi người cưỡng không khách sáo nữa mà cùng nhau ngồi xuống trò chuyện.

Tiêu Lãnh hỏi Tịch Thành: “Mấy năm nay bà sống tốt sao?”

Tịch Thành bắt đầu kể, mấy năm nay cô trải qua “thật sự rất tốt”, “tốt” đến mức khiến người ta không muốn nhớ lại. Nhưng mà cô cũng không muốn làm cho Tiêu Lãnh lo lắng, cho nên mới nói: “Cũng như vậy thôi. Còn ông?”

Tiêu Lãnh cười cười: “Ta sống tốt lắm, cha mẹ nuôi cùng Thương Thiên đều đối xử với ta rất tốt.”

Tịch Thành lần đầu tiên vui vẻ nở nụ cười.

Thời gian còn lại mọi người tán gẫu thật vui vẻ. Gần đến giờ chia tay, mọi người thêm nhau bạn tốt rồi mới tự tán đi.

Hữu Khuyết, Vũ Khuynh Thành logout, Hàn Nha hình như phải đi làm nhiệm vụ, Long Ân cùng đám người Mạn Các đều trở về bang phái xử lý công chuyện. Tiêu Lãnh cùng Tịch Thành ước định sau này thường xuyên đến chỗ này làm khách rồi sau đó lại tiếp tục đi tiếp khách.

Tịch Thành chuẩn bị rời đi thì thấy Tô Túy cười gian đến gần bên tai cô nói: “Tịch Thành Điện Hạ không hổ là Tịch Thành Điện Hạ, xem ra lần này người phát điên chính là các chủ Tử Kim Các Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ rồi.”

Tịch Thành cũng cười cười nói: “Vậy Tô huynh có muốn tiếp nhận hán hay không đây?”

Tô Túy ngáp một cái: “Đó là đương nhiên, tôi là bác sĩ mà. Cho dù hán là cặn bã tôi cũng phải đối xử bình đẳng không phải sao? Về sau có mối nào đừng quên tôi đó nha.” Dứt lời còn bày ra một nụ cười tự nhận là ‘chết người không đền mạng’.

Tịch Thành gật đầu nói: “Không thành vấn đề.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười gian, sau đó đều tự tan.

Mà Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ có như thế nào cũng không thể nghĩ tới, chỉ trong khoảng thời gian ngắn rút chén trà cũng không đủ đã bị người ta quyết định vận mệnh tương lai.

Thật sự là bi thương biết bao...

-

[1] Nguyên văn tác giả là “Kiền”, nhưng mình xin phép được đổi tên thành Inui cho hợp với văn cảnh người chơi này hâm mộ Inui Sadaharu trong [Vương tử Tennis] nên lập ID này gia nhập Mạn Các – một đám người đam mê hoạt hình.

[2] Bá Nha, Tử Kỳ: Bá Nha và Tử Kỳ là đôi bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc. Bá Nha làm quan, Tử Kỳ là tiểu phu. Một lần có duyên gặp nhau, Bá Nha thấy tiểu phu đã thấy rõ lòng mình qua tiếng đàn, lấy làm kính phục, liền gác đàn, sai bày tiệc rượu, đối ẩm luận đàm. Bá Nha xin kết nghĩa anh em với Tử Kỳ, để không phụ cái nghĩa tri âm mà suốt đời Bá Nha chưa từng gặp. Hai người trước khi chia tay nhau đã hẹn Trung thu năm sau gặp lại ở núi Mã Yên – nơi hai người gặp nhau kết thành huynh đệ. Nhưng đến ngày hẹn thì Tử Kỳ đã qua đời, mộ được lập tại nơi cửa núi Mã Yên để thực hiện lời ước hẹn với quan Bá Nha. Lạy xong, Bá Nha phục bên mộ, khóc nức nở. Sau đó, Bá Nha gọi người mang Dao cầm tới, đặt lên phiến đá trước mộ, ngồi xếp bằng trên mặt đất một cách nghiêm trang, so dây tấu lên một khúc nhạc thiên thu, tiễn người tri âm tài hoa yếu mạng. Bỗng thấy gió rừng thổi mạnh, mây đen kéo lại, u ám bầu trời, hồi lâu mới tan. Có lẽ đó là anh hồn của Tử Kỳ hiển linh chứng giám. Tấu khúc nhạc xong, Bá Nha phủ lời ai oán, thay lời ai điệu, vĩnh biệt bạn tri âm, rồi đến vái cây Dao cầm một vái, tay nâng đàn lên cao, đập mạnh vào phiến đá trước mộ Tử Kỳ, đàn vỡ tan nát, ngọc phím vàng rơi là tả. Bá Nha liền ngâm 4 câu thơ:

Dao cầm đập nát đau lòng phượng,

Đàn vắng Tử Kỳ, đàn với ai?

Gió Xuân khấp mặt bao bè bạn,

Muốn kiếm tri âm, ôi khó thay!

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị sủng vật khinh bỉ

Hiện tại Tịch Thành mới phát hiện, kỳ thật cuộc sống của cô trên giang hồ này quá mức đơn điệu, cả ngày ngoại trừ việc đánh quái chính là lượn lờ ở trà lâu tửu lâu của Tiêu Lãnh. Có đôi khi chính cô cũng không hiểu được, đến cùng là cô muốn chơi cái gì ở trong này.

Trải qua một đoạn thời gian, Tịch Thành và Tô Túy trở nên rất quen thuộc. Tên Tô Túy này cũng không biết thế nào mà cả ngày cứ như quỷ hồn, cô đến chỗ nào cũng có thể nhìn thấy hán. Dần dần, Tịch Thành xưng hô với Tô Túy đã chuyển từ “Tô huynh” sang trực tiếp gọi tên “Tô Túy”. Cô cũng biết Tô Túy thật sự là một tên rất dong dài, mà cũng nhờ vào điểm này Tịch Thành mới biết một tin tình báo, một tin mà ngoại trừ người của Phi Cáp Lâu ra thì không ai biết cả.

Bang chủ Phi Cáp Lâu tên là Vạn Sự Tri, cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong top xếp hạng cấp bậc, nhưng mà năng lực chiến đấu thì rất bình

thường. Hắn một tay thành lập Phi Cấp Lâu, hơn nữa lại mở rộng phát triển nó thành một trong mười đại bang phái, kỳ thật là có nguyên nhân...

Theo lời Tô Túy, Vạn Sự Tri rất sùng bái Tịch Thành, lúc trước khi nhìn đến video clip về sự kiện bị giết ở Tân Thủ Thôn, hắn đã bị hấp dẫn sâu sắc bởi tính cách biến thái này của Tịch Thành. Tuy rằng tất cả mọi người đều không rõ, loại tính cách biến thái đến cực đoan như Tịch Thành thì có gì để sùng bái.

Hắn xem trong video clip, cô gái đó hết lần này đến lần khác bị giết, hết lần này đến lần khác lại đứng lên. Hắn cho rằng cô gái ấy sẽ nhận thua, sẽ chạy trốn, sẽ khóc lóc tê thanh liệt phế, nhưng hắn không nghĩ tới một người lại có thể quật cường đến vậy. Hắn nhìn quanh thân cô gái tàn tật tỏa ra ánh sáng màu đen, cứ luôn mỉm cười với người đang không ngừng giết mình, sau đó cứng rắn dọa đối phương bỏ chạy. Sau khi bị giết vô số lần, cô gái ấy thể nhưng điều chỉnh độ đau đớn lên đến mức cao nhất, hắn không khỏi tưởng tượng, nếu đổi lại là hắn thì sẽ như thế nào? Hắn liệu có thể làm được như thế hay không?

Vì thế, sau sự kiện đó hắn thành lập Phi Cấp Lâu, chuyên sống bằng thăm dò thu thập tình báo, mà kỳ thật mục đích ban đầu khi thành lập chính là hỏi thăm tung tích Tịch Thành và giúp Tịch Thành truy tung Ô Nha Bất Hắc, tiện cho việc Tịch Thành trả thù hắn ta.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, sau hôm đó, Tịch Thành tiêu thất hắn 24 năm.

Hắn cho rằng bởi vì sự kiện kia mà cô đã từ bỏ trò chơi này, sẽ không đăng nhập vào nữa khiến hắn tiếc nuối không thôi. Khi nghe đến Tô Túy nói hắn gặp được Tịch Thành, Vạn Sự Tri lập tức tuyên bố một mệnh lệnh vĩnh cửu đối với Phi Cấp Lâu – Về sau Tịch Thành Điện Hạ muốn tình báo, Phi Cấp Lâu không lấy một xu.

Đây là đãi ngộ chưa ai từng có trong trò chơi này, nhưng Tịch Thành lại có được. Cũng không biết vì sao, lúc này Tịch Thành lại có cảm giác khóc không ra nước mắt. Chuyện này hết thảy đều rất kích thích, cô không biết phải diễn tả như thế nào. Đến cùng là vì sao chứ? Vì sao cô lại có cảm giác từng trận từng trận gió lạnh thổi sau lưng? Không phải là cô đã gặp phải người theo chủ nghĩa cực đoan đáng sợ gì đó chứ?

Đồng dạng trời trong vạn dặm, đồng dạng vạn dặm trời trong...

Đồng thời, đồng dạng, Tịch Thành lại một lần nữa gặp Tô Túy...

Lúc này Tịch Thành tin tưởng, Tô Túy, nhất định là họ nhà Quý!

Đúng lúc Tịch Thành đáp ứng giúp Hữu Khuyết làm nhiệm vụ, vì thế, lại đúng lúc Tô Túy cũng đi theo.

Cô cùng Hữu Khuyết hẹn nhau tại cửa thành Dương Châu, khi hai người bọn cô đến đó, cô phát hiện bên cạnh Hữu Khuyết còn có một người.

Tịch Thành cũng không khách sáo, đi qua vỗ vỗ bả vai người nọ với vẻ mặt ‘vui sướng khi người gặp họa’ nói: “Hi, Bất Khí, sự phụ anh chịu tha anh xuống núi rồi sao?”

Bất Khí mặt như đưa đám: “Cô còn nói, đều là do con hồ ly đáng ghét nhà cô làm hại, khiến tôi phải chịu đựng bao nhiêu khổ khổ vất vả!!!! Chờ tôi có thời gian nhất định phải trở về giáo huấn nó một chút, thuận tiện tóm nó làm sủng vật luôn!”

Tịch Thành vỗ mồm cười.

Hữu Khuyết vẫn không thấy phiền luôn đùa nghịch chén rượu bằng bạch ngọc trên tay, thoải mái nói: “Bất Khí à, tôi khuyên anh vẫn nên từ bỏ ý định này đi, lần này anh thật sự không có cơ hội đâu.”

Bất Khí nghi hoặc nhìn Hữu Khuyết, chỉ thấy Hữu Khuyết mỉm cười dùng mắt ra dấu ám chỉ Tịch Thành.

Bất Khí mặt tròn to chớp lấy ống tay áo Tịch Thành: “Cô giết nó rồi sao?” Ánh mắt kia, muốn bao nhiêu đáng thương như bị chồng bỏ thì có bấy nhiêu đáng thương.

Tịch Thành không nói gì, biểu cảm tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn hắn.

Bất Khí cúi đầu tỏ ra tiếc nuối: “Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, một con hồ ly đáng yêu như vậy liền táng thân trên tay cô như vậy! Trời ạ! Cô thật sự là đại ma đầu!”

Tịch Thành cười sắp chết đến nơi, kỹ thuật diễn này của Bất Khí thật sự có thể so với diễn viên đoạt giải Oscar đấy chứ! Cũng không xem thử hồi đó, có vẻ hắn chém Tuyết Hồ còn sôi nổi hơn bất cứ ai đâu!

Vì thế, Tịch Thành thả Tuyết Hồ ra khỏi không gian sủng vật. Vừa ra ngoài Tuyết Hồ đã vô cùng thân thiết dùng đầu cọ cọ Tịch Thành.

Trong chớp mắt Bất Khí cảm đều muốn rơi xuống đất, hắn nhìn Tịch Thành, rồi lại nhìn Tuyết Hồ: “Cô đã thu phục nó?”

Tịch Thành cười gật gật đầu.

Bất Khí lại hỏi: “Nó hiện tại bao nhiêu cấp? Cô thu phục nó lúc cô bao nhiêu cấp?”

Tịch Thành nghĩ tại sao hắn lại có chung tật xấu với Hữu Khuyết thế chứ? Đến vấn đề cũng hỏi y chang nhau?

Cô đáp: “Hiện tại nó nhất tinh 23 cấp, ta cũng vừa mới thu phục nó thôi.”

Bất Khí liên tục vỗ ngực, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Biết thái!!!! Ông trời thật bất công!!! Không có thiên lý!!!” Ngay lập tức hắn lại dùng bộ dạng đáng đánh đòn tiến đến bên tai Tịch Thành nói: “Không phải là cô dùng nước ép rau của mình để thu phục nó đó chứ?”

Vừa nghe đến ba chữ ‘nước ép rau’, sắc mặt Hữu Khuyết liền thay đổi.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách hắn, thực sự nước ép rau của Tịch Thành làm người ta quá mức kinh sợ, ‘nước ép rau vừa ra, son băng địa liệt, quỷ khóc thần gào’...

Chính là cái thường nói: Nước ép rau không ra, ai cùng tranh phong!

Bất Khí và Hữu Khuyết đều là người bị hại trực tiếp, cái tâm lý bóng ma đầy miến bàn có bao lớn, ngay cả Tô Túy cũng phải toát mồ hôi lạnh. Ngẫm lại thảm trạng của Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, lòng hắn tràn đầy sợ hãi nhưng cũng cảm khái vô hạn. Cũng may Tô Túy cũng chưa “được” tự mình nếm qua, cho nên hắn cũng không thể lý giải tâm trạng của Hữu Khuyết được.

Lúc này Tịch Thành và Bất Khí đang mắt to trừng mắt nhỏ, nhưng mà ngay sau đó, Tịch Thành nở nụ cười. Cô lấy ra từ ba lô một lọ quơ quơ trước mặt Bất Khí: “Bất Khí, anh có muốn một ly không?”

Bất Khí lập tức ngậm miệng.

Không sai, lấy 76 cấp đi thu phục một con Hồ Vương nhất tinh 23 cấp là không có khả năng, nhưng mà Tịch Thành lại làm được. Cho nên theo bản năng mọi người đều nhận định Tịch Thành quá lợi hại quá biến thái. Nhưng mà những người này đều có nhầm lẫn, thì phải là, trước khi Tịch Thành thu phục được Hồ Vương, cô cũng đã cùng Hồ Vương triển đấu suốt hơn mười năm, chết dưới móng vuốt của nó không biết bao nhiêu lần, phần quen thuộc đó mới chính là mấu chốt trọng yếu giúp cô thu phục Hồ Vương. Hơn nữa chiều cuối cùng đã bại Hồ Vương lúc đó của Tịch Thành đa phần là do may mắn. Cho nên nói theo cách khác, Tịch Thành tuy rằng cũng lợi hại nhưng kém ‘biến thái’ còn rất xa. Nếu hiện tại bảo cô đi giết một con BOSS ngang cấp, tuyệt đối là gãy sát trở về chứ không còn con đường thứ hai để chọn lựa.

Mà bởi vì Tuyết Hồ xuất hiện, đầu đường Dương Châu trở nên thật náo nhiệt. Tuy rằng không ít người mang sủng vật đi lại trong thành, nhưng phần lớn đều là chó mèo gì đó, hoặc cũng có thể là con hổ, sói hoang. Sủng vật xinh đẹp giống như Tuyết Hồ cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của đại đa số người.

Bọn Tịch Thành nhìn thấy tình hình này, biết đây chính là điểm báo nguy hiểm nên chuẩn bị sẵn sàng hướng ngoài thành mà đi.

Nhưng mà bọn họ đã quên, trên thế giới có một loại người kêu là “Tào Tháo”, đặc thù của bọn họ là: Nói đến liền đến.

Tịch Thành vừa mới xoay người đã nghe thấy một tiếng hét lớn: “Đứng lại!”

Bốn người cùng nhau quay lại, đương nhiên sẽ cùng nhau thấy được một đám người đáng khinh đến không thể đáng khinh hơn nữa.

Bất Khí tiến lên một bước hỏi: “Làm gì?” Ngờ khi rất không tốt.

Đối phương ngăn người, nghĩ rằng, bị ta đánh cướp còn dám kiêu ngạo như vậy! Vì thế hắn cũng kiêu ngạo như vậy rống lại Bất Khí: “Ăn cướp!”

Tịch Thành nghĩ đám người này thật đúng là dưng cảm, cướp bóc trên đường cái Dương Châu đến một chỗ ẩn nấp cũng không thêm tìm, thực quang minh chính đại!!!

Đang suy nghĩ, Tịch Thành nghe thấy đối phương hét lớn với mình: “Giao sủng vật của ngươi ra đây, lại hiệu kính Lăng Phiên Phiên đại gia ta 1000 lượng bạc, ta sẽ tạm tha chết cho ngươi!”

Tô Túy nở nụ cười...

Bất Khí nở nụ cười...

Hữu Khuyết nở nụ cười...

Tịch Thành, cũng cười...

Cẩn thận ngẫm lại, Tịch Thành phát hiện kể từ lúc bắt đầu vào trò chơi này, chính cô có vẻ luôn bị cướp bóc. Ban đầu là Ô Nha Bất Hắc cướp trang bị từ BOSS, sau này là cướp quần áo ở Thiên Lý thôn, hiện tại lại có người đến cướp sủng vật... Tịch Thành cảm khái, thói đời này... Thật sự là vật đổi sao dời lòng người dễ đổi...

Tịch Thành đánh giá tên cướp hình như tên là Lăng Phiên Phiên gì đó trước mắt mình, hắn sở hữu một khuôn mặt phổ thông đến không thể phổ thông thêm được nữa, mặc một bộ trang bị phổ thông đến không thể phổ thông hơn, cầm một thanh đại đao phổ thông đến không thể phổ thông hơn nữa, có lẽ bởi vì là cướp bóc nên trong lòng Tịch Thành hắn trở nên vô cùng vô cùng đáng khinh. Tính cả đám tiểu đệ hư hư thực thực trốn sau lưng hắn cũng khó tránh khỏi hình tượng xấu xa này. Trên thực tế mấy tên tiểu đệ phía sau hắn có mấy người bộ dạng coi như không sai, ở trong hiện thực cũng có thể xem như soái ca đó chứ.

Lăng Phiến Phiến thật sự rất thích sủng vật của Tịch Thành, hẳn tự mình cảm thấy hồ ly này thật phù hợp với khí chất của hắn. Cho nên hắn mới mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm mà lớn mật chọn – cướp quang minh chính đại.

Không sai, hẳn quả thật đã mạo hiểm sinh mệnh.

Lúc hắn nhìn thấy người đối diện chỉ nhìn hắn mà không phản ứng, hắn liền bắt đầu sốt ruột. Hắn sợ sau khi ra khỏi thành không đuổi kịp những người này nên mới nóng lòng lựa chọn động thủ trong thành, nhưng mà từ khi người xem chung quanh càng đến càng nhiều, hắn bắt đầu lo lắng có thể xuất hiện mấy tên ‘trên đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ’ linh tinh gì đó. Ngược lại, hắn không tính thực lực của đám người Tịch Thành vào nhóm nhân tố bất an, không biết là bọn họ quá xuẩn hay là quá mức tự tin nữa?

Lăng Phiến Phiến đã nhìn không được, hô to một tiếng “Lên!”, hai mươi mấy tên tiểu đệ cùng nhau vọt lên, Bất Khí và Tô Túy cùng tiến lên trước, thuận thực thuận thế giải quyết hơn một nửa.

Tịch Thành và Hữu Khuyết vẫn tại chỗ chưa động, bốn người cùng nhau nghĩ rằng: Thực trâu nha! Thực lực thế này mà cũng dám đi cướp bóc ngoài đường, việc này đã không thể sử dụng những từ ngữ khuôn sáo cũ như “bội phục” để hình dung nữa...

Hơn nữa, tên Lăng Phiến Phiến này thật sự có chút ngu ngốc, hắn chính là muốn cướp Tuyết Hồ lại xem nhẹ chuyện đoạt được Tuyết Hồ rồi liệu nó có đồng ý quy thuận hắn nữa hay không.

Nhưng trong nháy mắt, hình như có người nghĩ tới cái gì đó mà giờ kiếm đâm về Tuyết Hồ. Hành động này của hắn ngược lại làm Tịch Thành kinh động. Tịch Thành suy nghĩ ngàn vạn lần, cô nghĩ, đã gặp qua người ngu nhưng cũng chưa thấy ai ngu đến như vậy. Sủng vật không thể chủ động công kích người chơi, nhưng một khi người chơi khởi xướng công kích đến nó, việc sủng vật chụp chết người cũng chỉ là đứng đắn tự vệ mà thôi. Người cướp bóc thì cứ cướp bóc đi, tội gì đâm đầu vào chỗ chết như vậy?

Quả nhiên, một kiếm này vừa đến, Tuyết Hồ thoải mái tránh thoát, sau đó bày ra một bộ biểu cảm khinh miệt một chân đá hắn về Điểm Phục sinh, mà người nọ trước khi chết rõ ràng nhìn thấy trong mắt Tuyết Hồ tràn ngập khinh thường. Người này buồn bực đến học máu, thầm nghĩ: Ta đã suy yếu đến như thế nào mà lại bị một con sủng vật khinh bỉ chứ...

Nếu hắn biết kẻ khinh bỉ hắn là một con Hồ Vương nhất tinh 23 cấp, có phải hắn sẽ cảm thấy vui mừng không?...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đồ điên sợ cái gì?

Lúc này Lăng Phiến Phiến thật buồn bực. Quả thật, hắn quá nóng lòng cầu thành nên đã hoàn toàn không lo lắng đến vấn đề thực lực của đối thủ. Những người trước mặt hắn bây giờ ăn mặc nhân khuôn nhân dạng, gặp chuyện lại không có một ai tỏ ra sợ hãi, hẳn phải là một đám cao thủ mới đúng, làm sao mà hắn không có cân nhắc kỹ càng đã đâm đầu vào hòng sủng như thế này đâu?

Cân nhắc lại một phen, Lăng Phiến Phiến kinh hãi không thôi. Nhìn xem bên phía mình, hơn 20 người đã tiêu một nửa, một tên bị hồ ly chụp chết, thậm chí bên kia còn có hai người căn bản không hề động thủ, mà người động thủ cũng chẳng cần dùng đến bao nhiêu sức lực, đây không phải là thua hoàn toàn thì là gì? Trong lúc nhất thời Lăng Phiến Phiến không dám lại mạo muội hành động, hắn kêu mấy tên tiểu đệ trở về rồi cả đám cứ đứng tại chỗ bất động giăng co với bọn người Bất Khí.

Tịch Thành liếc hắn một cái rồi không để ý đến nữa, thu hồi Tuyết Hồ về Di Tinh Cốc.

Nói thật ra thì phải đến mấy hôm trước Tịch Thành mới biết được, thì ra Tuyết Hồ căn bản không cần ngồi ở trong không gian sủng vật. Bởi vì Tuyết Hồ là nguyên trụ dân ở Di Tinh Cốc, mà Tịch Thành lại là cốc chủ, cho nên Tuyết Hồ bình thường chỉ cần ở trong cốc như trước đây là được. Nếu Tịch Thành cần, cô hoàn toàn có thể triệu hồi nó từ trong cốc đến bên người mình, mà sau đó cũng có thể thu hồi về lại Di Tinh Cốc. Đây coi như là một trong những ưu việt khi mua lại sơn cốc đi.

Lúc này, một tiểu đệ của tên Lăng Phiến Phiến lại đứng không yên, hắn kêu gào yêu cầu lão đại thay bọn họ báo thù, hiển nhiên là một tên hoàn toàn không có nhãn lực. Nhưng là Lăng Phiến Phiến đã phát hiện, những người hắn đang đối mặt ai cũng không dễ chọc, cho nên hắn cũng không muốn có thêm thương vong vô ích. Giờ đây thủ hạ xúi giục, chính hắn lại không muốn tỏ ra yếu thế, tình thế này làm khó hắn đến phát điên.

Tên tiểu đệ kia của hắn cũng là một người nóng nảy, thấy lão đại nhà hắn chậm chạp không chịu đưa ra quyết định nên hô to: “Lão đại, sợ gì chứ! Phải biết rằng mềm sợ cứng, cứng rắn sợ không muốn sống, không muốn sống sợ đồ điên, chúng ta biến thành đồ điên thì bọn họ còn có thể làm gì chúng ta được chứ?”

Lăng Phiến Phiến bắt đầu suy tính những lời tên tiểu đệ vừa nói. Nhất thời thật đúng là vô pháp ra quyết định.

Tịch Thành nhìn hắn một chút rồi tiến lên phía trước. Cô mỉm cười nói với tên tiểu đệ: “Người nói không sai, mềm sợ cứng, cứng rắn sợ không muốn sống, không muốn sống sợ đồ điên. Nhưng là, người có biết đồ điên sợ cái gì không?”

Tiểu đệ không hiểu, hai tay vò đầu.

Tịch Thành vẫn mỉm cười như trước: “Đồ điên sợ bác sĩ tâm thần.” Sau đó tay chỉ về phía Tô Túy: “Tô Túy, đi lên giúp ta giáo dục hần một chút!”

Tô Túy tiếp lệnh, mặt thì mang biểu cảm ‘gian kế đạt được’ tiến lên kéo tên tiểu đệ sang một bên nói thầm cái gì đó, nói một lần lại gần nửa giờ!

Tô Túy thật dong dài, điểm này Tịch Thành có thể nhận ra được thông qua những hiểu biết gần đây nhất về hần, nhưng mà cô thật không ngờ đến, Tô Túy cường hần đến mức nói thôi cũng khiến đối phương phát khóc! Không phải thuyết giáo, cũng không phải giảng cái đạo lý gì lớn lao, nhưng hần lại khiến cho một tên già đầu rồi mà phải khóc rống bên đường, vừa khóc vừa nói: “Đại ca, van cầu ngài, buông tha cho tôi đi! Tôi biết tôi sai lầm rồi! Là tôi không nên, là tôi đáng chết, xin ngài hãy cho tôi chết thống khoái đi!”

Đám đông ồ lên...

Tô Túy này thật sự là rất mãnh! Quả thực có thể sánh với nước ép rau của Tịch Thành!

Vì thế Tịch Thành có nhận thức mới về Tô Túy – hần không phải họ nhà quý, mà hần chính là QUỲ!

Lăng Phiến Phiến hoàn toàn phát điên, đây là cái tình huống quái quỷ gì chứ? Mình làm sao lại đi đến bước này! Cho nên, hần bắt chấp tất cả rút đao chỉ vào Tịch Thành: “Lão tử không đếm xia đến! Ta đếm đến ba, nếu ngươi vẫn không giao nó ra đây thì cũng đừng trách ta không khách khí!”

Tịch Thành vẫn không hề động, trên mặt vẫn mang nụ cười vô hại, cô thật sự rất muốn biết, thực lực kém đến mức một người nhắm mắt cũng có thể gây sát hần, một tên ngu ngốc như vậy còn muốn làm gì bọn họ. Cho nên Tịch Thành không nói gì, chỉ đứng tại chỗ mỉm cười chờ nghe Lăng Phiến Phiến đếm ngược.

Lăng Phiến Phiến thấy Tịch Thành không có ý định hợp tác, vì thế hần háng giọng, nói: “Ta bắt đầu đếm đây.”

Mọi người chờ mong.

Lăng Phiến Phiến ho hai tiếng rồi thực sự bắt đầu đếm, chỉ là...

“100, 99, 98, 97, 96, 95, 94...”

Mọi người cười ngất.

Tịch Thành vỗ trán: Khôn kiếp, thật tài tình!

Lúc này trên đường cái thành Dương Châu, người nằm bò ra đất thành đàn thành đôi...

Tất cả đều bị “sét đánh” bởi cái tên Lăng Phiến Phiến...

Tịch Thành thật vất vả mới hồi phục lại tinh thần, cô cũng không tính toán tiếp tục truy cứu cho nên quay sang nói với Bất Khí và Tô Túy: “Được rồi, nhanh đi thôi, trước giúp Hữu Khuyết làm xong nhiệm vụ rồi lại nói.”

Ba người khác gật gật đầu, bốn người xoay người rời khỏi Dương Châu, biến mất ở góc đường.

Lăng Phiến Phiến nhìn thật lâu, sau khi xác định đám người Tịch Thành đã rời đi, hần mới nhẹ nhàng thở ra đặt mông ngồi bệch xuống đất.

Nhiệm vụ của Hữu Khuyết kỳ thật rất đơn giản, cũng chỉ là đến một nơi có quái cấp bậc cao một chút tìm một người tên là Lạp Lạp Nhi để lấy công thức ủ rượu ‘Độc điệu Hàn giang’ mà thôi. Bản thân nhiệm vụ khó khăn không lớn, nhưng đối với tên Nhường tử sư nửa điểm võ công cũng không có như Hữu Khuyết thì nhiệm vụ này còn khó hơn cả lên trời.

Trải qua sự kiện đánh cướp của Lăng Phiến Phiến, bốn người đều hiểu được đạo lý, bất luận là tài sản gì cũng không nên để lộ ra ngoài.

Cho dù đó là một con sủng vật căn bản người khác cướp không được...

Tô Túy không hổ là ‘dong dài đến tận cửa nhà người ta’, cho dù trước đó hần đã tra tấn qua tên tiểu đệ của Lăng Phiến Phiến thì hiện tại miệng hần cũng vẫn không chịu ngậm lại. Tịch Thành thật sự không rõ, khi vừa mới quen biết hần, hần làm sao có thể giả trang thâm trầm được như vậy chứ. Cô từng cho rằng Tô Túy là người trầm ổn, xem ra cô thật sự không có mắt nhìn người, đối với người nào đó phóng chừng là sai mười phần.

Bốn người cứ cãi nhau âm ỉ như vậy mà tiến quân vào sâu trong núi, trên đường đều là ít quái bảy tám mươi cấp nên cũng không tốn bao nhiêu khí lực.

Có vẻ khó khăn là Hữu Khuyết không biết võ công, mà võ công Tô Túy cũng thật bình thường nên nếu gặp phải quái cấp cao một chút, không chỉ Hữu Khuyết thôi, đến Tô Túy cũng cần được bảo hộ. Nhất thời Tịch Thành không biết tên Tô Túy này đi theo là để hỗ trợ hay để quấy rối nữa.

Bốn người thương lượng một chút, Bất Khí đi tuốt đằng trước, sau đó Hữu Khuyết và Tô Túy sóng vai đi ở giữa, Tịch Thành đi ở cuối cùng. Bởi vì phạm vi công kích của Huyền rất lớn, dù ở phía trước bọn Bất Khí có xảy ra vấn đề gì Tịch Thành cũng có thể trực tiếp giải quyết.

Bốn người bảo trì đội hình như vậy hữu kinh vô hiểm đến nơi cần đến.

Tô Túy vốn không biết thực lực của Tịch Thành, trong cảm nhận của hắn, Tịch Thành chính là một nữ nhân quật cường không sợ chết, tuy cô xếp thứ chín trên bảng cấp bậc nhưng cũng không đại biểu thực lực nhất định thật siêu quần. Tô Túy từng gặp qua Tịch Thành ra tay, chính là lần Từ Kim Các đại náo Vân Tiêu trà lâu, toàn bộ đám Từ Kim Các dường như đều bị Tịch Thành gây sát. Nhưng mà hắn cho rằng lần đó vốn là do người của Từ Kim Các võ công đều thật bình thường, mà bang chủ Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ lại bị ‘Nước ép rau đặc chế thượng đẳng nhãn hiệu Tịch Thành Điện Hạ’ của người nào đó ‘độc’ làm lẫn ra đất, thực lực đại suy giảm nên cô mới có cơ hội ra tay. Nhưng mà lúc này đây, đối mặt với rất nhiều quái cao hơn 10 cấp mà cô vẫn giết không thừa con nào. Hơn nữa lúc ở cửa thành Dương Châu biết được cô thu phục Hồ Vương nhất tinh 23 cấp, Tô Túy bắt đầu nghiêm túc suy xét đến thực lực thực sự của Tịch Thành.

Dọc theo đường đi, bốn người cũng không gặp phải nguy hiểm gì lớn, khi nhìn đến trên đỉnh núi có căn nhà tranh, Hữu Khuyết liền xông thẳng lên. Đối với hắn mà nói, nơi này cũng không mấy khác biệt với địa ngục, tuy rằng Bất Khí và Tịch Thành thoát nhìn nhẹ nhàng như vậy nhưng hắn thì hoàn toàn ngược lại, hắn tự nhận đây tuyệt đối là một đoạn đường nguy hiểm như lên trời.

Dần dần, hắn bắt đầu lo lắng có nên học ít võ công hay không. Dù sao các kỹ năng sinh hoạt khi đạt đến cấp Tông sư đều ngừng phát triển mà không có gì cải biến, sau này có ủa ra bao nhiêu rượu cũng không mấy khác biệt so với hiện tại. Nếu mình cứ tiếp tục như thế này, về sau căn bản không có cơ hội lấy được công thức ủ rượu tốt nữa, dù sao đâu ai có thể cam đoan mỗi lần Bất Khí và Tịch Thành đều trùng hợp có thời gian giúp hắn?

Đi vào căn nhà tranh, Hữu Khuyết bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Lạp Lạp Nhi. Phòng ở cũng không lớn nhưng lại không nhìn thấy ai bên trong cả. Trong lòng hắn bồn chồn, không lẽ đã uống phí một chuyến rồi sao?

Hữu Khuyết xoay người mờ mịt nhìn ba người Tịch Thành, trong mắt toàn là thất vọng. Nhưng cũng may Bất Khí là một người không dễ dàng chịu thua cũng không tin vào chuyện quý quái, hắn hô lớn: “Ta cũng không tin tìm không thấy người!” Sau đó bắt đầu lục soát khắp phòng.

Vại nước, bát cơm, ấm trà... ngay cả chén trà cũng không buông tha.

Tịch Thành và Tô Túy vờ mờ hỏi, Bất Khí này cũng chẳng thua kém gì tên Lăng Phiên Phiên đâu, một người lớn như vậy phải làm sao mới trốn được trong chén trà chứ?

Tô Túy không nhìn được nữa, bắt đầu đi tìm kiếm, nhưng Tịch Thành thì đi ra ngoài xem có manh mối gì không.

Không qua bao lâu, Tịch Thành nhận được tin của Hữu Khuyết rằng đã tìm được Lạp Lạp Nhi. Tịch Thành vừa trở lại trong phòng liền phát hiện một lão nhân lồi thối lếch thếch ôm theo bình rượu đang nằm phía dưới gầm giường. Tịch Thành nhất thời không biết nói gì, NPC trong trò chơi này quả nhiên không có lấy một người bình thường!

Hữu Khuyết tiến lên phía trước, ôm quyền nói: “Lão tiên bối, văn bối Hữu Khuyết, hôm nay tới đây hi vọng tiên bối có thể chỉ điểm phương pháp làm ra ‘Độc điệu Hàn giang’.”

Lão nhân nhìn hắn một cái rồi tiếp tục uống rượu của mình mà không để ý đến hắn nữa. Hữu Khuyết buồn bực, chẳng lẽ nhiệm vụ lần này cũng giống như hồi ở Tân Thủ thôn, phải tìm cái đá nhiệm vụ quý quái gì đó mới có thể mở ra hệ thống nhiệm vụ sao? Vì thế Hữu Khuyết không từ bỏ ý định mà hỏi lại một lần. Lão nhân vẫn như cũ không để ý tới hắn.

Việc này lại chọc tức Tịch Thành rồi, năm đó ở Thiên Lí thôn, Tịch Thành bị hệ thống nhiệm vụ đáng chết này ép buộc không ít, còn khiến cho cô giống người điên ở bên đường rộng to, không nghĩ đến hơn 20 năm sau lại gặp phải tình huống như vậy.

Tịch Thành dù giận nhưng không có chỗ phát tiết, cô trực tiếp tiến đến ngồi xổm xuống bên cạnh lão nhân, bảo trì bình tĩnh nói với Lạp Lạp Nhi: “Tiền bối, ngài có gì cần xin cứ nói được không? Ngài xem, bọn ta là từ xa đến, ngài không thể để chúng bọn ta tay không mà về không phải sao?”

Lạp Lạp Nhi liếc nhìn Tịch Thành một cái, sau đó mắt mờ to, lập tức chui ra khỏi gầm giường rồi tóm lấy tay áo Tịch Thành: “Tiểu cô nương có muốn bái lão phu làm vi sư không?”

Bốn người đồng thời sửng sốt, lại đồng thời phát ra một tiếng: “A?????”

Lạp Lạp Nhi giả hoạt cười: “Ta muốn nhận người làm đồ đệ, muốn truyền thụ cho người Âm Túy Kiếm pháp của ta, người có bằng lòng hay không?”

Bọn Bất Khí và Hữu Khuyết đã bắt đầu không biết bình luận gì về vận may của Tịch Thành nữa rồi. Giúp người khác làm nhiệm vụ cũng có thể học được một bộ kiếm pháp, ăn cái gì mà hên dữ vậy chứ? Ba người đã mơ hồ lộ ra ánh mắt ghen tị.

Tịch Thành cũng không vội đáp ứng, hỏi lại: “Điều kiện đâu?”

Lạp Lạp Nhi cười lớn: “Cũng không có gì đặc biệt đâu, chỉ là theo họ ‘Lạp Lạp’ của ta, sau đó cộng thêm chữ thứ nhất trong tên của người là được.”

Lạp Lạp Nhi vốn đầy chờ mong lại nghe thấy Tịch Thành đáp: “KHÔNG CẦN!”

Hữu Khuyết và Bất Khí nhất thời ai oán không công bằng, kẻ muốn thì người ta không cho, cô ấy được cho thì lại không muốn, đây là loại đạo lý gì chứ?

Nhưng mà Tô Túy lại ôm bụng cười run: “Nếu ta là cô ấy, ta cũng không cần.”

Hữu Khuyết và Bất Khí không hiểu, quay đầu nhìn Tô Túy hi vọng hần sẽ giải thích.

Tô Túy cười cười hỏi Hữu Khuyết: “Điều kiện của hần là gì?”

Hữu Khuyết đáp: “Hình như phải theo họ Lạp Lạp của hần, sau đó lấy chữ thứ nhất trong tên của Tịch Thành.”

Tô Túy lại chỉ vào Tịch Thành rồi hỏi Bất Khí: “Vậy cô ấy tên là gì?”

Bất Khí liếc Tô Túy như nhìn kẻ ngốc nói: “Người ngốc sao, cô ấy đương nhiên là Tịch Thành Điện Hạ.”

Hữu Khuyết đã hiểu được ý tứ của Tô Túy, tự nhiên cũng hiểu được lý do cự tuyệt của Tịch Thành. Nhưng Bất Khí thì vẫn ngu ngốc đến cùng, cho nên Hữu Khuyết nói với Bất Khí: “Vậy người hãy lấy họ của Lạp Lạp Nhi, cộng với chữ đầu trong tên của Tịch Thành đọc qua thử một lần.”

Bất Khí thật nghe lời đọc thử: “Lạp Lạp... Tịch... Ha ha ha ha ha ha, Lạp Lạp Tịch? Không được rồi, ta cười đến chết mất, Lạp Lạp Tịch... Ha ha ha ha ha...” Bất Khí đã ngồi xồm trên nền nhà, không có hình tượng ôm bụng cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bởi vì người là nữ nhân

Hữu Khuyết, Tô Túy và Lạp Lạp Nhi trong nháy mắt đều cảm nhận được một cỗ sát khí mãnh liệt nên đều tự ngâm miệng lại, chỉ riêng Bất Khí không muốn sống còn ngồi xồm trên đất cười điên cuồng.

Tịch Thành đầu đầy quạ đen, xuất một chiêu Phong Ấn vây Bất Khí ở trung tâm. Cho đến lúc này Bất Khí mới cảm giác được có nguy hiểm đến gần, hần ngẩng đầu vừa lúc đối diện với khuôn mặt tươi cười vạn vọ của Tịch Thành.

Tịch Thành lấy ra một ly chất lỏng từ trong ba lô, cầm lấy tóc Bất Khí cưỡng chế cho hần uống, chỉ hai giây sau, thế giới lại thanh tịnh...

Bởi vì Khê Tinh vây quanh, hành vi ‘hành hung’ lần này được tiến hành bí mật nhưng lại ‘quang minh chính đại’. Cho nên người ở đây chỉ có Tịch Thành và Bất Khí biết chuyện gì đã và đang phát sinh, bên ngoài Khê Tinh, Hữu Khuyết, Tô Túy và Lạp Lạp Nhi đều không hiểu chuyện gì mất to trừng đôi mắt nhỏ, hồn nhiên không biết đại nạn có lẽ đã đến trước mắt.

Tịch Thành cảm thán, dùng nội lực quả thực rất tốt, mặc dù là Huyền trong suốt cũng có thể nhuộm một tầng ‘Khí’ ánh sáng trắng mờ ảo, khiến cho người bên ngoài nhìn không rõ bên trong đến cùng phát sinh cái gì. Cái này cũng cùng nguyên lý với ‘Kiếm khí’, đều cần dùng đến nội lực mới có thể sản sinh ra, mà Tịch Thành dùng Huyền, xem xét kỹ hơn thì nên xưng là ‘Huyền khí’ mới phải?!

Tịch Thành triệt bỏ hiệu quả của Khê Tinh, sau đó thay bằng nụ cười cả người lẫn vật đều vô hại tiến lên phía trước, nói với ba người đang nhìn ‘thi thể hư hư thực thực’ của Bất Khí: “Không có việc gì, đừng nhìn nữa, Bất Khí quá mệt nên ngủ rồi.”

Ba người nhất thời cả người phát run.

Run thì run chứ Hữu Khuyết vẫn không quên nhiệm vụ chính của mình khi đến đây, hần cung kính nói với Lạp Lạp Nhi: “Tiền bối, văn bối lần này đến là hi vọng tiền bối có thể truyền thụ phương pháp làm ra ‘Độc điều Hàn giang’.”

Lạp Lạp Nhi lập tức thay đổi sang bộ dạng không yên lòng: “À! Ta đói bụng, ta muốn ăn thịt viên kho tàu, đúng rồi, nếu thêm một vỏ rượu ngon nữa càng tuyệt...” Dứt lời hần còn gian trá liếc nhìn Hữu Khuyết một cái.

Hữu Khuyết là Nhường tử sư, tự nhiên là trên người hần sẽ có không ít rượu, nhưng mà thịt viên kho tàu thì phải đến tửu lâu mua mới có. Minh vất vả lắm mới leo được đến đây, chẳng lẽ còn phải quay về hay sao? Nếu nhờ người khác đi mua thì không hay cho lắm, người ta đến giúp mình làm nhiệm vụ là tốt lắm rồi, làm sao có thể được một tác lại muốn tiến một thước mà đòi người ta làm chân chạy vặt cho mình chứ?

Hữu Khuyết thật sự gặp phải khó khăn rồi, hần quay đầu nhìn Tịch Thành, trong mắt toàn là bất đắc dĩ.

Tịch Thành hiểu được những lo lắng của Hữu Khuyết, từ trong ba lô lấy ra một cái hộp màu trắng ngà đưa cho Hữu Khuyết. Hữu Khuyết cũng không biết Tịch Thành cho hần cái gì, vì thế cẩn thận tiếp nhận rồi dùng ánh mắt không hiểu nhìn cô. Tịch Thành cũng trả lại một ánh mắt ‘Mở ra sẽ biết là cái gì’, sau đó không để ý đến hần nữa.

Hữu Khuyết thật cẩn thận mở ra cái hộp liền ngửi thấy một mùi hương thơm nức mũi. Hần nhìn bên trong hộp, nghiễm nhiên là món thịt viên kho tàu! Cái này làm Hữu Khuyết mừng phát điên, hần hưng phấn giao cái hộp cùng một vỏ rượu cho Lạp Lạp Nhi, lão nhân nhận lấy rượu và thức ăn liền quay sang ăn uống một mình chẳng để ý đến ai.

Hữu Khuyết không có thức giặc, hẳn cũng không thiếu thời gian ‘một lát’ này. Hiện tại ngược lại hẳn rất tò mò vì sao Tịch Thành lại có món thịt kho tàu này.

Tịch Thành cũng không giấu diếm mà nói cho hẳn nghe tình hình thực tế.

Kỳ thật cũng không có gì, Tịch Thành đã sớm ăn ngán món bánh bao bánh mỳ khô cần không dinh dưỡng rồi, vì tiện cho vấn đề ẩm no của mình sau này khi đi ra ngoài, Tịch Thành mua một đồng lớn thức ăn thức uống từ từ lâu của Tiêu Lãnh, cái hộp màu trắng ngà kia là vật dụng đặc thù mà [Trưởng Kiểm Thiên Nhai] cung cấp nhằm giữ thức ăn tươi ngon không bị thiu hỏng, một cái tốn 65 lượng bạc.

Xem Lạp Lạp Nhi ăn ngon lành, Tô Túy nhìn không được con thèm. Hắn túm lấy Tịch Thành, kêu to: “Không được đâu, tôi cũng đói bụng, còn có gì ăn không?”

Đồ tham ăn! Người nào đó thèm mắng.

Tịch Thành tức giận nói: “Người chơi có thể học kỹ năng nấu nướng, tự mình làm đi cho bớt việc!”

Tô Túy mang vẻ mặt ‘Cô không hiểu’ nhìn Tịch Thành nói: “Tôi là đứa con ngoan, lúc mẹ tôi nấu cơm cho đến bây giờ tôi chưa từng vào quầy rồi.”

Tịch Thành không nói gì mà cười ngất, ánh mắt thì thuyết minh nguyên vẹn sự khinh bỉ của cô đối với Tô Túy. Cô lấy ra một hộp sùi cảo rán quảng cho Tô Túy, miệng thì nguyên rủa hẳn ăn bị nghẹn chết. Tô Túy cũng không để ý, cười hi hi tiếp nhận sùi cảo rồi bắt đầu ăn.

Cơm no rượu say xong, Lạp Lạp Nhi quảng cho Hữu Khuyết một cái quyền trục. Hệ thống nêu lên nhiệm vụ đã hoàn thành. Hắn mở ra quyền trục thì thấy bên trên ghi lại công thức ‘Độc điều Hân giang’.

Mấy người thấy sắc trời đã không còn sớm nên chuẩn bị xuống núi, chưa kịp đi đã nghe thấy Lạp Lạp Nhi nói: “Người thật sự không cần học kiếm pháp của ta sao?”

Tịch Thành trả lời như đinh đóng cột: “KHÔNG CẦN!”

Lạp Lạp Nhi mang theo ý cười nói: “Thực tiếc nuối, ta thực sự rất hi vọng có một đồ nhi tên Lạp Lạp Tịch.”

Sắc mặt Tịch Thành liền thay đổi, nhưng mà cô vẫn mỉm cười quay đầu lấy lòng nói: “Tiền bối, ngài và ta mặc dù không thể trở thành thầy trò, nhưng lần này bằng hữu của ta đến lấy rượu phương[1] cũng đã làm phiền tiền bối rất nhiều, vẫn bối có một loại rượu ngon muốn tặng cho tiền bối, hi vọng ngài sẽ thích.”

Nói xong Tịch Thành lấy ra từ trong ba lô một lọ nước ép rau cung kính giao cho Lạp Lạp Nhi. Lạp Lạp Nhi nhìn trái nhìn phải một chút liền uống cạn một hơi, sắc mặt Hữu Khuyết và Tô Túy nhất thời trở nên vô cùng kỳ quái.

Thế giới cứ yên tĩnh như vậy một phút...

Trước mắt Lạp Lạp Nhi cũng không có phản ứng gì quá lớn, Tịch Thành bắt đầu toát mồ hôi lạnh, đừng nói nước ép rau này đã quá thời kì bảo đảm chất lượng rồi nha?

Lại qua một phút, thế giới bị bao trùm bởi một tiếng kêu gào thảm thiết...

Lạp Lạp Nhi không có ngã xuống mà nắm lấy tay Tịch Thành hô to: “Ta nhận ra được mùi vị rồi! Vị giác của ta khôi phục rồi! Thật tốt quá! Vị giác của ta khôi phục rồi!!!” Dứt lời, hẳn còn nhảy nhót xoay vòng vòng tại chỗ.

Lúc này Hữu Khuyết và Tô Túy đều sững sờ, thầm nghĩ: Nước ép rau của Tịch Thành quả nhiên danh bất hư truyền, đến mức có thể làm cho người ta khôi phục vị giác! Mà Tịch Thành lại nghĩ khác: Khốn kiếp, thì ra hẳn ta trước đó không có vị giác sao? Vậy mà còn kén cá chọn canh đòi ăn thịt kho tàu, còn muốn rượu ngon nữa chứ, quả thực là lãng phí!

Thật ra nước ép rau của Tịch Thành không nghịch thiên đến loại cảnh giới như vậy. Chỉ là muốn vị giác Lạp Lạp Nhi khôi phục thì cần đến một loại thảo dược tên là Chu Viêm thảo, mà trùng hợp thành phần nước ép rau của Tịch Thành lại có loại thảo dược này...

Tịch Thành cũng lười để ý đến hẳn, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hữu Khuyết cùng xuống núi.

Lạp Lạp Nhi tựa hồ vẫn chưa từ bỏ ý định, kéo lại Tịch Thành nói: “Người thật sự không cần nhắc một chút nào sao? Bộ kiếm pháp này của ta là tuyệt học đó nha.”

Hữu Khuyết và Tô Túy vừa nghe đến tuyệt học đều tâm động, ngay cả Tịch Thành cũng dao động một chút. Lạp Lạp Nhi tưởng nếu là tuyệt học sẽ không có người kháng cự, nào biết vẫn nghe Tịch Thành nói: “Vẫn là không cần!”

Tô Túy và Lạp Lạp Nhi đều không hiểu, đó là tuyệt học đấy, bao nhiêu người tranh giành sút đầu mẻ trán còn không được đến. Nhớ đến năm đó vì một quyền tuyệt học mà trong trò chơi còn phát sinh một vụ thảm án, bây giờ thuyết học ngay trước mắt thế nhưng còn có người nói không cần?

Tuy rằng bị kêu Lạp Lạp Tịch quả thật có chút...

Nhưng Hữu Khuyết thì lại hiểu rõ.

Lạp Lạp Nhi nóng nảy, hỏi: “Vì sao? Đó là tuyệt học đấy! Cùng lắm thì ta không cần ngại theo họ của ta, như vậy được rồi chứ?”

Tịch Thành vẫn lắc đầu: “Không cần, bởi vì vũ khí của ta, ta đã không thể học được những tuyệt học võ công khác ngoại trừ tự nghĩ ra.”

Lạp Lạp Nhi nghe vậy đành biết làm gì khác nữa đâu? Bất đắc dĩ, hắn không thể không buông tha.

Tịch Thành quay đầu nhìn bọn Hữu Khuyết, rồi lại quau đầu hỏi lão nhân: “Vì sao lại chọn ta?”

Lạp Lạp Nhi nâng bầu rượu lên uống một ngụm rồi nói: “Bởi vì ngại là nữ nhân.”

Tịch Thành không hiểu hỏi lại: “Chẳng lẽ kiếm pháp của ngại chỉ thích hợp cho nữ nhân luyện thôi sao?”

Lạp Lạp Nhi lắc đầu. Tịch Thành càng thêm không hiểu.

Lão nhân quơ quơ bầu rượu đã rỗng tuếch nói: “Ta không có hứng thú với nam nhân.”

Câu nói của Lạp Lạp Nhi vừa ra khỏi miệng, Tịch Thành liền lão đảo, ngại xác định ngại đang chọn người thừa kế mà không phải là chọn đối tượng kết hôn chứ?

Mà Hữu Khuyết và Tô Túy thì đang oán thán ông trời bất công! Tô Túy thâm nghĩ, không phải hằng ngày đều tuyên truyền nam nữ bình đẳng sao? Đây là bình đẳng chỗ nào chứ? Bình đẳng như thế nào chứ? Chỉ vì mình là nam, chỉ vì mình không phải nữ nên đã bị tước đoạt tư cách học tuyệt học rồi sao?

Tịch Thành phui phui ống tay áo: “Không thể dạy kiếm pháp này cho mấy bằng hữu của ta sao?”

Tô Túy lập tức mở to hai mắt.

Lạp Lạp Nhi liếc Tô Túy một cái, nói: “Cũng không phải không được, nhưng mà muốn học tập bộ kiếm pháp này có mấy cái yêu cầu.”

“Là cái gì?” Tịch Thành hỏi.

“Các ngại đến đây vốn là để giúp vị tiểu huynh đệ bên kia lấy rượu phương, kiếm pháp không thể truyền thụ cho các ngại. Nhưng mà hệ thống quy định, chỉ cần có người giúp ta khôi phục lại vị giác, ta phải truyền thụ lại bản tuyệt học Âm Túy Kiếm pháp. Không nghĩ đến ngại thật sự làm cho ta khôi phục vị giác, Kiếm pháp có thể dạy, nhưng có một điều kiện là, người muốn học phải là người chưa từng học qua bất kỳ loại kiếm pháp nào, cho dù là trụ cột kiếm pháp cũng không thể. Ngươi dùng huyền, hắn là không học qua trụ cột kiếm pháp đi?”

Tịch Thành lắc đầu nói: “Ta cũng sử dụng kiếm, nhưng thật là ta chưa học qua trụ cột kiếm pháp. Xem ra ta cũng không phù hợp với điều kiện này. Tiền bối, chẳng lẽ Âm Túy Kiếm pháp còn có hai phiên bản sao?”

Lạp Lạp Nhi tiếc nuối nói: “Đúng vậy, Âm Túy Kiếm pháp này là kiếm pháp do sư phụ ta sáng chế, kiếm pháp phiên bản tuyệt học không có động tác nào dư thừa, mà bộ trung giai thượng phẩm kia là tiếp nối những chiêu thức không cần thiết với bản tuyệt học này.”

Lạp Lạp Nhi lắc đầu nói tiếp: “Ài! Giờ muốn tìm một người chưa học qua trụ cột kiếm pháp thật đúng là quá khó khăn, chẳng lẽ Âm Túy Kiếm pháp này thật sự thất truyền sao?”

Tịch Thành đang tự hỏi gì đó, đột nhiên linh cơ vừa động, nắm tay phải vỗ mạnh vào lòng bàn tay trái, quay đầu hỏi Hữu Khuyết: “Hữu Khuyết, anh học qua kiếm pháp nào chưa?”

Hữu Khuyết lắc đầu.

Tịch Thành lại hỏi: “Trụ cột kiếm pháp cũng chưa từng học qua?”

Hữu Khuyết lắc đầu.

Lạp Lạp Nhi cao hứng nhảy dựng cả lên, không nghĩ tới nơi này còn có một kẻ lỗi thời ngàn năm. Vì thế Lạp Lạp Nhi bắt đầu nảy sinh tâm tư muốn dạy kiếm pháp cho Hữu Khuyết.

Nhưng mà vẫn có một vấn đề. Trị bệnh mất vị giác cho hắn là Tịch Thành, kiếm pháp đương nhiên là phải giao cho Tịch Thành, mà lúc này...

Thật sự có người nguyện ý chấp tay đem tặng tuyệt học kiếm pháp cho người ta sao?

Tịch Thành cũng thật cao hứng, cô quay đầu lại hỏi: “Tiền bối, vị bằng hữu này của phù hợp điều kiện, có thể xin ngài truyền thụ Âm Túy Kiếm pháp cho hắn hay không?”

Lạp Lạp Nhi thật cẩn thận hỏi lại: “Bản kiếm pháp này vốn phải truyền thụ cho ngại, cho dù ngại không thể học nhưng cũng có thể bán lấy tiền, ngại thật sự muốn tặng nó cho vị bằng hữu này của ngại sao?”

Tịch Thành gạt đầu không chút do dự, cô còn thiếu tiền sao?

Lạp Lạp Nhi cũng rất vui vẻ, không nói hai lời lôi kéo Hữu Khuyết bắt đầu ‘ngôn truyền thân giáo’, lưu lại Tô Túy với vẻ mặt ‘hết cách rồi, đành chịu thôi’. Tô Túy không khỏi mắng chính mình: Không có việc gì đi học kiếm pháp làm chi??? Rảnh rồi sinh nông nổi sao!

Lúc này Hữu Khuyết vẫn còn trong trạng thái ngẩn ngơ, hẳn không thể nghĩ tới trong một đêm mình từ một tên Nhưỡng tử sư nửa điểm võ công cũng không có biến thành cao thủ có tuyệt học kiếm pháp. Thẳng đến khi hệ thống thông báo cho hắn rằng hắn đã học tập xong Âm Túy Kiếm pháp, hắn mới ít nhiều có cảm giác chân thật, đồng thời cảm thấy cảm kích Tịch Thành.

Không sai, bởi vì Khê Tinh nên Tịch Thành đã không thể lại học những võ công nào ngoại trừ tự sáng chế ra. Nhưng cũng giống như lời Lạp Lạp Nhi, bộ kiếm pháp này mà đem bán đầu giá có thể đủ làm cho kẻ nghèo hèn phát nhanh trong một đêm. Nhưng là Tịch Thành không hề nghĩ ngợi gì đã đem kiếm pháp tặng cho hắn, điều này khiến hắn thật cảm động.

Lạp Lạp Nhi nhìn Hữu Khuyết, uống một ngụm rượu rồi nói: “Ngươi giao bằng hữu thật không tồi đâu.”

Hữu Khuyết gạt đầu thật mạnh.

“Leng keng”, lúc này Tịch Thành nhận được một tin nhắn, mở ra thì thấy là do Tiêu Lãnh gửi đến, nội dung là: “Tiểu Thành, bà có muốn cùng chúng ta đi thăm dò Kiếm Trùng[2] không?”

Tịch Thành gửi lại tin nhắn cho Tiêu Lãnh với nội dung: “Kiếm Trùng là cái quái quỷ gì?”

Trong nháy mắt Tiêu Lãnh bị đánh gục, nói: “Đến Vân Tiêu trà lâu, gặp mặt nói tí mĩ.”

Tịch Thành gửi lại một chữ: “Tốt.”

Đến thời điểm này, nhiệm vụ của Hữu Khuyết đã hoàn thành viên mãn.

Giờ phút này, Tô Túy kéo theo ‘thi thể hư hư thực thực’ của Bất Khí đi theo Tịch Thành và Hữu Khuyết ra khỏi cửa.

Ánh tà dương buông xuống, ba người rười rượi chậm rãi giết xuống chân núi...

[1] rượu phương: công thức nấu/ủ/pha chế rượu

[2] Kiếm trùng: Mộ kiếm

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chi tiết võ công

Về tới Tương Dương, sau khi tạm biệt đám người Hữu Khuyết, Tịch Thành đi thẳng đến Vân Tiêu trà lâu.

Gửi tin nhắn cho Tiêu Lãnh thì hắn nói cho cô hắn đang đợi ở lầu ba.

Vân Tiêu trà lâu có ba tầng, tầng một khách uống trà thường là những người độc lai độc vãng vào trà lâu chỉ uống chút trà nước linh tinh gì đó, tầng hai thường là chỗ đám bạn tốt hay bang phái thảo luận, tán gẫu, còn tầng ba được chia thành các phòng cách biệt, giành cho những vụ thương nghị bí mật hay những người không thích bị quấy rầy.

Vừa mở cửa thì thấy Tiêu Lãnh dùng bản mặt ‘giờ bà mới chịu đến’ nhìn chăm chăm cô. Cô nhìn xung quanh, trong phòng ngoại trừ cô còn có năm người khác. Trong đó có ba người cô biết, hai người thì không.

Tiêu Lãnh đứng dậy kéo Tịch Thành tiến vào. Đợi tất cả đã ngồi vào chỗ của mình, Tiêu Lãnh mới lên tiếng: “Hôm nay tôi tìm mọi người tới là muốn cùng đi thăm dò Kiếm Trùng. Những vấn đề khác chưa nói đến, trước hết tôi hi vọng mọi người có thể giới thiệu về bản thân mình một chút, bao gồm cả võ công. Thật ra ở trong trò chơi này, muốn người khác thẳng thắn thành khẩn nói về võ công của mình thì cũng có chút mạo phạm, nhưng mà mục đích lần này của chúng ta là đi Kiếm Trùng, phải phối hợp tổ đội. Cho nên tôi hi vọng mọi người tín nhiệm lẫn nhau, cho nhau biết về võ công của mình để tiện phối hợp. Đương nhiên đây cũng không phải yêu cầu cưỡng chế gì cả, mọi người hãy tự mình đưa ra quyết định.”

Mọi người đều cúi đầu tự hỏi những lời nói vừa rồi của Tiêu Lãnh.

Không sai, trên giang hồ, võ công chính là mấu chốt dẫn đến chiến thắng của một người, đôi khi che giấu võ công có thể mang tới hiệu quả bất ngờ. Cho nên giữa những người chơi trên giang hồ có một quy định bất thành văn, đó là không thể tùy tiện hỏi về võ công của người khác.

Nhưng mà Tiêu Lãnh nói cũng không sai. Cho dù ‘tiểu bạch’ không biết gì về Kiếm Trung như Tịch Thành cũng hiểu được chỗ này nhất định không phải là nơi dễ dàng tiến vào, mọi người nếu đã muốn tổ đội cùng nhau vào thì tối thiểu phải hiểu biết chi tiết lẫn nhau.

Tịch Thành cũng không phải là người mới gặp mặt lần đầu tiên đã có thể tin tưởng người khác vô điều kiện, nhưng mà đối với cô thì công bố về võ công cũng chả có ảnh hưởng gì lớn. Cho nên trên khuôn mặt cô chính là biểu cảm ‘không quan tâm’.

Tiêu Lãnh nhìn mê mẩn thần nhiên tự đắc này của Tịch Thành không khỏi cười cười, thật sự cô chẳng thay đổi chút nào cả, bất luận thời điểm nào cũng mang cái vẻ mặt ‘ta không cần’ cả.

Tiêu Lãnh ho nhẹ một tiếng, tự mình bắt đầu trước: “Đề nghị này là do tôi đưa ra nên tôi sẽ bắt đầu trước. Tôi là Tiêu Lãnh, 78 cấp, đệ tử phái Hoa Sơn. Võ công gồm một bộ cao giai thượng phẩm kinh công ‘Diệp Lạc Vô Ảnh’ và một bộ trung giai thượng phẩm ‘Lư Phong Kiếm pháp’.”

Mọi người gật gù đầu, Thương Thiên Dĩ Tử tiếp lời Tiêu Lãnh: “Để tôi tiếp tục đi, tôi là Thương Thiên Dĩ Tử, 71 cấp, đệ tử phái Hoa Sơn. Võ công là một bộ cao giai hạ phẩm kiếm pháp tên là ‘Cửu Cung Kiếm pháp’, về phần nội công cùng tâm pháp tất cả đều là trung giai hạ phẩm, không đáng giá kể đến.”

Gặp Tiêu Lãnh cùng Thương Thiên Dĩ Tử đã nói ra hết không giữ lại chút nào về võ công của mình, những người khác cũng đều không giấu giếm nữa.

Mở miệng trước là Hàn Nha, hần liếc nhìn Tịch Thành một cái rồi mới khẽ cười nói: “Tôi là Hàn Nha, 83 cấp, là đệ tử của môn phái ẩn tàng Âm khí thế gia ‘Ân Môn’. Võ công là một bộ trung giai thượng phẩm kinh công ‘Vô Tâm Tàn Nguyệt’, một bộ trung giai hạ phẩm ‘Tuyệt Quang Kiếm pháp’ cùng một bộ cao giai thượng phẩm nội công ‘Hàn Ảnh Tây Lâu’. Bởi vì nguyên nhân tôi đã luyện trụ cột võ công đến toàn mãn cho nên lực công kích của võ công cao hơn một tầng so với uy lực vốn có.”

Hàn Nha vừa nói xong, một cô gái ngồi ở đối diện Tịch Thành liền hỏi: “Hàn Nha đã là người của Âm khí thế gia rồi sao còn muốn đến Kiếm Trung nữa chứ?”

Hàn Nha giảo hoạt cười cười: “Tôi muốn tìm một thanh kiếm tốt cho bằng hữu của tôi.”

Cô gái gật đầu, lập tức hỏi lại: “Bằng hữu của anh là ai vậy? Là cao thủ sao?”

Cảm xúc và lời nói của Hàn Nha dao động cũng không quá lớn, hần thần nhiên đáp: “Là Phong Khinh Lưu Vân.”

Cô gái miệng há thật to, giống như chuyện làm bằng hữu với giang hồ đệ nhất cao thủ là chuyện gì đó rất khó lường vậy.

Kỳ thật Tịch Thành đã sớm nghĩ đến người bằng hữu trong miệng Hàn Nha là ai, cô nhớ được trước kia Tô Túy từng nói, Phong Khinh Lưu Vân có võ công rất tốt, nhưng giống với Tàn Dạ, hần cũng thiếu thớt thanh kiếm tốt. Chắc hẳn Hàn Nha đang muốn giúp hần nâng thực lực của mình lên một cấp bậc cao hơn.

Cô gái cũng không hàm hồ nói: “Tôi là Hoa Tường Dung, 68 cấp, tôi không môn không phái nhưng cũng có một người sư phụ tên là Tuyệt Linh Lung. Võ công là một bộ kiếm pháp do bà ấy truyền thụ cho tôi, trung giai thượng phẩm ‘Thập Diện Linh Lung’. Những võ công khác tôi đều rất tệ, đặc biệt là kinh công và nội công.”

Hoa Tường Dung nói xong, ngồi bên cạnh một người nam nhân mặt không biểu cảm, khốc muốn chết mở miệng: “Tôi là Tàn Dạ, 80 cấp. Đệ tử Võ Đang. Võ công là một bộ tuyệt học kiếm pháp ‘Tàn Nguyệt Chiết Hoa’, một bộ cao giai thượng phẩm nội công ‘Thất Tiểu’ và một bộ cao giai hạ phẩm kinh công ‘Hồng Trần’.”

Hần vừa dứt lời, Hoa Tường Dung lại hô to một tiếng: “Oa! Tuyệt học nha!”

Tiêu Lãnh suy nghĩ, lấy tình huống hiện tại thì Tàn Dạ là người có cấp bậc võ công cao nhất, hần và Hàn Nha đại khái là người có sức chiến đấu cao nhất, mà Hoa Tường Dung thì có chút huyền hoặc, chỉ một bộ trung giai hạ phẩm kiếm pháp không biết có thể ứng phó được với những khiêu chiến khắp tới không nữa.

Mà còn lại cũng chỉ có Tịch Thành, lúc này ánh mắt mọi người đều hướng về phía cô.

Tịch Thành ngẩng đầu nhìn mọi người một lượt, sau đó thong thả nói: “Ta là Tịch Thành Điện Hạ, 76 cấp, không môn không phái không sư phụ. Võ công gồm một bộ cao giai thượng phẩm huyền công ‘Càn Khôn Lưu Niên’, một bộ cao giai thượng phẩm nội công ‘Yên Vũ’, một bộ cao giai trung phẩm tâm pháp ‘Giang Nam’, một bộ cao giai hạ phẩm bộ pháp ‘Thanh Hàn Lộng Ảnh’, một bộ tuyệt học kinh công kiếm pháp ‘Tàn Sương Bại Tuyệt’, cuối cùng là ‘Biện Độc Thuật’ trích từ tuyệt học ‘Độc Điển’, nhưng mà nếu chỉ tính riêng ‘Biện Độc Thuật’ thì chỉ là trung giai thượng phẩm.”

Tịch Thành không hề giấu giếm nói hết một hơi. Nghe xong Tịch Thành giới thiệu, tất cả mọi người đều bắt đầu đàm chiêu.

Tiêu Lãnh vốn không biết võ công của Tịch Thành ra sao, tuy đã gặp nhau được một thời gian nhưng cũng chỉ là bạn lâu năm gặp mặt trò chuyện với nhau vui vẻ chứ hần chưa từng hỏi đến thực lực của Tịch Thành. Lúc này hần còn suy nghĩ bất luận thế nào đều phải bảo vệ Tịch Thành cho tốt, nhưng hiện tại xem ra, mình gặp phải nguy hiểm không chừng còn phải nhờ đến sự bảo hộ của Tịch Thành đó chứ. Tiêu Lãnh lệ rơi đầy mặt, tại sao mà hần đi đến đâu cũng gặp phải biến thái thế này?

Tiêu Lãnh liếc nhìn Tịch Thành, hỏi: “Bà không môn không phái cũng không có sư phụ, vậy võ công của bà là từ đâu mà đến?”

Tịch Thành cũng không giấu giếm nói: “Ừ, nội công ‘Yên Vũ’ cùng tâm pháp ‘Giang Nam’ là mua được ở cửa hàng của người chơi khác. ‘Biện Độc Thuật’ là một NPC tên là Hứa Uyên cho ta khi còn ở sơn cốc, bộ huyền công ‘Càn Khôn Lưu Niên’ là do vũ khí tự mang. Bộ pháp ‘Thanh Hàn Lộng Ảnh’ và khinh công kiếm pháp ‘Tàn Thương Bại Tuyệt’ là ta tự mình nghĩ ra.”

Tiêu Lãnh thật sự bị đá kích, dĩ nhiên tự mình nghĩ ra tuyệt học...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hội nghị tác chiến vô ý nghĩa

Tuy rằng giữa bằng hữu với nhau không tồn tại những cảm xúc ghen tị lung tung, nhưng mà Tiêu Lãnh vẫn muốn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng “Khi nào ta mới có thể tìm được một bộ võ công tốt đây chứ!!!!”

Thương Thiên giặt giặt góc áo Tiêu Lãnh, lúc này hắn mới khôi phục lại sau đá kích. Hắn chỉnh đốn lại tâm tư một chút rồi mới nói: “Mọi người đều đã giới thiệu xong, bây giờ chúng ta sẽ bàn đến chuyển thăm dò Kiếm Trùng lần này của chúng ta.”

Tịch Thành chợt sáng mắt: “Đúng rồi Tiêu Lãnh, ông vẫn chưa nói cho ta biết đến cùng Kiếm Trùng là cái chỗ quái quỷ nào đâu.”

Tiêu Lãnh đều muốn khóc, bà còn có thể tiểu bạch ít hơn chút được không? Mà lúc này những người còn lại đều dùng ánh mắt ‘không phải chứ’ nhìn chằm chằm Tịch Thành, điều này khiến cho Tịch Thành cảm thấy mất tự nhiên. Chỉ có Hàn Nha ngồi phía đối diện là che miệng cười trộm.

Tịch Thành xem như hiểu được, cái tên Hàn Nha này có lẽ là một tên phúc hắc cũng không chừng.

Tiêu Lãnh mặt bất đắc dĩ nói: “Kiếm Trùng, ý nghĩa cũng như tên gọi, chính là – mộ kiếm.”

Tịch Thành choáng váng.

Tiêu Lãnh nói tiếp: “Trước chúng ta có rất nhiều người của các đại bang phái đi vào Kiếm Trùng, không phải không có người thành công nhưng mà đại đa số người đều thất bại. Trải qua nhiều lần hỏi thăm, chúng ta vẫn không biết được đến cùng những người đó ở Kiếm Trùng gặp phải chuyện gì. Mọi người đều ngậm miệng không hề đề cập đến chuyện phát sinh ở Kiếm Trùng. Cho nên căn bản trong tay chúng ta coi như là không hề có tư liệu gì liên quan.”

Hoa Tường Dung đảo mắt hỏi: “Chẳng lẽ ở Kiếm Trùng có thứ gì đó rất khủng bố khiến cho bọn họ không dám nhắc đến?”

Hàn Nha lắc đầu nói: “Cũng không hẳn vậy, tôi cảm thấy là do vấn đề tâm tư, những bang phái thành công lấy đến kiếm đương nhiên sẽ không hy vọng có người khác cũng có thể lấy đến bảo kiếm rồi chống lại bọn họ, mà những bang phái không thành công lấy được kiếm cũng không hi vọng phát sinh chuyện mình thất bại mà người khác lại thành công. Cho nên vô hình chung bọn họ đạt đến một cái nhận thức chung, đó là không hề đề cập đến chuyện đã phát sinh ở Kiếm Trùng, không cho người khác có manh mối thì mình sẽ giảm đi rất nhiều uy hiếp. Đây là bệnh chung của các bang phái.”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tiêu Lãnh tiếp lời: “Đã lấy không được tư liệu gì có giá trị, như vậy chúng ta cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Hoa Tường Dung hỏi: “Vậy chúng ta khi nào thì xuất phát?”

Tiêu Lãnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi nghĩ chúng ta không thể vội vàng hành động. Một tuần sau đi, mỗi người chúng ta đều tự mình chuẩn bị một chút. Đặc biệt là dược phẩm, hiện tại trên giang hồ dược phẩm rất khó tìm, mà bên trong Kiếm Trùng chúng ta lại không biết có hung hiểm gì. Cho nên mấy người chúng ta cố gắng thu thập thật nhiều dược phẩm trong vòng một tuần này. Mọi người hãy mua hết những dược phẩm có thể mua được trong năm nay, nhưng là tận lực lưu trữ đừng dùng, ngoài ra bên ngoài thành có một số quái bạo dược phẩm, chúng ta cũng có thể đến đó nhiều một chút. Bây giờ tôi đành bỏ cáo thu mua một ít, nhưng mà mọi người không nên mong đợi quá nhiều, có khả năng chúng ta sẽ phải tiến vào Kiếm Trùng trong tình trạng khan hiếm dược phẩm. Mọi người ít nhiều đều phải chuẩn bị tâm lý.”

Tiêu Lãnh dứt lời, mọi người đứng dậy chuẩn bị rồi đi thì nghe thấy Tịch Thành hỏi: “Lần này đến Kiếm Trùng đại khái cần dùng đến bao nhiêu dược phẩm?”

Hàn Nha giành nói trước Tiêu Lãnh: “Hiện tại trên giang hồ mỗi người chỉ có thể mua được 10 viên Huyết dược và 10 viên Nội lực dược mỗi năm, nhưng nói thật ra thế này rất nguy hiểm, giang hồ không thể so sánh với nơi khác, đi ở trên đường đều có thể bị đá văng trúng. Cái chết là rất phổ biến, không có dược phẩm căn bản là không có con đường sống. Cũng may hiện tại tình huống mọi người đều giống nhau, cho nên mọi người đều áp dụng các phương thức hòa bình một chút. Nhưng những loại địa điểm nhiệm vụ như Kiếm Trùng thì không do người chơi chúng ta quyết định, cho nên dược phẩm càng nhiều càng tốt.”

Tiêu Lãnh gật gật đầu: “Quả thật, hiện tại trong tay chúng ta không có mấy viên dược, cho nên trong một tuần này chúng ta đều phải nỗ lực đi tìm dược.”

Đương nhiên càng nhiều càng tốt, nhưng sơ bộ phỏng chừng mỗi người tốt nhất là có thể có 50 viên Huyết dược và 50 viên Nội lực dược. Mà ở đây chúng ta có sáu người, cho nên chúng ta phải tận lực thu thập đủ 300 viên Huyết dược và 300 viên Nội lực dược. Con số này thật huyền hoặc, ta cũng không ôm qua lớn hi vọng. Đừng nói trong tay những người khác không có, chính là có, cũng có rất nhiều người đều lưu trữ cho chính mình dùng. Một tuần này, chúng ta đều cố gắng, có thể thu bao nhiêu thì thu bấy nhiêu.”

Con số 300 đối với Tịch Thành mà nói thật ra cũng chỉ là một bữa ăn sáng, tại thời đại một viên Huyết dược và Nội lực dược có giá mấy vạn tiền thì Tịch Thành đã mua số lượng dược trị giá 6000 vạn lượng hoàng kim, ngay cả cô cũng không biết con số cụ thể đó là bao nhiêu. Đương nhiên, 3000 vạn lượng hoàng kim Chỉ đông dược chưa được tính vào. Hơn nữa ở trong cốc nhiều năm như vậy, Tịch Thành cơ hồ không động quá bao nhiêu dược phẩm.

Tịch Thành cũng không sợ tử vong rút cấp, dù sao lúc ở trong cốc cô chết cũng ‘ngập’ rồi, có thể tiết kiệm bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Cô hiểu dược, chừng đó dược phẩm sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho cô trong tương lai.

Kỳ thật ngay cả chính Tịch Thành cô cũng cảm thấy, chừng đó dược của cô chính là mua vì người khác. Mua nhiều như vậy, mình còn chưa ăn được mấy viên mà đã tặng người một đống.

Hữu Khuyết, Bất Khí, Hứa Uyên... Tương lai có thể còn có OOO cùng XXX...

Lúc này, Tịch Thành cũng không vô nghĩa, từ ba lô lấy ra dược phẩm phân cho mỗi người 200 viên Huyết dược và 200 viên Nội lực dược. Nhất thời mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Ai cũng thật không ngờ, vấn đề khiến bọn họ đau đầu nhất là dược phẩm lại được giải quyết đơn giản nhẹ nhàng như vậy. Mỗi một người đều nhìn số dược trong tay rồi lại nhìn đối phương, mắt to trừng mắt nhỏ.

Tịch Thành lấy tay quơ quơ trước mặt Tiêu Lãnh, hần mới phản ứng lại rồi hỏi Tịch Thành: “Bà lấy đâu ra nhiều dược phẩm như vậy?”

Tịch Thành cười cười: “Đương nhiên là mua chứ đâu ra.”

Hoa Tường Dung tiếp lời: “Nhưng hiện tại không có bán mà? Cô mua thế nào chứ?”

Tịch Thành vuốt vuốt tóc, đáp: “Ta mua trước khi trò chơi sửa đổi hệ thống bán dược phẩm.”

Tiêu Lãnh kích động cầm tay Tịch Thành: “Làm sao bà biết trước dược mà dự trữ dược phẩm vậy? Bà thật sự là quá thông minh!”

Tịch Thành toát mồ hôi, cười nói: “Trước kia ta xem qua rất nhiều tiểu thuyết Võng du, rất nhiều Game Online đến hậu kỳ thì thủ tiêu dược phẩm. Cho nên ta nghĩ trước vẫn nên mua nhiều một ít dự phòng, dù sao cũng không lỗ vốn.”

Mọi người không nói gì, đều nghĩ chính mình tại sao đều không nghĩ đến chiêu thức lưu trữ ấy chứ?

Tịch Thành nhìn biểu cảm si ngốc của mọi người, trong lòng không khỏi cười trộm. Cô kéo Tiêu Lãnh nói: “Số dược này mọi người cầm trước, trong một tuần tới các người hãy chuẩn bị tốt những thứ cần thiết xong hãy nghĩ đến biện pháp thu mua dược. Đến khi nào hết dược thì hỏi ta, dù sao ta cũng còn rất nhiều.”

Tiêu Lãnh roi lệ đầy mặt, thật cẩn thận hỏi Tịch Thành: “Đến cùng bà đã mua bao nhiêu dược phẩm vậy?”

Tịch Thành không hề suy nghĩ trả lời: “Ừ thì cũng không nhiều lắm, 6000 vạn lượng hoàng kim thôi.”

“Cái gì!!! 6000 vạn lượng??? Hoàng kim???” Đầu óc mọi người đều dừng hoạt động một phút. Ngay cả mặt than mặt khóc Tần Dạ cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hàn Nha là người phản ứng lại đầu tiên, hần mị mị ánh mắt, mặt kè sát vào Tịch Thành hỏi: “Nói đi, phía trước hệ thống thông báo ‘Dược phẩm tồn kho dự định đã tiêu thụ hết’ sẽ không phải là kiệt tác của cô đi?”

Tịch Thành liền nở nụ cười vô hại.

Mọi người không nói gì ngã xuống đất kiêu hâm mộ ghen ghét...

Tịch Thành thì cười đến mức đau sốc hông.

Cho đến lúc này mọi người mới biết dược, không thể nào so sánh người bình thường và kẻ biến thái với nhau dược.

Đến tận đây, hội nghị tác chiến không có ý nghĩa thực tế gì đã kết thúc như vậy. 5 người đều đi làm những chuyện phải làm cho công tác chuẩn bị. Mà Tịch Thành lại giống như người không có chuyện gì làm, rảnh rỗi lượn lờ trên đường cái Tương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Giang Tự Lưu

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, ngay tại lúc mọi người đều khí thế ngất trời chuẩn bị cho chuyến đi Kiếm Trùng, Tịch Thành lại dạo đông dạo tây khắp thành Trung Dương, bộ dáng nhàn nhã tự đắc đó thật sự khiến cho bạo lực tiềm ẩn trong mỗi người có khuynh hướng xung động.

Thấy đã sắp đến thời gian tập hợp, Tịch Thành đến cửa hàng binh khí mua hai thanh Tinh Cương kiếm phổ thông. Trong suy nghĩ của cô, qua những cửa không quan trọng thì không nhất thiết đi lãng phí độ bền của Kinh Tuyệt. Ở phương diện này, Tịch Thành tự nhận chính mình vẫn rất keo kiệt. Sau khi mua kiếm, theo thường lệ cô đến từ lâu mua một đồng lớn đồ ăn và rượu.

Tịch Thành không khỏi cảm thán, bộ Hoa Quang này thật đúng là không tồi, không gian trữ vật vô hạn thật sự là rất tiện lợi. Tuy rằng trong tình hình chung thì người chơi không cần đến không gian lưu trữ nhiều lắm nên cảm giác Hoa Quang có chút thừa thãi, nhưng trong mắt một người tham ăn như Tịch Thành thì cái này còn có giá trị hơn cả cao giai binh khí. Nghĩ đến đây, hảo cảm của cô đối với Hứa Uyên lại càng sâu thêm một tầng, cô cũng mong mau chóng tìm được Tần Song Song để vợ chồng họ mau sớm đoàn tụ.

Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, Tịch Thành mới chậm rãi đi đến cửa thành.

Cách cửa thành không xa, cô phát hiện Tần Dạ và Hàn Nha đã đến. Cô đi tới chào hỏi rồi cũng tự động gia nhập vào đại quân chờ đợi.

Không quá lâu sau, Tiêu Lãnh, Thương Thiên và Hoa Tường Dung cũng lục tục tới. Một người hàn huyền vài câu liền ‘chậm rãi’ xuất phát hướng đến Kiếm Trùng.

Trên đường đi, từ trong miệng Tiêu Lãnh biết được, Kiếm Trùng nằm sâu trong một khu rừng rậm tên là Đối Ảnh Sâm Lâm, ở bên ngoài thành Đại Lý. Tương truyền 100 năm trước có một võ lâm tiền bối yêu kiếm thành si tên là Giang Tự Lưu. Hắn sinh ra trong võ lâm thế gia, từ nhỏ đã am hiểu 18 loại binh khí, nhưng không biết vì sao chỉ duy nhất yêu kiếm, cả đời đều cùng kiếm làm bạn. Hắn hiểu rõ những ưu điểm của các loại binh khí, qua nghiên cứu khắc khổ cũng rèn ra được vô số danh kiếm.

Nhưng mà dần dần, hắn không thỏa mãn với thành tựu trước mắt. Tình yêu đối với kiếm đã trở thành tâm ma, không lúc nào là không cắn nuốt lý trí hắn. Cuối cùng hắn không thể ngăn chặn tâm tư của bản thân, bắt đầu ăn cắp bảo kiếm của các môn phái, dẫn đến rất nhiều người phẫn nộ, gây nên một trận tình phong huyết vũ trên giang hồ.

Mấy đại bang phái võ luận chính tà đều liên thủ đuổi giết Giang Tự Lưu. Giang Tự Lưu lang bạc khắp nơi, trải qua những ngày bị đuổi giết nhưng vẫn không có cách nào làm nguội lạnh nhiệt huyết của mình đối với đức và cất giữ kiếm.

Không qua bao lâu, Giang Tự Lưu biến mất trong mắt mọi người, không có ai còn nhìn thấy hắn.

Trên giang hồ lời đồn đãi nổi lên khắp nơi.

Có người nói hắn đã chết, cũng có người nói hắn ẩn cư ở nơi thâm sơn lão lâm người tìm không thấy.

Cho đến 100 năm sau, có người phát hiện ‘Mộ kiếm’ ở sâu trong rừng rậm Đối Ảnh Sâm Lâm, nhưng không gặp qua thân ảnh Giang Tự Lưu. Mà những bảo kiếm do hắn tạo ra cũng như trộm được thì đứng sừng sững ở chỗ sâu trong Kiếm Trùng, vì vậy Kiếm Trùng cũng trở thành mục tiêu thêm đồ mất mọi người trong chốn giang hồ.

Đến bên ngoài Đối Ảnh Sâm Lâm, mọi người cẩn thận hơn rất nhiều. Tịch Thành vốn tưởng rằng nhất định sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại cùng nguy hiểm, cho nên thần kinh khẩn trương cũng không quá.

Không chỉ riêng Tịch Thành, tất cả những người còn lại đều cho là như vậy. Cho nên lúc tiến vào rừng rậm, mọi đều căng thần kinh chuẩn bị ứng phó tùy thời gặp phải phiền toái hoặc nguy cơ. Nhưng mà một đường đi tới, không ai có thể nghĩ đến sáu người thế nhưng bình an vô sự thuận bồm xuôi gió vào đến Kiếm Trùng.

Đừng nói, gặp được tình huống như vậy ai cũng sẽ do dự và bắt đầu tự hỏi một phen. Suốt đường đi gió êm sóng lặng thật là quá mức quý dị. Chẳng lẽ thật sự muốn người chơi tin tưởng rằng công ty trò chơi có lương tâm, cạm bẫy, cửa ải khó khăn gì đó đều nhất định phải chờ vào Kiếm Trùng mới xuất hiện sao?

Tất cả mọi người trong lòng đều xem thường mình quá thiện lương rồi, tin tưởng công ty trò chơi có lương tâm không bằng tin tưởng thế giới này có Quý!

Kỳ thật, thật sự mọi người đều đã hiểu lầm công ty trò chơi, đoạn đường này sở dĩ bình an vô sự quả thật là vì nguyên bản công ty trò chơi đã thiết định, phải đến Kiếm Trùng mới chân chính xem như nhiệm vụ bắt đầu.

Mà mấy người ở đây sở dĩ khẩn trương đa nghi như vậy, xét đến cùng nguyên nhân đều là do các đại bang phái cảm lòng không đầu tuyên bố rằng mình đã gặp được nguy hiểm trước nay chưa từng có ở Đối Ảnh Sâm Lâm, hơn nữa bọn họ cũng không quên khuếch đại khen ngợi bản thân bang phái mình anh dũng thế nào vô địch ra sao, chiến thắng khó khăn như thế nào, dùng cảm tiền tới ra sao....

Tuy rằng bọn họ đều ngậm miệng không đề cập tới những chuyện xảy ra ở Kiếm Trùng, nhưng chuyện bên ngoài Kiếm Trùng thì bọn họ lại thông qua

các loại con đường các loại thủ đoạn rót vào trong tai các người chơi khác.

Hiện tại xem ra, những câu thổi phồng ba hoa chích chòe anh dũng vô địch có lẽ đều là những lời nói dối. Giờ phút này mọi người trong lòng đều nảy sinh tâm tư muốn tiêu diệt các đại bang phái, trong ý nghĩ đều hận không thể đem bang chủ, thành viên cốt lất mỏng chiến đấu hay nấu thịt kho tàu một phen.

Tịch Thành tiến lên hai bước, đẩy ra một mảnh bụi cỏ, Kiếm Trung đại môn liền hiện ra ở trước mắt mọi người. Sự tình trước mắt đã minh bạch, việc đầu tiên cần giải quyết chính là làm sao để mở ra cánh cửa lớn này.

Hàn Nha nháy mắt, tiến lên trước nhìn trái một chút nhìn phải một chút, cuối cùng vẫn quyết định dùng phương pháp trực tiếp nhất là dùng bạo lực để thử, không nghĩ đến hẳn dùng hết nội lực vẫn không thể mở ra cánh cửa.

Sau đó sáu người cũng cùng nhau thử lại một lần nhưng vẫn không được, đại môn sừng sững đứng ở tại chỗ không chút sụt mẻ như đang cười nhạo mọi người không hiểu biết.

Ai nấy đều bắt đầu sốt ruột, Hoa Tường Dung tính tình nóng nảy nhất thời nhịn không được, rút kiếm chém thẳng vào cánh cửa, vừa khảm vừa nói: “Hiện tại đây là tình huống gì chứ? Sẽ không là vừa đến đã bị chặn phải trở về đi?”

Hàn Nha không nói gì mà cẩn thận quan sát cánh cửa trước mắt, lúc này 12 cái lỗ nhỏ trên cánh cửa làm cho hắn chú ý. Hắn dùng tay sờ, phát hiện những lỗ nhỏ này có dạng hình chóp nhọn, rất nhỏ rất mỏng lại rất sâu. Hắn quay đầu nhìn mọi người nói: “Các người xem, những cái lỗ này có phải là cơ quan mở cánh cửa này không?”

Tịch Thành có thể này mới phát hiện tình cảnh như vậy tựa hồ rất quen, năm đó tình huống lúc phát hiện Toàn Cơ cốc với hiện tại cũng không mấy khác biệt.

Hoa Tường Dung đình chỉ hành động chém điên cuồng, nhìn những cái lỗ nhỏ đó rồi ngẩn người, ai cũng đều đang tự hỏi cái gì có hình dạng phù hợp với chũm đó cái lỗ, không khỏi suy nghĩ nhập thần.

Sự thật chứng minh, có một số việc kỳ thật không cần phải nghĩ quá mức phức tạp, đơn thuần giống Hoa Tường Dung như vậy thường thường sẽ mang đến cho người ta kinh hỉ không ngờ đến.

Thật ra thì cô cũng không làm cái gì, chỉ là cầm thanh kiếm vào một cái lỗ xem thử sâu cạn. Trong khoảnh khắc kiếm cắm vào lỗ, mọi người đều có phản ứng. Nhìn kỹ thì chũm đó cái lỗ không phải đều phù hợp với kiếm sao? Hơn nữa đây là Kiếm Trung, cửa thử nhất thông vào Kiếm Trung sử dụng kiếm để thiết lập chũm ngại cũng rất hợp lý.

Tất cả mọi người đều hiểu ý cười cười, chỉ riêng Hoa Tường Dung còn hồn nhiên không biết tại sao. Cô nhìn biểu cảm đáng khinh khiến người ta giận sôi máu của mọi người, có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được chuyện gì có thể khiến cho mọi người cười dâm dăng như vậy.

Tiêu Lãnh thu hồi tươi cười, nói với mọi người: “Hiện tại đại khái có thể xác định, những lỗ này là để cắm kiếm vào. Nhưng vấn đề là có đến 12 cái lỗ, chúng ta lấy đâu ra nhiều kiếm như vậy? Chẳng lẽ chúng ta phải trở về mua sao? Hơn nữa không biết những cái lỗ nhỏ này có yêu cầu gì đối với kiếm hay không nữa?”

Hàn Nha vuốt cằm dăm chiêu, qua hồi lâu mới nói: “Tôi nghĩ cho dù có yêu cầu chắc cũng sẽ không cao, mọi người nghĩ thử, nếu mỗi người đều có bảo kiếm tốt, còn yêu cầu 1 lúc 12 thanh thì người đó còn lãng phí thời gian cùng khí lực xông vào cái chỗ rủi ro sinh tử bất định này sao?”

Tiêu Lãnh gật đầu, Hàn Nha nói tiếp: “Hiện tại chúng ta trước hết lấy kiếm của mình ra xem thử còn thiếu bao nhiêu rồi quyết định có cần trở về hay không.”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mỗi một người đều liếc mắt tìm trong ba lỗ. Nói thật, mấy người này đều thật ăn ý, kiếm lấy ra đều thuần một loại kiếm binh thường nhất trong các cửa hàng binh khí – Tinh Cương kiếm. Không nghĩ đến mấy đại cao thủ đều thiếu bảo kiếm nha.

Nhưng cũng vì kiếm của mọi người đều là Tinh Cương kiếm phổ thông nhất, cho nên mới phát sinh tình huống đại bộ phận không chỉ đem một thanh kiếm.

Bởi vì Hàn Nha sử dụng ám khí là chính nên hắn không mang theo kiếm, còn đơn thuần Hoa Tường Dung không lo lắng quá nhiều nên chỉ mang theo một thanh kiếm. Tịch Thành, Tiêu Lãnh cùng Thương Thiên mỗi người hai thanh, mà riêng một mình Tàn Dạ đem theo tới bốn thanh. Từ đó cộng lại cũng chỉ 11 thanh, tính thế nào vẫn là không đủ.

Hoa Tường Dung có chút thất vọng, hiển nhiên là lười quay trở về mua, vì thế phờ phạc ỉu xiu hỏi: “Bây giờ chúng ta còn thiếu một thanh kiếm, phải làm sao đây?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều bắt đầu tự trách chính mình sao không đem nhiều thêm một thanh kiếm, chỉ cần một thanh thôi cũng tốt rồi.

Nhưng là lúc này Tiêu Lãnh lại cọt nả lên tiếng: “Tôi nói này, mọi người có phát hiện kiếm chúng ta mang theo đều cùng một loại? Nhìn ra không, đây là có ẩn ý!”

Mọi người không nói gì. Tịch Thành liền xúc động mắt tròn trắng cũng không có.

Tiêu Lãnh không nhìn biểu cảm của mọi người mà nói tiếp: “Này thuyết mình cái gì? Thuyết mình chúng ta đều thiếu một thanh kiếm tốt đó!”

Mọi người vẫn không nói gì, nói vậy không phải quá vô nghĩa sao!!!

“Cũng đúng, nếu đã có bảo kiếm thì có quý mới mò đến nơi này! Ủ, người đàn ông thì cũng có lẽ có.” Tiêu Lãnh nháy mắt trở nên đen tối, trong lòng bắt đầu nguyên rủa những người chơi có được bảo kiếm. Chung quanh oán niệm tích tụ lâu không tiêu tán, mọi người dường như có thể nghe thấy được nội tâm hắc ám của Tiêu Lãnh đang cuồng tiếu.

Nói đến vấn đề này mọi người cũng đều gật đầu, vô cùng đau đầu nhức óc.

Chỉ có một người là ngoại lệ.

Lúc này Tịch Thành thật sự muốn một kiếm chém chết cái tên Tiêu Lãnh trời đánh này. Vì thế trong nháy mắt mọi người đều cảm nhận được sát khí ập đến, bắt đầu cảnh giác xung quanh. Đến khi mọi người phát hiện sát khí là từ Tịch Thành phát ra, tất cả đều mơ hồ. Dù hao hết tâm trí nghĩ tới nghĩ lui cũng không ai nghĩ ra được tình huống gì mà Tịch Thành lại dùng đến sát khí.

Tàn Dạ là người đầu tiên phản ứng lại, dùng ngữ khí lạnh như băng hỏi: “Cô có sát khí?”

Có thể này Tịch Thành mới phát hiện mình bất tri bất giác dùng đến sát khí.

Cô quan sát mọi người.

Hoa Tường Dung, Thương Thiên cùng Tiêu Lãnh sắc mặt đều đã tái nhợt. Tàn Dạ và Hàn Nha thì dùng nội lực chống cự. Vì thế cô vội vàng thu hồi sát khí, mở to đôi mắt vô tội nhìn mọi người: “Ngoài ý muốn! Chỉ là ngoài ý muốn thôi! Sai lầm, tuyệt đối là sai lầm...” Chọc cho mọi người xem thường một trận.

Qua hồi lâu, sắc mặt mọi người đều bắt đầu chuyển tốt. Tiêu Lãnh mang vẻ mặt ‘Bà mưu sát ta’ nhìn Tịch Thành nói: “Bà thế nhưng có sát khí? Trời ạ! Vì sao ta không có?”

Tịch Thành cười cười, trả cho Tiêu Lãnh biểu cảm ‘Đáng đời ông’.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sát khí

Sát khí kỳ thật cũng là một loại kỹ năng, nhưng không phải là kỹ năng về sau có thể học thành.

Đối với giang hồ này mà nói, sát khí rất tốt rất thực dụng cũng thật phong cách.

Tục ngữ nói, cảnh giới cao nhất trong chiến đấu chính là ‘bất chiến mà khuất nhân’, mà sát khí chính là kỹ năng cách cảnh giới này gần nhất. Nhưng là học kỹ năng này phải hoàn toàn dựa vào vận khí.

Vào lúc vừa mới vào trò chơi, mỗi NPC tiếp tân đều sẽ hỏi một ‘vấn đề tư nhân’, chính là câu hỏi ngu ngốc ‘Ngươi tiến vào giang hồ là vì cái gì?’. Không chỉ có riêng Tịch Thành mà mỗi một người đều sẽ bị hỏi như vậy, mà đáp án nếu như có thể khiến NPC tiếp tân vừa lòng thì sẽ có cơ hội có được một hiệu quả đặc thù xuất hiện quanh thân khi cao hứng hay tức giận. Lúc này cần phải vứt bỏ hiệu quả khi cao hứng mà lựa chọn hiệu quả lúc tức giận, sau này khi hiệu quả này sử dụng phối hợp với nội lực sẽ biến thành kỹ năng sát khí. Nội lực càng cao, sát khí lại càng đáng sợ.

Về phần hiệu quả khi cao hứng thì có tác dụng cổ vũ sĩ khí, với những người chơi muốn náo giang hồ như Tịch Thành thì hiệu quả này còn xa mới sánh kịp lợi ích thực tế của sát khí.

Mà Tịch Thành gần đây mới phát hiện cô có loại kỹ năng này.

Tịch Thành nói sơ qua một lần tình huống lúc mới vào trò chơi, Tiêu Lãnh lệ rơi đầy mặt cầm lấy tay Tịch Thành: “Vì sao? Ta cũng trả lời muốn cùng hảo bằng hữu phiêu bạc giang hồ, vì sao bà có thể được đến sát khí mà ta không thể? Đây là vì sao chứ!!!!” Biểu cảm ủy khuất này khiến Tịch Thành rùng hết cả mình.

Tịch Thành cũng không hiểu, lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Hàn Nha tiếp nối hỏi Tiêu Lãnh: “NPC tiếp tân của ngươi có bộ dáng như thế nào?”

Tiêu Lãnh nhớ lại một chút, nói: “Một nữ nhân thoát nhìn rất thành thực nhưng cũng rất hiếu chiến. Cảm giác cô ta mang đến cho tôi chính là tính tình nóng

này, bản thân cũng rất mạnh, lời nói thì hùng hùng hổ hổ, làm việc gì cũng mạnh mẽ vang dội. Nhìn qua thì cảm giác người này là nữ cường nhân, mặc một thân quần áo giống như chiến giáp, tóc buộc đuôi ngựa, cầm vũ khí giống như hai cái vòng sắt. Tôi nghĩ trong hoàn cảnh cổ đại như trò chơi này thì phỏng chừng người này gà không ra được.”

Hàn Nha gật đầu nói: “NPC tiếp đãi anh và tôi gặp có lẽ là cùng một người. Nhưng mà anh cũng nói cô ta rất hiểu chiến, anh đối diện với một người hiểu chiến nói mình muốn đơn giản cùng bằng hữu phiêu bạc, cô ta nhìn anh thuận mắt mới là lạ.”

Tiêu Lãnh thất thời ừ rừ, hỏi: “Chẳng lẽ lúc trả lời còn phải để ý đến sở thích của NPC?”

Hàn Nha tựa cười nhưng không cười đáp: “Hắn là vậy đi.”

Tiêu Lãnh mặt buồn rười rượi ngẩng đầu hỏi Hàn Nha: “Anh cũng có sát khí?”

Hàn Nha vỗ vỗ quần áo trên người, gật đầu.

Tiêu Lãnh sắp khóc đến nơi rồi, từ nhỏ đến lớn vận khí của hắn cũng không sai, nhưng mà vì sao từ lúc vào trò chơi này đến nay chuyện tốt đều không đến phiên hắn chứ? Vì thế hắn không cam lòng hỏi: “Anh trả lời như thế nào?”

Hàn Nha cười cười nói: “Tôi chỉ trả lời cô ta là, tôi đến chơi trò chơi.”

Tiêu Lãnh hét lớn ông trời bất công, còn Tịch Thành thì cười ra tiếng. Theo đó mọi người đều vui sướng khi người gặp họa mà cười thả cửa.

Trên thực tế, câu trả lời của Hàn Nha mới là đáp án thông minh nhất. Vốn hắn chính là đến chơi trò chơi, đáp án công ty trò chơi thích nghe thấy nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Cho nên, bất luận NPC tiếp tân có tính cách lạnh nhạt giống tên thư sinh, hiểu chiến giống như nữ cường nhân hay là gì khác đi nữa, xét đến cùng, đáp án này chính là câu đảm bảo sẽ có thưởng cho.

Đếm qua một lượt, trong sáu người có ba người có được sát khí. Hàn Nha, Tịch Thành và một người khác là Tàn Dạ.

Lúc mới tiến vào trò chơi Tàn Dạ gặp phải NPC tiếp tân háo sắc, sau khi hỏi xong vấn đề này, cô ta dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Tàn Dạ, trong mắt toàn là sao lớn sao nhỏ lấp lánh, không nghĩ đến Tàn Dạ căn bản lười để ý đến cô ta. Vốn thái độ này hắn sẽ khiến hắn vụt mất kỹ năng sát khí này mới đúng chứ? Nào biết nữ nhân này liền biểu hiện ‘người cực giỏi’ trực tiếp thưởng cho Tàn Dạ kỹ năng này.

Mà Hoa Tường Dung gặp phải NPC tiếp tân giống với Tịch Thành, cô trả lời vô cùng ‘đơn giản’, ‘đơn giản’ đến mức làm người ta giận sôi, đó là: Bước vào giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, tốt nhất có thể kiếm một đồng tiền, thuận tiện tìm một người bạn trai làm đôi thần tiên quyến lữ, luyện một thân võ công cường đại, mặc một thân cường đại trang bị, có một thanh vũ khí cường đại, sau đó nhân tiện làm Võ lâm Minh chủ gì đó.

Cô một mạch diễn thuyết xong, tên NPC thư sinh run rẩy. Mọi người nghe xong cũng không khỏi té lăn ra đất.

Còn Thương Thiên Dĩ Từ, hắn gặp được một cô gái xinh đẹp như tiên nữ, bộ dạng thánh khiết như không thuộc về nhân gian khói lửa này. Cô dùng giọng nói ôn nhu của mình đặt vấn đề, không ngờ tên Thương Thiên không hiểu phong tình trả lời là ‘Ta rảnh rồi sinh nông nổi, nhân hạ không có chuyện gì.’ Vì thế một màn hí kịch phát sinh, vị ‘thần tiên tỷ tỷ’ ôn nhu hiền thực dùng vẻ mặt khinh bỉ một cước đá Thương Thiên thẳng đến Tân Thủ Thôn.

Cho nên nghi thức nhập thôn của Thương Thiên tương đối đặc biệt. Một khắc bước vào Tân Thủ Thôn kia, Thương Thiên mặt hướng đất, rơi xuống với tư thế nằm sấp...

Thương Thiên trừng mắt Tiêu Lãnh đang vui sướng khi người gặp họa, thảm than chính mình không có mắt nhìn người.

Những người còn lại không ngừng bỏ não tư thái ‘tao nhã’ lúc nhập thôn từ trên trời rơi xuống của Thương Thiên, đều cười lăn cười lóc.

Ngay cả mặt than Tàn Dạ cũng không ngoại lệ...

Tiêu Lãnh còn đang oán ông trời bất công thì Tàn Dạ lại mặt không biểu cảm lên tiếng: “Vừa rồi vì sao cô lại dùng đến sát khí?”

Nhất thời Tiêu Lãnh cũng phản ứng lại, hỏi: “Đúng vậy đúng vậy, không có việc gì tự nhiên lại dùng sát khí? Bà muốn hù chết người sao?” Khẩu khí tràn đầy u oán.

Tịch Thành nổi hết cả da gà. Vốn cô cũng chưa cảm thấy gì, nhưng vừa quay đầu nhìn đến biểu cảm cột nhà đáng đánh đòn của Tiêu Lãnh, con giận muốn đánh người lại nổi lên.

Cô gian trá kẻ sát vào Tiêu Lãnh nói: “Đúng nha, chính là chỉ có ‘quý’ như ta đã có bảo kiếm lại rảnh rồi sinh nông nổi mò đến nơi này chịu tội! À đúng rồi, ta rất giống người đàn độn sao?” Dứt lời liếc Tiêu Lãnh một cái.

Cô không thể nào hiểu được, tên Tiêu Lãnh trước kia khóc muốn chết đến cùng đã ăn cái gì mới tiến hóa thành cái dạng như bây giờ đâu? Thế tiến hóa đến mức cao nhất này quả thực làm người ta có chút ăn không tiêu.

Tiêu Lãnh còn chưa hiểu hết được lời nói Tịch Thành có ý gì thì đã thấy cô lấy ra một thanh kiếm từ trong ba lô, tức thì mọi người đều hiểu rõ.

Mọi người bắt đầu tranh nhau đánh giá thanh kiếm này, cả thân kiếm màu tuyết trắng, chuôi kiếm màu trắng còn toát ra ánh sáng xanh lam, vỏ kiếm màu

trắng được trang trí hoa văn xanh ngọc. Cảm giác mà cả thanh kiếm mang đến cho người ta chỉ có hai chữ -- rét lạnh.

Hoa Tường Dung xem đến ngây người, cô đoạt lấy kiếm vuốt ve.

Tiêu Lãnh thật không ngờ, ngoài huyện Tịch Thành còn có một thanh bảo kiếm như thế. Nghĩ đến chuyến đi đến Kiếm Trung lần này là hấn kéo cô tới chứ cô chưa từng nói mình thiếu kiếm, hấn không khỏi lại lần nữa lệ rơi đầy mặt. Trong lòng thầm nghĩ có nên trở về tìm cái thầy tướng số xem thử hấn có gặp phải năm hạn bất lợi hay phương hướng có vấn đề hay không.

Hoa Tường Dung nghiêng đầu hỏi Tịch Thành: “Cô không sợ tôi lấy kiếm rồi không trả lại sao?”

Tịch Thành mỉm cười nói: “Kiếm này ta đã làm qua Huyết tế buộc định, trừ khi ta tự sát xóa tài khoản, bằng không ai cũng không lấy được nó.”

Hoa Tường Dung gật đầu, lại thấy Tịch Thành cười, trong mắt chợt hiện một chút thần sắc không dễ phát hiện nói: “Hon nữa, ta có tự tin cô lấy không được kiếm. Ta nghĩ, ta nắm chắc có thể giết cô trong nháy mắt.”

Ngắm lại sát khí vừa rồi của Tịch Thành, Hoa Tường Dung ứa mồ hôi lạnh.

Tiêu Lãnh hí mắt, nội tâm thờ dài, có lẽ đây mới chính là nguyên bản bộ dáng của Tịch Thành. Cho dù hiện tại cô ấy đang cười, nhưng hấn cảm thấy, nụ cười này thiếu chút giải thoát, thêm một chút gì đó khác nữa. Chỉ là hiện tại hấn vẫn còn không thấy rõ.

Tiêu Lãnh lắc đầu, không tiếp tục nghĩ đến chuyện không vui, vì thế hợp thời ới ra một câu: “Vậy bà thắng cấp không phải sẽ chậm hơn chúng ta gấp đôi? Chúng ta thắng 2 cấp bà mới thắng 1 cấp?”

Tịch Thành thờ dài: “Không phải.”

Tiêu Lãnh không hiểu, còn tưởng Tịch Thành tìm thấy phương pháp làm Huyết tế buộc định nào còn phải trả thêm đại giới khác. Vừa định mở miệng hỏi lại nghe Tịch Thành nói: “Là các ngươi thắng 3 cấp ta mới thắng 1 cấp!”

“Sao thể được? Không lẽ cô buộc định hai cái?” Hàn Nha hỏi.

Tịch Thành gật đầu: “Chính là bộ huyền Khê Tinh lần trước dùng để xử lý Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ ở Vân Tiêu trà lâu đó.”

Hàn Nha, Tiêu Lãnh cùng Thương Thiên Dĩ Từ gật đầu.

Hoa Tường Dung thì thật ngạc nhiên, Tịch Thành thế nhưng có thể xử lý Phiến Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ. Nói thế nào đó cũng là bang chủ giang hồ thứ bảy đại bang, làm sao mà nói xử lý liền xử lý đâu? Đối với người võ công bình bình như cô mà nói, trừ bỏ giải thích Tịch Thành là cao thủ thì không nghĩ ra được cách giải thích hợp lý nào khác. Càng đừng nói tới uy lực của ‘Nước ép rau đặc chế thượng đẳng nhãn hiệu Tịch Thành Điện Hạ’, căn bản không tưởng tượng được.

Mà Tàn Dạ thì có thêm một tầng hiểu biết mới về thực lực của Tịch Thành, thầm nghĩ nhất định phải có một ngày cùng Tịch Thành đấu kiếm.

Nhìn lại việc Tịch Thành thắng cấp khó khăn, lúc này mọi người đều có chung suy nghĩ: “Cũng may tốc độ thăng cấp của cô chậm gấp ba lần, nếu mà cô thăng cấp bình thường thì không biết hiện tại đã bao nhiêu cấp đây????” Đến đây, hình tượng của Tịch Thành trong lòng mọi người lại càng thêm biến thái.

Điều này cũng đúng, 24 năm không ngừng đánh quái luyện công cũng không phải chuyện đùa. Một người ở suốt trong sơn cốc, chỉ trao đổi với một tên NPC, người nào đó không biến thành kẻ ngốc coi như đã thật kiên cường.

Chậm trễ thời gian dài như vậy, mọi người cũng không tiếp tục rề rề, mọi người đem 12 thanh kiếm ‘thật vất vả mới hiểu ra được’ sáp nhập vào 12 cái lỗ, sau đó cùng nhau lẳng lặng chờ đợi. Không ngoài sở liệu, một tiếng ‘Oanh’ thật lớn vang lên, cửa đá cứng rắn từ từ nâng lên, bắn ngược 12 thanh kiếm trở về.

Tâm tình rối rắm của Tịch Thành rốt cục xem như buông xuống. Cô thật sự rất lo thanh bảo kiếm mất nhiều năm mới làm ra này lại báo hỏng tại cái chỗ quỷ quái này.

Mà nước sông Thánh Hà ở Di Tinh Cốc sau khi trải qua trận cướp sạch đại quy mô lần đầu tiên thì đã biến thành nước sông bình thường, cô đã không còn thừa lại tài liệu để một lần nữa đúc ra một thanh bảo kiếm khác. Có lẽ, ở chỗ Hứa Uyên còn lại một ít cũng không chừng.

Mọi người nhặt lên kiếm của mình, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cũng may đã vào được, cũng coi như là tiến bộ, về chuyện sau đó thì để sau này hãy tính sau.

Trước mắt, mọi người kẻ phui quần áo kẻ vuốt tóc. Việc đã đến nước này, mọi người cũng không nói nhiều lời, liếc nhìn nhau một cái rồi cùng nhau hướng vào Kiếm Trung.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Kiểm Trùng

Vừa mới tiến vào Kiểm Trùng, mọi người bắt đầu quan sát xung quanh. Đứng nhắc tới, bốn phía đều là cảnh ‘tối lửa tắt đèn’ đến bóng dáng của quỷ cũng không thể thấy. Những gì có thể thấy, chính là trước mắt hoàn toàn tối đen.

Thường thường còn có thể nghe thấy ai đó hỏi: “Có ai mang đèn dầu không?” Mọi người đều không có trả lời.

Nói thật, ai rảnh rỗi mang theo thứ đó làm chi? Mà lúc này ai cũng hết chỗ nói rồi. Ở đây một mảnh tối đen, đưa tay lên không thấy rõ năm ngón, vậy muốn làm sao có thể đi về phía trước chứ?

Sáu người cứ như vậy ngầy người tại chỗ một đoạn thời gian, ai cũng không dám tự tiện hành động. Bởi vì ai cũng không dám cam đoan tại tình huống như vậy sẽ có dạng nguy hiểm gì đang chờ bọn họ.

Đại khái trôi qua khoảng ba bốn phút, trước mắt dần dần sáng lên.

Ở trong bóng tối một khoảng thời gian, đột nhiên gặp ánh sáng sẽ không quá quen thuộc, cho nên khi ánh sáng xuất hiện, tất cả đều nhắm mắt lại theo bản năng. Đợi sau khi chậm rãi thích ứng, mọi người mới phát hiện trên tay Tiêu Lãnh xuất hiện một cái đèn dầu.

Tịch Thành không còn gì để nói nữa, cô hỏi Tiêu Lãnh: “Ông có đèn dầu sao đến bây giờ mới chịu lấy ra hả?” Mọi người nhất trí gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tiêu Lãnh liếc Tịch Thành một cái, nói: “Cái này ta mới mua được từ cửa hàng của người chơi.”

Mọi người gật đầu, tại sao ai cũng quên mất còn có hệ thống này đâu? Có hệ thống cửa hàng của người chơi, lúc ở ngoài cửa Kiểm Trùng có tất yếu vì thiếu một thanh kiếm mà phát sầu sao?

Bị coi thường! Tự tìm ngược! Lãnh phí thời gian! Lãng phí sinh mệnh!!!!

Mọi người dựa vào ánh sáng mỏng manh của đèn dầu gian nan tiến về phía trước.

Tịch Thành giờ phút này đã hoàn toàn khinh bỉ nhân viên thiết kế Kiểm Trùng của công ty trò chơi.

Lúc này trước mắt mọi người xuất hiện một con đường nhỏ đến mức không biết nên dùng từ gì để hình dung. Thân hình kiêu ngạo Hoa Tường Dung tiến lên thử một lần, độ rộng đại khái chỉ có thể một người miễn cưỡng thông qua.

Tiêu Lãnh nhìn mọi người, đưa cho Tàn Dạ một cái đèn dầu, nói: “Hiện tại chúng ta lần lượt tiến tới, Tàn Dạ, võ công của anh tương đối cao nên anh đi đầu tiên, tiếp theo là tôi, sau đó là Hoa Tường Dung. Thương Thiên, anh đi phía sau chiếu ứng.”

Nói xong nghiêng đầu sang Tịch Thành nói tiếp: “Tịch Thành, xét về tính đặc thù võ công của bà, bà đi phía sau Thương Thiên, Hàn Nha đi ở cuối cùng lo đằng sau. Nói như vậy, nếu phía trước hay phía sau có vấn đề gì thì bà đều có thể chiếu ứng. Không thành vấn đề chứ?” Tịch Thành và Hàn Nha gật đầu đồng ý.

Sau khi Tiêu Lãnh nói xong, mọi người dựa theo trình tự đó lần lượt đi vào con đường nhỏ.

Mấy người cũng không sốt ruột nên đi rất thận trọng vững vàng.

Làm cho mọi người an tâm là cũng may trên đường không phát sinh chuyện gì khiến người ta phát điên cả. Mà mọi người đều chán chường là vì, con đường này phải đi suốt nửa giờ. Chỉ tính đèn dầu trong tay Tàn Dạ và Tiêu Lãnh cũng đã thay đổi qua vài cái.

Không giống với con đường nhỏ tối đen, vị trí hiện tại của sáu người là một nơi rộng mở sáng ngời đèn đuốc huy hoàng, so với nửa giờ lộ trình trên con đường nhỏ tối đen không sót chỗ nào thì hoàn toàn đối lập và rực rỡ hơn nhiều.

Tịch Thành quan sát xung quanh thì phát hiện nơi này rộng thái quá, trên bốn bức tường đều là những vật thể lớn nhỏ giống như thiết phiến, phát ra ánh sáng thoát nhìn rất chói mắt.

Thương Thiên tiến lên thử xem, phát hiện tựa hồ hấn vô pháp chạm đến những thiết phiến này. Mà trên bức tường đối diện mọi người thì phủ đầy các bụi cỏ dại.

Tàn Dạ cẩn thận đi lên phía trước, sợ vô tình có thể va phải cơ quan gì đó. Hấn đẩy ra những bụi cỏ dại trên tường, một cánh cửa thật lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhớ đến cánh cửa lúc mới vào Kiểm Trùng, mọi người bắt đầu thấy đau đầu.

Hoa Tường Dung đặt mông ngồi xuống đất, than thở: “Không phải chứ? Lại là cửa nữa sao?”

Lúc này mọi người đều học thông minh, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy cánh cửa không phải là dùng sức đẩy ra nữa mà là tìm kiếm cơ quan khắp nơi.

Nhưng một giờ trôi qua... Hai giờ trôi qua... Vẫn như cũ không phát hiện được bất cứ cái gì.

Thương Thiên có chút mất kiên nhẫn, nếu không tìm được cơ quan thì vẫn dùng phương pháp bạo lực trực tiếp thử xem thế nào. Vì thế mọi người đều không nguyện ý tiếp tục chờ mà đều oanh oanh liệt liệt gia nhập đại quân đẩy cửa của Thương Thiên.

Hoa Tường Dung hô ‘Một, hai, ba’, sáu người cùng nhau dùng sức đẩy. Đừng nói, cánh cửa thật sự có xu thế mở ra, tuy rằng có lẽ sẽ mất thời gian rất lâu...

Từ lúc khe cửa dần dần mở lớn, cảnh vật chung quanh cũng bắt đầu thay đổi, trong căn phòng lớn đột nhiên vang lên những tiếng ‘đỉnh đỉnh đang đang’.

Sáu người cũng không phải là kẻ điếc, tự nhiên đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Đến khi mọi người quay đầu mới phát hiện, tựa hồ đã hỏng chuyện rồi.

Theo cánh cửa mở ra, tất cả những thiết phiến trên các bức tường chung quanh bắt đầu rục rịch.

Tiêu Lãnh thầm nghĩ không ổn, xoay người bảo Thương Thiên, Hoa Tường Dung và Hàn Nha tiếp tục đẩy cửa, mà hắn, Tịch Thành cùng Tàn Dạ sẽ chú ý hướng động của chùng đó thiết phiến.

Cánh cửa đã bị đẩy ra khoảng chừng một ngón tay, như vậy cũng đã đủ khiến ba người đẩy cửa mồ hôi đầm đìa. Nhưng là mọi người đều không dám chậm trễ, ai cũng không biết những miếng thiết phiến trên tường này khi nào sẽ trở thành những tấm quỹ phù lấy mạng bọn họ đâu.

Vì thế mấy người đều ngậm trong miệng mấy viên Nội lực được dự phòng, hơn nữa một lần lại dùng luôn vài viên. Đối với dược phẩm mà nói, hiện tại đám người này đều xem như nhà giàu mới nổi, cho nên lúc sử dụng dược phẩm không hề ậm ừ cũng chẳng không thấy đau lòng.

Đều nói tai nạn chính là chuyện xảy ra trong nháy mắt, lời này một chút cũng không sai, bởi vì không biết chùng đó thiết phiến khi nào sẽ phát động, mọi người thần kinh đều kéo căng hết, thầm nghĩ rằng, muốn bắn thì bắn nhanh đi, muốn bắn lại không bắn như vậy là đang giày vò con người ta sao?

Mà khi những tấm thiết phiến này phóng đến thật nhanh như ám khí, tâm mọi người đều nguội lạnh.

Chừng mấy trăm mấy ngàn tấm thiết phiến lớn nhỏ như vậy, phương hướng lại loạn, muốn trốn tránh thế nào đây? Hơn nữa không biết nói gì nhất là, hiện tại bọn người Tịch Thành không thể thối lui, quỹ mới biết đám thiết phiến đáng chết này có truy tung theo bọn họ không, nếu truy theo thì càng tốt, nếu không, ba người còn đang đẩy cửa phía sau tuyệt đối sẽ trở thành bia ngắm thâm nhất trong lịch sử.

Nhiều thiết phiến cùng nhau phóng ra như vậy, dù là cao thủ ám khí như Hàn Nha cũng không biết giờ phải làm thế nào mới tốt. Trong nháy mắt, sáu người đều bị thương đầy mình.

Tịch Thành vội nhét Chỉ đông dược vào miệng, bởi vì mua lại Di Tinh Cốc, thể chất của cô hoàn toàn không thể so sánh với người thường được. Bị nhiều ám khí đánh trúng như vậy, thân thể đau đớn khiến cho cô ứa mồ hôi lạnh, ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mờ hồ. Cũng may vì kiếm tiền nên trò chơi cũng cung cấp loại dược phẩm giảm đau như Chỉ đông dược, một viên có thể bảo trì trong vòng 12 giờ không đau đớn, bằng không Tịch Thành tin tưởng, những người mua lại sơn cốc trong trò chơi này căn bản sẽ chơi không nổi.

Cô lắc mình một cái tránh thoát một đợt thiết phiến, trên người lại tăng thêm vết thương. Mắt thấy đợt thiết phiến tiếp theo đã đến, số lượng lại nhiều nữa nên Tịch Thành không kịp suy nghĩ, nháy mắt vung Huyền ra. Nhất thời, một vách tường huyền thật lớn đứng sừng sững trước mặt mọi người, ngăn cản lại toàn bộ thiết phiến đang công kích đến.

Đỉnh! Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tịch Thành Điện Hạ lĩnh ngộ chiêu thức thứ sáu trong Càn Khôn Lưu Niên: Kết Giới.

Kết Giới: Phối hợp nội lực đồng thời tung ra trên 100 sợi huyền, hình thành một tấm chắn thật lớn ngăn cản hết thảy công kích có độ cứng rắn thấp hơn Khê Tinh. Độ thuần thực 25%, liên tục trong thời gian 21 giây. Thời gian tăng lên tùy theo độ thuần thực.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, nhất thời đều quên đi động tác trên tay. Bọn họ chỉ thấy trước mặt Tịch Thành có một mảnh trong suốt, không nhìn thấy cái gì nhưng thiết phiến cứ như vậy bị đánh rơi trong tích tắc, không mấy may gây thương tổn cho bọn họ. Thiết phiến rơi xuống trên đất chất thành núi nhỏ, cao dần cao dần lên. Mà bởi vì Huyền của Tịch Thành là trong suốt, một màn này trong mắt mọi người giống như là Tịch Thành học yêu pháp, mang chút hương vị thần quái.

Khí tràng này! Khí phách này! Khí phách Bá Vương là đây!!!! Mọi người cảm thán.

Thấy mọi người ngẩn người, Tịch Thành thật sốt ruột nha, bên nhét dược vào miệng bên nói: “Nhìn cái gì chứ? Đẩy cửa nhanh lên đi! Chiêu này tốn rất nhiều nội lực có được không? Năm người các người nhanh lên đi, nhanh chút nhanh chút nhanh chút đi!!” Nói xong lại tiếp tục nhét một đồng Nội lực được vào miệng.

Mọi người cũng dần nghiêm túc liều mạng đẩy. Trải qua đại khái mười phút, cánh cửa rốt cục cũng bị đẩy ra. Ai nấy ít nhiều đều nhẹ nhàng thở ra.

Bọn Tiêu Lãnh muốn nói cho Tịch Thành cửa đã mở, nhanh chút tiến vào liền không sao cả, nhưng xoay người một cái, bọn họ đều toát mồ hôi.

Chỉ thấy Tịch Thành quên mình chiến đấu với thiết phiến, điều làm cho người ta xấu hổ nhất là, lúc này Tịch Thành một cánh tay giờ thật cao để chống đỡ vách tường huyền, mà tay kia thì không ngừng đào ba lô, uống được, đào ba lô, uống được, đào ba lô, uống được ... Cảnh tượng cực kỳ quý dị.

Nếu như bị Bất Khí nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thán, thật xấu ăn được như ăn kẹo này của Tịch Thành một chút cũng không thay đổi. Phóng tầm mắt toàn giang hồ, tuyệt đối không có người thứ hai lãng phí được phẩm giống như cô!

Trong lòng mọi người miễn bàn có bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn, nghĩ thầm, dù được có nhiều đi chăng nữa cũng không cần ăn kiểu đó chứ?!

Đến một lúc lâu sau Tiêu Lãnh mới phản ứng lại, tiến lên kéo Tịch Thành chạy về phía cửa, đáng thương Tịch Thành còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị Tiêu Lãnh khiêng đi nhanh như chớp.

Mọi người vừa vào cửa, ‘Oanh’ một tiếng, cánh cửa đóng lại. Ngoại trừ Tịch Thành, năm người đều đặt mông ngồi bệch xuống đất, đều tự bổ sung nội lực. Mà bạn Tịch Thành nhân vật chính của chúng ta vẫn chưa thể dứt ra khỏi quá trình vừa rồi, như trước vẫn không ngừng đào ba lô, uống được, đào ba lô, uống được, đào ba lô, uống được ....

Tiêu Lãnh nhìn không được, cầm tay Tịch Thành nói: “Cô gia gia của ta ơi, van cầu bà đừng ăn nữa, bà cho đây là bánh bích quy sao? Đây là được! Được rất trân quý! Dem đi bán cũng là có tiền cũng không mua được có được không?!!!!” Dứt lời hắt tở ra thật đau lòng nhìn những viên được trong tay Tịch Thành.

Tịch Thành ngừng động tác, nhìn Tiêu Lãnh, lại nhìn bốn người ngồi dưới đất, nói: “Tốt xấu gì cũng để ta đem nội lực bổ đầy chứ đại ca à! Vừa rồi thiếu chút nữa ta bị tát cặn rồi!”

Lúc này mọi người mới nhớ tới tình huống vừa rồi, vách tường huyền thật lớn kia của Tịch Thành cũng phải nhiều hơn 1300 dây, vốn phải hao phí rất nhiều nội lực, nhưng mà cô lại có thể kiên trì hơn mười phút. Chuyện này cũng chỉ có Tịch Thành ‘phá gia’ xài được phung phí mới có thể trụ lại, đổi thành người khác tuyệt đối chết tại nơi này không giải thích.

Mà thật lâu sau này, khi biết được cơ quan của cánh cửa này không nằm trên vách tường mà là trên mặt đất, tất cả mọi người đều xấn tay áo chuẩn bị đi tìm công ty trò chơi liều mạng.

Thấy thời gian trong hiện thực đã không còn sớm, mọi người quyết định trước logout, cũng hẹn buổi sáng mai tám giờ login rồi tiếp tục đi.

Logout, ăn cơm, mọi người ngủ một giấc thật ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Con kiến còn sống tạm bợ

Khi Tịch Thành login, mọi người đều đang đứng chờ cô. Cô nói tiếng xin lỗi rồi đám người tiếp tục tiến vào.

Sau khi đi qua một đoạn đường hoàn toàn trống trơn không biết tồn tại để làm gì, mấy người lại một lần nữa gặp phải thảm cảnh ‘bách kiểm tề truy’, trong đó đáng nói nhất chính là Tịch Thành, chuyến đi này đã lãng phí gần ngàn viên được. Trách không được Kiểm Trùng này không dễ tiến vào, hóa ra đều là dùng được đắp nên, mọi người lại khinh bỉ công ty trò chơi một phen rồi mới tiếp tục đi...

Mấy người vẫn duy trì đội hình, nói nói cười cười đi tới, tuy rằng đoạn đường đã đi thê thảm vô cùng, nhưng là mọi người cũng thật phấn khích.

Quý mới biết khâu đoạn tiếp theo sẽ là cái gì, giống như con nhím nơi nơi phòng bị không bằng thuận theo tự nhiên thế nào hay thế đó. Cho nên lúc này sáu người thảo luận sôi nổi cửa ải tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì biến thái, ví như sẽ bị bao nhiêu kiểm đuổi theo...

Không biết đã đi bao lâu, Tàn Dạ dừng lại, vươn tay chặn lại những người khác, nói: “Cẩn thận, phía trước có người!”

Mọi người với đầu nhìn, quả thật có một nam tử thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, mặc một thân áo đen, tay cầm một thanh thiết kiếm ở cách đó không xa đi qua đi lại, trên mặt tựa hồ có điều nghi vấn khó xử lý.

Tiêu Lãnh nâng cằm suy tư: “Nơi này làm sao có thể có người?”

Hoa Tường Dung tiếp lời: “Có phải có người chơi khác đến trước chúng ta?”

Tàn Dạ lắc đầu: “Thoạt nhìn không giống vậy.”

Chẳng lẽ là NPC? Mọi người trầm nghĩ.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên do, Tiêu Lãnh hít sâu nói: “Quản hấn làm gì, đi qua xem thử. Nhưng mà mọi người phải cẩn thận chút.”

Mọi người gật đầu, thật cẩn thận đến gần nam tử.

Còn chưa đến gần đã thấy hắc y nam tử kê kiếm lên cổ chuẩn bị tự sát. Tất cả mọi người đều bắt đầu mơ hồ, thậm chí: Này lại muốn làm gì đây?

Nhưng tiểu cô nương chính nghĩa siêu cường Hoa Tường Dung lại trực tiếp bỏ nhào đến ôm lấy đuôi hắc hô to “Không cần đâu!!!” Ngực khí thật bi thiết, làm cho người nghe thương tâm rơi lệ.

Nam tử dùng biểu cảm vô cùng đau đớn nhìn mọi người, bất chợt thở dài một hơi, hừ Hoa Tường Dung một trận sừng sốt.

Hàn Nha tiến lên phía trước, mắt mang ý cười, trên tay thường thức một thanh phi đao phổ thông mua từ cửa hàng vũ khí, mở miệng nói: “Vị huynh đệ này, vì sao một mình ở nơi đây thờ dài, nếu tiện thì có thể nói cho tại hạ biết hay không?”

Mọi người vì văn phong thời nhà Chu này của Hàn Nha mà sắp ói cả ra, dịch vị trong bụng đều sôi trào, nhưng có vẻ Hàn Nha không có xu thế dừng lại.

Hàn Nha đánh tan mái tóc bạc trên vai, tiếp tục nói: “Tại hạ tuy rằng nhân vi lực bạc, nhưng ta là người hiệp nghĩa gặp chuyện bất bình sẽ rút đao tương trợ, cho nên huynh đài không cần khách khí.”

Có thể này Tịch Thành mới cẩn thận đánh giá Hàn Nha. Bộ quần áo trắng tinh, tay áo rất dài muốn chạm đất, mái tóc bạc dài đến thắt lưng không được buộc lại mà bất quy tắc phân tán trên vai, thật là đẹp mắt.

Cẩn thận nhìn lại, Hàn Nha cũng không phải nam tử nhan sắc vô song gì đó, ở trong hiện thực cùng lắm cũng chỉ là một người con trai rất tuấn tú. Nhưng Tịch Thành lại phát hiện Hàn Nha rất phù hợp với hình tượng bây giờ, đặc biệt mái tóc dài màu bạc phân tán, thẳng dài ôn thuận như tơ, tóc mái trước trán che khuất một con mắt, rất hợp với nụ cười khi thì lười nhác khi thì gian trá của hắn, rất yêu dã.

Tịch Thành hiểu được đại khái Hàn Nha đang đùa giỡn hắc y nam tử, nhưng dù vậy, cô vẫn bị lời nói cổ nhân kia của Hàn Nha ‘đánh’ cho ngoài khét trong sống.

Quay đầu nhìn mọi người thì thấy người này đỡ người kia nôn diên cuồng. Tiêu Lãnh đỡ Thương Thiên bả vai, bắt đầu dĩ lắc đầu nói: “Nôn đi nôn đi, nôn mãi thành quen.”

Tịch Thành đầu đầy quạ đen.

Mà lúc này Hàn Nha cũng không tốt hơn chút nào, một phen đại hiệp ngôn luận này vừa ra chính hắn đều cảm thấy ghê tởm muốn chết, nếu không phải nhìn đến ánh mắt hắc y nam tử lóe lên, cảm thấy hắn không phải thứ tốt thì hắn mới lười bời hắn ta nói nhiều câu khiến mình buồn nôn như vậy đâu!

Còn Hoa Tường Dung trong khoảng thời gian này luôn ôm lấy đuôi hắc y nam tử, sợ hắn nghĩ quẩn làm bừa.

Hắc y nam tử nghe xong những lời của Hàn Nha cũng không có phản ứng gì là quá khích, sắc mặt mang chút ý vị may mắn, nhưng chỉ là trong khoảnh khắc mà thôi. Trong nháy mắt hắn liền khôi phục bộ dạng đau lòng trước đó. Nhưng chút biến hóa biểu cảm kia của hắn vẫn không tránh khỏi ánh mắt những người ở đây, ngoại trừ Hoa Tường Dung.

Bởi vì hoàn cảnh trong hiện thực, từ khi còn nhỏ Tịch Thành đã học được sát ngôn quan sắc[1], chỉ cần cô dụng tâm quan sát, bình thường những biến hóa trong biểu cảm đều không trốn khỏi ánh mắt cô. Mà tình huống của Tiêu Lãnh có chút tương tự với Tịch Thành, dù sao hai người đều xuất thân từ cô nhi viện, cho dù sau này chuyện gặp phải không giống nhau nhưng cũng không quên bản năng luyện thành từ nhỏ. Cứ cho là cô nhi không cha không mẹ sẽ thành thực sớm đi. Hơn nữa Tiêu Lãnh là người làm ăn, muốn đùa giỡn thủ đoạn bịp bợm trước mặt hắn bình thường không mấy người làm được.

Tàn Dạ tuy rằng luôn mang bộ mặt than nhưng cũng không đại biểu hắn không đủ cẩn thận, ngoại trừ biến hóa biểu cảm của hắc y nam tử, tại nơi Kiếm Trùng bị phong bế thể này lại đột nhiên xuất hiện một người, lại không phải người chơi, chừng đó cũng đáng giá để hoài nghi.

Mà Thương Thiên Dĩ Từ thì thông qua Tiêu Lãnh sắc mặt phát hiện người trước mắt này có vấn đề. Tuy rằng không phải anh em ruột, nhưng cùng nhau sinh hoạt nhiều năm như vậy, chút ẩn ý này vẫn phải có.

Cuối cùng là Hàn Nha, không có giải thích dư thừa, nguyên nhân chỉ một, hắn là phúc hắc! Tuyệt đối là phúc hắc!

Mấy người đưa mắt ra hiệu lẫn nhau, bày ra dáng vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng ‘lắng nghe’ câu chuyện như phim truyền hình nhiều tập về bác Quỳnh Dao của hắc y nam tử.

Hắc y nam tử một tay ôm ngực, ánh mắt suy sút, qua hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Ta là Tàn Thiên, là người Lạc Dương, từ nhỏ gia cảnh bản hàn, năm đó mười bảy tuổi một mình ra ngoài mưu sinh, nhưng là ông trời bất công, mọi chuyện đều gặp phải khó khăn. Cũng tại năm đó, trên đường đi ta gặp một người nam tử bị thương, nhất thời mềm lòng mà cứu sống hắn. Nào biết đâu người nam tử kia đang bị một đám người đuổi giết, bắt đầu đi ta cũng bị liên lụy, cuối cùng theo hắn vong mệnh thiên nhai. Sau này ta cùng hắn trốn tới nơi đây, miễn cưỡng tránh được một kiếp.”

Lúc này, Hoa Tường Dung hỏi: “Người được người cứu tên là gì? Người đâu rồi?”

Nam tử tỏ ra vô cùng bi thương trả lời: “Hắn tên Giang Tự Lưu.”

Hoa Tường Dung há hốc mồm, hưng phấn bật dậy nói: “Giang Tự Lư, là Giang Tự Lư, xem ra kiếm của chúng ta đã có hy vọng.”

Tịch Thành và mấy người còn lại toát mồ hôi đến cực điểm, nhưng mặt ngoài phải giả vờ kích động giống Hoa Tường Dung, ai cũng nghĩ rằng: Thôi bỏ đi, hôm nay cố mà làm một hồi nhuợc trí đi...

Nam tử vụng trộm quan sát biểu cảm bọn Tịch Thành, nói tiếp: “Nhưng là ‘tiệc vui chóng tàn’, mặc dù chúng ta ở nơi đây trải qua một đoạn bình tĩnh cuộc sống, nhưng vẫn không thể tránh thoát kiếp nạn. Có một ngày một đám người tiến vào Kiếm Trùng, tự xưng là một môn phái, bọn họ giết chết người ta từng cú, đoạt đi thật nhiều bảo kiếm, cũng uy hiếp ta phải luôn canh giữ tại nơi này, nếu có người khác đến đây thì phải cướp sạch những gì bọn họ có, nhưng mà... Nhưng mà... Ta vốn không nghĩ đáp ứng, nhưng... Nhưng mà ta không muốn chết đâu, ta trên có tám mươi tuổi thê nhi, dưới có tám tuổi cao đường, thật sự ta đã cùng đường, sống còn không bằng chết!” Dứt lời, nam tử lại rút kiếm làm ra bộ muốn tự sát.

Hoa Tường Dung hai lời chưa nói, ra tay thật nhanh ngăn lại hành vi tự sát của nam tử, nói: “Đừng mà, trăm ngàn đừng có nghĩ quẩn, có chuyện gì thì từ từ nói, chúng ta sẽ giúp ngươi.” Dứt lời, cô lấy hết bạc trên người bàn thân ra, nói tiếp: “Trên người ta chỉ có chừng này bạc, đều cho ngươi. Tục ngữ nói, chết từ từ không bằng còn sống, con kiến còn sống tạm bợ, tại sao ngươi cứ muốn tìm đến cái chết như vậy chứ? Huống chi ngươi trên có cha mẹ dưới có vợ con, cho dù ngươi không suy nghĩ cho mình thì cũng phải vì cha mẹ vợ con mà suy nghĩ chứ, nếu ngươi chết, bọn họ sẽ thương tâm thế nào ngươi có nghĩ tới không? Ngươi bảo họ sống tiếp như thế nào đây? Ngươi phải kiên cường có biết không? Lại nói cũng không phải là chuyện gì đáng ngại, ngươi một đại nam nhân không tìm biện pháp giải quyết mà động một tí là đòi chết đòi sống, đây là hành vi của kẻ nhu nhuợc ngươi có biết không? Nếu ngươi cứ chết như vậy, ngươi không làm cho người khác thất vọng sao? Ngươi không làm cho cha mẹ vợ con ngươi thất vọng sao? Không làm Đàng thất vọng, nhân dân thất vọng sao? Không làm thất vọng hoa hoa cỏ cỏ và các tiểu bằng hữu trên đường sao? Không làm thất vọng chúng ta đã lo lắng cho ngươi sao? Không làm thất vọng Địa Cầu sinh cơ đại đạo này sao? Không làm thất vọng vạn vật trong vũ trụ to lớn này sao?”

Mọi người bị Hoa Tường Dung nói cho ngêch ra, Tịch Thành cảm thán, cô gái ngọc này có thể so độ dong dài với Tô Túy...

Tần Thiên cũng bị Hoa Tường Dung nói đến mù mờ, nhưng cũng may hắn có ‘kinh nghiệm sa trường’, rất nhanh khôi phục bình tĩnh rồi giả bộ đau lòng nói: “Đa tạ hảo ý của cô nương, trong lòng tại hạ cũng biết những đạo lý này, nhưng mà dù cô nương dốc sức trợ giúp cũng xa không đạt hạn ngạch mà bọn chúng đặt ra cho ta, cuối cùng ta cũng khó thoát khỏi cái chết, so với bị bọn họ giết chết không có tôn nghiêm, còn không bằng ta...” Tần Thiên dứt lời, làm cái động tác cắt cổ.

Tịch Thành lệ rơi đầy mặt, nhưng lại không giống với Hoa Tường Dung, cô là cười ra nước mắt...

Tiêu Lãnh một bên cảm thán: Khốn kiếp nha, vốn tưởng rằng chiêu lừa bịp một khúc hai nháo ba thất cổ này là độc quyền của nữ nhân, không nghĩ tới một đại nam nhân cũng chơi chiêu này, càng huyền diệu là, thế nhưng còn có người tin!

Tất cả mọi người đều dùng tâm tính xem kịch vui khi ‘lắng nghe’ Tần Thiên kể ‘thảm cảnh gặp phải’, nhưng Hoa Tường Dung thì khác, cô thật sự rơi nước mắt, hơn nữa là cảm động mà khóc...

Chỉ thấy cô một bên cầm lấy tay Tần Thiên, một bên quay đầu dùng ánh mắt cầu xin nhìn mọi người, ý tứ là nói ‘Cứu một mạng người còn hơn xây xây bảy tầng tháp, các ngươi muốn giúp hắn thì mau lấy tiền ra đi’.

Trước hết có phản ứng là Tịch Thành, cô không nhanh không chậm đi đến trước mặt Tần Thiên, lại kích động nắm lấy tay hắn.

Hoa Tường Dung trầm nghĩ: Nữ đồng chí đúng là có lòng yêu thương người mà. Hào cảm đối với Tịch Thành lại sâu thêm một tầng.

Tịch Thành gắt gao nắm chặt tay Tần Thiên, lão lệ tung hoành nói: “Rất cảm động! Thật là rất cảm động!”

Tần Thiên trong lòng cười trộm, nghĩ thầm, đầu năm nay người thật đúng dễ lừa, một đám đều ngu ngốc hết sao?

Bọn Hàn Nha cũng buồn bực, không biết Tịch Thành lại nghĩ ra chiêu quái quỷ gì đây? Mà Hoa Tường Dung thì mặt mưng mím cười, rất vui mừng.

[1] sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời; thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt; đoán ý qua lời nói và sắc mặt

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ta không phải người tốt

Tịch Thành làm ra vẻ lau nước mắt nói tiếp: “Tần đại ca, huynh nói thật sự rất cảm động! Huynh yên tâm, từ từ mà chết, làm một người thiện lương có đạo đức ta quyết định không ngăn cản huynh! Cố lên cố lên cố lên!” Nói xong còn làm động tác vung tay.

Mọi người vừa nghe xong trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi.

Tần Thiên là vì ‘quan niệm đạo đức’ của Tịch Thành, mà bọn Tiêu Lãnh là vì câu nói theo kiểu Lâm Chí Linh ‘Cố lên cố lên cố lên’.

Mọi người thăm nghĩ: Quả nhiên là sét đánh chết người không đền mạng mà...

Một trận đùa vui này lại làm Hoa Tường Dung cô nương không vừa ý, cô quyết cái miệng nhỏ cùng Tịch Thành lý luận: “Làm sao cô có thể như vậy? Tại sao cô lại thấy chết không cứu? Hắn đã thật đáng thương, nếu chúng ta không giúp hắn hắn sẽ không sống nổi!”

Tịch Thành liếc nhìn Tần Thiên, khinh thường nói: “Liên quan gì đến ta chứ? Là hắn tự mình muốn chết không phải sao? Ta đã rất có đạo đức không đi quấy rối hắn, hắn cũng không thể được một tác lại tiến một thước chứ?”

Hoa Tường Dung không buông tay, tiếp tục nói: “Làm sao cô có thể như vậy chứ? Trợ giúp người khác không phải chuyện chúng ta nên làm sao?”

Tịch Thành cũng không quay đầu, nói: “Đó là chuyện cô nên làm, lại không phải là ta.”

Hoa Tường Dung giận tái mặt, ‘cô cô cô...’ nửa ngày cũng không ra được cái gì khác.

Tịch Thành quay đầu, treo lên một nụ cười cả người lẫn vật vô hại, nói: “Không phải sao? Là điều pháp luật nào quy định ta phải trợ giúp hắn? Là Hiến pháp, Hình pháp hay là Luật Hôn nhân?”

Hoa Tường Dung nhất thời chán nản.

Tiêu Lãnh sợ hai người cứ như vậy sẽ đánh nhau, vội vàng tiến lên điều giải. Tịch Thành cũng lười để ý Hoa Tường Dung nên tự nhiên sẽ ngậm miệng. Nhưng là Hoa Tường Dung như thế nào cũng nuốt không trôi cục tức này, mà nói thì không lại Tịch Thành, vì thế ghen đến ghen đi cuối cùng chỉ ghen ra được một câu: “Cô không phải người tốt!”

Tịch Thành hừ lạnh nhìn Hoa Tường Dung: “Cô từ đâu nghe được chuyện ta là người tốt?”

Hoa Tường Dung chu miệng: “Hừ! Cô là người tốt sao?” Ngữ khí tràn ngập khiêu khích.

“Người tốt?” Tịch Thành cười cười: “Chỉ cần ta không làm người xấu cũng đã cảm ơn trời đất rồi, cái từ người tốt này ta gánh không nổi.” Trong lời nói lại có chút hiu quạnh.

Tịch Thành nói xong sẽ không lại để ý đến Hoa Tường Dung, xoay người thăm dò xung quanh xem có manh mối về cửa tiếp theo hay không.

Bên này Hoa Tường Dung ngàn vạn lần không phục, kêu to: “Tôi quyết không tởm đội cùng người như vậy!”

Ai cũng không cho là cô nói thật, đều nghĩ là giận dỗi mới nói vậy thôi.

Hoa Tường Dung thấy vậy càng tức giận, túm lấy áo Tiêu Lãnh nói: “Tôi không tởm đội cùng người như vậy, tôi tuyệt không tởm đội cùng người như vậy! Cô ta thấy chết không cứu, cô ta không phải người!”

Tiêu Lãnh cũng lười tranh cãi với cô, thuận miệng nói: “Được được được, cô ấy không phải người, cô ấy là trùng thối, được rồi chứ?”

Hoa Tường Dung giận dữ: “Tôi nói thật, hôm nay trong đội này có tôi thì không có cô ta!”

Lúc này tâm tình của Tiêu Lãnh cũng không phải tốt lắm, trong lòng thì nghĩ sao cô không ngu chết luôn đi! Hắn giận giữ vung tay Hoa Tường Dung ra: “Vậy cô liền cắt khỏi đội ngũ này cho tôi!”

Thời gian yên lặng trôi qua vài giây, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Lãnh, không nghĩ tới hắn sẽ trở mặt vào lúc này.

Đừng nói chỉ số thông minh của Hoa Tường Dung có vấn đề, cho dù là năng lực của Tịch Thành có vấn đề thì thế nào? Thân là bạn thân nhiều năm không gặp giờ mới tương phùng, cho dù toàn thiên hạ đều không đứng về phía Tịch Thành thì Tiêu Lãnh vẫn không do dự lựa chọn đứng bên cạnh ủng hộ cô. Dù sao, Hoa Tường Dung cùng lắm chỉ là một người khách ở trà lâu của hắn, ngẫu nhiên nghe thấy hắn muốn đi Kiểm Trùng thăm dò nên mới xung phong muốn đồng hành, về những thứ khác đều không có gì liên quan, càng đừng nói đến tình nghĩa cái gì.

Hoa Tường Dung sắp khóc đến nơi, cảm thấy chính mình thập phần ủy khuất. Cô làm người tốt việc tốt có gì sai sao? Cô chỉ muốn giúp một người gặp phải khốn cảnh có gì sai sao? Cô ngăn cản ý niệm tìm đến cái chết của một người là sai sao? Mọi người không phải đều nói nên học tập tấm gương tốt của Lôi Phong sao? Vậy thì vì sao cô lại gặp phải loại đãi ngộ không công bằng này? Đặc biệt người đang phát hỏa vẫn là người có tính tình tốt nhất trong đội ngũ?

Thương Thiên do dự, kéo Hoa Tường Dung sang một bên, miễn cho cô ta lại chộc giận Tiêu Lãnh.

Thân là anh trai, hắn đương nhiên biết tính tình Tiêu Lãnh thế nào. Lúc mới đưa từ cô nhi viện về, Tiêu Lãnh luôn lạnh lùng ngăn cách mọi người đến gần, điều này khiến hắn thật đau lòng. Cha mẹ bọn họ tình cảm sâu nặng nhưng lại không sinh được con. Bọn họ luôn phải thống khổ rồi rầu vì họ luôn muốn sinh được một đứa con nhưng mọi cố gắng đều không được. Dù vậy bọn họ chưa từng nghĩ đến ly hôn, sau đó họ nhận nuôi hắn, đối đãi yêu thương hắn như con ruột, cho hắn cảm nhận được sự ấm áp gia đình mà hắn trước đó không thể có. Lúc ban đầu không phải hắn cũng trầm mặc ít lời lạnh lùng đậm bạc giống Tiêu Lãnh sao? Nhưng mà tình yêu thương của cha mẹ đã cảm hóa hắn, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Lãnh, hắn liền quyết định phải bảo hộ cho tốt người em trai này của hắn giống như cha mẹ hắn vậy.

Những năm gần đây, Tiêu Lãnh bớt lạnh lùng và dần ôn hòa hơn, hắn luôn cảm thấy đây là thành tựu lớn nhất của hắn. Nhưng hắn cũng biết, nếu khiến

cho Tiêu Lãnh nổi giận, như vậy hậu quả sẽ là cái gì thì hắn không dám cam đoan.

Thương Thiên thờ dài, có chút bất đắc dĩ. Bình thường mà nói, so với em trai, anh trai là hắn đây càng ít giao thiệp với người khác. Nhưng mà em trai hắn giờ đang nổi nóng, hắn làm anh cũng chỉ có thể cố làm người hòa giải một hồi. Dù sao cũng đã đi đến nơi này, vì chuyện như vậy gây ra nội chiến quả thật không đáng giá.

Hơn nữa hắn cũng nhìn ra được, cô gái tên Tịch Thành Điện Hạ này tính cách tuyệt đối còn vận vận hơn cả Tiêu Lãnh, cùng cô ấy giảng đạo lý sao? Vẫn là quên đi! Không chừng mình còn bị lôi vào vòng lẩn quẩn nói cũng nói không được, huống chi trong chuyện này, cô nương Hoa Tường Dung này có đạo lý gì đáng nói sao? Có đôi khi hắn thực hoài nghi, cái cô gái ngốc với chỉ số thông minh như thế này làm sao có thể không chết mà sống trên giang hồ đến bây giờ?

“Aiz!!!” Thương Thiên bất đắc dĩ thờ dài nhìn Hoa Tường Dung mắt ngân ngấn nước, nói: “Cô đừng náo loạn. Đã đi đến tận đây rồi, vì một gã không biết là loại người nào mà gây gỗ đánh nhau có tốt không?”

Hoa Tường Dung mím miệng, ngữ khí có chút nghẹn ngào: “Đây không phải là vấn đề người ngoài hay không người ngoài. Đây là vấn đề đạo đức làm người! Tịch Thành cô ta quả thật rất quá đáng, không những không khuyên bảo mà còn cố vũ hấn nhanh tìm cái chết, anh bảo tôi làm sao có thể hợp tác cùng một người thiếu đạo đức đây? Tôi làm không được!”

Thương Thiên kích động muốn chết, trong lòng nghĩ người này thật có tài, bất cứ ai đều có thể nhìn ra gã NPC này đang nói dối, thế nhưng lại có thể làm cho cái cô gái ngốc này bay lên đến trình độ yêu yêu dân. Thương Thiên thế mới biết, Tịch Thành quyết đoán ngậm miệng là hoàn toàn chính xác, có đạo lý gì có thể giảng cùng loại thánh mẫu này?

“Dù sao tôi không muốn tổ đội cùng cô ta! Trong đội này có tôi thì không có cô ta!” Hoa Tường Dung đúng lý hợp tình đưa ra yêu cầu.

“Cô nương ngốc của tôi ơi, cô nhìn cho rõ tình thế. Hiện tại trong đội này không có ai đứng về phía cô, bao gồm cả tôi.” Thương Thiên hóa thân thành chuyên gia tư vấn giúp Hoa Tường Dung giải đáp nghi hoặc.

“Anh... Các anh tại sao đều như vậy chứ?” Hoa Tường Dung nước mắt đều chảy, cô không hiểu được, xã hội hiện nay đã thật sự không có đạo đức đến nước này sao?

Thương Thiên lại thờ dài, hắn phát hiện chỉ ngày hôm nay thôi cũng đã ‘thờ’ hết ‘khí’ của cả đời hắn rồi. Nhưng mà hắn phải nhịn mà dẹp bỏ ý tưởng một chương đánh chết cô, cố giải thích: “Việc gì thì cô cũng dùng chút đầu óc đi chứ! Giang Tự Lưu là người của 100 năm trước, cái gã Tần Thiên kia mới bao nhiêu tuổi? Làm sao hắn có thể là ân nhân cứu mạng của Giang Tự Lưu? Đây là trò chơi vô hiệp, cô cảm thấy có khả năng xuất hiện yếu tố tiên hiệp sao? Lại nói, cô gặp qua ‘tám mươi tuổi thể nhĩ tám tuổi cao đường’ sao? Cha mẹ mới tám tuổi làm sao có thể sinh ra đứa con trai lớn như vậy hả?”

“Hách... Vậy thì... Là tôi nghĩ sai rồi sao?” Hoa Tường Dung dừng một chút, lau nước mắt ngạc nhiên hỏi.

Thương Thiên lắc đầu, cảm thấy vấn đề ngu ngốc như vậy thật sự không cần thiết phải trình trọng giải thích như thế này.

Nhìn Hoa Tường Dung còn đang cắn ngón tay nỗ lực nhớ lại những gì Tần Thiên đã nói, nháy mắt Thương Thiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã trở về mức tiêu chuẩn.

“Này, đến cùng ngươi có chết hay không đây?”

Bên này Hoa Tường Dung còn đang tự hỏi, Thương Thiên Di Từ còn tại cảm thán thì nghe thấy tiếng Tịch Thành ở bên kia vang lên. Hai người quay đầu nhìn lại, đột nhiên xúc động muốn học máu.

Chỉ thấy một mảnh vải lụa trải trên mặt đất, bên trên bày biện các món ăn nhẹ cùng rượu, Tịch Thành, Tiêu Lãnh, Hàn Nha, Tần Dạ bốn người cứ như vậy ngồi dưới đất uống rượu ăn điểm tâm, một hồi vẫn không quên đùa giỡn gã Tần Thiên đang ở một bên tự biên tự diễn.

Tần Thiên có chút phát mộng, hắn thấy nhóm người này thật sự rất rất quái dị. Cho dù không cứu hắn thì thôi, không cần trực tiếp mở yến hội như vậy chứ?

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8...

Vừa đứng tám món ăn, bốn người bốn nóng, còn xứng với rượu, đây là đến tham gia hôn lễ sao? Tần Thiên nội tâm châm chọc, lại bị hương rượu bay tới làm phát thèm, bất đắc dĩ chỉ có thể cố nhịn, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Vì thế Tần Thiên nội tâm vô hạn oán niệm không tự giác chuyển sang oán trách hệ thống trò chơi đáng chết này, không chỉ có vô duyên vô cớ an bày hắn làm ‘Thủ quan’ tại nơi Kiểm Trùng chim không thái phân này, còn viết ra cho hắn lời nói dối không đáng tin như vậy nữa chứ!!! Đây là đang coi thường chỉ số thông minh của nhân sĩ giang hồ sao?

Nhưng điều đáng mừng duy nhất là, trên đời này vẫn có người ngốc, ví như vị tiểu cô nương trước đó có vẻ tin. Hắn làm ‘Thủ quan’ ở trong này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp được có người chơi tin tưởng câu chuyện quỷ quái không đáng tin này của hắn, tự nhiên hắn cảm thấy thật tự hào...

“Này, các ngươi sao có thể như vậy chứ?” Tần Thiên nhìn đồ ăn ngửi mùi rượu, còn không quên nỗ lực làm gì đó.

“Chúng ta làm sao?” Tiêu Lãnh mê hoặc.

“Chẳng lẽ các ngươi không phải gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ sao? Vừa rồi vị thiếu hiệp kia còn nói ‘gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ’ là

chuyện mà hạng người hiệp nghĩa các người nên làm không phải sao?” Dứt lời, hắn đưa tay chỉ về phía Hàn Nha.

“Rút đao tương trợ? Cắt! Ta lại không dùng đao, ta dùng kiếm, nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ như ‘rút đao tương trợ’ này còn không đến phiên ta.” Tịch Thành biểu hiện rõ ‘ta khinh bỉ người’ rồi quay đầu lại nói với bọn Tiêu Lãnh: “Các ông ăn nhiều rau một chút, tốt cho thân thể!”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lão Trang Tôn Tử

Tàn Dạ từ từ cầm một cái chân gà lên gặm, vừa ăn vừa không quên dùng cái giọng lạnh còn hơn núi băng nói: “Chúng ta là động vật ăn thịt, chúng ta không ăn cỏ.”

Tên Tàn Dạ này kỳ thật là man-show[1] chứ gì nữa? Là man-show? Thật sự là man-show đi?!!! Nội tâm mọi người thầm oán.

Hàn Nha cười khò lắc đầu, những món ăn cô chuẩn bị có món nào có rau đâu???

Tần Thiên rất muốn tìm một khối đậu hũ đâm đầu chết quách cho xong. Mỗi ngày hắn đều có thể gặp được muôn hình muôn vẻ người chơi đến thám hiểm Kiếm Trung, nhưng mà hắn chưa từng gặp qua đám người nào đặc sắc hiểm thấy như đám người hôm nay.

Bên kia Thương Thiên không cam lòng yếu thế, chớp mắt đã chạy đến trước mặt mọi người, kéo theo Hoa Tường Dung còn đang ngại ngần thiếu tự nhiên.

Hoa Tường Dung cứ đứng đó đối ngón tay, muốn nói gì đó nhưng lại ngượng ngùng mồm miệng, cuối cùng nặn nửa ngày mới thốt ra được một câu ‘thực xin lỗi’ còn nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu.

Tịch Thành cũng không so đo, tuy rằng cô cũng bó tay với loại ‘Thánh mẫu’ này, nhưng mà không thể không thừa nhận, xã hội hiện nay còn có thể có người ngốc như vậy quả không dễ dàng.

Sáu người lại tập hợp, Thương Thiên Dĩ Tử và Hoa Tường Dung cũng ngồi xuống gia nhập ‘Yến hội’.

Hoa Tường Dung cầm xiên thịt ăn thích thú đến hoa chân múa tay, thuận tiện quan sát biểu cảm ‘phản kích’ của Tần Thiên, trong lòng không khỏi thấy hả hê. Trước đó cô bị hắn lừa thăm như vậy, còn thiếu chút nữa trở mặt với người ta, suýt bị đá ra khỏi đội ngũ, thù này hơi bị lớn nha.

Vì thế cô vừa ăn vừa kỳ quái hỏi hắn: “Ta nói này, người muốn chết thì tốt nhất thừa dịp chúng ta chưa ăn xong mà chết đi, không khéo chúng ta còn có thể thay người nhặt xác, đào mộ chôn. Nếu muộn quá, chúng ta ăn no lại lười động thì người thăm rồi.”

Tịch Thành toát mồ hôi, trong lòng thì nghĩ: cô gái này lúc ‘thánh mẫu’ thì phải nói là hào quang vạn trượng, nhưng lúc oán hận thì cũng cực kỳ âm hiểm.

Từ Tăng Kinh đã viết, chỉ nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi dưỡng, cô nhân quả không nói sai mà.

Đội chút, hình như có chỗ nào đó không đúng, khả năng, có lẽ, hẳn là, có vẻ như chính cô cũng là nữ nhân chứ không phải là hán tử...

Chuyện tới lúc này Tần Thiên cũng hiểu được nhóm người này không có khả năng làm theo ý hắn, như vậy cũng chỉ có thể lựa chọn diễn tiếp theo kịch bản – trở mặt. Trong lòng hắn cũng bắt đầu thấy bi ai.

NPC có cố định nhiệm vụ giống như hắn vậy, bất luận là tư tưởng, ngôn ngữ hay hành động đều bị một cái lưới vô hình khống chế, trừ phi đạt đến điều kiện giải thoát, bằng không sẽ luôn giống như một con rối mà lặp đi lặp lại những việc giống nhau, chẳng sợ chết bởi sẽ sống lại lần nữa, mãi cho đến một ngày có thể đạt được tự do.

Trên thực tế, hắn rất hâm mộ những NPC có thể làm việc tùy theo ý mình, cho dù là tuyên bố nhiệm vụ cũng có thể châm chước ra quyết định, không giống loại NPC bản sao như hắn, trời sinh ra đã có mệnh khổ.

Đã không thể thỏa thuận trong hòa bình, vậy thì dứt khoát dựa vào vũ lực để giải quyết thôi.

Tần Thiên phẩy bộ ‘diễn phục’ thăm thương trên người xuống, bên trong lộ ra một bộ mặc bào chỉ bạc, nhìn qua đã biết là vô cùng trân quý. Tàn Dạ vừa nhìn thấy nó đã ra quyết định lát nữa nhất định phải lột xuống.

“Mau nhìn kìa, nữ chiến sĩ xinh đẹp!” Hoa Tường Dung cả kinh kêu lớn, còn bày ra động tác ‘Ta đại biểu ánh trăng tiêu diệt các người’[2], chọc cho Thương Thiên tròn tròn mắt. Tịch Thành cảm thấy Tần Thiên đổi sang bộ đồ này trông có vẻ tinh thần hơn trước, quả thật đây là xác minh tốt nhất cho câu nói ‘người nhờ vào quần áo ngựa nhờ vào yên’.

Nhưng mà hiển nhiên Tịch Thành không nghĩ đến sẽ khen hắn, vì thế cố ý khinh thường ra mặt: “Oa, bộ quần áo này của người không tồi nha, mặc vào

không giống mượn mà giống thuê hơn đấy.” Dứt lời còn gật gật đầu tỏ vẻ rất khẳng định.

Tần Thiên ‘ác hướng đâm biên sinh’[2] xông lên hướng Hoa Tường Dung dữ tợn nói: “Người muốn chết sao!” Nhưng là biểu cảm ẩn dưới khuôn mặt kia rõ ràng là ‘Người mới là nữ chiến sĩ xinh đẹp, cả nhà người đều là nữ chiến sĩ xinh đẹp!’

Về phần Tịch Thành tạm thời bị xem nhẹ. Thân mang võ công tự nhiên Tần Thiên cũng biết được ở đây ai yếu nhất, về phương diện này, quả hồng đương nhiên phải chọn quả mềm mà bóp, còn quả cứng thì phải đợi bóp xong quả mềm rồi hẵng nói.

Hoa Tường Dung tràn đầy tự tin dùng thanh kiếm thép tối tàn mua từ cửa hàng để ngăn cản hắn, không nghĩ đến một đôi ‘thịt chường’ của Tần Thiên lại có uy lực lớn như thế, không những phá gãy kiếm, ngay cả chủ nhân của kiếm Hoa Tường Dung cũng bị đánh văng. Tịch Thành vận khinh công bay lên phía trên đỉnh đầu Tần Thiên, dùng Tinh Cương kiếm đâm thẳng xuống. Cô đương nhiên biết lấy Tần Thiên thân thủ, cường độ của thanh kiếm tàn này nhất định không thể gây thương tổn cho hắn, nhưng dùng làm thủ đoạn mê hoặc người thì như vậy cũng đủ rồi.

Trên thực tế, Tịch Thành căn bản không cần phiền toái như vậy, tuy rằng cô không hiểu biết rõ thực lực của Tần Thiên, nhưng nếu đao thật thương thật đánh nhau thì thắng bại cũng không thể đoán trước được.

Nhưng mà Tịch Thành đã mang tâm lý bóng ma đối với công ty trò chơi, trước đó mỗi khi qua một cửa đều sẽ xuất hiện thăm cảnh ‘vạn kiếm tề truy’ kinh điển, cho nên Tịch Thành thật sự không thể tin được cửa này chỉ có mỗi bạn Tần Thiên xui xẻo này chặn đường.

Tịch Thành là đang phòng bị, tình huống ‘vạn kiếm tề truy’ tạm thời chỉ có cô có thể ứng phó. Cho nên nhiệm vụ đối phó với Tần Thiên chủ yếu dùng trong tay năm người còn lại, Tịch Thành chỉ phụ trách khâu nhiễu loạn địch nhân.

Hàn Nha cầm trên tay phi đao Vô Tàn, nội tâm vô cùng rối rắm. Phi đao này tốt thì tốt, nhưng lại chỉ có một, mỗi lần ném ra lại phải nghĩ biện pháp tìm về, nếu gặp phải kẻ có võ công cao cường có thể tay không tiếp phi đao thì chẳng khác nào trực tiếp dâng tặng cho người khác.

Lại nói tên Tần Thiên này không biết có phải ‘già heo ăn hổ’ hay không, thế này hắn làm sao dám ném chứ!!! Xem ra đã đến lúc tìm kiếm thanh phi đao trong ‘Tứ thần khí’ rồi. Tư liệu có nói, nó là cao giai binh khí nhưng lại có khả năng tự động hồi phục, đây là thứ tốt mà bất cứ người thuộc ám khí thế gia ao ước tha thiết! Đợi khi hắn tìm được thanh phi đao đó rồi đem đến trước mặt lão sư phụ bắt tử của hắn cho ông ta hâm mộ chết luôn.

Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng hắn vẫn không mạo hiểm ném đi. Nhưng mà dẫu sao hắn cũng là đệ tử ám khí thế gia ‘Ân Môn’, tự nhiên không thể thiếu ám khí trên người. Đứng nhìn ở ngoài Kiếm Trùng đến một thanh kiếm hắn cũng không có, nếu mà trên cửa cần sắp ám khí, một mình hắn cũng có thể giải quyết vấn đề. Hơn nữa tuy ám khí trên người phẩm cấp không cao lắm, nhưng tất cả đều mang theo công năng tự động hồi phục, một cái có thể dùng vô số lần.

Tần Thiên thật sắp phát điên. Thân là một đại hiệp giang hồ tư cách, chẳng phải đều nên dè bieu khinh thường việc quần áo sao? Chẳng lẽ không phải nên là đặc biệt phóng khoáng tạo dáng xong sau đó nói rõ chỉ nhận đầu một chọi một thôi sao? Vì sao bọn người này đều không có tình thương thế này chứ?

Nhìn xem nhìn xem, đám người này cùng lúc xông lên, mỗi một chiêu đều là sát chiêu, đáng xấu hổ nhất là một tên không ngừng ném ám khí, đây là ăn gian có được hay không!!!!

Ám khí, ý nghĩa cũng như tên, phải là vụng trộm ném mới được gọi là ám khí không phải sao? Nhưng mà nhìn xem, người này làm gì có ‘lén lút’? Một tay nâng bầu rượu, một tay không ngừng ném cái ám khí đáng chết cứ tự động hồi phục, một bên còn làm ra động tác ‘bồn công tử thật suất’, thật sự là đáng đánh đòn mà!!!

“Bi ồ! Thế nhưng dùng ám khí!” Tần Thiên một bên né tránh kiếm của bọn Tiêu Lãnh, Thương Thiên, một bên hung tợn nói. Tuy rằng chính hắn cũng cảm thấy nói lời này thật quá ngốc.

Hàn Nha tỏ ra cực kỳ khinh thường, bỗng nhiên trở nên thâm trầm nói: “Bi ồ? Người cho rằng đây là con nít chơi đùa sao? Chiến đấu liên quan đến sinh tử còn muốn ta phải phối hợp với hứng thú của người sao, là ta bị coi thường hay là người có bệnh? Chỉ bằng câu nói vừa rồi của người cũng đủ thấy người không xứng chết dưới phi đao Vô Tàn của ta.”

Trong nháy mắt, hình tượng của Hàn Nha trong lòng mọi người trở nên vô cùng cao. Chỉ có Tịch Thành một bên chú ý động tĩnh một bên cuồn vả mồ hôi, trong lòng thì hò hét: Đây là trang khóc!! Đây là sai suất!!

Quang trọng nhất là, uống rượu phải chứa lại cho cô với chứ! Đó là Thiên Lí Túy nha! Hữu Khuyết cũng không có bao nhiêu rượu này đâu! Quý lắm có biết không!!!!

Bên này Tịch Thành còn tại oán thầm, bên kia chợt nghe hét thảm một tiếng. Tịch Thành quay đầu nhìn sang thì thấy Hoa Tường Dung không ngừng dùng cục gạch quăng vào người Tần Thiên. Vừa đánh vừa nói: “Ai bảo người gạt ta! Ai cho người lừa ta! Thế nhưng còn dám đánh ta! Cô gia gia nếu không cho người biết chút lợi hại thì người cũng không biết ánh mặt trời sao lại sáng lạn, hoa nhĩ vì sao lại hồng như vậy!”

Tần Thiên khóc không ra nước mắt. Hắn còn đang gian nan tránh né cái tên nào đó không biết xấu hổ không ngừng ném ám khí, một bên còn phải đầu đối phó với kiếm pháp của ba người còn lại, cuối cùng còn phải chú ý nữ nhân nhìn qua sâu không lường được này có động tác nào không, ai ngờ đầu cô nương ngốc ngay từ đầu đã bị hắn đã đảo nằm trên đất không thể động đậy vậy mà lại lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn bắt đầu nện gạch.

Hắn thề với trời hắn thật sự đã quên còn một người như vậy tồn tại!

Tần Thiên hai tay ôm đầu, bảo vệ khuôn mặt coi như là tạm được của hắn, than khóc: “Các người có tình người chút có được không! Dừng tay, các

ngươi không thể ức hiếp người đọc sách!”

Tịch Thành ngăn trở Hoa Tường Dung cuồng hóa, thuận thế thả ra 20 sợi huyền buộc chặt Tần Thiên, hỏi: “Ngươi là người đọc sách sao?”

“Đúng vậy, ta là người đọc sách. Cho nên chúng ta phải tạo nhã lễ nghĩa ôn lương khiêm cung... Chuyện gì cũng phải từ từ chứ...” Hiển nhiên Tần Thiên đã bắt đầu có khuynh hướng nói năng lộn xộn.

“Ha ha. Vậy ngươi đã đọc qua những sách nào rồi? Kể ra nghe thử xem, không chừng còn có thể bỏ qua cho ngươi.” Hàn Nha âm hiểm cười nói, nghe thế nào cũng thấy những lời này thành phần đùa bỡn hơn bị nhiều.

Nhưng mà Tần Thiên đã đi đến nước tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, ngựa chết chữa thành ngựa sống, vì thế áp ứng nói: “Chuyện này... À... Ta đọc qua [Lão tử], còn có [Thôn trang], còn có... còn có [Binh pháp Tôn Tử], cũng xem qua... đúng rồi, có vẻ như còn xem qua [Tam Tự Kinh]...”

Tần Thiên còn tại liễu mạng nghĩ mình đọc qua những sách gì, hy vọng đôi phương là loại người tôn trọng người đọc sách, cũng không ngờ Tịch Thành thốt ra một câu: “Nha, trách không được ngươi Lão Trang Tôn Tử.[4]”

“Phốc!” Hàn Nha phun hết rượu trong miệng lên người Tần Thiên.

Tiêu Lãnh thì cười đến không thở nổi, Thương Thiên thoát nhìn có vẻ nhăn rất vất vả, Tần Dạ thì yên lặng quay đầu đi để người ta không nhìn tới vẻ mặt của hắn, nhưng mà bả vai hơi hơi lay động lại bán đứng tâm tình giờ phút này của hắn. Về cô nương ngốc Hoa Tường Dung, hoàn toàn không có hình tượng cười to, một bên cười còn một bên cầm gạch không ngừng đập đầu Tần Thiên, thoát nhìn thật sự đặc ý. Thật hiển nhiên cô vẫn chưa quên chuyện bị lừa thăm trước đó.

Tần Thiên khoe miệng run rẩy, cảm thấy hôm nay nhất định là này bị thăm nhất trong cuộc đời hắn.

[1] Man show: Từ lỏng Hồng Kông, thường chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc nhưng bên trong thì rất cảm tính, giàu tư tưởng, nội hàm. Đại ý là chỉ người ngoài lạnh trong nóng, trong ngoài không thống nhất. Đối với Tần Dạ thì có thể hiểu là “biến thái ngầm”.

[2] ‘Ta đại biểu ánh trăng tiêu diệt các ngươi’: câu nói nổi tiếng của nhân vật Tsukino Usagi trong <

[3] Ác hướng đâm biên sinh: Đây đủ là “nộ tông tâm đầu khởi, ác hướng đâm biên sinh”, nghĩa là: Giận từ tim lên, ác từ gan ra; giận lên rồi thì có gan làm việc ác.

[4] Lão Trang Tôn Tử: Tịch Thành chơi chữ, ghép các ký tự trong các tên sách mà Tần Thiên đã nêu, thành câu có nghĩa: Cố làm ra vẻ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cảm tạ tổ tông mười tám đời nhà ngươi

“Đúng rồi, cô lấy gạch ở đâu?” Tịch Thành quay đầu nhìn Hoa Tường Dung, tỏ vẻ nghi hoặc về vấn đề này.

“Nhặt trên đất đó.” Hoa Tường Dung chỉ chỗ đất trống cách đó không xa, trên đất còn có rất nhiều viên gạch yên tĩnh nằm ở nơi đó chờ đợi tân chủ nhân của chúng nó.

Hàn Nha không nhanh không chậm đi qua nhặt đúng 5 viên gạch, lại cực kỳ thành thoi quay trở về phân phát cho mỗi người một viên: “Trò này không tởi đâu nha. Rõ ràng dùng gạch đập chết hắn cho rồi.” Lúc nói chuyện biểu cảm bình tĩnh vô ba, dường như đề nghị tàn nhẫn này không liên can gì đến hắn vậy.

“Ý kiến hay. Cứ làm như vậy đi.” Tiêu Lãnh dẫn đầu cầm lấy một viên, thử xem trọng lượng thì thấy rất tiện tay. Vì thế hắn quay sang cười âm hiểm với Tần Thiên đang tuyệt vọng.

“Ngươi... Các ngươi muốn làm gì?” Tần Thiên run run rẩy rẩy, rất giống con thỏ trắng nhỏ đang chờ đợi sói xám làm thịt.

Trong lòng hắn đầy oán niệm, trước đó có không ít người một đao một kiếm chém chết hắn, nhưng cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện người muốn dùng gạch đập chết hắn, ai biết đầu hôm nay lại xuất hiện, không những vậy mà còn xuất hiện 6 tên cùng lúc! Cho dù muốn giết hắn thì cũng cho hắn chết thống khoái chút các đại hiệp ơi!!!

“Ngươi nói thử đi?” Hàn Nha không để ý đến Tần Thiên đang khóc không ra nước mắt, ngược lại hắn càng cười đến cảnh xuân xán lạn.

“Chuyện này... Các ngươi không được làm xằng làm bậy nha. Lão sư của các ngươi chẳng lẽ không dạy các ngươi phải có tình thương, phải tôn lão yêu ầu, phải đồng tình kẻ yếu, phải lấy việc giúp người làm niềm vui (tiếp theo tinh lược 1000 chữ)...sao?” Tần Thiên nỗ lực thuyết phục mọi người.

“Lão sư? Lão sư là cái quái quỷ gì thế? Có thể ăn sao?” Tịch Thành nghiêng đầu ra vẻ nghiêm túc suy ngẫm.

Quả thật, đối với người đến tiểu học còn không được học, hết thầy tri thức đều dựa vào sau này tự học như Tịch Thành mà nói, xác thực hai chữ ‘thầy giáo’ cũng giống như mây bay, cái gì cũng không phải.

“@#¥ ¥%#@#¥%*%&..” Tần Thiên phát điên.

“Nói đi, ngươi muốn chết hay là không muốn sống đây?” Hoa Tường Dung oán giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Có thể sống thì có ai muốn chết đâu chứ! Tần Thiên không cam lòng chết theo phương thức bí thảm như vậy, vì thế nói: “Ta nói, các ngươi không cần xúc động, xúc động là ma quỷ! Bạo lực không thể giải quyết hết thảy!!!”

Tịch Thành nghiêm túc gật đầu hần hoi, nói: “Quả thật như vậy.”

Tần Thiên tưởng rằng đã bắt được hy vọng sống, vừa định tiếp tục thuyết phục thì lại nghe Tịch Thành nói tiếp: “Nhưng, giải quyết ngươi cũng là dư giả.”

Những lời muốn nói kế tiếp của Tần Thiên chưa kịp sinh sôi cứ như vậy nghẹn lại trong lòng, cực kỳ khó chịu.

“Thật ra ngươi nên cảm tạ chúng ta mới đúng. Ngươi xem, ngươi đợi ở nơi chìm không thái phân này rất buồn bức rất thống khổ rất tịch mịch đúng không, không bằng chết đi đổi lấy thanh nhàn, dù sao thì ‘mất không thấy tâm không phiền’ thôi. Chúng ta đây là đang suy nghĩ cho ngươi đây chứ, ngươi hẳn là cảm ơn chúng ta.” Hàn Nha một bộ nghiêm trang phân tích lợi hại của việc chết và sống cho Tần Thiên, hoàn toàn không nhìn đến vẻ mặt murple đáng như đã chết rồi của Tần Thiên.

“Ta cảm ơn ngươi! Cảm tạ ngươi! Cảm tạ cả nhà ngươi! Cảm tạ tổ tông mười tám đời nhà ngươi!” Trong lòng Tần Thiên ác độc nguyên rủa. Hắn nghĩ, nếu thật chết có thể giải thoát thì hẳn cũng chết lâu rồi, nhưng vẫn đề ở chỗ cho dù bị xử chết lâu từ vẫn sống lại!!! Như vậy còn tạ ngươi làm quái gì!!!

Không đề ý đến sắc mặt như tận thế đến nơi của Tần Thiên, Tiêu Lãnh quý dị cười, hừ lạnh vài tiếng rồi tiến lên phía trước, mỗi một bước đi đều khiến cho Tần Thiên kinh hồn táng đảm.

Nhìn ra đám người này đều là Thiết Diện Diêm Vương dầu muối không tiến, Tần Thiên căn cứ vào tâm tư mắng được câu nào hay câu đó, coi như kiếm chỗ xả giận, đột nhiên mở miệng mắng to: “Các ngươi là một đám khốn kiếp! Nhiều người như vậy đi ức hiếp một mình ta, các ngươi không xứng xưng là đại hiệp! Ta khinh thường các ngươi!”

Hàn Nha cười nhạt, không hề đề ý phản bác: “A! Khinh thường bọn ta nhiều người hơn sao, ngươi tính cộng hành nào?”

“Ta thấy người này phải là trái dưa chuột.” Tần Dạ mặt không biểu cảm bật ra một câu nói như vậy.

“Sao lại vậy?” Tiêu Lãnh tò mò.

“Thiếu chặt!” Tần Dạ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Tịch Thành xác nhận, không sai, người này chắc chắn mười phần chính là man show.

Hoa Tường Dung xoay xoay cổ rồi lại vỗ vỗ góc áo, có chút không kiên nhẫn nói: “Quản hắn làm gì, đánh chết là được.” So với ‘thánh mẫu’ trước đó, Hoa Tường Dung bây giờ thật sự là bình thường hơn nhiều.

“Vậy thì... Thương lượng một chút đi, qua vài ngày rồi đánh có được không? Ta ‘dì cả’[1] đến.” Tần Thiên mang vẻ mặt cầu xin nói.

“Phốc!” Bên kia Tịch Thành đang uống trà không nén được phun hết cả ra, ngay cả chén trà cũng rơi vỡ mất một cái.

“Cát, ngươi lừa ai chứ? Ngươi cho mình là nhân yêu Thái Lan[2] sao? Muốn đánh ngươi thì đánh, còn phải chọn ngày nữa sao?” Hoa Tường Dung khinh thường lườm Tần Thiên, dường như đang nói ‘ngươi đừng có cho ta là con gái không biết gì mà lừa gạt’.

Tần Thiên muốn khóc lại khóc không nổi, cũng không có tâm tư truy cứu nhân yêu Thái Lan là gì, ra vẻ đáng thương nói: “Nếu không thì, cho chết một cách thống khoái!” Hắn cảm thấy nguyện vọng này cũng không quá xa xỉ đến vậy.

Nào biết Tịch Thành hoàn toàn không có tính toán hợp tác mà cười tủm tỉm nói: “Vậy thì không có ý nghĩa đâu, chẳng phải sẽ thiếu mất rất nhiều lạc thú sao?” Ngữ khí là muốn bao nhiêu âm trầm thì có bấy nhiêu âm trầm, đương nhiên là ở trong mắt Tần Thiên.

“Các ngươi không nên quá phận! Tục ngữ nói, chó cùng dứt gai, con thỏ nóng nảy còn cắn người đấy! Đừng ép ta đồng quy vu tận với các ngươi!!!” Tần Thiên tức giận đến đỏ mặt, hẳn cảm thấy cùng đám biến thái này giảng đạo lý thì chỉ số thông minh của mình thật phải chờ xem xét lại.

“Vậy thì ngươi là chó hay là thỏ đây?” Tịch Thành tiếp tục kích thích người nào đó, sau đó lại tiếp lời: “Nói lại, ngươi là đồ ngốc sao? Ta đánh ngươi mà ngươi không hoàn thù sao? Cho ngươi cơ hội ngươi cũng không hoàn thù, ngươi nói xem, đầu óc ngươi không phải có vấn đề thì là gì đây?” Tịch Thành gửi cho hắn một ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

Ta cũng muốn chứ! Không phải là bị ngươi cột lại rồi sao?!! Vậy thì cơ hội hoàn thù ‘trong truyền thuyết’ đó ở đâu ra đây chứ!!! Nội tâm Tần Thiên rỗng rỗng.

“Nhanh chút đi, ta đã chờ giáo huấn hần đến không chịu được nữa rồi, ai bảo hần dám lừa gạt ta!” Hoa Tường Dung vẫn còn đang chìm đắm trong hình thức cuồng hóa mà không thể tự kiềm chế.

“Nếu không thì cứ cho hần chết thống khoái đi. Nếu lấy gạch đập chết hần thì quá tốn thời gian cũng như tốn sức, có khả năng còn có nhiều cửa ải cần chúng ta vượt qua, phải bảo tồn thể lực nữa chứ.” Thương Thiên tỏ ra ‘trách trời thương dân’ nói.

Người tốt là đây! Tàn Thiên tự đáy lòng cầu nguyện Thương Thiên sẽ mãi ‘nhật xuất đông phương duy tha bất bại’ ‘tiên phúc vĩnh hưởng thọ dữ thiên tề’[3].

“Ừ, vậy được rồi.” Mọi người suy nghĩ rồi nhất trí thông qua.

“Giao cho ngươi.” Tiêu Lãnh chăm chú nhìn Hoa Tường Dung, vẫn nên để cho cô ấy trút giận, hạ hỏa hạ nhiệt mới tốt.

“Không thành vấn đề. Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Hoa Tường Dung mài dao soàn soạt hướng Tàn Thiên, đột nhiên lại nhớ tới Tinh Cương kiếm của mình đã bị một quyền của Tàn Thiên đánh gãy, trong lòng nhất thời lại ảo não vài phần, quay đầu lại hỏi mấy người còn lại: “Ai cho ta mượn thanh kiếm đi?”

Tàn Dạ mang theo nhiều kiếm nhất nên tự nhiên vô tư cống hiến một cái. Hoa Tường Dung cũng không khách khí, lấy một thanh kiếm liền chuẩn bị xử lý tên khốn kiếp lừa gạt tình cảm trong sáng của cô.

“Đợi chút.” Vào thời khắc mấu chốt, giọng nói Tịch Thành lại vang lên.

“Làm sao vậy?” Hoa Tường Dung dừng ngay động tác trong tay lại.

Tịch Thành không trả lời Hoa Tường Dung mà tiến lên phía trước nhìn chằm chằm Tàn Thiên, hỏi: “Ngươi là đệ tử Thiếu Lâm sao?”

“Trước kia thì phải.” Tàn Thiên đã lười phản kháng, thành thực trả lời.

“Là Thủ tịch Đại đệ tử của Phương tượng Thiếu Lâm Tuệ Chân?” Tịch Thành tiếp tục truy vấn.

Tàn Thiên dường như đang nhớ lại chuyện gì, nhỏ giọng nói: “Đã không phải.” Mà sắc mặt hần thì trở nên âm trầm.

“Ngươi đi đi.” Tịch Thành nói câu khiến mọi người đều giật mình.

“Muốn động thù thì hãy thống khoái. . . Ngươi nói cái gì? Ngươi thả ta đi?” Tàn Thiên tự nhéo bản thân, cho đến khi thấy đau đớn mới cảm thấy có chút chân thật, sau đó kinh ngạc hỏi lại.

“Như thế nào? Ngươi muốn chết đến vậy sao?” Tịch Thành quay đầu, ngữ khí không chút gọn sóng.

“Không, không phải. Ngươi không sợ sau này ta báo thù sao?” Tàn Thiên thật sự muốn vả cái mồm rộng của mình, người ta đã thả ngươi đi, ngươi ngoan ngoãn ngâm miệng rồi đi không phải tốt hơn sao? Sao lại còn có hảo tâm nhắc nhở người ta có thể mình sẽ là hậu họa sau này? Đây là có bệnh chứ gì nữa!!!

“Báo thù?” Tịch Thành hí mắt, Tàn Thiên giật mình một cái.

Chỉ thấy Tịch Thành nở một nụ cười mê người, nói: “Nếu có thể báo thù thì cứ đến tìm ta. Điện thoại liên hệ của ta là 747474741, địa chỉ IP là xxxx, xem ta có lừa chết ngươi hay không.”

Mọi người hắc tuyến. Tàn Thiên không còn gì để nói nữa.

“Ngươi thật sự thả ta đi?” Tàn Thiên lại xác định lần nữa.

Đừng nói là Tàn Thiên, năm người khác cũng hoàn toàn không hiểu.

“Vừa mới tiếp đến truyền thư của đại sư Tuệ Chân, nói là mặc dù ngươi đã bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm, nhưng tốt xấu cũng trải qua một đoạn thầy trò, đại sư hi vọng chúng ta có thể chữa cho ngươi một con đường sống, coi như ngài ấy thiếu chúng ta một nhân tình.” Tịch Thành nói ra tình hình thực tế, cũng coi như giải thích cho năm người khác.

“Nhưng là. . . Ta đề nghị ngươi không nên đến tìm ta báo thù, bởi vì nếu quả có lần sau, ta sẽ không chút do dự giết chết ngươi. Cho dù trở thành kẻ địch với toàn bộ Thiếu Lâm ta cũng không e ngại. Hi vọng ngươi nhớ kỹ những lời ta vừa nói.” Trên mặt Tịch Thành vẫn mang nụ cười, nhưng bất luận là ai cũng có thể nhận ra được, cô đang nói thật chứ không phải nói đùa.

“Sư phụ!” Nhớ tới trước kia sư phụ nghiêm khắc thế nào sư phụ tốt ra sao, Tàn Thiên rốt cục nhịn không được khóc thành tiếng.

Tàn Thiên vốn là Thủ tịch đại đệ tử của phương tượng Thiếu Lâm Tuệ Chân, chỉ vì chưa được cho phép mà học trộm võ công trong Thiếu Lâm Tàng Kinh Các mà bị phạt ngồi thiền tự trách. Nào biết tính cách Tàn Thiên cao ngạo, hần cảm thấy học trộm một ít võ công cũng chẳng là gì cả nên oán trách sư phụ chuyện bé xé ra to, rồi bắt đầu suy diễn sư phụ không ưa hần mới quan báo tư thù. Cho nên hần lên xuống núi, cuối cùng phạm vào sắc giới và

tửu giới.

Đại sư Tuệ Chân vô cùng đau thương, trong một đêm đã già đi rất nhiều, cho dù có nghĩ thế nào cũng không thể thiên vị nhân nhượng, vì thế nén lòng quyết định trục xuất Tàn Thiên khỏi sư môn.

Sau đó Tàn Thiên lang bạc khắp nơi, mới đầu hẳn cảm thấy như vậy cũng tốt, tối thiểu cũng tiêu dao khoái hoạt. Nhưng mà hẳn không ngờ là, thời gian trôi đi, hẳn càng ngày càng tưởng niệm những ngày còn ở Thiếu Lâm. Sư phụ nghiêm khắc cùng những sư huynh đệ tốt vĩnh viễn trở thành nỗi đau trong lòng hẳn.

Trong một đêm tĩnh lại, Tàn Thiên phát hiện mình xuất hiện ở Kiếm Trùng mà không rõ nguyên nhân, trong đầu cũng xuất hiện rất nhiều chuyện cần phải làm cùng những lời cần phải nói.

Mà nhiệm vụ của hẳn là tại Kiếm Trùng này nghiền đốn hết lượt này đến lượt khác người chơi đến thám hiểm, nói dối hết lần này đến lần khác, sau đó hết giết người đến bị người giết. Mỗi ngày không ngừng lặp lại những chuyện như vậy, cho dù chết đi vẫn có thể sống lại, mà sau khi sống lại vẫn còn giữ lại trí nhớ trước khi chết. Trên thực tế, trải qua chuyện này thật sự rất thống khổ.

[1] Di cã: di cã/thân thích... là từ thường được dùng để ám chỉ kỳ kinh nguyệt hằng tháng của chị em phụ nữ.

[2] nhân yêu Thái Lan: chỉ những nam nhân sang Thái Lan chuyển giới

[3] Nhật Xuất Đông Phương Duy Tha Bất Bại: Nguyên văn là “Nhật Xuất Đông Phương Duy Ngã Bất Bại” – mặt trời mọc ở phương đông, chỉ mình ta là bất bại (câu nói khiến người nghe đều phải nhớ đến một nhân vật trong truyện Kim Dung: Đông Phương Bất Bại), tuy nhiên, trong trường hợp này Tàn Thiên đang nghĩ về Thương Thiên, nên đổi ngôi xưng từ ‘Ngã’ (Ta) sang ‘Tha’ (Hắn).

‘Tiên phúc vĩnh hường thọ dữ thiên tề’: vĩnh viễn được thần tiên ban phúc, thọ sánh cùng trời đất; đồng nghĩa với ‘Phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn’.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lột quần áo xuống!

Hắn biết rõ lời nói dối của hẳn có bao nhiêu ngu ngốc, chính hẳn cũng cảm thấy người tin tưởng những lời này chỉ số thông minh nhất định là số âm. Nhưng mà không có biện pháp nào khác, hệ thống cưỡng chế hẳn cần phải diễn theo kịch tình đã được an bày, muốn phản kháng cũng lực bất tòng tâm, không biết chừng hẳn còn có thể bị hệ thống gạt bỏ. Trừ phi có người chơi vạch trần hẳn, đã bại hẳn, cuối cùng lại không định giết hẳn thì hẳn mới có khả năng lấy được tự do.

Nhưng cho đến tận bây giờ, chưa từng có người chơi nào lựa chọn thả hẳn.

Cũng không nghĩ đến sư phụ dù ở cách xa ngàn dặm vẫn vì hẳn suy nghĩ, tình nguyện lấy một nhân tình đổi một cái mạng của hẳn. Dù sao nhân tình của phương trượng Thiếu Lâm phân lượng có bao lớn không cần nói mọi người cũng đều biết.

“Cô đã thêm bạn với phương trượng Thiếu Lâm?” Tàn Dạ có chút kinh ngạc hỏi. Dù sao ở địa vị của phương trượng Thiếu Lâm cho dù là những người chơi ở trong top như bọn họ cũng không thể dễ dàng gặp được.

“Ừ.” Tịch Thành âm ờ trả lời, cũng không định nói thêm gì về việc này, nếu đã hiểu lầm thì cứ hiểu lầm như vậy luôn đi.

Trên thực tế Tịch Thành hoàn toàn chưa có gặp qua phương trượng Thiếu Lâm, càng không biết được bộ dạng ông ấy là tròn hay dẹt. Mà sở dĩ cô có thể thu được tin tức của phương trượng đều là vì cô là cốc chủ Di Tinh Cốc, tuy rằng trong cốc chỉ có một người nhưng tốt xấu gì cũng coi như đứng đầu một phái trên giang hồ.

Phương trượng Thiếu Lâm không biết như thế nào lại cảm giác được người đồ đệ mà ông ấy đã từng vứt bỏ đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, vì thế ông ấy lợi dụng đặc tính môn phái có thể phát thông cáo giang hồ mà gửi đến Tịch Thành một thông cáo riêng, hi vọng cô có thể chữa lại cho Tàn Thiên một con đường sống, mà đổi lại, đại sư Tuệ Chân sẽ thiếu cô một nhân tình. Đương nhiên, tuy là thông cáo giang hồ nhưng những giao dịch, hứa hẹn thông qua thông cáo sẽ bị hệ thống lưu lại.

Nói cách khác, nếu đại sư Tuệ Chân nói lời lại không giữ lời mà không trả nhân tình này thì sẽ khiến Thiếu Lâm rơi vào trừng phạt bất định trước của hệ thống. Mà mức độ trừng phạt nặng nhẹ hoàn toàn được quyết định bởi nhân tình mà Tịch Thành muốn đại sư Tuệ Chân phải trả.

Tịch Thành cũng không có tính toán nói cho nhiều người biết tin tức về Di Tinh Cốc. Ngoại trừ Tiêu Lãnh, những người khác cô đều không quen thuộc cho lắm. Có lẽ có nhiều người hỏi trước đã từng nghe qua cô sở hữu một cái sơn cốc, nhưng cũng có nhiều người không biết, và cô cũng không tất yếu phải đi nhắc nhở cho bọn họ biết.

Cho nên khi Tàn Dạ thay cô tìm được một cái cốc, cô thật tự nhiên ‘đắm lao phải theo lao’.

“Nhưng mà NPC muốn cùng người chơi trao đổi ở khoảng cách xa không phải cần dùng đến bồ câu sao? Nơi này hình như là khu vực bị phong bế, bồ câu làm sao có thể bay vào? Vì sao tôi không nhìn thấy bồ câu đưa tin? Còn có, đại sư Tuệ Chân làm sao biết được đồ đệ cũ của ông ấy gặp nguy hiểm?” Hàn Nha mặt đầm chiêu nhìn chằm chằm Tịch Thành, trong mắt che giấu một chút ý cười không quá rõ ràng.

“Ta cũng không biết. Vừa rồi chẳng biết tại sao lại nhận được thông báo có tin đến. Mở ra thì thấy những nội dung này đây. Đại khái là vì nơi này xem như một cái bản sao, lại là không gian phong bế không có biện pháp cho bồ câu bay vào, cho nên mới biến thành phương thức biểu hiện thông qua hệ thống tin tức đi. Về phần đại sư Tuệ Chân làm sao mà biết tên gốc này gặp nguy hiểm thì cũng không thể hỏi ta, chẳng lẽ ông ấy là thần linh thần thông quảng đại?” Tịch Thành cũng không hoang mang, tuy rằng không nghĩ công khai bí mật Di Tinh Cốc, nhưng dù công khai thật cũng không có vấn đề gì. Cho nên cô trả lời rất bình thường, cảm xúc không có dao động quá lớn.

“Ra vậy. Như vậy xem ra chúng ta lời to rồi. Nhân tính của phương tước Thiệu Lâm, chắc chắn, thật sự là rất giá trị.” Hàn Nha hiển nhiên cũng không có tính toán dây dưa vấn đề này thêm nữa, vì thế phụ họa thêm cho Tịch Thành.

“Được rồi, vậy thì người cũng mau đi đi.” Ngữ khí Hoa Tường Dung rất khó chịu, nhưng cũng không muốn đối địch với mọi người.

Tuy rằng cô rất muốn xử lý cái tên xấu xa lừa gạt tâm hồn ngây thơ của cô, nhưng ngẫm lại nếu sau này phải đối mặt với sự trả thù của phương tước Thiệu Lâm, cô có chút không rét mà run. Đừng nói võ công của cô chỉ ở mức bình bình, cho dù là một trăm cô cùng sư phụ cô tiến lên cùng lắm cũng chỉ là bữa ăn sáng cho ông ấy mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định, vẫn nên lý trí thì tốt hơn.

Dường như trên người Tần Thiên đã phát sinh một ít biến hóa, bỗng nhiên bớt đi chút phiền chán nhiều hơn chút bình tĩnh.

Nhiều năm tích tụ rốt cục cũng đã được giải thoát, dù phải chết hán cũng không hối tiếc.

Đương nhiên, có thể sống vẫn là tốt nhất.

Nhiệm vụ của Tần Thiên xem như hoàn thành, cuối cùng cũng đã có thể rời khỏi nơi chim không thái phân này để ra ngoài hít thở không khí tươi mới. Hắn bắt đầu cảm thấy may mắn, ngẫm lại, hắn có thể chạy thoát khỏi tay đám ác ma này là chuyện rất không dễ dàng. Hắn bắt đầu tin tưởng hắn đại nạn không chết tất sẽ có hạnh phúc mai sau.

“Đứng lại!” Một tiếng này vang lên qua tai Tần Thiên không khác nào U Minh Địa ngục, Tần Thiên bất giác sợ run cả người.

“Còn có việc gì sao?” Tần Thiên thật cẩn thận hỏi.

“Lột quần áo xuống!” Thanh âm không có nửa phần dao động, không chỉ là Tần Thiên, những người khác cũng đồng loạt rung mình, ánh mắt quý dị nhìn người nói.

“Quần... Quần áo? Vì sao muốn cởi đồ của ta? Ta nói cho người... Ta là người giới tính bình thường...” Tần Thiên nom nớp lo sợ, hai tay ôm ngực nói.

Tịch Thành liếc nhìn Tần Thiên, thật sự không biết trước đây người này làm sao vào được Thiệu Lâm, ở cô xem ra, một hồi thì đi cả đến một hồi lại ôm ngực, hẳn là phải cho hắn vào Nga Mi mới đúng.

Đồng thời, ánh mắt Tịch Thành nhìn về phía Tần Dạ mang theo chút ý vị thâm trường.

“Cút! Lão tử tính hướng còn bình thường hơn cả người.” Ngữ khí và biểu cảm của Tần Dạ vẫn như cũ không có gì biến hóa, một bộ băng sơn đến cùng. Nhưng mi gian hơi hơi run rẩy đã hoàn toàn bán đứng hắn.

“Ha ha ha ha!” Mọi người ôm bụng cười cười to.

Tần Thiên mặt đầy dấu chấm hỏi hỏi lại: “Vậy làm sao lại đòi lột quần áo ta?”

“Ta coi trọng bộ quần áo đó không được sao?” Tần Dạ nắm thật chặt kiếm trong tay, hiển nhiên có loại xúc động muốn bỏ qua lời thỉnh cầu của đại sư Tuệ Chân mà ra tay xử lý người này.

“Hả... Nhất định phải cởi sao?” Tần Thiên làm một bộ ‘nàng dâu thẹn thùng’.

“Cởi!” Âm lượng câu nói của Tần Dạ thoáng tăng lên, xem ra hắn đã có chút mất kiên nhẫn rồi.

“Nhưng mà cởi ra thì ta sẽ không có quần áo mặc mà.” Tần Thiên mặc như đưa đám, trong lòng thì không ngừng nguyện rửa đám không nhân tính này ăn mì không có gia vị.

Tịch Thành lục tìm trong ba lô, lấy ra một bộ đồ tân thủ đưa cho Tần Thiên, nói: “Cởi đi.”

“...” Sư phụ, con sai lầm rồi, con không nên vi phạm lời dặn của người mà một mình xuống núi, phạm vào sắc giới tửu giới và sát giới, hiện nay cuối cùng cũng gặp báo ứng! Sư phụ hãy tha thứ cho con! Trong lòng Tần Thiên hò hét.

Lúc này đột nhiên hắn nhớ đến một bài hát kinh điển được nhiều người yêu thích, yên lặng tự trong lòng bắt đầu hát lên.

[Tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, Lão hòa thượng có công đạo, dưới chân núi nữ nhân đều là lão hổ, nhìn thấy ngàn vạn lần phải né tránh...] Mẹ kiếp những ca từ này thật sự rất gần với thực tế!!! Ruy rằng hiện tại hắn đã không còn là hòa thượng...

Tần Thiên nhìn bộ măng bào chỉ bạc trên người, rồi lại nhìn bộ đồ vải trên tay Tịch Thành, thở dài, biểu cảm có chút u oán.

“Nhìn cái gì vậy? Ta là một người rất thiện lương, không đành lòng để người phải trần truồng nên mới đưa người bộ quần áo, người hẳn phải cảm tạ ta mới đúng. Bộ quần áo này rất quý đó nha, vải vẫn tiền mới mua được.” Khẩu khí ‘đương nhiên là vậy’ này của Tịch Thành nghe thế nào cũng cảm thấy thật đáng đánh đòn.

Mọi người vã mồ hôi, mua mấy ngàn vạn lượng hoàng kim được phẩm còn không thấy chớp mắt, vậy mà một bộ đồ vải mấy văn tiền lại bảo quý, cô thật đúng là không biết xấu hổ mà!!!

Ngay cả người khôi xương sự kiện này là Tần Dạ cũng nhịn không được cười gượng một tiếng.

Về phần Tần Thiên, đã hoàn toàn không có ý nghĩ châm chọc gì thêm nữa. Hắn yên lặng cởi bộ măng bào, dù tâm không cam tình không nguyện nhưng không còn cách nào khác phải giao quần áo đến tay Tần Dạ, trong lòng đều phải xuất huyết đến nơi.

Không phải vì bộ quần áo giá trị xa xỉ này, mà là vì một ngày bị thảm hơn chết này của hắn.

Thay bộ đồ vải Tịch Thành đưa, Tần Thiên từ một đại hiệp tinh thần sáng láng lập tức biến thành gã tiểu phu quê mùa. Xem ra ‘người dựa vào quần áo ngựa dựa vào yên’ không hề sai chút nào.

Nhưng mà nghĩ đến việc mình đã được tự do, từ nay có thể làm chim bay trên trời làm cá bơi dưới nước, hắn cũng không còn mấy oán niệm.

Tịch Thành cẩn thận đánh giá Tần Thiên một phen, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Được, không tồi không tồi.”

Gặp Tần Thiên không có phản ứng, cô tiếp tục hỏi: “Ta thiện lương sao?”

“Hả?” Tần Thiên không rõ ý tứ của Tịch Thành.

“Ta là hỏi, người cảm thấy ta thiện lương sao?” Tịch Thành cười tươi như cánh xuân xán lạn, trong nháy mắt làm cho mọi người cảm thấy như Phật quang phổ chiếu.

“Thiện... Thiện lương... đi...” Tần Thiên áp ứng, như thế nào hắn cũng không dám nói ra chữ ‘không’. Xem vẻ mặt vô hại ‘thuần lương’ của Tịch Thành, hắn tin tưởng, nếu hắn dám nói ra nửa chữ ‘không’ thôi, tên đại biến thái trong biến thái, siêu cấp biến thái trong đại biến thái này nhất định xem nhẹ thỉnh cầu của đại lão sư phụ đứng đầu giang hồ của hắn mà sẽ không do dự một kiếm chém đôi hắn.

“Thiện lương chính là thiện lương, không thiện lương chính là không thiện lương, ‘thiện lương đi’ là có ý gì chứ?” Tịch Thành ra vẻ nghi hoặc, ánh mắt ‘thuần lương’ làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Là do ta đã nói không rõ ràng, người thiện lương, người là người thiện lương nhất trên thế gian này...” Tần Thiên thở dài, lần đầu tiên hắn cảm thấy nói dối lại khó khăn như vậy. Hắn nghĩ, lời nói dối này nói ra miệng, sau này dù phải nói dối nữa cũng sẽ không có tâm lý chướng ngại.

Tịch Thành vừa lòng vỗ Tần Thiên bả vai, làm bộ trấn an hắn: “Ừ, ta thích người tinh mắt giống như người vậy.”

“...” Tần Thiên yên lặng nhìn trời, lại một lần nữa xác định, cuộc sống thực con mẹ nó kích thích.

“A ha ha ha! Tịch Thành, lời nói không biết xấu hổ như vậy bà có cần nói đúng lý hợp tình như vậy được hay không?” Tiêu Lãnh cười đau cả bụng, hắn thấy Tịch Thành tuyệt đối là người dơ hơi. Nhiều năm không gặp không nghĩ tới cô ấy cũng sẽ có một mặt khôi hài như vậy. Nhớ đến năm đó, cô ấy rõ ràng còn ‘mặt than’ hơn cả mình, giờ đây đã trở thành một đóa hoa duyên dáng yêu kiều rồi sao? Ngẫm lại thật đúng là thế sự vô thường.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lãnh nhịn không được cười ra tiếng, sau khi nhìn thấy Tịch Thành mắt tỏa kim quang yên lặng lấy ra từ ba lô 1 lọ ‘Nước ép rau đặc chế thượng đẳng nhãn hiệu Tịch Thành Điện Hạ’, thế giới đột nhiên trở nên thật yên tĩnh...

Cảm nhận được không khí trầm mặc, xem Tiêu Lãnh, Thương Thiên cùng Hàn Nha cảm như hén, còn có Tần Dạ và Hoa Tường Dung không rõ chân tướng, lại nhìn xem điểm tích phân thiện lương tăng lên, Tịch Thành thật không phúc hậu nở nụ cười.

Mà Tần Thiên, thừa dịp đám biến thái này không chú ý đã phi nhanh thoát khỏi Kiểm Trung, hơn nữa trong lòng còn thể sẽ không bao giờ quay trở lại chỗ quái quỷ đáng chết này.

Về phần báo thù... Hay là thôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ý nghĩa quá khứ

Lúc này mọi người đều thờ hồng học, vừa lau mồ hôi vừa nguyên rửa nhân viên thiết kế nhiệm vụ này đều cưới vợ Tiểu Nguyệt Nguyệt[1].

Quả nhiên, thời khắc Tàn Thiên chạy trốn, thời khắc tâm tình mọi người đều thả lỏng thì khâu đoạn kinh điển ‘lâu ngày không gặp’ không phụ kỳ vọng lại lần nữa xuất hiện.

Tịch Thành một lần nữa cho rằng nhân viên thiết kế trò chơi này đều là một đám biến thái. Mà Hàn Nha còn đánh rơi một thanh bảo kiếm đang bay trên không trung để xem xem thuộc tính như thế nào, nếu không tòi thì rõ ràng là ôm hết cả trăm ngàn thanh bảo kiếm này rồi rời khỏi cái nhiệm vụ đần độn, vô duyên vô cớ bị trêu đùa như kẻ ngốc, tức giận lại không có chỗ phát tiết này đi.

Trải qua cuộc thi chạy marathon ‘cử tử nhất sinh’, sau khi lại lãng phí mấy chục mấy trăm viên dược của Tịch Thành, đám người thành công đi đến cửa ải tiếp theo.

“Ta hỏi này, trong đám người các ngươi có ai là cao thủ máy tính không?” Tịch Thành ngậm bi thương lên tiếng.

“Không có... Mà để làm gì?” Tiêu Lãnh vẫn luôn đặc biệt hiếu kỳ đối với những vấn đề của Tịch Thành.

“Điều tra xem nhân viên đảm nhiệm thiết kế nhiệm vụ này là ai, sau này mỗi ngày ta sẽ đến trước cửa nhà hắn ném dao phay!” Trong nháy mắt Tịch Thành biến đen tối, trong mắt mơ hồ lóe lên một tia khát máu.

Hoa Tường Dung bất giác run sợ, trong lòng thầm nghĩ có nên tìm một cơ hội thật tốt để nói xin lỗi Tịch Thành hay không. Trong một lúc có thể mua một lượng lớn dược phẩm như vậy trong hiện thực nhất định là người có rất nhiều tiền, cô rất sợ Tịch Thành ôm hận trong lòng nên tìm người tra xét địa chỉ nhà cô, ngày ngày canh ở cửa nhà cô ném dao.

Mọi người toát mồ hôi, Tiêu Lãnh càng khẳng định rằng mặt ngoài hài hước của cô ấy chỉ là nguy trang, mà bộ mặt thực của cô ấy tuyệt đối chính là loại đen tối âm trầm khủng bố như mới vừa rồi.

“Lại nói, bây giờ phải làm sao đây?” Hoa Tường Dung bất đắc dĩ nhún vai, biểu cảm trên khuôn mặt vạn phần đặc sắc.

Ánh mắt mọi người lúc này mới nhìn về phía trước mặt... Đại môn... chính là thủ phạm khiến Tịch Thành trở nên đen tối như vậy.

Trước mặt mọi người xuất hiện 6 cánh cửa lớn xếp thẳng tắp, hoa văn trên cửa có thể nhìn thấy rõ ràng, mỗi một cánh cửa có khắc một chữ Hán thật lớn tiêu sái phiêu dật, phẳng phất như đang cười nhạo sáu người đang run rẩy khóe miệng.

“Lại là cánh cửa!!! Khốn kiếp ghét nhất là mấy cánh cửa này! Sau khi trở về từ lần này nhất định tôi sẽ phá hủy cánh cửa ở trà lâu!!!” Thương Thiên hung hăng oán trách, không để ý đến Tiêu Lãnh đang cảm thấy bị thương cho cánh cửa trà lâu nhà hắn...

“Vừa đúng sáu cánh cửa, thế nào, là phân công hành động mỗi người vào một cửa hay là cùng nhau chọn một cánh cửa đi vào?” Tàn Dạ khó được nói nguyên cả câu dài như vậy.

“Đường như chỉ có thể mỗi người một cửa.” Hàn Nha chỉ vào bảng miêu tả nhỏ như con kiến trên bức tường bên cạnh.

“Vậy thì mỗi người chọn một cánh cửa đi.” Hoa Tường Dung bất đắc dĩ, trong lòng lại thấy bất an. Với võ công của cô, nếu gặp phải cái cơ quan nào hơi lợi hại thôi cô tuyệt đối sẽ bị gây sát trở về. Cô đã chuẩn bị tâm lý tay không mà về rồi.

Đám người thương lượng một chút, quyết định tùy tiện đi vào đại một cửa nào đó cho rồi, có quý mới biết mấy cái chữ trên cửa mang theo ý nghĩa gì, còn không bằng nhắm mắt chọn càng như mua vé số.

Cuối cùng, Tịch Thành vào cửa mang chữ [Mặc], Hàn Nha vào cửa chữ [Quân], Tiêu Lãnh vào cửa [Trí], Thương Thiên Dĩ Từ vào cửa [Kim], Tàn Dạ vào cửa [Sát] và Hoa Tường Dung vào cửa [Vũ].

Vừa bước vào cửa một bước, Tịch Thành liền cảm thấy cực kỳ khó chịu, cảm giác khác thường cùng sự sợ hãi nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ tâm trí cô, khiến cô không dám bước thêm một bước nào nữa.

Ngươi có từng thử qua một mình đi về phía trước ở một nơi tối đen không có đến một chút ánh sáng? Hoàn toàn không biết phía trước sẽ gặp phải kỳ ngộ hay nguy hiểm gì, ngươi chỉ có thể máy móc thật cẩn thận lần mò đi về phía trước, thậm chí ngươi cũng không biết có lẽ còn có một cái hồ đang chờ đợi ngươi ngã xuống.

Tình huống của Tịch Thành chính là như vậy. Trước mắt tối đen như mực, vô pháp tìm thấy một tia sáng, cho dù là tia sáng mỏng manh nhất.

Chung quanh trống rỗng, phía trước không có đường tiến phía sau không có đường lui, ngay cả một vách tường để vịn vào cũng tìm không thấy.

Hắc ám cực đại giống như lốc xoáy, tối gần, gần chút nữa, gần thêm chút nữa, cứ như ‘tăm ăn lên’ cắn nuốt toàn bộ chút dũng cảm nhỏ nhoi còn sót lại.

Thậm chí Tịch Thành còn nhìn thấy ảo giác, giống như đèn kéo quân lần lượt ‘phát lại’ chuỗi cuộc sống con người trước khi chết.

Kỷ sự bắt đầu từ lúc cô còn ở cô nhi viện, cùng em trai sống nương tựa lẫn nhau, không có cha mẹ, cũng không khát khao cha mẹ. Khi đó cô cho rằng, chỉ cần có thể sống cùng em trai thì hết thấy thống khổ đều không đáng sợ. Hai người ước hẹn không chấp nhận bị người nhận nuôi, đợi đến khi đến tuổi có thể rời cô nhi viện, hai người sẽ cùng nhau kiếm tiền nuôi sống bản thân, cho dù trở thành khất cái cũng không sao cả.

Nhưng là đến một ngày, nhìn thấy em trai khóc đã phá vỡ đi mộng đẹp của cô, khiến cô hiểu được, con người, không thể luôn sống trong ảo tưởng, con người, cần phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Em trai thích đàn dương cầm cô mua không nổi, càng không nên ôm hy vọng xa vời rằng cô nhi viện sẽ tự xuất tiền túi để thành toàn ham thích của một đứa trẻ con. Nhìn ánh mắt chờ mong của em trai khi nhìn chiếc dương cầm trên tấm áp phích, cô cảm thấy tim mình từng đợt đau đớn.

Sau đó, cô nhi viện có được một cái đàn dương cầm, nghe nói là do một người giàu có nào đó quyên tặng. Cũng vào thời điểm đó, Tịch Thành mới biết được, em trai mình có thiên phú đàn dương cầm đến cỡ nào.

Nhưng mà khi để tay lên ngực tự hỏi, cô có thể vì nó làm gì đây? Cô căn bản mua không nổi đàn dương cầm, ngay cả cái số lẻ cô cũng không có, nếu chỉ dựa vào tương lai còn dài có thể kiếm tiền mua thì phải chờ đợi bao nhiêu năm? Tiểu Dương còn có bao nhiêu cái thanh xuân để cô có thể bốc đồng tiêu xài?

Cô thật sự hiểu được, nếu còn tiếp tục như vậy chẳng qua là làm lỡ mất tài năng thiên phú của Tiểu Dương mà thôi.

Cho nên, đến khi có một đôi vợ chồng muốn thu dưỡng Tiểu Dương quỳ trước mặt cô, nói bọn họ thích Tiểu Dương, muốn nhận nuôi nó nhưng chỉ có thể nhận nuôi một người, cô nỗ lực nhịn khóc.

Cô biết rõ Tiểu Dương sẽ không đáp ứng, vậy nên cô mới đưa ra một cái quyết định đã khiến cho Tiểu Dương hận cô suốt 13 năm.

Vì có thể làm cho Tiểu Dương an tâm được nhận nuôi, cô qua loa tìm người cầu xin bọn họ nhận nuôi cô, đưa cô đi trước khi Tiểu Dương được thu dưỡng.

Cô nhìn thấy được biểu cảm thống hận của Tiểu Dương, biết rằng đứa em trai cô yêu nhất cũng như yêu cô nhất này từ nay về sau sẽ chỉ là người xa lạ, thậm chí có thể mang thù hận cả đời.

Nhưng là cô không thể quay đầu lại, không thể cản trở tương lai của Tiểu Dương, cô muốn nó được đứng trên vũ đài thế giới, được mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt nhất.

Đây chính là tương lai cô không thể mang đến cho nó nhưng đôi vợ chồng đó đáp ứng sẽ thực hiện được.

Cô nở nụ cười cuối cùng vào thời điểm chiếc xe mang cô đi, sau đó, Tiểu Thành đã chết.

Cô thật sự không ngờ là, lúc này đây bị nhận nuôi, sẽ là ác mộng khó xóa nhòa nhất cuộc đời cô.

Hành hung, cảm thực, làm việc nhà nặng nhọc chính là chuyện mà cô bé bảy tuổi Tiểu Thành phải làm suốt bảy năm sau đó.

Thời đại bây giờ đã sớm không có quá nhiều chế ước cũng như quản chế, về việc thu dưỡng con cái cũng phóng khoáng hơn rất nhiều.

Gia đình nhận nuôi cô rất giàu có, nam chủ nhân ngoại tình, nữ nhân bên ngoài mỗi ngày đổi một người, dường như chưa có lập lại, việc này rốt cục cũng chọc giận bà vợ, khiến bà ấy yêu cầu ly hôn với hắn.

Cũng giống như phần lớn đàn ông ngoại tình khác, hắn cũng theo đuổi tôn chỉ ‘ Trong nhà hồng kỳ không ngã, bên ngoài cờ màu tung bay’. Cũng không nghĩ đến vợ hắn quá quật cường, giận dữ mang con trai bỏ nhà đi, thời gian sau chưa từng quay trở về.

Sau đó, người đàn ông này bắt đầu vui đầu vào rượu, uống rất rất nhiều, mặc dù Tiểu tam tiến dần vào nhà, sinh cho hắn hai đứa con gái nhưng vẫn không thể nào挽 hồi cuộc sống bình thường của hắn. Vợ rời đi trở thành một cái xiềng xích rất nặng nề, khóa chặt hắn khiến hắn không thở nổi.

Dần dần, vốn chỉ say rượu chuyển sang bạo lực gia đình. Một khi hắn uống say, Tiểu tam và hai đứa con gái sẽ bị đánh đập dã man điên cuồng. Hắn tựa như một con dã thú đã nổi điên, quên hết mọi thứ mà phát tiết oán khí, thậm chí còn không nghe thấy tiếng con gái khóc đến khản cả giọng.

Mà cô, vì để thay thế hai chị em đó bị đánh mới được nhận nuôi.

Tiểu tam vốn có thể dẫn theo con gái rời đi, nhưng bà ta lại luyến tiếc tài sản. Xét tình trạng hiện tại của ông ta, có lẽ ngày nào đó sẽ say chết cũng không chừng. Bà ta muốn tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, cho nên bà ta không thể rời đi, lại càng không dám rời đi.

Vì thế, bà ta mới nghĩ đến kế hoạch điên rồ này, đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa cô nhi về nhà bị đánh thay cho con gái bà ta. Mà Tịch Thành, chính là đứa trẻ đáng thương tự động đưa mình đến cửa.

Sau ngày đó, chính là bảy năm ròng thống khổ cùng tra tấn. Không được đi học, cũng không có quần áo mới, thậm chí có khi còn không có cơm ăn. Bảy năm, cô chưa từng được ăn đồ ăn tươi mới, chỉ có thể đau khổ nuốt xuống cơm thừa canh cặn. Nhưng khi nghĩ đến có lẽ Tiểu Dương đã được đàn

đương cảm, sống những ngày tháng tốt lành thì cô sẽ không còn cảm thấy ủy khuất.

Tịch Thành nắm chặt quần áo trên người, thật cẩn thận đi về phía trước, dường như chỉ có như vậy mới có thể mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Trí nhớ không nghe lời cứ xé vỏ mà ra, mang theo những ký ức cô luôn muốn quên đi, giờ đây chúng lại một lần nữa chiếm cứ suy nghĩ của cô, khiến cô không thể nào chịu đựng nổi.

Bảy năm đó, dường như mỗi ngày cô đều bị đánh đập tàn nhẫn.

Gậy gỗ, đai lưng, thiết côn, bình rượu, ngay cả tạp chí sách vở cũng có thể trở thành vũ khí công kích cô.

Toàn thân cô bị đánh bầm tím, hình như không có lấy một mảnh da lành lặn, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng được điều trị, cho nên khi đó cô mắc bệnh lớn bệnh nhỏ không ngừng. Nhưng kỳ tích là, cô vẫn có thể kiên cường sống tiếp.

Một trận bệnh nặng khiến cho cô cảm thấy dường như mình đang nằm mơ, một giấc mơ vĩnh cửu, sau khi dạo qua một vòng trước quỷ môn quan rồi tỉnh lại, cô giống như đã ngộ ra điều gì đó, bắt đầu thay đổi dần so với trước đó.

Hành hung vẫn tiếp tục, chỉ cần người đàn ông đó say, bạo lực vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Cô vẫn không hoàn thủ, nhưng đã không giống trước đó yên lặng cam chịu.

Bây giờ nghĩ lại, chính cô cũng không biết vì sao cô lại lựa chọn phương thức phản kháng như vậy.

Nhưng không thể phủ nhận là, cô đã thành công.

Người đàn ông nhìn cô bé quật cường trước mặt, trong mắt ít nhiều khôi phục chút thanh minh. Hắn không biết vì sao chuyện sẽ biến thành như vậy, nhưng hắn không thể không chế bản thân. Nhớ vợ và con trai điên cuồng tra tấn tâm trí hắn, khiến cho hắn không có lúc nào là không nghĩ đến dùng cùn gây tê chính mình. Oán niệm không ngừng dâng lên cắn nuốt dần lý trí hắn, làm cho hắn không thể tự kiềm chế.

Hắn biết người trước mắt hắn có bao nhiêu vô tội, nhưng là mỗi lần say hắn lại nhện không được muốn đem những điều không cam lòng toàn bộ phát tiết ra.

Bảy năm, từ lúc đưa con gái nuôi này bước chân vào nhà hắn đã bảy năm. Ngay cả chính hắn cũng nghĩ, nếu là hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn, nếu trốn không thoát có lẽ hắn sẽ tìm đến cái chết để khỏi phải gặp sự tra tấn như vậy.

Nhưng cô bé này, đã chịu đựng được bảy năm.

Trong ánh mắt cô bé là sự tỉnh mạch như cái chết, mặc dù hắn đánh hắn tra tấn cô bé, cô bé vẫn cứ luôn dùng ánh mắt nặng như tòa Từ Thành để nhìn hắn.

Không khóc, không nháo, không né...

Yên lặng chịu đựng thống khổ, cắn răng kiên trì nhìn hắn. Mặc kệ đau đớn trên người, không để ý đến máu tươi che tầm mắt, trong mắt cô bé không có nửa điểm oán hận, có, chính là bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm người ta sợ hãi.

Người đàn ông đột nhiên cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi sau lưng, rét lạnh thấu xương nhảy mắt ập vào trong tim hắn. Tim đập càng lúc càng nhanh, dường như muốn nhảy ra khỏi thân thể sau đó bị đông lạnh vỡ tan.

Hắn đột nhiên ngừng tay, ngây ngốc đứng ở tại chỗ, không dám động cũng không thể động.

Sau đó cứ như vậy lại trôi qua sáu năm.

Mỗi một lần say mất lý trí, cô bé đều dùng đồng dạng phương pháp rót một gáo nước lạnh vào tâm trí người đàn ông, làm cho hắn chậm rãi khôi phục lý trí. Sau đó đầy lòng hoảng sợ mơ hồ bắt đầu cảm thấy co rút, đau đớn.

Sáu năm này, người đàn ông dần dần uống rượu ít đi, thậm chí nhiều khi đối xử ân cần đối với cô bé.

Ba mẹ con Tiểu Tam vui sướng khi người gặp họa ở bên cạnh xem mỗi khi cô bé bị đánh đã bị đuổi ra khỏi nhà, chỉ nhận được một ít phí nuôi nấng con. Mà người đàn ông lại bắt đầu chăm chỉ công tác, sau đó giao toàn bộ tiền bạc kiếm được cùng công ty cho cô bé, bảo là một sự bồi thường.

Mỗi khi hắn nhớ đến cặp mắt thâm thúy không có chút cảm tình đó, trong lòng không hiểu đau xót. Hắn hy vọng nhận được sự tha thứ, cho nên không tiếc giao hết tài sản cho cô bé. Hắn biết cô bé sẽ không dễ dàng tha thứ hắn, mà hắn cũng chỉ cầu được một chút tâm lý an ủi.

Sau này, cô gái rời khỏi ‘gia đình’ chưa từng có ảm áp đó. Mà khi rời nhà đi, cô gái đã có trong tay tài sản xài cả đời cũng không hết, một cái công ty không ngừng giúp cô kiếm tiền, thậm chí còn có một người giống như đây tớ -- cha nuôi.

Tịch Thành lấy tay che mắt, ánh sáng mỏng manh dần xuất hiện khiến cô không cách nào thích ứng kịp. Một đoạn đường như hành lang trường học lại đủ để hồi tưởng thời gian cả đời cô.

Mặc dù, nhân sinh của cô chỉ mới vừa bắt đầu.

Mà quá khứ đối với cô mà nói, ý nghĩa chỉ có một, thì phải là, cô vĩnh viễn không muốn trải qua lần nữa.

Trước mắt ánh sáng càng lúc càng mạnh, Tịch Thành nỗ lực mở to hai mắt.

Cô tuyệt đối không cho phép chính mình lại trở về cuộc sống trước đây. Ánh sáng trước mắt mới chính là tương lai của cô, một tương lai tràn ngập ánh sáng...

[1] Tiểu Nguyệt Nguyệt:: "cực phẩm" nữ nhân trong truyền thuyết:v để biết thêm thông tin hãy tra baidur.v

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhất niệm thăng tiên, nhất niệm đọa ma

“Tịch Thành, bà ra rồi sao?” Tiêu Lãnh nhìn thấy Tịch Thành xuất hiện liền chào đón.

Tịch Thành không tự giác ngẩng đầu, ánh mắt giống như ác quỷ trèo lên từ Cửu U địa ngục làm cho mọi người giật thót tim.

Tiêu Lãnh chưa từng nhìn thấy Tịch Thành như vậy bao giờ.

Vô luận là hồi trước trầm mặc ít lời hay là hiện nay ngẫu nhiên hài hước đều không so được với Tịch Thành giờ phút này, khiến cho người ta cảm thấy chấn động.

Trong con người lạnh như băng không có chút cảm xúc mà lại làm cho người ta cảm giác như địa ngục tăm tối, hàn khí bức người, đôi mắt thâm thúy giờ chỉ còn lại có tĩnh mịch.

Không sai, là tĩnh mịch.

Lúc này Tịch Thành không giống như người sống, ngược lại giống một khối thi thể lạnh như băng.

Vô tình vô dục, vô yêu vô hận, thậm chí không có sinh mệnh, không có linh hồn.

Trong lòng Tiêu Lãnh thật sự rất sợ hãi. Hắn dường như có thể đoán được bên trong cánh cửa mang chữ [Mặc] đó nhất định phát sinh chuyện gì đó rất nghiêm trọng, ngay cả người kiên cường như Tịch Thành cũng vô pháp thừa nhận.

Thương Thiên trong mắt tràn đầy kinh hãi, Tàn Dạ bất giác nắm thật chặt thanh kiếm trong tay, mà Hoa Tường Dung, đúng là bởi vì quá mức đơn thuần thiện lương nên cho đến giờ phút này mới mãnh liệt cảm nhận được từ trên người Tịch Thành tản mát ra u ám quỷ khí.

Nếu cô là ánh sáng sáng ngời ấm áp nhất, như vậy, Tịch Thành chính là hắc ám thâm trầm lạnh như băng. Hai người giống như hai cực thế giới, xác minh cho nhau, lại vĩnh viễn không thể lý giải đối phương, càng không thể nào trở thành đối phương.

Nhất niệm thăng tiên, nhất niệm đọa ma.

“Tịch Thành! Tịch Thành!” Giọng Tiêu Lãnh đầy sốt ruột, Tịch Thành như vậy khiến cho hắn sợ hãi, làm cho hắn xa lạ.

“Hả?” Đang đắm chìm trong hồi ức, Tịch Thành giật mình bừng tỉnh, cả người toát mồ hôi lạnh. Cô cho rằng mình sẽ không bao giờ nhớ đến nữa, tuy rằng không ôm hy vọng sẽ quên được, nhưng cô cho rằng ít nhất sẽ không phải cố ý nhớ đến một lần nào nữa giống như lần này.

Đó là con ác mộng, cô muốn quên cũng không quên được.

“Bà... vừa rồi...” Tiêu Lãnh suy nghĩ hồi lâu nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

“Hừ... Không có việc gì. Ta vừa rồi... làm sao vậy?” Tịch Thành có chút không xác định mở miệng.

“Không có việc gì, chỉ là trông bộ dạng đầm chiêu của bà nên ta có chút tò mò mà thôi.” Chung quy Tiêu Lãnh vẫn hỏi không được.

“À, vừa rồi bên trong cánh cửa thật là đáng sợ.” Tịch Thành nỗ lực cười cười, trong nụ cười lại có chút mất tự nhiên.

“Bà đã trải qua chuyện gì?” Tiêu Lãnh thật cẩn thận hỏi.

“Cái gì cũng chưa trải qua. Bên trong một mảnh tối đen, không nhìn thấy gì cũng không nghe được gì, chỉ có bóng tối vô hạn vô biên. Sau đó ta chỉ có thể dựa vào chính mình từng bước chậm rãi đi về phía trước, không biết phía trước sẽ gặp phải nguy hiểm gì, cũng không biết có địch nhân hay không, bị bóng tối bao trùm, sợ hãi, bất lực, loại cảm giác này rất khủng bố.” Tịch Thành vỗ vỗ ngực, nỗ lực thu hồi tâm tình, tận lực hi vọng có thể biểu hiện giống trước đó.

“Vậy bà được thưởng gì?” Tiêu Lãnh tò mò.

Nếu nói ở hoàn cảnh tối tăm như vậy, Tịch Thành nhất thời không thích ứng được mới biến thành dạng vừa rồi thì cũng có thể lắm, nhưng mà Tiêu Lãnh vẫn mơ hồ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Nhưng thấy Tịch Thành không muốn nói đến, hẳn cũng không tiện hỏi nhiều.

“Thưởng cho? Để ta kiểm tra xem.” Tịch Thành bắt đầu tìm kiếm tin tức hệ thống, hiển nhiên cô căn bản không biết đến việc được thưởng này.

“À, gia tăng 5 điểm linh miễn. Cảm giác cũng không tồi đâu.” Tịch Thành tự nói một mình.

“Ừ, quả thật không tệ. Phần thưởng này nếu dùng để ám sát hay đánh lén tuyệt đối là tuyệt nhất.” Tàn Dạ hòa cùng.

“Đúng rồi, mấy người thi sao?” Không còn cảm giác hoảng hốt như trước đó, Tịch Thành cười, giờ cô mới phát hiện tất cả mọi người đều đã đi ra, hình như cô chính là người cuối cùng.

Nhìn nụ cười của Tịch Thành, không biết vì sao, trong lòng Hàn Nha cảm thấy đau xót.

Hoa Tường Dung không hồ là đơn thuần, thần kinh cũng điều chỉnh đến trình độ nhất định. Cô tự tin cười cười, dường như trước đó không có chuyện gì phát sinh, nói: “Bên trong cửa [Vũ] của tôi có một cái giống như trận pháp rất kỳ quái. Vừa vào cửa đã truyền phát một đoạn hình ảnh, một người ở bên trong trận pháp nhẹ nhàng nhảy múa, hơn nữa liên tục phát ba lần, yêu cầu tôi nhớ kỹ bộ pháp, sau đó tái hiện lại nó bên trong trận pháp. Cũng may bộ pháp kia không quá phức tạp, miễn cưỡng tôi có thể nhớ được. Sau khi tôi đi ra, hệ thống thông báo khinh công của tôi thăng cấp. Cuối cùng tôi cũng đã có một bộ cao giai vô công.”

Lúc này Tàn Dạ cũng mở miệng nói: “Bên trong cửa [Sát] bên tôi giống như một thành phố thuộc thế giới khác, có vô số quái, tôi phải không ngừng giết, mở đường máu mới có thể đi đến điểm cuối. Mà sau khi dừng lại, những gì bạo ra từ số quái bị tôi giết trước đó toàn bộ xuất hiện tại trước mắt. Nhiều lắm, nhưng tôi lấy không hết được. Cho nên tôi chỉ lựa chọn mang đi những thứ có thuộc tính không tệ lắm mà thôi.”

Tàn Dạ từ trong không gian lấy ra bao lớn bao nhỏ, có thương, đại đao, roi, đinh ba, lọ dược, túi không gian, khăn che mặt, ủng Xuyên Vân, quần áo thư sinh... Điều làm Tàn Dạ khó chịu nhất là không có kiếm.

Thương Thiên thì kích động nhìn Tiêu Lãnh: “Tôi phát tài.”

Ban đầu mọi người không hiểu, nhưng khi Thương Thiên lôi hết số tài bảo vàng bạc lấy được từ bên trong cửa [Kim] thì mọi người quyết đoán ngậm miệng.

Kim tệ xếp thành đống nằm trên đất, nhìn sơ qua thì cũng phải đến cả trăm ngàn. Số này còn chưa tính đến một đồng một đồng trang sức châu báu.

Tịch Thành trong lòng hắc tuyến, không ngờ tên Giang Tự Lưu này lại là một phú ông!

Lúc này Thương Thiên Dĩ Từ là nhà giàu mới nổi điển hình, đối với tiền lẻ cũng không tiếc liếc mắt một cái. Cho nên hắn hào sảng lấy ra mấy thứ trang sức phù hợp mà đưa cho mọi người.

Mọi người đều dành cho Thương Thiên Dĩ Từ sắc mặt khinh bỉ nhất, cũng nghiêm khắc phê bình nhất. Dù vậy bọn họ đều không chút do dự nhận lấy, dầu sao mấy thứ này đơn thuần chỉ là tài vật, không có thuộc tính. Công dụng duy nhất chính là bán lấy tiền. Đương nhiên, nếu lưu trữ để trang điểm cũng là có thể.

Chừng đó tiền đối với Tịch Thành cũng không tính là gì, nhưng đã đủ khiến cô nương Hoa Tường Dung sợ không nhẹ, cô không khỏi trầm nghĩ trong lòng, nếu số tiền này đều là của cô cũng đủ cô sống tiêu dao khoái hoạt trong vài chục năm. Đương nhiên, tiền quyết là cô không có tật xấu tiêu tiền bừa bãi.

Tiêu Lãnh thì đã cười mở cò trong bụng, xòe tay tính toán mình còn có thể mở thêm mấy gian trà lâu nữa, bất giác lộ ra nụ cười làm người ta nhìn thế nào cũng thấy đáng khinh.

Sau đó là Hàn Nha, hắn không được thưởng gì cả, trong cửa tiếp đến một cái nhiệm vụ tên là “Chiến ca”, hình như là dâng lên một bài Hành khúc hào hùng cho quân đội triều đình. Đây không khỏi làm người cảm thán, ta choáng! Phạm vi trò chơi này cũng quá rộng đi...

Mọi người dần dần nghiêng đầu chuyển hướng Tiêu Lãnh, thấy hắn đáng về xúi quẩy, khỏe miệng giật giật, sắc mặt như đất nồi, tay cũng hơi phát run, hiển nhiên là bị cái gì đó kích thích.

Từ lúc bước chân vào bên trong cánh cửa, Tiêu Lãnh xác định hắn nhất định gặp bị kịch. Thế cho nên sau này, chỉ cần nghe đến ‘viết chữ’ thôi, tay sẽ không tự giác run lên để tưởng niệm những việc bị thảm đã trải qua trong cánh cửa này.

Nguyên lai, Tiêu Lãnh hưng trí bưng bưng vào cửa không bao lâu, trên vách tường màu vàng đất hiện lên một hàng chữ lớn.

Tiêu Lãnh kẻ sát mặt vào nhìn, dụi dụi mắt rồi lại nhìn, rốt cục xác định mắt hấn không có vấn đề.

Chỉ thấy trên tường viết [Mời trả lời những câu hỏi sau]:

1. Muốn bỏ một con voi vào tủ lạnh, tổng cộng có mấy bước? Thịnh kèm theo quá trình.

Tiêu Lãnh không nói gì, liên hoan đêm giao thừa có ai không xem qua chứ? Lấy loại vấn đề thiếu muối này đến hỏi hấn, đây là coi thường chỉ số thông minh của hấn đến độ nào đây?

Vì thế Tiêu Lãnh tràn đầy tin tưởng trả lời, không nghĩ đến hệ thống lại thông báo hấn trả lời sai.

Hấn lo lắng hấn rồi rầm, nghĩ nát óc cũng không biết sai ở đâu.

Bất đắc dĩ hấn phải hoán đổi hình thức diễn đàn để đi tra Độ Nương, phát hiện chính mình trả lời đúng mà. Sau đó hấn lại tra thử giải quyết tình huống hiện tại như thế nào, rốt cục cũng tìm được phương pháp có thể thử xem.

Tiêu Lãnh lấy ra Tinh Cương kiếm, vận khinh công, tay áo phiêu phiêu, giương kiếm khắc chữ soạn soạn trên tường.

Đáp: Phân 3 bước. Thứ nhất: mở tủ lạnh. Thứ hai: bỏ voi vào. Thứ ba: đóng tủ lạnh lại.

Chân vừa chạm đất, trên tường lại xuất hiện dòng chữ [Trả lời chính xác, câu hỏi tiếp theo].

2. ‘Bất thụ thiên ma phi hảo hán’, về dưới là?

Đáp: Bất tào nhân đồ thị dong tài.

(Không chịu trời tôi luyện không phải hảo hán – Không bị người đồ kị chỉ là kẻ tầm thường)

3. Năm người bạn chia nhau một cái bánh ngọt, chỉ cho cắt ba lần, phải chia như thế nào cho đều?

Đáp: Một đao chém chết một đứa, sau đó hai đao chia đều bốn phần...

4. Câu tiếp theo ‘Cầm tặc trước cầm vương’?

Đáp: Mạ nhân tiên mạ nương.

(Bất giặt trước bất vua – Chửi người trước chửi ‘má’ nó.)

5. Có mười con dê, chín con ngồi xổm trong chuồng dê, một con ngồi xổm chuồng heo. Liên hệ đến câu thành ngữ nào?

Đáp: Úc dương đồn tảo.

(trăm bông du dương)

6. ....

7. ....

8. ....

.....

.....

.....

1000. ....

Tiêu Lãnh lau mồ hôi, quỳ rạp trên mặt đất nghỉ ngơi gần mười phút mới hồi phục được, cánh tay cầm kiếm vẫn còn phát run.

Không nghĩ tới hệ thống lại ác như vậy, đột nhiên rẽ sang cân não, vừa ra lại đến 1000 đề. Trọng yếu nhất là không thể trả lời bằng miệng mà phải dùng kiếm khắc chữ. Quả thực là không có việc gì tìm ngược!

Cũng may trên đời này vẫn có một thứ gọi là Độ Nương tồn tại, mình không biết thì hỏi Độ Nương sẽ biết, cuối cùng Tiêu Lãnh cũng có thể hữu kinh vô hiểm đáp xong một ngàn câu hỏi.

Cũng bởi vì như thế, lúc Tiêu Lãnh xuất môn trên người toàn là bùn đất, cảm giác có chút bẩn thỉu, người không biết còn tưởng hấn là trưởng lão Cái Bang đấy chứ.

Tịch Thành cười chảy nước mắt, trực tiếp khen tặng Tiêu Lãnh nhân phẩm bạo phát. May là cuối cùng kiếm pháp thắng cấp biến thành cao giai hạ phẩm, coi như vất vả một phen cũng đáng. Dù sao trung giai kiếm pháp cũng chỉ ở mức tạm chấp nhận được. Trong mắt người bình thường có lẽ còn có thể xem như cao thủ, nhưng trong mắt cao thủ chân chính thì chẳng là gì. Hiện tại kiếm pháp thắng cấp thành cao giai, rốt cục xem như hần đã chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ.

Tuyệt học toàn bộ trò chơi chỉ có trăm bộ, hơn nữa không có mấy người nghĩ ra tuyệt học nên thật sự không dễ có được, chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi. Điểm ấy Tiêu Lãnh cũng biết, cũng chưa từng ôm hy vọng xa vời. Có là tốt nhất, không có cũng không thất vọng. Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Nghe xong Tiêu Lãnh tỏ khổ, không khí căng thẳng bởi vì Tịch Thành cũng dịu đi không ít. Tuy rằng cô không nhớ được tình huống lúc đó, nhưng nhìn biểu cảm của mọi người cũng đã khẳng định cô đã làm mọi người sợ đến mức nào. Mọi người không cố ý nhắc đến, Tịch Thành tự nhiên cũng vui vẻ cho qua.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đứa trẻ xui xẻo

Không khí vừa mới dịu đi không bao lâu, mọi người lại bắt đầu khẩn trương.

Sáu cánh cửa vừa rồi cũng coi như một cửa ải đi? Vậy thì bọn họ đã qua cửa này rồi đi? Cái trò xui quỷ ‘vạn kiếm tề truy’ sẽ không lại xuất hiện chứ?

Mọi người căng thẳng quan sát xung quanh, trong lòng đều suy nghĩ, về sau rõ ràng không cần tham gia bất cứ bản sao nhiệm vụ nào trong trò chơi này nữa, quả thực là không có việc gì tìm ngược chơi!!!

Chẳng qua lúc này đây công ty trò chơi bỗng dung thiên giải nhân ý, mấy người nơm nớp lo sợ đi suốt một đoạn dài mà chuyện gì cũng không phát sinh, họ an toàn đi đến cánh cửa tiếp theo. Việc này khiến cho Tịch Thành suy đoán, nhân viên thiết kế nhất định là mới tìm được bạn gái.

“Ta sát! Lại là cửa!!!” Thương Thiên dùng kiếm mạnh mẽ đâm xuống đất, có xu thế phát điên.

Trên thực tế, mọi người đối với cửa coi như là lệ nóng doanh tròng, rất khổ bức! Rất thâm! Quá lãng phí! Trọng yếu nhất là, quá buồn bực!!!

Nhưng đã đến nước này rồi cũng không thể buông tha như vậy. Phải kiên trì, kiên định tiếp tục, bằng không chẳng phải là đã lãng phí vô ích nhiều thời gian, tinh lực cùng được phẩm sao? Đặc biệt số được phẩm này nếu đem bán, có lẽ cũng đủ để mua được một thanh bảo kiếm. Như vậy xem ra, đến Kiếm Trùng lần này có giá trị hay không phải chờ thương thảo lại.

Thật cẩn thận đẩy ra cánh cửa, trước mắt mọi người xuất hiện sáu đồng đất nhỏ, trên mỗi đồng đất đều cắm một thanh kiếm khác nhau.

Tịch Thành nghi thần nghi quỷ tiến lên phía trước, huyền trong tay lập tức biến thành một tấm chắn che trước mặt cô.

Cảm thấy mình đã vũ trang đến tận răng, lúc này Tịch thành mới rút một thanh kiếm ra khỏi đồng đất.

Linh Lung kiếm: Cao giai bảo kiếm, nghe nói đây là thanh kiếm của kinh tài xinh đẹp Huyết Tu La trong chốn giang hồ năm trăm năm trước. Toàn thân kiếm màu ngân bạch, sau khi giết người nhuộm máu chuyển sang đỏ sậm, lại được mệnh danh là Huyết Linh Lung. Trong trận chiến với Tiêu Dao Hài, Huyết Tu La chết, mà bảo kiếm bị tổn hại rất nhỏ, tung tích không rõ. Sau này lưu lạc trên tay Giang Tự Lưu, trải qua Giang Tự Lưu tu sửa, bảo kiếm lại trọng hoán sáng rọi.

Tịch Thành có chút kinh ngạc, tuy rằng nơi đây chính là Kiếm Trùng, bảo kiếm tự nhiên sẽ không thiếu, nhưng đưa tay tóm đại một thanh lại ra cao giai bảo kiếm vẫn là nằm ngoài dự đoán của cô.

Gặp Tịch Thành lấy kiếm xong lại không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, mọi người coi như thoáng yên tâm hơn. Nhìn lại thuộc tính bảo kiếm, mọi người đều không thể chờ đợi thêm nữa.

Tàn Dạ đến trước đồng đất cách hần gần nhất, mặt không biểu cảm rút thanh bảo kiếm trước mắt, nhưng chỉ có hần mới biết được giờ phút này hần khẩn trương đến độ nào. Lăn lộn nhiều năm trên giang hồ như vậy, phổ thông kiếm thay đổi hết thanh này sang thanh khác, nhưng mà phổ thông chính là phổ thông, không có cách nào có thể phát huy đến tận cùng võ công của hần. Hần đã từng rất vất vả tìm được mộ thanh cao giai bảo kiếm ở quây đầu gia, nhưng chỉ vì tiền không đủ mà người với kiếm vô duyên.

Bây giờ nếu có thể lấy được một thanh bảo kiếm, sức chiến đấu của hần tuyệt đối không chỉ tăng lên gấp hai so với hiện tại.

Hần thâm hít sâu một hơi, bắt đầu đánh giá thanh kiếm trong tay.

Thương Hải kiếm: Cao giai bảo kiếm. Bảo kiếm trấn phái của Nam Nhai cốc Thương Hải Môn. Nghe nói chương môn đời thứ nhất của Thương Hải

Môn – Dư Thương Hải mất rất lớn đại giới mới mới được Tông sư Chủ kiếm Vu Tù Anh đúc kiếm. Vu Tù Anh mất đến hai năm để tìm tài liệu đúc kiếm, lại tốn bốn năm tâm huyết mới hoàn thành thanh bảo kiếm. Sau khi kiếm được đúc thành, để bảo kiếm là duy nhất, Dư Thương Hải đã bí mật sát hại Vu Tù Anh. Từ đó về sau Thương Hải Môn xưng bá giang hồ với thanh kiếm này.

Quả nhiên là kiếm tốt, Tàn Dạ trầm than.

Hoa Tường Dung cũng không khách khí, tùy tiện tìm một đồng đất rút kiếm ra liền xem xét.

Vô Diệp kiếm: Cao giai bảo kiếm. Toàn thân màu xanh biếc, thân kiếm nhẹ nhàng nhưng chém sắt như chém bùn, khiến lá bay hoa rụng. Là tùy thân bộ kiếm của công tử đa tình Nam Cung Hoàng.

Thương Thiên thì chọn đồng đất bên cạnh Tiêu Lãnh, rút ra bảo kiếm rồi bắt đầu xem xét.

Khô Cốt kiếm: Cao giai bảo kiếm. Một trăm năm mươi năm trước, Ma đạo chí tôn Lăng Thương Thiên dùng máu người bất ngờ luyện thành tà kiếm. Sau khi Lăng Thương Thiên chết, kiếm này lại nhuộm đậm máu tươi của năm trăm người rồi chôn cùng Lăng Thương Thiên, cùng Lăng Thương Thiên nhập táng ở Khô Mộc Trùng. Sau này bị Giang Tự Lưu đào trộm, đem về chôn ở Kiếm Trùng.

Thương Thiên không biết phải nói gì, thật đúng là duyên phận, tên chủ nhân thanh kiếm này lại có chút tương tự với tên mình. Nhưng mà hệ thống đã đánh dấu đây là một thanh tà kiếm, không biết khi sử dụng có gặp phải vấn đề gì không, hay đây chỉ là một cái mảnh lời?

Thấy mọi người đều lấy được cao giai bảo kiếm, Tiêu Lãnh cùng Hàn Nha cũng không chờ đợi thêm, đồng thời rút ra thanh kiếm ở trước mặt.

Lạc Gia kiếm: Cao giai bảo kiếm. Do Giang Nam chú kiếm thế gia Lạc gia - thiên tài đúc kiếm Lạc Từ Kỳ đúc. Con trai gia chủ Lạc gia Lạc Giang Nghiêm tên là Từ Kỳ, rất được sủng ái. Từ nhỏ Lạc Từ Kỳ đã học chú kiếm, ở độ tuổi gần 21 đã trở thành Trung cấp Chủ kiếm sư, cách cấp bậc Đại sư không xa. Lạc Từ Kỳ thông tuệ, lấy thân phận Trung cấp Chủ kiếm sư để chế tạo cao giai bảo kiếm – cấp bậc Đại sư Chủ kiếm mới có thể đúc thành, bởi vậy đã gây oanh động giang hồ. Trong chốn giang hồ nhiều người nguyện bỏ ra số tiền lớn để mua, lại bị Lạc Giang Nghiêm cự tuyệt. Lạc Giang Nghiêm ca ngạo Lạc gia có triển vọng tiến thêm một bước, đặt tên kiếm này là Lạc Gia, coi là chí bảo được bảo quản ở Kiếm Các. Sau này bị Giang Tự Lưu ăn cắp, đến nay vẫn chưa truy hồi.

Hàn Nha yên lặng thu hồi kiếm, trầm nghĩ, thanh kiếm này để Phong Khinh Lưu Vân dùng là tốt nhất.

Mà Tiêu Lãnh thì tay cầm bảo kiếm, biểu cảm lại thiên biến vạn hóa nhiều màu nhiều sắc, ngón tay hơi run run, vẻ mặt uể oải chán nản khiến cho Tịch Thành có chút tò mò.

“Tiêu Lãnh, kiếm của ông thế nào?” Tịch Thành lòng đầy hiếu kỳ đoạt lấy thanh kiếm trong tay hắn, bắt đầu xem xét.

Du Thủy kiếm: Hạ phẩm bảo kiếm. Lực công kích: 3

?????!!!!!!

“Đây là ý gì chứ???” Tịch Thành triệt để bị kích thích, sáu đồng đất, năm thanh cao giai bảo kiếm, tại sao đến lượt Tiêu Lãnh lại trở thành thanh kiếm tàn hạ phẩm với 3 điểm công kích chứ? Vận khí của tên Tiêu Lãnh này quá mức ‘cực phẩm’ rồi chăng?

“Ta sát!!! Không đùa bốn người như vậy được không? Đây là phân biệt đối xử! Đây là kỳ thị nhân cách mà! Chẳng sợ chỉ là trung giai ta đều có thể chấp nhận, nhưng 3 điểm công kích? Này cũng quá mức.... Còn có, rõ ràng lực công kích chỉ có ba, phẩm giai chính là hạ phẩm, còn thêm hai chữ ‘bảo kiếm’ vào làm cái rắm á!!!” Tiêu Lãnh hoàn toàn phát điên.

Mọi người cũng đều khó hiểu đến cực điểm. Năm thanh đều là cao giai, vì sao có tình lại xuất hiện một thanh đề giai?

Hay là, muốn mấy người này tự giết lẫn nhau? Hay vẫn do giá trị nhân phẩm của Tiêu Lãnh quá kém?

Thương Thiên nhìn vẻ mặt uể oải của Tiêu Lãnh, đưa thanh kiếm Khô Cốt trong tay cho hắn, nói: “Này cho em.”

Tiêu Lãnh lắc đầu: “Thôi, anh cầm đi. Coi như hôm nay em xui xẻo, cùng lắm thì sau này an tâm mở trà lâu. Làm một tên siêu cấp đả thủ, anh sao có thể không có bảo kiếm được.”

Thương Thiên hắc tuyến, biết rõ Tiêu Lãnh suy nghĩ cho mình nhưng những lời này của hắn quả thực là đáng ăn đòn.

“Đây.” Tịch Thành đưa Linh Lung kiếm cho Tiêu Lãnh, khoe miệng còn treo nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

“Thôi, bà giữ đi.” Tiêu Lãnh cười cười, trả kiếm lại cho cô.

“Ông lấy đi. Kiếm này không phù hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ của ta.” Tịch Thành không tiếp nhận Linh Lung kiếm.

Tiêu Lãnh nở nụ cười, biết Tịch Thành muốn hắn nhận nên mới nói như vậy, dù sao thanh Lung Linh kiếm này vẫn rất xinh đẹp.

“Đừng quên, ta đã có một thanh cao giai bảo kiếm, còn tốt hơn nhiều so với thanh này. Huống chi ta dùng huyền là chính, lấy kiếm nhiều như vậy làm gì? Lại không ăn được. Ông cầm đi.” Thấy Tiêu Lãnh còn muốn cự tuyệt, Tịch Thành nói tiếp.

Tiêu Lãnh suy nghĩ một chút, Tịch Thành nói cũng không sai, vì thế hắn thu hồi Linh Lung kiếm, cười nói: “Được rồi, bạn bè nhiều năm như vậy rồi nên ta cũng sẽ không khách khí với bà nữa.”

“Có thể này mới đúng là Tiểu Lãnh chứ. Nhớ hồi đó, những lúc tranh giành với ta có thấy ông khách khí bao giờ đâu.” Tịch Thành tỏ ra oán niệm, nhớ đến năm xưa người nào đó còn tranh đồ ăn với cô, không khỏi cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

“Đây là đang khen ta sao?” Tiêu Lãnh tròn trĩnh mắt, hiển nhiên là hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ về hành vi cường thủ hào đoạt khi còn bé.

“Ông nói thử xem?” Khóe miệng Tịch Thành nâng lên.

“Được rồi, ta sẽ coi như bà đang khen ta...” Tiêu Lãnh cười gượng.

Bộ dáng tựa cười nhưng không cười của Tịch Thành cứ khiến hắn cảm thấy bồn chồn, hắn thật sự rất sợ ngay sau đó cô sẽ lấy ra thứ gì đó giết hại tâm linh non nớt của hắn.

Nghe nói nhận thấy có tác dụng tốt khi đối phó với Phiên Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, gần đây người nào đó đang nghiên cứu phiên bản thăng cấp của loại nước ép rau củ kinh thiên động địa đó. Ngắm lại xem, phiên bản thứ nhất đã có lực sát thương lớn như vậy, nếu lại thăng cấp..... Ha ha, không dám tưởng tượng.

Lại nói, hắn khẳng định một trăm phần trăm, sau này nên gặp mặt Tịch Thành thường xuyên hơn, hắn cũng không muốn bị cô yêu nữ vô lương nào đó nhớ thương. Dù sao Hữu Khuyết và Bất Khí đã là ví dụ rõ ràng nhất.

Hắn nghe nói, giờ chỉ cần nhìn đến ly nước trái cây nào hơi đặc một chút thôi Hữu Khuyết cũng không dám động vào, tâm lý bóng ma này của Hữu Khuyết cũng giống hắn bấy giờ sợ việc viết chữ, không thể dễ dàng tiêu trừ. Vốn hắn đã đủ xui xẻo đáng thương rồi, không có tất yếu lại đi ngược đãi chính mình như vậy, hắn cũng không phải thuộc tính M*.

*Masochist: người thích bị ngược, hành hạ.

“Nhưng mà kiếm này cũng quá nữ tính đi.” Tiêu Lãnh ý đồ lảng sang chuyện khác.

Mà thật sự kiếm này cũng hơi nữ tính, dù sao Huyết Tu La là nữ nhân, dù mang cái tên đầy sát khí ‘Tu La’ nhưng lòng yêu cái đẹp vẫn phải có. Bảo kiếm tùy thân mang theo vô luận thế nào kiểu dáng cũng phải có chút nữ tính, một đại nam nhân như Tiêu Lãnh cảm thật có chút kỳ quặc. Nhưng là dù gì đi nữa thì vẫn tốt hơn nhiều so với Du Thủy kiếm, hắn thật không nên soi mói như thế.

“Tiêu Lãnh, nếu không thì hai chúng ta đổi cho nhau đi. Kiếm của tôi cũng là cao giai bảo kiếm, chỉ là kiểu dáng hơi nam tính một chút. Tôi thấy Linh Lung kiếm của anh rất xinh đẹp, không bằng chúng ta đổi đi.” Hoa Tường Dung đưa Vô Diệp kiếm đến trước mặt Tiêu Lãnh để hắn xem xét thử xem.

Tiêu Lãnh thấy Vô Diệp kiếm quả thực thích hợp với hắn hơn Linh Lung kiếm, hơn nữa đều là cao giai, thuộc tính cũng không chênh lệch bao nhiêu, vì thế không nói hai lời tiếp nhận Vô Diệp kiếm, Linh Lung kiếm thì đưa cho Hoa Tường Dung.

Hoa Tường Dung yêu thích ôm chặt Linh Lung kiếm không buông, cô cảm thấy mình và Linh Lung kiếm thật sự rất có duyên. Sư phụ là Tuyết Linh Lung, kiếm pháp là Linh Lung Kiếm pháp, bây giờ kiếm cũng là Linh Lung kiếm, cô có cảm giác mình đã gắn liền với hai chữ ‘Linh Lung’ rồi.

Tiêu Lãnh càng không cần phải nói, tay cầm Vô Diệp kiếm liền thử mấy chiêu, chiêu nào chiêu nấy nhẹ nhàng phiêu dật trông rất đẹp mắt, làm cho hắn cực kì thích.

“Cho ta thanh kiếm Du Thủy kia đi.” Tịch Thành chỉ vào Du Thủy kiếm bị Tiêu Lãnh cầm lại trên mặt đất.

“Bà muốn đồ chơi này làm gì?” Tiêu Lãnh không hiểu, mang đồ chơi đó về chỉ tổ tốn chỗ.

“Về mua một cái mộ bia, viết lên, sau đó cắm thanh kiếm này lên trên lưu làm kỷ niệm.” Tịch Thành nghiêng răng, cả người tỏa hắc khí, tâm cũng hắc hóa.

“Thật đáng thương...” Tiêu Lãnh đồng tình cho nhân viên thiết kế.

“Ừ.” Thương Thiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Thật đáng sợ.” Hoa Tường Dung sợ run cả người, nhất thời nhớ tới chuyện không lâu trước đó người nào đó còn bảo tìm người điều tra nhân viên thiết kế, sau đó mỗi ngày canh trước cửa nhà ném dao.

“Thực tàn nhẫn.” Tàn Dạ mặt không chút thay đổi nói. Nhưng mà cũng bởi vì mặt không biến sắc mới càng dễ dàng khiến cho cô yêu nữ nào đó bạo lực xúc động.

“Ừ, chủ ý này không tồi đâu.” Hàn Nha nâng cằm, khóe miệng mỉm cười.

Thật tình mắt mà! Biết nhìn xa trông rộng mà! Có tiếng nói chung! Có một câu nói thế nào nhỉ? À, anh hùng sở kiến lược đồng[1]...

Tịch Thành siết thật chặt Duy Thủy kiếm trong tay, hiển nhiên cô rất oán hận sáng ý của nhân viên thiết kế.

“Tách.” Chỉ nghe một tiếng giòn vang, thanh kiếm trong tay Tịch Thành tỏa ra ánh sáng mỏng manh, hòa lẫn cùng ánh sáng phát ra từ Thanh ngọc bội, sau đó từng mảnh từng mảnh vỡ ra, lộ ra bên trong một thanh kiếm khác.

Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, hay là thanh kiếm này cũng là thứ tốt?

Tịch Thành quan sát thanh kiếm trong tay.

Tâm Từ kiếm Trung giai bảo kiếm. Phối hợp cùng Thanh ngọc bội sẽ tăng thêm công hiệu ‘minh mục thanh thân’.

Bảo kiếm đã thay đổi tên, thêm công hiệu ‘minh mục thanh thân’, nhưng phẩm cấp cũng chỉ là trung giai bình thường, chỉ tốt hơn một chút so với vũ khí bán trong tiệm.

Tịch Thành thật không ngờ là, thanh kiếm này lại sử dụng phối hợp đồng bộ với Thanh ngọc bội.

Thanh ngọc bội là do Hứa Uyên thưởng cho Tịch Thành khi cô còn chưa mua lại sơn cốc, ở Toàn Cơ cốc nhận nhiệm vụ [Tìm hồng nhan], lúc ấy vật này được giao đồng thời với không gian trữ vật vô hạn Hoa Quang. Hứa Uyên nói là vô tình nhặt được nó, không biết có tác dụng gì.

Vốn Tịch Thành mang theo nó chỉ vì đẹp mắt, hơn nữa cũng chỉ có thêm tác dụng giúp tinh thần tỉnh táo mà thôi, không nghĩ tới lại dùng đến tại nơi này.

Tâm Từ kiếm tuy rằng chỉ là trung giai, nhưng đặc biệt ở chỗ có thể tỉnh mục ngưng thần, nếu không cẩn thận trúng khói mê gì đó, nó sẽ có chút tác dụng. Vậy nên Tịch Thành căn cứ nguyên tắc ‘không lấy thí phí’ mà không chút khách khí thu kiếm vào trong ba lô.

Từ đây, nhân viên thiết kế Kiếm Trùng càng thêm đáng thương là, liền thanh ‘bảo kiếm’ cầm ở trước mộ lưu làm kỷ niệm cũng không có. Thật là đáng buồn đáng tiếc đáng thương biết bao....

Mọi người nhìn nhau, rồi lại phát hiện cách đó không xa có một Truyền Tống Trận đang bắn ra hào quang hoa mỹ. Cuối cùng mọi người nhất trí, trước hết cứ truyền tống ra ngoài đã rồi tính tiếp.

Về nơi quỷ quái này, sau này có đánh chết cũng không quay lại...

[1] Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ TQ, ý chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người không mưu mà hợp.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Che giấu chức nghiệp – Nông dân

Trước mắt tối sầm lại vài giây, sau đó mọi người phát hiện mình đã đứng ở cửa thành Đế Thành.

Về phần tại sao từ Kiếm Trùng truyền tống đến Đế Thành thì mọi người đều tò mò về mờ mịt.

Từ xưa đến nay, Đế Thành là thành thị trung tâm trong khối thành thị thuộc triều đình quản hạt, cũng là đế đô của nhiều triều đại vương triều. Trong thành đa số là người chơi chuyên kỹ năng sinh hoạt cùng NPC, quan viên đương nhiên cũng không ít.

Trong các thành thị do triều đình cai quản không cho phép tự do PK, bằng không sẽ bị bộ khoái đuổi bắt. Nếu có thâm cừu đại hận không thể nào bỏ qua được thì có thể đến chỗ quan phủ xin mở lời đài ‘sinh tử tương bác’ để luận võ. Một khi bước lên lời đài, sinh tử tùy mệnh, triều đình sẽ không can thiệp.

Bỏ câu đùa tin bay đến đỉnh đầu, Hoa Tường Dung đưa tay bắt lấy, thì ra là sư phụ cô tìm cô có việc. Nói một tiếng xin lỗi, Hoa Tường dung xoay người vui vẻ vừa đi vừa hát đến gặp sư phụ mình.

Mà Tàn Dạ cũng không tiếp tục lưu lại, hẩn sửa sang lại một chút vật phẩm lấy được trong cửa [Sát] ở Kiếm Trùng, những gì hữu dụng thì lưu lại, còn lại toàn bộ mang đến quầy bán đấu giá để bán.

Hàn Nha cảm thấy đến Đế Thành thật đúng lúc, nhiệm vụ hẩn tiếp nhận bên trong cửa [Quân] vừa vận đến Đế Thành mới có thể hoàn thành, đỡ cho hẩn phải di chuyển một chuyến.

Thương Thiên nhận được tin tức bảo là có người đến trà lâu quá rồi, hẩn vừa mới lấy được bảo kiếm nên khẩn trương muốn đi thử hiệu quả. Cho nên hẩn không nói hai lời liền trở về Tương Dương.

Còn Tịch Thành thì không có chuyện gì quan trọng cần phải làm, cô nghĩ đi dạo Đế Thành một chuyến cũng tốt, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng đến

thành thị triều đình. Cô nghĩ nơi đây tất sẽ có những phong tục, lễ nghĩa khác so với thành thị giang hồ, hơn nữa cô đã sớm nghe nói Nhất Gian Từ lâu tại Đế Thành có bán món Cẩm Hoa Tô ngon nhất, người nào đó thân là một kẻ ham ăn tất nhiên sẽ không muốn bỏ lỡ. Đến lúc đó mang về mấy hộp cho Bất Khí nếm thử, nghĩ như vậy, cô thấy mình quả nhiên thật thiện lương.

Về phần Tiêu Lãnh, thuần túy là muốn ‘ăn chực com’ cho nên quyết định cùng Tịch Thành đi dạo Đế Thành, còn nói cho hoa lệ nào là ‘muốn xâm nhập bên trong địch để nắm giữ tư liệu trực tiếp’, thật sự là vô sỉ mà.

Ba người cư như vậy tản bộ trên đường phố rộng lớn ở Đế Thành. Trên thực tế, cũng giống với suy nghĩ trước đó của mọi người, loại thành thị triều đình như Đế Thành quả thật khác rất nhiều so với thành thị giang hồ. Mượn chuyện buôn bán mà nói, thành thị giang hồ có nhiều tự do hơn, nơi nơi đều có thể bày quán, sẽ không có ai quản, cho nên, cần cái gì cũng đều dễ dàng mua được trên đường, rất phù hợp với thói quen của người giang hồ.

Mà thành thị triều đình thì khác xa, hai bên đường ngay ngắn chỉnh tề sạch sẽ, những tiểu thương mua không nổi cửa hàng mà muốn bày quán thì đa số đều tập trung tại khu vực đã được phân chia theo quy củ, tạo nên một màu sắc riêng cho thành thị triều đình.

Bọn Tịch Thành chậm rãi đi dạo, nhìn đến những thứ mình thích liền đi qua hỏi thử. Mới đi ra từ chỗ Kiểm Trung quý quái, hiện nay tự tại như thế này lại khiến bọn họ có cảm giác ‘phù sinh trâu bán nhặt nhàn’.

“Đây là hoa quả sao? Bán thế nào?” Tịch Thành dừng chân trước một sạp hàng, chỉ vào mấy quả đỏ mọng trên mặt đất.

“Quả này gọi là quả hồng núi, đúng là hoa quả thật, mười lạng bạc một quả.” Cô gái bán hàng cười thật tươi, thái độ nghiệp vụ rất tốt.

“Đắt như vậy sao?” Tịch Thành kinh ngạc. Bình thường hoa quả cũng chỉ vài văn tiền một quả, thậm chí vài quả, nhưng mà hôm nay một quả hồng núi lại giá mười lạng bạc, so ra không thể nói không đắt được.

Dùng nhìn Tịch Thành bình thường tiêu tiền không hề để ý, thoát nhìn cô tiêu tiền như nước, nhưng trên thực tế cô không phải là người tiêu tiền bừa bãi. Trong hiện thực tuy cô có khối tài sản kếch xù, nhưng phần lớn thời gian cô đều trốn trong nhà xem TV đọc tiểu thuyết, còn lại không có ham thích gì khác, đặc biệt chuyện mà các cô gái thích nhất là đi dạo phố mua sắm đối với cô chính là ác mộng. Ngược lại, vào trò chơi này cô đã trở nên phóng khoáng hơn rất nhiều.

Cô không thích mang giày cao gót, không thích làm nũng uốn éo, không thích mua sắm dạo phố, cũng không thích làm chim nhỏ nép vào người khác. Cô đã từng bị người ta nói, ngoài thân thể là nữ ra không có một chút gì giống con gái. Phong cách hành sự quyết đoán của cô phỏng chừng đàn ông đứng trước mặt cô còn phải tự biết xấu hổ.

Nhưng là người nào đó chưa từng hiểu những lời này theo nghĩa xấu, ngược lại còn cho rằng đây là lời khích lệ nên có chút cao hứng.

Thực tế thì Tịch Thành không mặc cả, bình thường cô mua gì thì người ta nói bao nhiêu cô trả bấy nhiêu, nếu cô cảm thấy không có lời thì cô tình nguyện không mua cũng không muốn tốn lời tốn lỗ làm gì. Với lại cô cũng không biết cách câu thông với người khác, đây cũng là khuyết điểm lớn nhất của cô cho đến bây giờ.

“Thật ra cũng không đắt lắm đâu, hoa quả bình thường bán rẻ là vì quá ‘bình thường’. Nhưng mà hoa quả của tôi lại không giống với những hoa quả bình thường đó.” Cô gái chủ sạp hàng vẫn cười nói như cũ, hiển nhiên phản ứng của Tịch Thành đã không phải là lần đầu tiên.

“Nha, không giống chỗ nào đâu?” Tịch Thành rất tò mò, không phải chỉ là một loại hoa quả thôi sao, có thể khác nhau chỗ nào chứ? Chẳng lẽ vị đặc biệt ngon?

“Tất cả rau củ hoa quả này đều là do tự tôi trồng, khác với những loại rau củ hoa quả bình thường khác ở chỗ, những thứ này của tôi đều mang theo thuộc tính.” Cô gái chủ sạp hàng thân thiện mở miệng, trong ngữ khí có chút tự hào.

“Hả? Điểm thuộc tính? Bây giờ còn có thực vật mang thuộc tính sao?” Tiêu Lãnh tỏ ra cực kì hiếu kì, sau đó lại vô cùng chờ mong. Nếu là như vậy, dùng những thứ này chế biến thành đồ ăn thức uống có phải cũng sẽ mang điểm thuộc tính hay không đây? Trước mắt Tiêu Lãnh đã bắt đầu xuất hiện ảo giác, một đồng tiền lớn rơi từ trên trời xuống, mà hắn thì ôm tiền ngây ngô cười.

Tịch Thành âm thầm toát mồ hôi, thập phần hoài nghi có phải có con yêu tinh nào đoạt lấy thân xác Tiêu Lãnh rồi ở đây làm trò giả mạo hay không? Tịch Thành không cách nào tưởng tượng Tiêu Lãnh làm sao có thể biến thành bộ dạng như vậy. Bởi vì cô nhìn ra được, so với nụ cười giả bộ của cô, nụ cười của Tiêu Lãnh xuất phát từ chân tâm, là loại có thể cuốn hút người khác.

“Đây phải là Chúng thực sư cấp Tông sư kèm theo thân phận che giấu chức nghiệp nông dân mới có khả năng gieo trồng cho nên tự nhiên sẽ có thuộc tính. Ví dụ như quả hồng núi này, nó có hiệu quả tăng 15% kinh nghiệm trong vòng 15 phút đánh quái. Còn có củ cải trắng này, hiệu quả thanh lọc 0.7% độc tố trong cơ thể. Quả thanh long này có hiệu quả tăng sĩ khí thành viên trong tổ đội trong vòng 10 phút. Còn có bông hoa hồng này, có hiệu quả ngưng thần tĩnh khí, bài trừ khói mê hoặc mê dược. Tuy nhiên giá thì hơi cao một chút.” Cô gái chủ sạp hàng chỉ vào thành quả lao động của mình, nói.

“Dĩ nhiên cô là che giấu chức nghiệp nông dân?” Tiêu Lãnh thoáng ngạc nhiên một chút.

Nghe nói lấy được chức nghiệp nông dân đặc biệt khó khăn, hồi trước chỉ nghe qua có một người chơi lấy được chức nghiệp nông dân này, còn quá trình thì sụt chút nữa khiến hắn mệt chết.

Lúc đó hắn còn ở trong Tần Thủ thôn, vừa mới học kỹ năng gieo trồng không lâu. Trùng hợp bão táp ập đến, trải qua một trận mưa rền gió dữ, toàn bộ rau củ hoa quả mà thôn dân gieo trồng đều bị gãy nát dập úa. Hắn tiếp được nhiệm vụ giúp đỡ gieo trồng lại một lần nữa, vốn đang cao hứng phần chần

đi làm, nhưng vừa đến chỗ chân núi thì triệt để phát mộng.

Hắn nhìn thấy trên sườn núi từng mảnh từng mảnh ruộng đất, từng nhà đang bận tối mảy tối mặt. Càng đau hơn là, nhiệm vụ của hắn thuyết minh phải giúp tất cả mọi người chiếu cố, gieo trồng vun xới lại hết rau quả.

Vì thế này này qua ngày nọ, năm này qua năm nọ, cũng giống như Tịch Thành một mình ở sơn cốc 24 năm, hắn đã ở Tân Thủ thôn suốt mười mấy năm. Hắn thậm chí đều quên mất mình bước vào giang hồ này đến cùng là để làm gì. Hay chỉ là mỗi phút mỗi giây mỗi thời mỗi khắc không ngừng chiếu cố đám cây ăn quả, rau củ này.

Ban đầu còn nghĩ buông tha, nhưng sau này dần dần thành quen, hắn thậm chí còn bắt buộc mình phải yêu ‘công việc’ này.

May mắn hắn là đàn ông, hơn nữa trong hiện thực nhà cũng có ruộng đất cho nên mới kiên trì được.

Hắn lợi dụng kinh nghiệm gieo trồng ở nhà vào việc chăm sóc chiếu cố cẩn thận rau quả nơi đây, không những vậy còn dạy cho thôn dân rất nhiều phương pháp hiện đại.

Mỗi ngày cuốc, gieo hạt, tưới nước, nhổ cỏ, ghi lại quá trình sinh trưởng, nghiên cứu chống sâu bệnh, thậm chí còn trợ giúp thôn dân vượt qua đại nạn châu chấu, thẳng cho đến khi khâu cuối cùng trong chuỗi nhiệm vụ hoàn thành, hắn mới được hệ thống cho biết hắn đã lấy được che giấu chức nghiệp – nông dân.

Giống với việc Tịch Thành mua lại sơn cốc, hệ thống căn bản không cho người có cơ hội cự tuyệt liên tục tiếp công bố toàn giang hồ. Cho nên vào thời điểm đó, chuyện này đã gây nên một trận ồn ào huyền ảo. Sau này nghe nói người này gia nhập Thất Xảo Minh, từ đó không còn bất cứ tin tức gì liên quan đến người này nữa.

Nhưng mà dù đã nghe qua chuyện này như Tiêu Lãnh vẫn không biết được chức nghiệp nông dân này đến cùng có tác dụng gì. Dường như trên giang hồ cũng không đồn đãi gì liên quan đến phương diện này, chỉ biết là sau này có rất nhiều người muốn thử vận may xem có được đến che giấu chức nghiệp này hay không, cuối cùng đều vì nguyên nhân này lý do nọ mà mất hứng quay về.

Không nghĩ đến cô gái nhỏ nhắn tuổi còn trẻ này lại có thể hoàn thành nhiều điều kiện hà khắc để hoàn thành quá trình xỏ lá đạt được che giấu chức nghiệp này.

“Vậy tại sao không đến thành thị giang hồ mà bán? Mấy loại rau củ hoa quả mang thuộc tính này người giang hồ hẳn là cần nhiều hơn, lượng tiêu thụ ắt hẳn sẽ cao hơn ở nơi thành thị triều đình này chứ?” Tịch Thành lên tiếng hỏi.

“Ha ha, vì tôi tiến trò chơi hơi trễ, lại mất rất nhiều thời gian ở Tân Thủ thôn nữa nên tôi chỉ mới vào thành không lâu. Vốn tôi nghĩ sẽ đến từng thành thị bán một lần xem thử thành thị nào có nhu cầu cao hơn thì tôi sẽ đến đó. Bây giờ vẫn còn đang giai đoạn thử nghiệm, Đế Thành mới là thành thị thứ hai mà tôi đặt chân đến.” Cô gái chủ sạp hàng giải thích.

“Có hứng thú hợp tác lâu dài hay không?” Rốt cục Tiêu Lãnh cũng lộ ra cái đuôi hồ ly.

“Hợp tác lâu dài sao? Phương thức hợp tác ra sao?” Hiển nhiên cô gái đã động tâm.

“Ồ Trương Dương tôi có mở một gian tửu lâu và một gian trà lâu, cho nên nhu cầu đối với rau củ hoa quả tự nhiên sẽ không ít. Tôi chưa từng nghe qua sẽ có loại rau quả mang thuộc tính, nhưng dùng đầu mà nghĩ thôi cũng đủ biết khẳng định sẽ kiếm được tiền. Nếu hai bên có thể hợp tác thì tôi cũng không lừa cô, về giá cả chúng ta có thể thương lượng. Tôi cần rau quả của cô, hy vọng cô có thể cung ứng lâu dài.” Thương nhân Tiêu Lãnh nghiêm túc giải thích.

“Không thành vấn đề. Tuy rằng sản lượng loại rau quả mang thuộc tính này ít hơn nhiều so với rau quả bình thường, nhưng nhiều năm ở Tân Thủ thôn như vậy tôi cũng trồng được không ít nên vẫn có trữ hàng. Sau này, hằng năm cũng có thể trồng được những giống các loại rau quả bình thường được. Nhưng mà, kỳ thật lúc gieo trồng đôi lúc cũng có sai sót, có thể xuất hiện không ít rau quả bình thường, không mang thuộc tính, dù vậy vẫn tốt hơn nhiều so với rau quả được bán trên đường. Nếu anh cần thì ta cũng có thể bán cho anh, không cần cũng không sao cả.” Cô gái hưng phấn đến mức không lời nào có thể miêu tả được. Từ khi hoàn thành học nghiệp ở Tân Thủ thôn, đây coi như là mối làm ăn lớn nhất của cô, cô không hưng phấn làm sao được?

“Chuyện này tốt thôi.” Tiêu Lãnh trực tiếp tỏ vẻ cái gì hắn cũng có thể ‘ăn’.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Các thiếu niên, các anh thật có ánh mắt!

“Thật ra tôi còn có thể trồng trà. Anh mở trà lâu đúng không? Nếu anh có nhu cầu, tôi hẳn là có thể cung cấp một ít lá trà mang thuộc tính.” Nguyệt Vô tận hết sức lực đề cử sản phẩm mình làm ra.

“Cũng có cả lá trà sao? Có bao nhiêu?” Tiêu Lãnh càng cao hứng, nếu đủ cả bộ thể này thì trà lâu từ lâu nhà hắn có thể tặng hẳn một cặp bạc.

“Hiện tại thì không có lá trà, nhưng tôi có thể trồng, chỉ là thời gian có thể sẽ hơi lâu một chút.” Nguyệt Vô có chút ngượng ngùng giải thích.

“Thời gian không phải là vấn đề. Như vậy đi, trước hết chúng ta hãy thêm nhau bạn tốt đã. Đợi tìm thời gian nào đó chúng ta sẽ trao đổi cụ thể về giá cả và số lượng. Cô tên là gì?” Tiêu Lãnh hỏi.

“Tôi là Nguyệt Vô, Nguyệt trong ánh trăng, Vô trong ‘vô pháp vô thiên’.” Cô gái chủ sạp hàng kiên nhẫn trả lời.

Tiêu Lãnh nhanh chóng phát ra yêu cầu kết bạn, hai người thành công thêm bạn với nhau.

Tiêu Lãnh nhìn số rau quả trên mặt đất, nói: “Về phần số rau quả này của cô tôi cũng mua, việc làm ăn thì sẽ bàn bạc cụ thể sau.”

Tiêu Lãnh định trả tiền đã bị Tịch Thành ngăn lại: “Đùa giỡn cái gì chứ? Số này là ta coi trọng trước, các ông đã hợp tác lâu dài rồi còn cướp chút ít này của ta làm gì nữa?”

“Này...” Tiêu Lãnh suy nghĩ một chút, hình như đúng là do Tịch Thành bảo khát muốn đi mua ít hoa quả ăn nên mới đến trước sạp hàng này. Không ngờ một lần đến Đế Thành lại mang đến tin vui ngoài ý muốn.

“Rau củ thì ta không cần, số hoa quả còn lại ta bao hết.” Tịch Thành hào khí nói.

“Nhưng là số hoa quả này cộng lại... rất đắt.” Cô gái chủ sạp hàng háo tâm nhắc nhở.

“Cô mặc kệ cô ấy đi, cô ấy rất nhiều tiền, là điển hình của loại ngu ngốc tiền nhiều.” Tiêu Lãnh bắt đầu phá đám.

Cô gái chủ sạp hàng bị chọc cười ra tiếng.

Còn Tịch Thành thì cười xán lạn dị thường, quay đầu nói với Tiêu Lãnh từng chữ từng chữ một: “Tiêu Lãnh, ông vừa nói cái gì? Vừa rồi gió lớn quá ta nghe không rõ, phiền toái ông lặp lại một lần nữa.”

Tiêu Lãnh đột nhiên cảm thấy giống như đại họa sắp ập đến đầu mình, trong lòng thầm mắng chính mình ‘vết thương lạnh đã quên đau’. Người này mỗi lần cười xán lạn như vậy xác định chắc chắn là không có chuyện tốt lành gì.

Huống chi hiện tại trời trong nắng ấm, gió lớn thổi từ đâu? Cho rằng hắn là đồ ngốc sao? Còn lặp lại lần nữa? Có đánh chết hắn cũng sẽ không lặp lại!

Đáng đời người lắm miệng vào! Tiêu Lãnh thật muốn vả vào cái mồm rộng của hắn.

“Đừng rồi, số rau dưa kia ta cũng sẽ mua hết. Về sau thêm vào phiên bản thăng cấp của nước ép rau củ, có thể khiến cho người uống vào dù đau đớn cũng cảm thấy vui vẻ chính là tâm nguyện lớn nhất đời ta.” Tịch Thành một bên lớn tiếng ‘làm bầm lầy bầy’, một bên sáng khoái đào tiền ra trả và thu hết tất cả rau quả vào không gian trữ vật.

“Cô vẫn nên đổi sang tâm nguyện nhỏ hơn chút đi!” Tiêu Lãnh cùng Hàn Nha toát mồ hôi, trong lòng thì thầm nghĩ như vậy.

“Tôi nói này, mọi người đều nói ‘gấp mặt phân một nửa’, tôi không cần cô phải phân nhiều đến một nửa đâu, nhưng như thế nào cũng phải phân hai quả cho tôi với, tốt xấu cũng phải cho tôi nếm thử trước không phải sao?” Hàn Nha phi thường dũng cảm mở miệng.

“Anh thật sự muốn?” Tịch Thành liếc Hàn Nha một cái, cười hỏi.

Hàn Nha bỗng nhiên sợ run cả người, nhưng thâm tâm thì nghĩ tuyệt đối không thể nhận thua trước mặt người này, vì thế mạnh miệng nói: “Đương nhiên, trông có vẻ rất ngon mà.” Trong lòng thì lại cầu nguyện nước ép rau củ có lẽ sẽ rất dễ uống thôi.

“Ừ... Được rồi.” Tịch Thành giả bộ tự hỏi một chút, cố ý kéo dài thời gian để tạo thành áp lực tâm lý cho hai người, sau đó lấy mười mấy quả nhét vào trong tay Hàn Nha: “Đều là bạn bè cả nên ta sẽ không thu tiền của anh.”

Đầu tiên Hàn Nha sùng sốt, sau đó mới cười gượng một tiếng, thật sự không nghĩ tới người ngốc tiền nhiều này thế nhưng buông tha hắn, không mời hẳn nhấm nháp nước ép rau củ đại sát khí của thể ki. Nhưng mà như vậy càng tốt, Hàn Nha không chút khách khí bỏ hết số hoa quả vào không gian ba lô, chỉ chừa lại một quả cắn ăn tại chỗ.

Ừ, hương vị cũng không tệ.

Nguyệt Vô đã bán hết hàng nên nói lời tạm biệt rồi ly khai.

Tiêu Lãnh nhìn Hàn Nha ăn ngon lành, nhìn không được cũng nổi cơn thèm, lấy hết dũng khí nói với Tịch Thành: “Này, không thể phân biệt đối xử như vậy! Tôi cũng chưa nếm qua hương vị của hoa quả mang thuộc tính đâu. Đến, đưa một quả nếm thử đi.”

“Dù sao sau này ông cũng sẽ thường xuyên ăn được, tại sao cứ phải bóc lột người thiện lương không có bao nhiêu dự trữ như chúng ta chứ. Không cho!”

Thấy bộ dáng kia của Tiêu Lãnh, Tịch Thành đặc biệt muốn tranh cãi với hắn.

“Ta sát! Kỳ thị! Đây rõ ràng là kỳ thị! Ta chỉ lấy một quả mà thôi!” Tiêu Lãnh phi thường phối hợp dựng ngón tay giữa.

“Muốn ăn?” Tịch Thành cười tùm tùm hỏi.

“Ừ ừ.” Tiêu Lãnh ra vẻ đáng thương.

“Thật sự muốn ăn?” Tịch Thành cầm một quả lắc lư trước mắt Tiêu Lãnh.

“Ừ ừ.” Tiêu Lãnh không phụ sở vọng gật đầu.

“Thật sự thật sự rất muốn ăn?” Tịch Thành tiếp tục kích thích Tiêu Lãnh.

“Ta sát! Rốt cục là bà có cho hay không hả? Không cho thì ta đoạt đó!” Tiêu Lãnh không thể nhịn được nữa.

“Ha ha, vậy thì... Khen ta đi.” Tịch Thành xảo trá nháy mắt.

Nhớ đến sự kiện ‘ác liệt’ hồi còn nhỏ mặt than Tiêu Lãnh thường xuyên giành giật đồ ăn với cô, bây giờ không trả thù thì thật sự đã làm mình thất vọng.

“Tịch Thành, bà là người thiện lương nhất trên thế giới này.” Đã chứng kiến Tần Thiên ghen khuất như thế nào, Tiêu Lãnh tự giác nói ra lời mà Tịch Thành muốn nghe nhất vào thời điểm này.

“Hử? Ông nói thật sao?” Tịch Thành mắt tỏa sáng.

“Ừ.” Tiêu Lãnh nói dối mặt không đỏ tim không đập loạn.

“Ta thật sự thiện lương sao?” Tịch Thành lại quay sang hỏi Hàn Nha.

Hàn Nha nhìn hoa quả trong tay, lại nhìn Tịch Thành, thầm nghĩ ‘bắt người tay ngắn ăn người miệng mềm’, chỉ là lời nói dối mà thôi, chẳng có gì đặc biệt cả. Vì thế hắn vụng về gật đầu, nói một tiếng ‘Ừ’, hiển nhiên vẫn có chút chướng ngại tâm lý.

Tịch Thành vừa lòng gật đầu, một tay vỗ vỗ Tiêu Lãnh, một tay vỗ vỗ Hàn Nha, nói: “Các thiếu niên, các anh thật là tinh mắt! Ta đã nói hiện giờ tìm ra được người tốt như ta là rất khó, cho dù đốt đèn lồng đi tìm cũng chưa chắc có. Ai nha, ta thật đúng là khiêm tốn.” Dứt lời còn thở dài cảm khái.

Hàn Nha nắm chặt quả hồng núi trong tay, mắt hơi giật giật, hiển nhiên tuyên ngôn ‘tự sướng’ này của Tịch Thành thực sự rất khó chịu. Mà Tiêu Lãnh thì hai tay ôm trán, nói rộng khoảng cách với Tịch Thành, dường như hắn muốn nói cho người qua đường biết hắn không quen biết cô nàng bánh chọe này.

Về phần Tịch Thành, cô mới lười quản hai người kia nội tâm dày vò cỡ nào, nhìn điểm thiện lương thu thập khí để tích phân tăng lên, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Người có bị bệnh không vậy?

“Đây là Nhất Gian tử lâu sao?” Tịch Thành chỉ vào một tòa lâu các sáu tầng xa hoa hỏi.

“Đúng vậy. Nơi này là sản nghiệp của NPC, là một trong những sản nghiệp của nhà giàu nhất Đế Thành Vạn Từ Nghiệp. Nghe nói từ nhỏ Vạn Từ Nghiệp đã có đầu óc kinh doanh, lúc đầy tuổi chọn đồ vật đoán tương lai[1] đã ôm chặt bản tính không buông. Sau này hắn quả nhiên trở thành thương nhân phú giáp một phương. Nhưng mà, Vạn Từ Nghiệp cũng quả thật rất khôn khéo.

Bà cũng biết, người nơi này tư tưởng có chút cổ đại là thương nhân luôn luôn coi trọng tiền tài. Phần lớn bọn họ nhận định những thương nhân cả người phát ra hơi tiền đều là ‘chỉ thấy tiền vào không thấy tiền ra’, ‘vắt cổ chày ra nước’. Nhưng Vạn Từ Nghiệp thì không giống vậy, người này vô cùng khôn khéo. Năm đó nạn lũ lụt hạn hán, quốc khố triều đình rỗng tuếch, dân bị nạn chết hàng loạt, rồi lại dẫn phát ôn dịch, nơi nơi dân bị nạn bụng ăn không no áo rách quần manh. Bởi vì đói khát, kẻ giành giật vì miếng ăn có khối người. Vào lúc đó có phản tặc lấy cơ này khởi binh tạo phản, hoàng đế ngày đêm phê duyệt tấu chương tham thảo quân tình, vô cùng nhức đầu. Khi đó thiên tai không ngừng, lại đúng lúc quốc khố trống rỗng, lo đầu này

lại lo không được đầu kia. Đường như có tin tức nói là ngay cả đề đô đều phải thất lưng buộc bụng.

Ngay tại thời điểm người người cảm thấy bất an, Vạn Tử Nghiệp lại đứng lên, quyền góp gần như toàn bộ gia tài bạc triệu cho quốc gia, giúp hoàng đế giải quyết nguy cơ về tiền bạc, hẳn thì thiếu chút nữa táng gia bại sản. Vì thế sau đó hoàng đế vạn phần cảm kích hẳn, ngoại lệ phong hẳn làm Tiêu Dao Hầu gia. Chuyện triều đình tự nhiên không đến phiên hẳn quản, nhưng sau khi nguy cơ được giải trừ, địa vị mà hoàng đế ban cho cũng xem như không ai bằng. Cho nên tại Đế Thành này, cho dù là Tể Tướng cũng phải chừa ba phần mặt mũi cho Vạn Tử Nghiệp, trong tửu lâu này càng không có người dám tùy ý gây sự.” Biết Tịch Thành là tiểu bạch, lại còn không có thói quen đạo diễn đàn nên Tiêu Lãnh kiên nhẫn giải thích cho Tịch Thành về tửu lâu cũng như chủ nhân của nó.

“Nha. Quả thật là rất thông minh, hiểu được đạo lý ‘tiếc con không bắt được sói, tiếc vợ không bắt được lưu manh’.” Tịch Thành rất không phúc hậu vạch trần ý tưởng của Vạn Tử Nghiệp, nhưng cũng rất bội phục hẳn có gan lớn, ít nhất dám đi mạo hiểm.

Vào tửu lâu, tùy tiện tìm một bàn ở lầu hai ngồi xuống, Tịch Thành chưa nói gì khác đã điểm ngay một bàn đồ ăn, thuận tiện yêu cầu đóng gói mấy chục mẩu trăm phần mỗi món ăn cô thấy vừa lòng. Đặc biệt, món ăn chiều bài ‘Cầm Hoa Tô’ và rượu ngon chiều bài ‘Nguyệt Hoa Ngọc Dịch’ của Nhất Gian tửu lâu được cô mua đến hai ngàn phần.

Một lần chi tiền mạnh tay này khiến cả vị chương quầy thấy nhiều biết rộng của tửu lâu kinh hách không thôi, vội vàng cung kính dân lên bảo thạch Hội viên ngọc giản, nói là chỉ có khách hàng tôn quý nhất mới có thể có được, có thể lên thẳng phòng bao xa hoa ở lầu 6 dùng bữa.

Thời đại này không có thang máy, ở tửu lâu lại không được phép dùng khinh công để lên xuống, xét thấy thuộc tính lười biếng lại phát tác nên Tịch Thành không chút do dự quyết định vẫn ngồi ăn ở lầu hai. Nhưng mà Hội viên ngọc giản thì vẫn phải lấy, tốt xấu gì cũng có thể giảm 30% cho những lần ăn cơm sau, tục ngữ nói chân muỗi tuy nhỏ chũng là thịt, có thể tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Chốc lát sau đồ ăn đều đã được dọn lên. Nhìn một bàn đại tiệc phong phú, Tiêu Lãnh và Hàn Nha ôm tư tưởng ‘không ăn thì phí, ăn cũng không phải trả tiền, đã ăn không phải trả tiền có ai dại mà không ăn’ mà bắt đầu ăn điên cuồng. Tịch Thành nhìn thiếu chút nữa không biết xấu hổ há hốc mồm.

Ăn đến giữa chừng, tửu lâu vang lên một trận huyền ảo.

Tịch Thành nhìn xuống phía dưới lầu thì thấy hình như một tên đại quan mặc quan phục đến tửu lâu dùng cơm. Phẩm cấp thì bạn Tịch Thành thất học nhà ta nhìn không ra. Cô cảm thấy bộ dạng quan phục bộ nào cũng như bộ này, muốn phân biệt quả thực quá mức khó khăn.

Đừng nói đến việc đã quen lưu lại thành thị giang hồ, giờ bỗng nhiên được nhìn thấy quan viên triều đình mặc quan phục nên cảm thấy rất mới mẻ, đặc biệt dường như quan viên này có vẻ là quan thanh liêm.

Lầu một thôi, dân chúng bình thường phổ phùng lưu dân đều có thể tiến vào, tầng lầu càng cao thì thân phận càng tôn quý. Thân là một viên quan, còn là một đại quan lại chỉ có thể ở lầu một, tình huống bình thường xem ra có vẻ là người liêm khiết. Còn tình huống thứ hai là để diễn cho người ta xem thì không biết được.

“Ca!” Một tiếng giòn vang, kính động làm đám người xem náo nhiệt hoàn hồn.

Chỉ thấy trước mắt một nữ thiếu niên văn nhã áo mũ chỉnh tề nhìn Tịch Thành đọc thoại gì đó. Biểu cảm có chút kinh hoàng và thiếu tự nhiên.

“Này... Không có khả năng, làm sao có thể! Không đúng, nhất định là ta nghĩ sai rồi. Không có khả năng, làm sao có thể chứ?” Nữ thiếu niên một tay cầm quạt nhưng không mở ra, khuôn mặt anh tuấn ôn nhuận như ngọc. Trên mặt biểu hiện hoảng loạn nhưng không che giấu được phẩm chất cao quý, toàn thân toát lên khí thế hờn nhiên thiên thành.

“Ai vậy? Cô đã làm gì hẳn?” Hàn Nha bỗng nhiên nhếch miệng cười, đảo mắt hỏi Tịch Thành.

“Cái gì?” Tịch Thành không kịp phản ứng.

“Tôi nói là, cô đùa giỡn hẳn hay là phi lễ hẳn? Cô xem, sau khi nhìn đến cô hẳn liền bị dọa.” Trong khẩu khí của Hàn Nha có một chút vui sướng khi người gặp họa hay cái gì khác thì không rõ lắm.

“Ta đùa giỡn hẳn sao?” Tịch Thành nhú mày cố gắng nhớ lại, tựa hồ xác định nhất định cũng như khẳng định mình chưa từng gặp qua người này, vì thế hỏi: “Hẳn là ai vậy?”

Hàn Nha cười gượng, cô hỏi ta ta biết hỏi ai chứ?

“Bản... Bản công tử muốn cưới người!” Bên này bạn Tịch Thành còn chưa hiểu chuyện gì thì bên kia vị văn nhã công tử đã lên tiếng.

“Hả?” Ba người đồng thời kinh hô một tiếng, Tịch Thành dùng ngón tay chỉ chính mình, Hàn Nha và Tiêu Lãnh thì cùng chỉ Tịch Thành, ánh mắt đều là vô tận nghi vấn.

Văn nhã công tử gật đầu, nói: “Không sai, ta muốn cưới người!”

“Cưới ta?” Tịch Thành lo lắng hỏi lại.

“Đúng. Bản... Công tử coi trọng người, bản công tử muốn cưới người!” Văn nhã công tử nói chắc như đinh đóng cột.

“Người có bị bệnh không vậy?” Tịch Thành tròn tròn mắt, quay mặt sang chỗ khác, không thèm để ý tên văn nhả công tử nữa.

Lại không ngờ vị văn nhả công tử này lại là một phú nhị đại siêu cấp kiên nhẫn siêu cấp chịu đựng siêu cấp có tiền lại siêu cấp nhân rồi, mặc kệ Tịch Thành giả cảm giả điếc hay quay đầu trừng mắt, người ta vẫn quán quýt không buông. Thậm chí dần dần nơi này trở nên náo nhiệt hơn, người vây xem tăng lên vô số.

Tịch Thành thật muốn chết mà, bị người vây xem như khi thế này thật sự không thoải mái. Vì thế cô xem nhẹ những lời nói của văn nhả công tử, qua loa thanh toán rồi mang theo thức ăn đóng gói nhanh chóng rời khỏi tử lâu.

Tiêu Lãnh cười đến lạc giọng, càng không ngừng giễu cợt Tịch Thành nhân phẩm bạo phát, tùy tiện đến tử lâu ăn cơm cũng có thể gặp gỡ một tên cao ráo đẹp trai giàu có đến diễn một màn ‘câu hôn’, thật sự làm cho người ta hâm mộ ghen ghét. Hắn cũng không ngừng khuyến khích Tịch Thành đáp ứng hắn cho rồi.

Nhưng Hàn Nha không ngờ lại im lặng không hỏi gì, khóe miệng run rẩy chứng tỏ hắn bị tiết mục vừa rồi ‘đánh’ cho không nhẹ.

Tịch Thành tròn mắt nhìn Tiêu Lãnh, cô đặc biệt muốn đá hắn một cú vào thùng rác ở Thái Bình Dương, đừng nói là gặp phải người xa lạ không hề quen biết, cho dù là có quen biết đi chăng nữa thì cô cũng không có tất yếu đi gả cho một NPC chứ? Nếu yêu phải NPC, một khi trò chơi này dừng hoạt động thì chẳng phải tình yêu ấy sẽ trở thành bị kịch sao? Tuy rằng cô không bài xích chuyện người chơi và NPC yêu nhau, nhưng nếu thật sự yêu thì cũng đành thôi, còn đằng này không hề quen biết, có bệnh cô mới có thể gả cho hắn!

Mà ở Nhất Gian tử lâu, văn nhả công tử nói với hạ nhân phía sau: “Ngũ Lăng, đi điều tra cho Bồn cung! Tra ra thân phận người nợ rồi hội báo lại cho ta.”

Người bị gọi là Ngũ Lăng gật đầu, đáp trả: “Vâng, nhị hoàng tử điện hạ.”

[1] chọn đồ vật đoán tương lai (vào ngày thôi nôi) theo tập tục, khi trẻ em đầy tuổi, cha mẹ bày lên các loại đồ vật để cho bé chọn, dùng để dự đoán tương lai và sở thích của bé, tập tục này ở VN cũng có.

[2] Ở đoạn trên ‘văn nhả công tử’ nói chuyện có hơi ngập ngừng là do vị nhị hoàng tử này quen xưng ‘bồn cung’, ‘bồn điện hạ’ rồi cho nên nhất thời thay đổi không kịp thích ứng mà thôi, không phải gặp vấn đề về ngôn ngữ nha.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Lão bản, mẹ người kêu người về nhà ăn cơm!

Từ sau khi trở về từ Đế Thành, Tịch Thành lại trải qua cuộc sống đánh quái quy củ. Tính toán lại, trong khoảng thời gian này Tịch Thành không tăng được bao nhiêu kinh nghiệm, Tuyệt Hồ yên ổn đi theo lại cấp bậc không ngừng tăng lên làm cho người nào đó bất đắc dĩ ghen tị.

Tương Dương, mái nhà Vân Tiêu trà lâu.

Nghe đồn, trước đây, trong trò chơi nào đó có một chủ trà lâu, khi nhân rồi thích lên mái nhà của trà lâu nhà mình hóng gió ngắm phong cảnh. Đáng vẻ nhân nhả tự đắc đó tương đương phù hợp với thân phận giang hồ đệ nhất cao thủ sau này.

Nghe đồn, hiện tại, trong trò chơi nào đó có một tên xui xẻo đã mua lại sơn cốc lên làm cốc chủ nhưng tốc độ thăng cấp lại chậm hơn súng vật, đồng dạng nhân rồi nhảm chán muốn thử xem cảm giác ngồi trên nóc trà lâu ngắm phong cảnh, lại phát hiện, thì ra truyền thuyết đều là gạt người.

Bây giờ Tịch Thành thật không thoải mái, tuy rằng tầm nhìn trên mái nhà có rộng hơn, có cảm giác thỏa mãn khi nhìn xuống dân đen bá tánh nhỏ nhoi, nhưng nếu cho cô cơ hội lựa chọn lại lần nữa, cô tuyệt đối sẽ không lãng phí nội lực leo lên nóc nhà chịu tội.

Là ai nói nóc nhà thoải mái? Người không thấy hoảng khi nhìn từng mảnh từng mảnh mái ngói sao? Cho dù là bộ quần áo Hoa Quang này cực dày đi chăng nữa cũng không thể giảm đi đau đớn cho cái lưng của cô. Khó chịu như vậy còn nằm đó ngắm cảnh, đây là nhân rồi đến cỡ nào hả?

Tịch Thành lệ rơi đầy mặt, trong lòng hò hét, Hồ Điệp Lam là đồ lường gạt!

“Tích tích tích tích tích” âm thanh báo tin đến hợp thời vang lên.

“Có thời gian sao? Giúp một việc đi.” Tịch Thành mở ra tin tức, phát hiện dĩ nhiên là tên mặt than Tàn Dạ gửi đến.

“Cũng có chút thời gian. Chuyện gì, nói đi.” Tịch Thành nghĩ việc mà băng sơn Tàn Dạ cần hỗ trợ chắc hẳn không phải là việc nhỏ thôi? Trên thực tế, cô thật sự nhàn đến sắp mốc meo.

“Vân Anh Cốc, Lưỡng Sinh Hoa.” Tàn Dạ ‘tiết kiệm nước miếng’ nói từng chữ từng chữ một.

“Có ý tứ gì?” Tịch Thành tính toán tuyệt đối không thể chiều theo thói quen của hắn, nhất định phải truy hỏi sự việc kỹ càng.

“Hiện tại tôi đang làm nhiệm vụ nên không thể đến kịp. Hỗ trợ lấy Lưỡng Sinh Hoa.” Tàn Dạ buông tha cho giấy giả.

“Lưỡng Sinh Hoa? Thứ đó là để giải độc phải không? Anh muốn thứ đó làm gì?” Tịch Thành tò mò hỏi, chẳng lẽ tên băng sơn mặt than đó trúng độc?

“Có bạn trúng độc, hỗ trợ.” Tàn Dạ vẫn tiếp tục bộ dạng đáng đánh đòn hỏi một câu trả lời hai chữ.

“Được rồi. Ta đi xem thử.” Người nào đó nhàn rồi nhàm chán quyết định lại thiện lương một lần.

“Cám ơn. Nghe nói nó ở trên người BOSS xoát mới, chính cô tính mà làm.” Tàn Dạ hảo tâm nhắc nhở.

“Đã biết. Anh lo phần mình đi thôi.” Tịch Thành không tìm không phải trả lời, sau đó Tàn Dạ thật sự im lặng luôn.

Tịch Thành như được giải thoát trực tiếp phi thân từ trên mái nhà xuống, kinh khởi một loạt tiếng reo hò.

Sự thật chứng minh, loại thành thị cách Tân Thủ thôn quá gần như Tương Dương mặc dù là nơi phần lớn cao thủ, bang phái hỗn tạp nhưng vẫn không thể nào dập tắt ào tương trong mắt những người chơi mới. Cho dù là kinh công đã không phải là chuyện gì quá khoa trương, nhưng trong mắt những người mới chỉ vừa thoát khỏi tân thủ sáo trang lấy đến thiết kiếm thì thế này đã xem như là cao thủ khó lường.

Tuy rằng, bạn nhỏ xui xẻo nào đó kỳ thật đã xem như cao thủ thật sự.

Mặc dù có đôi lúc không tự giác lên đồng, nhưng khi nghiêm túc làm việc gì thì kỳ thật cô vẫn rất đáng tin.

Bản thân Tịch Thành cũng có một cái son cóc nên tự nhiên cô cũng biết được son cóc rộng lớn đến cỡ nào.

Sáu chữ [Vân Anh Cốc, Lưỡng Sinh Hoa] thật sự không thể nói lên được cái gì. Vân Anh Cốc lớn như vậy, ai biết BOSS có thể bạo ra Lưỡng Sinh Hoa ở đâu chứ? Hơn nữa loại BOSS này, hai tháng trong hiện thực cũng như hai năm trong trò chơi mới xoát mới một lần, nếu bỏ lỡ, ai biết được người bạn của Tàn Dạ phải đi đòi nhà ma hay không?

Trải qua đủ loại suy đoán, Tịch Thành quyết định, vẫn nên đến chỗ Phi Cấp Lâu hỏi thăm một chút tin tức thì tốt hơn.

“Tô Túy, có ở đó không?”

Không có phản ứng.

“Tô Túy, có ở đó không có ở đó không?”

Vẫn như cũ không có phản ứng.

“Khôn kiếp! Thời điểm cần thì không có, thời điểm không cần đến thì cứ lác lác trước mắt!!!” Tịch Thành vô hạn oán niệm.

Sự thật là vì cô không quá muốn đến tổng bộ Phi Cấp Lâu, từ miệng Tô Túy nghe được đủ loại sự tích về lâu chủ Phi Cấp Lâu rồi, Tịch Thành thật sự thấy hoảng sợ từ đáy lòng.

Nhưng mà dù nói như vậy, người vẫn đi đến trước cửa Phi Cấp Lâu.

Tịch Thành phát hiện Phi Cấp Lâu thật sự rất xa hoa, mức độ xa hoa có thể uy hiếp cả Nhất Gian từ lâu trước đó.

Rón ra rón rén đi vào, người không biết nhất định sẽ cho cô là tên trộm đột nhập Phi Cấp Lâu, ngay cả Tịch Thành cũng cảm thấy mình chính là một đứa ngốc.

“Hoan nghênh quan lâm Phi Cấp Lâu, xin hỏi có thể giúp ngài chuyện gì?” NPC tiếp đãi cực kỳ lễ phép đứng dậy đón chào, tò về Tịch Thành phá lệ đáng khinh.

“Muốn mua ít tình báo.” Tịch Thành khôi phục tư thái bình thường, tìm một cái ghế dựa ngồi xuống.

“Tốt, xin hỏi ngài có tiện báo tính danh?” NPC tiếp đãi vẫn luôn mỉm cười, hỏi.

“Đến Phi Cấp Lâu mua tình báo còn cần chứng minh thân phận sao?” Tịch Thành nhú mày.

“Trên lý luận thì đúng là như vậy. Nhưng khách nhân cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không tùy ý tiết lộ tư liệu của khách nhân. Điểm này, danh dự của Phi Cáp Lâu vẫn rất tốt. Đường nhiên ngài vẫn có thể lựa chọn nặc danh nếu muốn, nhưng phí dụng cũng tăng lên 30%.” NPC tiếp đãi kiên nhẫn giải thích.

“Được rồi, ta là Tịch Thành Điện Hạ.” Tuy rằng không thiếu tiền, nhưng Tịch Thành cảm thấy tăng lên 30% đó chính là khoản lãng phí không cần thiết, ngầm lại cũng chỉ là một cái tên mà thôi, ai sợ ai chứ? Cô chỉ sợ cái tên Vạn Sự Tri xuất hiện mà thôi, hiện tại xem ra, hẳn không có ở đây, cô cũng an tâm rồi.

Tịch Thành thở dài, hít sâu để bình tĩnh hơn, nào biết tảng đá lớn trong lòng vừa mới yên tâm một chút đã nghe thấy NPC tiếp đãi hô to: “Lão bản, mẹ người kêu người về nhà ăn cơm!”

Tịch Thành cực kỳ muốn lấy tóc dựng phía trước trán để làm ‘hắc tuyến’, mấy tổ chức hiện tại cái này so với cái khác càng quái dị.

Bên này Tịch Thành đang suy nghĩ, bên kia đã thấy một người lấy tốc độ nhanh nhất chạy như điên đến chỗ Tịch Thành, bỗng dừng cô có dự cảm chẳng lành.

Người tới dừng lại vị trí cách Tịch Thành cỡ khoảng một người, sau đó thật nhanh nắm lấy tay Tịch Thành nói: “Đến đến đến, để cho tôi nhìn xem nào.”

Tịch Thành cuống vãi mồ hôi, trong lòng lại nghĩ nhìn cái quái gì mà nhìn!

“Cô chính là Tịch Thành Điện Hạ? Trước đó nghe tên Tô Túy bảo gặp được cô tôi còn có chút nửa tin nửa ngờ, hôm nay gặp được cô, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Người tới đồng giật tây kéo, dường như quốc bảo không phải là gấu trúc mà là Tịch Thành mới đúng.

Tịch Thành đặc muốn lau mồ hôi, người này có tật xấu sao...

“Tôi là người chủ sự ở đây, cũng là lâu chủ Phi Cáp Lâu Vạn Sự Tri, mời ngồi.” Người tới rốt cục nhận ra mình thất thố, xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó chỉnh lại cổ áo, nói.

“Lâu chủ? Vạn Sự Tri?” Tịch Thành trước tiên là kinh ngạc, sau đó ánh mắt từ trên nhìn xuống và dừng ở bộ ngực đối phương, hỏi: “Có ngực, người là nữ sao?”

“Tôi đương nhiên là nữ, chẳng lẽ cô cho rằng ta là nam?” Vạn Sự Tri khẽ nhếch miệng cười, Tịch Thành nhìn mà mặt đều hơi nóng lên.

“Á... Chuyện này...”

Cô thề cô thật sự cho rằng Vạn Sự Tri là nam. Trước không kể đến cái tên nam tính ‘Vạn Sự Tri’, chỉ tính những chuyện Tô Túy kể khi đó khiến cho cô mơ màng vô cùng. ‘Loại tình cảm này không phải tình yêu, nhưng so với tình yêu thì càng thêm chấp nhất’, những lời nói ái muội như vậy có ai mà không hiểu lắm chứ?

“Ha ha, khẳng định tên Tô Túy biểu đạt có vấn đề, chúng ta đều đã quen.” Vạn Sự Tri cười lớn, vươn tay ra chính thức giới thiệu chính mình: “Tôi là Vạn Sự Tri, lâu chủ Phi Cáp Lâu, thuần nữ tính!”

Tịch Thành hoàn toàn nhẹ nhàng thờ ra, chỉ cần không phải là biến thái nam là tốt rồi. Trong lòng cô càng thêm oán niệm Tô Túy, sau đó cũng đưa tay ra bắt tay Vạn Sự Tri, nói: “Tịch Thành Điện Hạ. Chuyện của ta thì lấy năng lực của Phi Cáp Lâu nhất định đều đã biết đến.”

“Quả thật biết một ít. Nhưng mà yên tâm đi, tình báo liên quan đến cô Phi Cáp Lâu đều không bán. Đồng dạng, những gì cô muốn biết thì Phi Cáp Lâu không lấy một xu.” Vạn Sự Tri nói chắc như đinh đóng cột.

“Vi sao?” Tịch Thành cực kỳ tò mò, hình như đây là lần đầu tiên các cô gặp mặt mà? Lễ này có phải quá lớn rồi hay không?

Vạn Sự Tri cười cười ngồi xuống bên cạnh Tịch Thành, giải thích: “Kỳ thật, trước đây ta cũng gặp phải tình huống rất giống cô. Lúc còn ở Tân Thủ thôn, cũng bởi vì đánh BOSS tuôn ra được đồ tốt nên chọc người mất thềm, chặn đường tôi. Khi đó ‘hai đám khó địch bốn tay’, nhanh nhẹn không cao, lại không học khinh công, ngay cả bộ pháp cũng không có, cho nên không hề trì hoãn bị người ta giết trở về Điểm Phục Sinh. Đám cận kề kia cũng không nghĩ buông tha tôi, vì thế đuổi đến Điểm Phục Sinh tiếp tục giết, sau khi bị giết ba bốn lần tôi đã cưỡng chế logout. Sau khi đăng xuất, càng nghĩ càng tức nên tôi đã đập vỡ không ít đồ trong nhà. Về sau nhìn đến video clip về cô. Nói thật, lúc đầu nhìn cô không hoàn thủ không đăng xuất, tôi còn cảm thấy cô chắc hẳn là có bệnh. Rồi khi nhìn cô điều chỉnh độ đau đớn lên mức cao nhất, vững vàng dọa Ô Nha Bất Hắc bỏ chạy mất, tôi vừa cảm thấy rung động vừa cảm thấy sáng khoái. Cảm giác giống như cô dọa chạy cái đám đã giết tôi vậy, miễn bàn có bao nhiêu thống khoái! Cô thật đúng đã cho chị em phụ nữ chúng ta mặt mũi!”

Vạn Sự Tri hồi phục lại sau kích động, uống ngụm trà rồi nói tiếp: “Sau này, tôi thành lập Phi Cáp Lâu, lấy thăm dò tình báo là chính. Không nghĩ tới bây giờ coi như có chút quy mô.”

Tịch Thành cười gượng, thật sự không diễn tả được là loại cảm giác gì nữa. Lúc trước qua lời Tô Túy, cô cảm thấy Vạn Sự Tri là người không bình thường. Chỉ là một video clip ghi lại một người bị giết 72 lần lại không có năng lực hoàn thủ, như vậy làm sao có thể khiến một người khác sùng bái? Cô không tin. Nhưng hiện tại xem ra, hoàn toàn là vì Vạn Sự Tri tìm được một chút khoái cảm trả thù từ chỗ cô mà thôi.

Nhưng là như vậy ngược lại làm cho cô an tâm hơn rất nhiều. Dù sao, biến thái vẫn thật đáng sợ.

“Thế nào, muốn tình báo về Ô Nha Bất Hắc sao? Nếu cô muốn báo thù thì tôi vạn phần ủng hộ.” Vạn Sự Tri cười xấu xa, trong mắt còn thể hiện rõ cô rất nóng lòng muốn thử.

“Không cần, hiện tại tên kia không nhất định sống tốt đâu.” Tịch Thành không sao cả cười cười.

“Cũng đúng, người này giống như bị kích thích vậy, sau này làm việc quy củ hơn. Đáng tiếc hán vẫn gia nhập tổ chức ưa gây chuyện thị phi như Phụng Hoàng Lâu, bất luận nhìn theo phương diện nào thì người này cũng đều quá đáng.” Vạn Sự Tri có chút vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tiểu Tam không biết xấu hổ?

“Người giết cô năm đó hẳn là thực thâm đúng không?” Nhìn bộ dáng Vạn Sự Tri, Tịch Thành cảm thấy cái tên xúi quẩy đã từng giết cô ấy nhất định không mấy dễ chịu.

“Cũng không có gì, ta cũng không tàn nhẫn đến vậy. Hồi đó ta chỉ là nhớ kỹ tên của hắn, sau này tìm Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu giúp ta đuổi giết hắn đến 0 cấp mà thôi. Hiện tại lệnh truy nã này vẫn còn hiệu lực đấy, chỉ là sau khi bị giết đến 0 cấp thì chưa từng xuất hiện lại. Không biết là đã trốn đi đâu rồi.” Vạn Sự Tri một bộ thờ ơ như không.

Tịch Thành toát mồ hôi, hẳn căn bản không phải trốn mà là tự sát đổi tài khoản thôi...

Sự thật lại một lần chứng minh, lòng trả thù của nữ nhân thật đáng sợ, đặc biệt là nữ nhân có tiền...

“Vậy thì cô muốn tư liệu gì?” Vạn Sự Tri bắt đầu nghiêm túc làm việc.

“À đúng rồi, Vân Anh Cốc, Lưỡng Sinh Hoa. Ta muốn tư liệu cụ thể về nó.” Tịch Thành nói ra ý đồ đến.

“Cô chờ một chút, tôi tra xem.” Tịch Thành vừa nói xong, Vạn Sự Tri đã bắt đầu tra tìm số ghi chép điện tử.

Số ghi chép điện tử là công năng tự mang kèm theo mắt kính, là phần mềm có thể ghi lại, phân loại, sắp xếp lại toàn bộ sự kiện lớn nhỏ trong ngoài trò chơi. Vốn phần lớn người chơi dùng nó như là cuốn nhật ký, không nghĩ đến Vạn Sự Tri lại coi đây là máy tính lưu tư liệu mà dùng. Như vậy quả thực tiện hơn nhiều.

Khoản trò chơi [Trường Kiếm Thiên Nhai] này, hình thức trò chơi và hình thức diễn đàn là có thể tự do hoán đổi. Chỉ là sau khi hoán đổi sang hình thức diễn đàn, hệ thống sẽ mặc định người đang xem diễn đàn hoặc trang web, nhân vật trong trò chơi sẽ hoàn toàn bất động, càng đừng nói đến chuyện công kích ai.

“Lưỡng Sinh Hoa có tác dụng giải độc, có thể tiêu trừ đa số các loại độc tố, nhưng số lượng lại rất ít. Cũng giống như các loại thực vật U Minh Huyền Phù, Chu Quả, Phụng Hoàng Vũ, công dụng của Lưỡng Sinh Hoa quá mức nghịch thiên mà bị hệ thống hạn chế toàn trò chơi chỉ có ba cây.

Cây này một gốc hai hoa, lớn nhỏ giống nhau, màu sắc thì một đen một trắng, hình dáng thì hơi giống hoa quỳnh, có điều nhỏ hơn nhiều so với hoa quỳnh mà thôi.

Hiện tại nó xuất hiện trên một con BOSS 97 cấp ở Vân Anh Cốc là Thực Diệp Thú. Thực Diệp Thú am hiểu biến hóa, cũng càng am hiểu ảo cảnh, nhưng mà ảo cảnh của nó lại không có lực công kích. Cho nên nó thích biến ảo chính mình thành cao lớn hung mãnh để có thể dọa lui địch nhân.

Vân Anh Cốc tọa lạc tại sau núi Lăng Bình ở bên ngoài Cẩm Thành, là một sơn cốc có vẻ nhỏ, không cách nào so bằng Di Tinh Cốc của cô, cho nên tương đối dễ tìm. Nếu muốn đến đó, phải truyền tống từ Tương Dương đến Dương Châu, sau đó ở Dương Châu trạm dịch lên xe ngựa đến thẳng Lăng Bình Sơn, đến Lăng Bình Sơn rồi chỉ cần đi một đoạn đường ngắn nữa là sẽ tới Vân Anh Cốc.

Đương nhiên, cô cũng có thể truyền tống đến Cẩm Thành, nơi đó cũng có xe ngựa đi Lăng Bình Sơn. Chỉ là trên tuyến đường này có nhiều kiếp phi, thường đi một đoạn ngừng một đoạn nên lãng phí nhiều thời gian, còn không bằng từ Dương Châu đi đường vòng.”

“Cẩm Thành là thành thị triều đình đúng không? Kiếp phi ở thành thị triều đình còn nhiều hơn cả thành thị giang hồ sao?” Tịch Thành có chút nghi hoặc.

Vạn Sự Tri cười cười, trả lời cô: “Ha ha, chuyện này có cái gì để kinh ngạc đâu. Triều đình nhiều lần tiêu diệt đều không thành công, mỗi lần đều là bắt về một đám tiểu lâu la không đáng nói đến, đừng nói thương gân động cốt, căn bản da lông còn chưa bị thương đến, bọn chúng yên tĩnh một đoạn thời gian rồi lại đi ra tác uy tác phúc như thường. Theo lý giải dễ hiểu của người chơi chúng ta là, quan phi cầu kết thôi.”

Tịch Thành gật gật đầu, cảm thán, quan phi cầu kết, người khổ luôn là dân chúng bình thường. Bất luận là sự thật hay trò chơi, tóm lại vẫn giống nhau cả thôi, là tặc xấu đã thâm căn cố đế của con người mà thôi.

Nhưng là Tịch Thành cũng không phải thiên sứ, cho nên chuyện không liên quan đến mình thì đừng nhúng mũi vào thì tốt hơn. Ai biết bọn họ đã cấu kết đến mức độ nào rồi? Ai biết được trung gian đã liên lụy đến bao nhiêu người đâu? Cô chỉ có một mình, không có tổ chức, làm sao có thể vô duyên vô cớ đối lập với triều đình. Lại nói giang hồ và triều đình luôn luôn là nước giếng không phạm nước sông, cô cũng không muốn khơi mào đại chiến hai bên.

“Chỗ tôi có một tấm bản đồ, cô chiếu theo bản đồ mà đi là có thể nhanh chóng đến Vân Anh Cốc. Về phần Thực Diệp Thú ở đâu thì tôi cũng không thể giúp được rồi, bởi vì địa điểm mỗi lần xuất hiện không giống nhau, nhưng khẳng định là ở khu vực trung tâm.” Nói xong, Vạn Sự Tri nhét tấm bản đồ vào trong tay Tịch Thành.

“Cảm tạ. Phí dụng thì sao?” Tịch Thành thu hồi bản đồ, hỏi.

“Không cần. Tôi đã sớm nói qua, cô muốn tin tức tôi đều không lấy một xu. Coi như kết bạn, thường xuyên mời nhau ăn bữa cơm là được.” Vạn Sự Tri cười khoát tay.

Đình, hệ thống thông báo: Người chơi Vạn Sự Tri muốn thêm ngài bạn tốt, có đồng ý hay không?

Tịch Thành cười, chọn xác nhận, nói: “Ta đây cũng không làm kiêu, muốn ăn cơm thì cứ nói, tìm thời gian làm một tour giang hồ mỹ thực, ăn hết một lần tất cả thức ăn ngon trên giang hồ này, như thế mới không phụ danh xưng ‘ham ăn’.”

“Được, chú ý này không sai. Từ giờ trở đi tôi sẽ đợi được như vậy.” Vạn Sự Tri lộ ra biểu cảm như tri kỉ đã lâu.

“Ta đây đi trước. Đến lúc đó mời cô ăn cơm.”

“À đúng rồi, nếu như cô nhất định cần đến Lưỡng Sinh Hoa thì phải mau chóng chạy đến, theo tin tức của tôi thì Lưỡng Sinh Hoa chỉ còn lại một cây cuối cùng, nếu như bị người khác lấy đi, sau này trên giang hồ sẽ không còn nữa.” Vạn Sự Tri nhắc nhở.

Tịch Thành nhú mày, cảm thấy việc này tựa hồ có chút gấp gáp, vì thế ngẩng đầu vẫy tay nói: “Ta biết rồi, hiện tại ta phải đi đây. Có việc có thể đến Vân Tiêu trà lâu hoặc Di Tinh Cốc để tìm ta. Bye bye.”

“Ừ, đã biết. Cô mau đi đi. Bye!” Gặp Tịch Thành ra cửa, Vạn Sự Tri cười cười rồi tiếp tục làm việc của mình.

Ngoài cửa sổ phong cảnh như họa, Tịch Thành duỗi lưng, một bên uống loại trà tốt nhất Nghênh Xuân Trà, một bên ngắm cảnh sắc không ngừng biến hóa ngoài cửa sổ.

Lúc này Tịch Thành đang ở trên đường đến Lăng Bình Sơn, mà đến Lăng Bình Sơn cũng chỉ có một loại phương tiện giao thông – xe ngựa.

Tịch Thành lựa chọn loại xe ngựa xa hoa có thể chở đồng thời mười mấy người, cho nên trên xe lúc này ngoài Tịch Thành còn có nhiều người khác nữa.

Xe ngựa tự nhiên cũng phân chia theo cấp bậc, cấp bậc tốt xấu hoàn toàn liên quan đến tốc độ, nhưng mà cấp tốt nhất có nhanh đến mấy cũng phải có hạn độ.

Rất nhiều người lựa chọn xe ngựa chỉ xếp tiêu chí tốc độ ở thứ hai, chủ yếu vẫn là vấn đề thoải mái hay không. Nếu là loại xe ngựa thấp nhất, không cần đề cập đến tốc độ, chỉ tính đến một đường lao đảo xóc nảy thôi cũng làm người muốn nôn cả ra. Mà loại xe ngựa cấp xa hoa tốt nhất như Tịch Thành đang ngồi bây giờ hoàn toàn không tồn tại vấn đề xóc nảy, vững vàng thoải mái như đang ngồi ở đầu giường gần lò sưởi ấm áp ở nhà mình. Hơn nữa còn phục vụ đầy đủ rượu cùng điểm tâm, còn đều là do NPC Trù nghệ Đại sư hay Tông sư chế biến, đãi ngộ như vậy có thể thấy tiền tiêu cũng không oan uổng.

Đương nhiên xe ngựa cấp xa hoa cũng sẽ chia cấp bậc, thậm chí còn có loại ‘chuyên chúc’ cùng ‘ghế lô’. Nhưng mà xét thấy cần tốn chút thời gian mới đến được Lăng Bình Sơn, Tịch Thành thật sự không muốn một mình nghẹn tại bên trong loại xe ngựa ‘chuyên chúc’ đó, sẽ rất khó chịu. Như thế nào cũng muốn giống như bây giờ, nhìn những người khác cũng nhàm chán chờ đợi đến trạm như mình, trong lòng cũng thấy có chút an ủi, dù sao cô cũng không phải ‘chiến đấu’ một mình thôi.

Bình thường Tịch Thành vẫn thích uống trà hơn, tuy rằng xảo trá không ít rượu ngon từ trong tay Nhưộng tử sư cấp Tông sư Hữu Khuyết, nhưng vì trong hiện thực là một người thích uống trà, vào trò chơi tự nhiên cũng không dễ dàng thay đổi.

Giờ phút này Tịch Thành chính là thành thói uống Nghênh Xuân trà, nghe những người khác làm quen trò chuyện việc này việc nọ bát quái trên giang hồ cũng rất thú vị.

“Ta là Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương, xin hỏi huynh đài tôn tính đại danh?”

“Không dám, tại hạ là Tiêu Tương Vũ Hề.”

Tịch Thành buông chén trà trong tay xuống, bắt đầu cẩn thận đánh giá người nói chuyện phía đối diện.

Đây là Tiêu Tương Vũ Hề? Trang chủ giang hồ thứ hai đại bang Cẩm Kiếm Sơn Trang?

Nghe nói Tiêu Tương Vũ Hề rất tuần tú lại có đầu óc siêu việt, trong hiện thực tựa hồ cũng rất có tiền, ở thời bây giờ xem như là cao suất phú điển hình.

Người này thì lịch sự nho nhã, thiên về đàn hát viết nhạc hơn. Chỉ riêng nhân khí tại [Trường Kiếm Thiên Nhai] không phải cao bình thường đâu.

Nhưng là người mới vừa nói thế nào nhìn qua lại có cảm giác có một chút...đáng khinh?

Là nhìn làm sao? Tịch Thành trong lòng âm thầm cân nhắc.

Nhìn lại người nọ, cô thầm nghĩ, nếu người nọ đúng thật là Tiêu Tương Vũ Hề, như vậy nữ nhân ngồi bên cạnh hẳn chính là giang hồ đệ nhất mỹ nữ Cô Cầm luôn bên cạnh hắn như hình với bóng sao?

Nhưng... Đẹp ở chỗ nào chứ? Tuy rằng bộ dáng cũng không tệ, nhưng là giang hồ đệ nhất mỹ nữ...có phải có chút khuếch đại rồi hay không?

“Phụt!”

Bên này Tịch Thành còn chìm trong sự khó hiểu, lại nghe thấy một tiếng ‘phụt’, thanh âm hết sức rõ ràng.

Tịch Thành quay đầu nhìn thoáng qua, thì ra vị huynh đài ngồi bên cạnh cô phun hết nước trà trong miệng ra. Trà còn bốc lên hơi nóng, Tịch Thành thậm chí hoài nghi hẳn phun ra không phải vì nóng.

Vị nhân huynh này đại khái cũng ý thức được mình hành động có chút thất lễ, vì thế hơi xấu hổ hướng mọi người gật đầu, sau đó không nói cái gì nữa.

Tịch Thành cảm thán, Tiêu Tương Vũ Hề này thật sự không tốt đẹp như tin đồn thổi, nếu tính đến bộ dạng suất thì còn không bằng vị nhân huynh phun trà vừa này. Lại nói tiếp, người này là người đẹp trai nhất mà cô từng gặp, không biết có phải do điều chỉnh dung mạo hay không nữa.

Trải qua đoạn nhạc đệm nho nhỏ này, vị Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương lại xuất chiêu tự mình làm thân của hắn, nói tiếp: “Thì ra là trang chủ Tiêu Tương Vũ Hề của gang hồ thứ hai đại bang Cầm Kiếm Sơn Trang, ngưỡng mộ đã lâu. Vậy thì người bên cạnh chính là nổi tiếng giang hồ đệ nhất mỹ nữ Cô Cầm sao?”

“Này thì huynh nói sai rồi. Tiểu nữ là Tịch Thành Điện Hạ.” Nữ nhân ngồi bên cạnh Tiêu Tương Vũ Hề cười quyến rũ cướp lời, còn không quên quyến rũ chớp mắt với Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương một cái.

“Phụt!”

Trong xe lại vang lên một tiếng ‘phụt’, nhất thời thu hút ánh mắt của đại đa số người trên xe.

Tịch Thành nghĩ lại còn rùng mình mà vỗ ngực, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng.

Vị nhân huynh vừa mới phun trà cũng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô, Tịch Thành xấu hổ cười gượng, báo ứng sao lại đến nhanh vậy chứ, vừa rồi còn giống người không có việc gì vậy xem người kia phun trà, giờ phong thủy thay đổi, đến lượt mình bị người vậy xem, quả thực ứng với câu ‘nhân quả luân hồi báo ứng xác đáng’.

Tịch Thành bên này còn chưa trở lại bình thường thì bên kia Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương đã bắt đầu hàn huyên cùng bọn Tiêu Tương Vũ Hề. Hắn một bộ kinh ngạc kiêm không hiểu hỏi: “Tịch Thành Điện Hạ? Mà vừa rồi hai người ôm nhau... Chẳng lẽ?” Về mặt có chút giống phóng viên báo lá cải.

“Ai u, chuyện này có gì đâu? Tôi và Tiêu Tương tình đầu ý hợp, ở cùng nhau cũng là tự nhiên thôi. Huống chi Tiêu Tương đã sớm không còn tình cảm với Cô Cầm, tôi đến với anh ấy càng là điều đương nhiên. Lại nói, cho dù bọn họ có cảm tình cũng không cản trở việc tôi và Tiêu Tương ở cùng nhau, có đúng hay không?” “Tịch Thành Điện Hạ” làm nũng nhìn về phía Tiêu Tương Vũ Hề, trong mắt là vô tận mị hoặc cùng... lấy lòng?

Tịch Thành một trận ớn lạnh.

“Nói đúng, nữ nhân tên Cô Cầm đó cái này cũng quản cái kia cũng quản, phiền chết người, đâu có khiến cho người gặp người thích như Tịch Thành của tôi đâu.” Dứt lời còn nâng cằm ‘Tịch Thành Điện Hạ’, bộ dáng như sắp hôn.

Trên xe mọi người bắt đầu nghị luận ào ào.

“Không nghĩ tới Tiêu Tương Vũ Hề lại là tên cặn bã như vậy. Thật đáng tiếc cho cô gái xinh đẹp như Cô Cầm, theo người như vậy quả là mất mùa.” Có người vạn phần tiếc hận.

“Đúng vậy đúng vậy. Còn có á Tịch Thành Điện Hạ kia, vốn cho rằng cô ta có thể vào bảng cấp bậc cũng như bảng danh vọng là mang lại thể diện cho những người chơi nữ chúng ta, không nghĩ đến lại là Tiểu Tam không biết xấu hổ! Ghê tởm!” Có người vạn phần chán ghét.

“Đúng đó, gian phu dâm phụ! Một đôi câu nam nữ!” Có người vạn phần khinh thường.

“Răng rắc!” “Răng rắc!”

Hai tiếng đồ vật gì đó bị vỡ đột ngột vang lên cùng lúc, nhưng mà ai cũng đang đắm chìm trong cuộc chỉ trích đôi câu nam nữ ‘Tiêu Tương Vũ Hề’ cùng ‘Tịch Thành Điện Hạ’ nên không ai chú ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Đả kiếp!

Tịch Thành giận nổi gân xanh, bỗng nhiên rất muốn giết người. Vừa lúc tay dùng chút lực, chén trà trong tay trả lời bằng một tiếng ‘răng rắc’ vỡ tan. Hệ thống lập tức thông báo cô làm hư hao của công, phải bồi thường.

Qua loa bồi tiền cho xong việc, Tịch Thành quay sang nhìn vị nhân huynh cũng bóp nát chén trà như mình. Thì ra lại là vị mới phun trà khi nãy.

Vị nhân huynh này trên mặt vẫn treo nụ cười tao nhã, khóe miệng thì hơi hơi run rẩy, bàn tay nắm chặt chén trà đã bị mảnh vỡ cửa chảy máu nhưng vẫn coi như không hay biết.

Nữ nhân bên cạnh hắn đầu tiên là che miệng cười trộm, sau đó nhìn thấy nam nhân bị thương liền lập tức khăn trương lấy khăn tay băng bó. Toàn bộ động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động không có một chút trở ngại, có thể nghĩ bình thường ‘nghiệp vụ’ thuần thục đến cỡ nào.

Việc đã đến nước này nếu cô không đoán được chuyện gì xảy ra thì cũng quá thất bại đi.

“Tiêu Tương Vũ Hề?” Tịch Thành dò xét hỏi.

“Tịch Thành Điện Hạ?” Nam nhân không trả lời câu hỏi của Tịch Thành, nhưng thực tế cũng tương đương với câu trả lời rồi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, có phần đồng cảm cùng là người lưu lạc thiên nhai.

Gặp đôi hàng giả cầu nam nữ vẫn đang ở chỗ này thao thao bất tuyệt khoe khoang phong tao, hai người đều bắt đầu dĩ thử dài, cố nén suy nghĩ muốn nổi trận lôi đình mà giải quyết đôi cầu nam nữ kia.

Tịch Thành lấy ra loại rượu ngon sở trường của Hữu Khuyết là Thiên Lí Túy, đưa qua cho Tiêu Tương Vũ Hề nói: “Hiếm khi được cùng làm người lưu lạc thiên nhai, coi như là duyên phận. Không bằng cạn một ly?”

Tiêu Tương Vũ Hề cười khổ lắc đầu, hiển nhiên là vô cùng đau đầu khi hôm nay bắt đầu dĩ thành ‘người lưu lạc thiên nhai’, nói “Cũng tốt, chuyện ô long như vậy cũng bị chúng ta bắt gặp, quả thật nên cạn một ly. Huống chi vẫn là tình huống chúng ta cùng có mặt ở đây, chuyện này thật sự là... Aiz...”

Gặp Tiêu Tương Vũ Hề thử dài, Tịch Thành cũng có chút bắt đầu dĩ: “Ta lớn như vậy, lời yêu còn chưa từng nói qua vậy mà đã trở thành Tiểu Tam không biết xấu hổ trước rồi. Cuộc sống trên giang hồ của ta cũng quá mức bi thảm rồi.”

“Ha ha, quả thực là vậy. Tôi cũng bị người ta kêu cặn bã một hồi, không biết có nên mở tiệc ăn mừng không đây.” Tiêu Tương Vũ Hề nhìn Cô Cầm, gặp Cô Cầm oán trách liếc mắt trừng hắn, hắn chỉ có thể cười khổ lắc đầu uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay.

“Há? Đây là ‘Thiên Lí Túy’ do Nhưỡng tử sư cấp Tông sư Hữu Khuyết làm sao?” Tiêu Tương Vũ Hề có chút kinh thán.

Thật sự là bởi vì nguyên liệu khó tìm, chính Hữu Khuyết cũng không có bao nhiêu dự trữ loại rượu Thiên Lí Túy này. Nghe nói số còn lại Hữu Khuyết đều tự mình giữ lại để chiêu đãi bạn bè, trên thị trường muốn mua cũng không mua được đâu. Lấy tài lực ở mức hắn cũng chỉ có thể mua được một vỏ nhỏ nhỏ hồi Thiên Lí Túy vừa mới đưa vào thị trường mà thôi.

“Đúng. Tiêu Tương bang chủ đã uống qua sao?” Tịch Thành chẳng hề ngạc nhiên khi thấy Tiêu Tương Vũ Hề ‘kinh thán’.

Vì lần trước cô mang không ít Bất Túy cho Hữu Khuyết, Hữu Khuyết lại tặng sản lượng làm ra không ít Thiên Lí Túy, chỉ là dưới sự uy hiếp của nước ép rau mà đại bộ phận đều vào túi Tịch Thành mà thôi. Cho nên nói, hiện tại số lượng Thiên Lí Túy trong tay cô còn nhiều hơn cả Hữu Khuyết. Như thế thì cô tự nhiên sẽ không để ý tặng đi thêm một vỏ, coi như kết thêm một người bạn mới cũng không thiệt, huống chi vẫn là bang chủ giang hồ thứ hai đại bang.

“Đầu chỉ là uống qua, rượu này hiện tại muốn mua cũng không tất có thể mua được.” Tiêu Tương Vũ Hề rót cho Cô Cầm một chén, lại rót cho hai cô gái ngồi bên cạnh Cô Cầm mỗi người một chén.

Có thể Tịch Thành mới phát hiện thì ra bên phía Tiêu Tương Vũ Hề có đến bốn người. Mà hai cô gái còn lại thì hình như cô đã từng gặp qua ở nơi nào đó.

“Vị này chính là đại danh鼎鼎 giang hồ đệ nhất mỹ nữ Cô Cầm thôi?” Tịch Thành cẩn thận đánh giá người trước mắt, nhìn qua quả thực là đẹp quá mức.

“Giang hồ đệ nhất mỹ nữ thì tiểu nữ không dám nhận. Tiểu nữ Cô Cầm, tiếp kiến Điện Hạ.” Cô Cầm tao nhã gật đầu, tiếng lời nhỏ nhẹ đáp lại Tịch Thành.

Tịch Thành nổi da gà, Cô Cầm này quả thật diễn rất nhập vai, người không biết còn tưởng là thần tiên tỷ tỷ của Đoàn Dự đâu.

“Còn hai vị này là?” Tịch Thành lại nhìn về phía hai người còn lại, hỏi.

“Tôi là Phong Chúc. Cứu ngưỡng đại danh, hạnh ngộ.” Bởi vì ở giữa cách hai người nên không tiện vươn tay ra chào hỏi, cô gái chỉ có thể gật đầu ra hiệu đối với Tịch Thành.

Tịch Thành mỉm cười gật đầu, ánh mắt chuyển sang người còn lại.

“Hừ!” Nào biết người còn lại hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi, không để ý đến Tịch Thành.

Tịch Thành cũng không làm khó xử, lúc này cô đã nhớ ra hai người này đến cùng là ai. Nhìn kỹ, đây không phải là hai người lúc trước đánh nhau với Vũ Khuyết Thành ở cửa thành Tương Dương, chấn cửa thành chặt như ném cối, còn phải phiến cô vượt tường bay vào sao?

“Linh Sơn! Không được vô lễ!” Gặp Tịch Thành cười ngượng ngùng, Tiêu Tương Vũ Hề lên tiếng quở trách, lại hướng Tịch Thành giải thích: “Nha đầu kia tên là Linh Sơn, tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, mong Điện Hạ đừng trách móc.”

“Không sao đâu, người trẻ tuổi có chí tiến thủ là chuyện tốt.” Tịch Thành khoát tay ý bảo không để ý.

Tiêu Tương Vũ Hề đầu tiên là toát mồ hôi, bản thân cô hình như tuổi cũng có lớn hơn ai đâu! Cùng lắm cũng chỉ hơn Linh Sơn ba bốn tuổi, sao nói năng lại giống mấy lão yêu bà trải qua sự đời tang thương vậy, quái dọa người.

Đương nhiên, trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng thì không thể nói như vậy. Không lý do tự mình chuốc thù oán, đây thật sự không phải tác phong làm việc của hãn Tiêu Tương Vũ Hề.

Tiêu Tương Vũ Hề mở miệng chuẩn bị nói gì đó thì đột nhiên xe ngựa xóc nảy một cái, chén trà trên bàn không ổn định bị rơi vỡ mất một cái.

Tịch Thành có chút nghi hoặc, lẽ ra loại xe ngựa xa hoa này hẳn là không thể xuất hiện những vấn đề như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Thấy mọi người xung quanh cũng đều mờ mịt không hiểu, Tịch Thành đứng lên, cô muốn vén màn xe lên xem thử một chút.

Nhưng cô chỉ vừa mới đứng lên đã nghe một tiếng hô lớn: “Đã kiếp!”

Tịch Thành bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là đánh cướp, trong lòng lại bắt đầu miên man suy nghĩ, suy nghĩ vì sao không nói lời kịch kinh điển ‘Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn đi qua đường này phải để lại tiền mua lộ’?

Nghĩ đến đây, Tịch Thành lại có chút nóng lòng muốn thử. Ngoài ra cô cũng xác định, cô nhất định chính là người chuyên bị đá kiếp, không sai đâu!

“Đánh cướp đây! Người trên xe đều xuống hết cho ta!” Kiếp phi kiêu ngạo rống to.

Người bên trong xe đều ta nhìn người người nhìn ta, đều không biết phải làm sao bây giờ cả. Tuy rằng ngồi loại xe ngựa xa hoa, nhưng điều đó không nói lên được mọi người đều là cao thủ. Có một số người có lẽ chỉ là thuần có tiền à thôi, còn võ công cũng chỉ bình bình. Còn có một số người rõ ràng là người mới, bộ đồ tân thủ trên người còn chưa kịp thay đâu.

“Mọi người không cần lo lắng, đừng quên trong xe chúng ta còn có hai cao thủ này.” Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương ổn định cảm xúc mọi người, sau đó nói với đôi giả mạo ‘Tiêu Tương Vũ Hề’ và ‘Tịch Thành Điện Hạ’: “Hai vị này một người là bang chủ giang hồ thứ hai đại bang, một vị là nữ hiệp xếp thứ chín trong bảng cấp bậc, giải quyết mấy bọn tiểu tặc này dễ dàng như trở bàn tay thôi.”

Bởi vì Tịch Thành và Tiêu Tương Vũ Hề có ý hạ thấp âm lượng khi nói chuyện, cho nên mọi người không nghe được bọn họ đã nói gì, cũng tự nhiên không viết được hai người kia chỉ là đồ giả.

Nghe những lời nói của Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương, ‘Tiêu Tương Vũ Hề’ giả và ‘Tịch Thành Điện Hạ’ giả trên trán đều toát mồ hôi lạnh. Đừng nhìn bọn họ giả trang ‘nhân khuôn cầu dạng’[1], thực chất bọn họ chỉ là loại mặt hàng nửa vời[2] mà thôi. Người khác có lẽ không biết, nhưng chính bọn họ đều rất rõ ràng, nếu là tiểu mao tiểu tặc thân thủ bình thường còn tạm được đi, nhưng mà ở địa vực gần Lăng Bình Sơn thì năng lực có kém thì cũng không đến nỗi nào đi? Nơi này chính là bản đồ cao cấp, dù là tiểu tặc tự nhiên cũng không yếu. Nếu là chân chính Tiêu Tương Vũ Hề và Tịch Thành Điện Hạ thì có lẽ có thể thoải mái giải quyết, nhưng bọn họ, thật sự không dám khuếch đại ba hoa khoác lác đâu.

Nhìn về mặt chờ mong của mọi người, hai người vốn muốn cự tuyệt lại nghẹn trong miệng, không thể không biết xấu hổ mà nói ra. Ai bảo rảnh rồi không có việc gì làm giả trang sói ‘đuôi to’ làm chi? Giờ thì đồ vỡ rồi, lời thôi! Cục diện tiến thoái lưỡng nan hiện tại khiến hai người rất muốn khóc to một trận.

[1] Nhân khuôn cầu dạng: bề ngoài thì nhìn đỉnh đặc, nghiêm túc nhưng nội tâm đề tiện, hoặc tính tình yếu đuối.

[2] Nguyên văn là “Nhất bình bất mãn bán bình hoàng đẳng”, xuất phát từ ngôn ngữ địa phương Sơn Đông. Ví von chỉ người có chút tri thức mà kiến thức lại không phong phú, có chút bản lĩnh nhưng không cao cường, lúc nào cũng khoe khoang bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Người vẫn là giết ta đi...

“Bốp bốp bốp”.

Vốn hai người đã đủ buồn bực, đáp ứng? Không dám, sợ dọa người. Không đáp ứng? Không dám, sợ dọa người.

Vậy mà trong lúc hai người đang rồi rầm buồn bực lại có tên khốn nạn nào không có nhân lực không biết sống chết công khai vỗ tay, đây là muốn gây sự sao!!!

Tịch Thành lúc này hoàn toàn cảm thấy vui sướng khi người gặp họa. Giả trang! Cho người đóng giả ta này! Xem người có tiếp tục đóng kịch nữa được không!

Xem biểu cảm hai người một tên như nuốt ruồi bọ một tên như có tang cha, trong lòng Tịch Thành thật sự thống khoái. Ngay cả Tiêu Tương Vũ Hề cũng cảm thấy có chút hả hê.

“Mẹ kiếp! Không nghe thấy lão tử bảo đã kiếp sao! Người trên xe đều lăn xuống hết cho lão tử! Đừng để lão tử đi lên làm thịt các người!” Kiếp phi gặp không có người xuống xe lại kêu gào. Trong lòng hắn thì nghĩ, người bây giờ gan cũng lớn quá đó chứ! Đến lời của kiếp phi cũng dám không nghe, không đến nỗi cả xe đều là kẻ điên chứ?

Nghe thấy lời này, những người trên xe cũng không dám lại chân chửi, chậm rãi kinh hồn táng đăm xuống xe, còn tự động xếp thành hàng.

Tịch Thành có vẻ tò mò cặp mắt nam nữ đồ giả sẽ kết thúc chuyện ngốc nghếch tự mình bày ra ra sao nên cũng an binh bất động theo mọi người xuống xe, đứng vào hàng theo quy củ, còn giả vờ bị kinh sợ, khiến cho Tiêu Tương Vũ Hề cảm thán, kỹ thuật diễn của người này có thể sánh bằng diễn viên đoạt giải Oscar.

“Kiếp phi đại ca, trên người tiểu đệ cũng chỉ có chút lộ phí, tất cả đều kính đại ca, mong đại ca nương tay thả cho đệ một con đường sống, đệ xin vạn phần cảm kích.” Một người dẫn đầu mở miệng cầu xin.

Tịch Thành có chút khinh bỉ, chơi cái trò chơi thôi còn khúm núm như vậy, cuộc sống còn có ý nghĩa gì chứ? Huống chi nhìn bộ dạng hắn ta đại khái chỉ là người mới đến thành thị muốn đi dạo địa đồ, đến tận thủ sáo trang còn chưa thay, cho dù bị chém chết thì có mất đi bao nhiêu đâu? Như vậy mà còn khách khí với một tên NPC kiếp phi?

Lại nói NPC kiếp phi không giống với người chơi, nếu gặp phải tên nào có lòng dạ hẹp hòi thì có thể bị đuổi giết một thời gian, nhưng NPC kiếp phi thì khác, căn bản chính là cướp xong một lần rồi thôi, đâu thêm quản người sau này làm gì ở đâu đâu chứ? Hiện tại vô duyên vô cớ hạ thấp mình thấp hơn người ta một cái đầu, quả nhiên là làm cho người ta khinh thường.

Người mới dạt dào tưởng rằng mình thức thời như vậy nhất định sẽ được buông tha, cũng không nghĩ tới tên kiếp phi kia đến nhìn hắn một cái cũng lười mà quét một vòng nhìn mọi người, nói: “Hôm nay lão tử đến đã kiếp là không sai, nhưng nếu các người thức thối, lão tử tự nhiên sẽ thả các người đi.”

“Vâng vâng vâng, kiếp phi đại ca, không biết người muốn chúng ta làm gì đây? Dù lên núi đao xuống biển lửa vượt lửa qua sông ta đều sẽ không tiếc thân mình.” Người mới nịnh hót nói.

Tịch Thành không lý do khinh thường nhìn hắn.

“Được, lão tử chỉ có một ham thích, thì phải là thích ca hát! Nhưng mà trong sơn trại đều là một đám không biết thưởng thức giọng hát tuyệt vời của lão tử, rõ ràng hăm mộ ghen tị lại có tình trái lương tâm nói ta hát không xuôi tai. Lão tử không phục! Hiện tại, lão tử sẽ hát cho các người nghe, nếu các người đều nói lão tử hát bụi tai, lão tử lập tức thả các người đi, hơn nữa không lấy một xu. Thế nào?” Biểu cảm ‘tiếc hận vì mọi người không hiểu’ của tên kiếp phi làm cho người ta nhìn đều nhìn không được oán trách đám ngu xuẩn không biết thưởng thức trong sơn trại.

“Vậy tốt thôi. Mời đại ca hát!” Người mới tiếp tục vuốt mông ngựa.

“Được, nếu các người đều đã đồng ý thì lão tử liền hát đây!” Kiếp phi nóng lòng ho nhẹ hai tiếng, sau đó lại nói: “Lão tử thật sự hát đây!”

Tịch Thành đặc biệt muốn nói, ‘mẹ kiếp người muốn hát liền hát, không hát liền cút’, một người đàn ông lại dong dài lưu rú như con chim nhỏ, người có thấy phiền không vậy!

Kiếp phi nghĩ muốn làm chuẩn bị, hắn nghiêng đầu suy nghĩ, tiếp nhận chén trà trong tay tiểu đệ nhuận nhuận cổ họng, bắt đầu hát: “Đại (một tiếng) phản (một tiếng) thành (một tiếng) địch (một tiếng) cô (một tiếng) nương (một tiếng) biện (hai tiếng) tử (bốn tiếng) dài (bốn tiếng) a (một tiếng), hai (ba tiếng) cái (một tiếng) mắt (ba tiếng) con người (một tiếng) thực (ba tiếng) phiêu (một tiếng) lượng (bốn tiếng), người (một tiếng) phải (một tiếng) là (hai tiếng) đó (một tiếng) nhân (một tiếng) không (ba tiếng) phải (một tiếng) đó (một tiếng) cấp (một tiếng) đừng (một tiếng) nhân (hai tiếng), nhất (một tiếng) định (ba tiếng) phải (một tiếng) đó (một tiếng) cấp (ba tiếng) tôi (một tiếng).”

(Cô gái thành Osaka có mái tóc dài, đôi mắt thật xinh đẹp, nếu người lập gia đình thì không được gả cho người khác, nhất định phải gả cho ta...) [mời tham chiếu xướng pháp của Nguru Quần trong vở tấu nói[1] của Nguru Quần và Phùng Cung]

Kiếp phi vừa mới mở miệng, Tiêu Tương Vũ Hề đã lao đảo suốt ngã, cũng may Cô Cầm kịp thời đỡ hấn một phen mới tránh cho hấn nguy cơ đánh mất một đời anh minh.

Nha đầu Linh Sơn thì càng khoa trương hơn, giọng hát kiếp phi còn chưa lạc đã ôm bụng cười phá lên, cẩn thận nhìn thì tựa hồ nước mắt đã sắp chảy xuống khoe miệng rồi.

Tịch Thành bên này vốn đang uống nước, nào biết giọng hát của kiếp phi thật sự là khiến người nghe rộn cả người, suýt nữa cô sặc chết mất. Vỗ vỗ ngực, giờ phút này cô nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Về phần những người khác, có người khúm núm không dám nói gì, có người thì nhẩn nhẩn rất vất vả. Có thể tưởng tượng được lực sát thương của ‘tiếng ca’ này có bao nhiêu lớn.

Kiếp phi làm bộ không nhìn thấy biểu cảm của mọi người, hấn không cần quá trình, chỉ để ý kết quả. Chỉ cần cuối cùng mọi người đều nói dễ nghe, những chuyện khác căn bản đều không trọng yếu. Thật rõ ràng, ‘lừa mình dối người’ đã được hấn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

“Thế nào? Lão tử hát rất êm tai có đúng không?” Kiếp phi trừng mắt cho hung dữ hơn, hi vọng có thể mang đến một chút áp lực tâm lý cho đám người nghe.

“Đúng...” Người mới gian nan nói ra lời nói dối khó khăn nhất trong đời hấn.

“Quả thật, vị huynh đài này hát rất dễ nghe, thật sự làm cho tại hạ cùng tiện nội[2] xấu hổ.” ‘Tiêu Tương Vũ Hề’ giả nịnh hót, hấn sợ phải động thủ đánh lại đám kiếp phi này.

Tiêu Tương Vũ Hề nhíu mày, nhiên nhiên là rất bất mãn đối với đôi câu nam nữ này. Hấn đường đường là trang chủ Cẩm Kiếm Sơn Trang, dùng tài nghệ chơi đàn mà nổi tiếng toàn giang hồ, khả năng cảm âm tự nhiên không nói chơi. Nhưng hôm này, đồ giả này thể nhưng khen tiếng ca quý dị ‘kính chết tiều quý hủ chết lão quý’ này của tên kiếp phi làm người nghe như hấn cũng cảm thấy xấu hổ thay, thật sự là bố mẹ có thể nhẩn nhưng chú không thể nhẩn, chú có thể nhẩn nhưng thím không thể nhẩn!

Tịch Thành cũng nhíu mày, trước không tính đến tiếng ca khủng bố gào khóc thảm thiết như vũ khí hạt nhân này, chỉ riêng hai chữ ‘tiện nội’ trong miệng đồ giả kia thôi cũng đủ làm cô cực kỳ không thoải mái. Ngày hôm nay thôi, xưng hô ‘Tiêu Tam không biết xấu hổ’ đã đủ khiến cô tức hộc ba lít máu ngã xuống đất không dậy nổi, bây giờ còn bị gã ngu ngốc này gọi ‘tiện nội’, thật sự là chú có thể nhẩn nhưng thím không thể nhẩn, thím có thể nhẩn nhưng bà ngoại không thể nhẩn!

Kiếp phi vừa lòng gật đầu, tỏ ra vui mừng đi đến trước mặt Tịch Thành, dùng đôi mắt tí hí tràn ngập chờ mong nhìn Tịch Thành.

Tịch Thành nhìn đôi mắt hí vô tội của kiếp phi, đột nhiên nổi lòng trắc ẩn, nhưng lời nói mới đến bên miệng đã bị thứ gì đó vô hình ngăn cản, ngăn cản cô nói ra lời nói dối không biết xấu hổ như vậy.

Tịch Thành bất đắc dĩ thờ dài, vô cùng tiếc hận nói với kiếp phi: “Người vẫn là giết ta đi...”

Sắc mặt kiếp phi nhất thời biến hóa rất đa dạng.

Đi cùng chuyến xe ngựa người qua đường Giáp Ất Bính Đinh đều há hốc mồm tỏ vẻ không hiểu. Nếu có thể dùng một lời nói dối dối lấy sự bình an, vậy không phải lời rồi sao? Chỉ cần nhắm mắt coi như nghe thấy tạp âm mà thôi, nói dối cũng chỉ mất có vào giây, chỉ cần không phải nói dối cả đời thì cũng không đến nỗi khó khăn như vậy đi. Bây giờ chọc giận tên kiếp phi này, chẳng phải là tự mình tìm phiền phức hay sao?

Tịch Thành làm bộ thấp mi cup mắt, ngoại nhân nhìn thấy còn nghĩ rằng vì sợ hãi cho nên khúm núm, nhưng trên thực tế thì người này thật sự ngượng ngùng để cho tên kiếp phi nhìn đến biểu cảm của cô, sợ làm tổn thương lòng tự tôn của hấn.

Tịch Thành tự nhận mình mặc dù ngũ âm không được đầy đủ, hát đại một bài nào đó còn thông qua chữ nhạc phổ hay những tri thức chuyên ngành như thất khiếu thông lục khiếu thì... cô không biết gì cả! Nhưng dù không đạt mức chuyên nghiệp cũng không thể hiện cô không biết nghe. Nếu nhịp điệu nghe có chút vi diệu thì cô cũng có thể nhắm mắt mở một con mắt mà trái lòng nói dối. Nhưng giống như tên kiếp phi này, vừa mở miệng nhịp điệu đã sớm chạy đến Siberia rồi, cô thật sự là không có cách nào mở miệng nói dối được.

Đây không phải là yêu thương đâu! Đây là hại kiếp phi đó! Thân là một vị giám khảo không chỉ biết khích lệ thí sinh, độc miệng đúng lúc cũng cần chứ!

Tịch Thành đặc biệt nói cho vị thí sinh này, người không thích hợp làm ca sĩ đâu! Vẫn nên đổi nghề đi, thân!

[1]tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

[2] tiện nội: khiêm xưng vợ mình

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Quán cơm không?

Tiêu Tương Vũ Hề nhìn Tịch Thành như vậy, nhìn không được dùng quạt che mặt cười trộm, mà Cô Cầm thì đã chuẩn bị vũ khí sẵn sàng.

Kiếp phi gặp mấy người không e dè, nên ‘nộ tông tâm đầu khởi, ác hướng đả biên sinh’ mà lớn tiếng gào thét: “Nói gì vậy! Lão tử hát để nghe như vậy, người có biết thưởng thức hay không đây?”

Tịch Thành dùng tay đỡ trán, không biết nên khóc hay nên cười. Tự tin vốn là chuyện tốt, nhưng mà tự phụ quá thì...

Kiếp phi cứ như vậy trừng mắt nhìn Tịch Thành, hi vọng cô có thể sửa miệng. Nhưng mà hần không biết, Tịch Thành chỉ có một ưu điểm, thì phải là thành thật. Vào thời điểm không khí khẩn trương như bây giờ, cô bắt đắc dĩ từ bỏ sự thiện lương mà kiên định lựa chọn thành thật. Cô không khỏi cảm thán, cô thật đúng là một người ưu tú mà...

Kiếp phi thấy Tịch Thành không có xu thế sửa miệng, trong lòng hần nghĩ nữ nhân không biết thưởng thức này nếu chỉ dùng võ mồm là không thể nào khiến nàng khuất phục, xem ra nàng là loại người không dùng bạo lực thì không chịu hợp tác đây.

Vì thế hần quát lớn: “Lấy vũ khí đến!”

Nhóm người mới nhất thời câm như hến, còn thường thường nhìn Tịch Thành oán niệm cô không biết phân biệt phải trái.

“Đạ, lão đại!” Tiểu đệ khập khiễng kéo một thanh Lang Nha Bổng cực đại đi đến trước mặt kiếp phi đầu lĩnh.

“Người vẫn không chịu sửa miệng sao?” Kiếp phi hào tâm hỏi lại.

Tịch Thành trầm mặc đến cùng, không nói một câu nào. Kiếp phi nhìn ánh mắt ‘thà chết chứ không khuất phục’ của Tịch Thành, nhưng bên trong hần lại nhìn ra rõ ràng là đồng tình cộng với thương hại.

Kiếp phi bắt đắc dĩ thở dài, có chút tức giận vì người nào đó không chịu đấu tranh vì bản thân, nói: “Các người tại sao lại không biết thưởng thức như vậy đâu? Các người tại sao lại không thể lý giải nghệ thuật tao nhã như vậy đâu! Đây là bệnh, phải trị!”

Tịch Thành càng thêm bắt đắc dĩ thở dài, đau lòng nhúc ọc nói: “Người tại sao lại không chịu tiếp thụ ý kiến như vậy chứ? Người tại sao lại không nhận ra được ưu điểm của mình mà lựa chọn lựa con đường không phải sở trường đâu? Tại sao người lại không ý thức được lúc người hát ca từ nhịp điệu đều bỏ chạy đến Siberia cả rồi chứ? Tại sao người lại không chịu tiếp thụ ý kiến của giám khảo chuyên nghiệp đâu? Tại sao người lại không hiểu được sự thật là thật tàn khốc đâu? Đây là bệnh, trị gấp!”

Trong nháy mắt, suýt chút nữa kiếp phi đã bị thuyết phục bởi những lời nói của Tịch Thành, thấp giọng hỏi: “Có khó nghe như vậy sao?”

Tịch Thành không nói gì, chỉ gật đầu.

Tiêu Tương Vũ Hề không nói gì, chỉ gật đầu.

Cô Cầm không nói gì, chỉ gật đầu.

Phong Chúc, Linh Sơn không nói gì, chỉ gật đầu.

Hoa Phi Hoa Sương Phi Sương không nói gì, chỉ gật đầu.

Cầu nam nữ không nói gì, chỉ gật đầu.

Liền ngay cả nhóm người mới cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Nháy mắt kiếp phi bị đả kích, yếu ớt hỏi: “Không có câu nào đúng nhịp sao?”

Mọi người lắc đầu, Tịch Thành cũng không ngoại lệ, nói: “Có câu nào có nhịp sao?”

Kiếp phi đột nhiên gật mình, thế nhưng bắt đầu khóc òa lên làm cho Tịch Thành trở tay không kịp.

Tất cả mọi người đều ngây người vài giây, ai cũng không hiểu được người này đang yên đang lành tự nhiên lại khóc?

Tiêu Tương Vũ Hề đi đến trước mặt kiếp phi, sắc mặt vui mừng hỏi: “Người thật sự thích ca hát như vậy sao?”

Kiếp phi phờ phạc ịu xùi ngẩng đầu, vẻ mặt ử oải nói: “Cả đời này lão tử chỉ thích ca hát. Nhưng mà từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai nói ta hát hay cả. Dù lão tử không ngừng luyện tập cũng vô dụng. Lão tử chỉ muốn ca hát mà thôi, sao lại khó như vậy chứ? Cái ‘thiên phú’ âm nhạc chết tiệt đó trọng yếu như vậy sao?”

“Vậy thì sao ngươi lại trở thành kiếp phi?” Tiêu Tương Vũ Hề hỏi tiếp.

“Còn không phải vì tìm người nghe lão tử hát thôi sao. Ai cũng trốn tránh lão tử như trốn quỷ, làm hại lão tử đành phải tiêu tiền mời người đến nghe, cuối cùng cả gia sản đều tiêu hết, giờ chỉ còn cách ở đây làm kiếp phi.” Kiếp phi mặc buồn rười rượi nói.

Tịch Thành thật muốn nằm lăn ra đất biểu đạt mình sùng bái. Người này cũng quá có tài đi. Người ta đều là được người ta bỏ tiền mời đến hát, còn hắn thì ngược lại phải tiêu tiền mời người ta đến nghe, còn mời đến mức táng gia bại sản! Tịch Thành thầm nghĩ, nếu cô là cha hắn, không thể không đánh chết hắn!

Tiêu Tương Vũ Hề không tiếp tục đá kích hắn, nâng cằm suy tư một hồi rồi nói: “Trong tay ta có một cuốn âm nhạc bảo điển giúp tăng lên tư chất âm nhạc, sửa chữa chỗ sai trong cách hát...”

Tiêu Tương Vũ Hề lời còn chưa dứt, kiếp phi đã túm ngay lấy tay áo hắn, kích động nói: “Thật sự?”

Tiêu Tương Vũ Hề gật gật đầu.

“Vây...” Ánh mắt kiếp phi nháy mắt chuyển hóa thành vô số sao lấp lánh, một thân hình cao lớn vạm vỡ lại kết hợp với đôi mắt hí thuần lương đáng thương... thật sự là quá mức đối lập.

“Cũng không phải không thể cho ngươi. Nhưng là, vì sao lại cho ngươi?” Tiêu Tương Vũ Hề tay cầm quạt giấy không ngừng gõ gõ vào bàn tay còn lại, nói.

“Hả... Ngươi muốn ta nguyện trung thành với ngươi?” Kiếp phi ngẩng đầu nhìn Tiêu Tương Vũ Hề, có chút đăm chiêu.

“Việc này thì, chỗ ta quả thật thiếu một NPC hộ viện. Đương nhiên, ngươi có thể tự mình đưa ra lựa chọn.” Sau đó Tiêu Tương Vũ Hề không lại nói chuyện, chừa lại không gian cho kiếp phi tự hỏi.

Kiếp phi nghiêm túc suy xét, thật cẩn thận ngẫm đầu, yếu ớt hỏi: “Quản com không?”

“Phụt!” Tịch Thành lại phun hết nước trong miệng ra đất. Tên kiếp phi này không phải ‘khôn khéo’ quá rồi sao? Hay là chỉ cần động đến việc ca hát thì chỉ số thông minh sẽ giảm xuống cực hạn? Tiêu tiền mời người nghe hắn hát đến táng gia bại sản, đến một hạt gạo cũng không còn nên phải đi làm kiếp phi, hiện tại người này thế nhưng hỏi trước một chút chuyện có quản com hay không, trực giác nói cho cô biết đùa giỡn người này sẽ rất thú vị.

Tiêu Tương Vũ Hề đầu tiên cũng sững sốt, hắn không nghĩ tới vấn đề hàng đầu của tên kiếp phi lại là quản com hay không. Vì thế, hắn cười lắc đầu tỏ vẻ mình bất đắc dĩ: “Quản, đương nhiên quản. Ăn ở toàn bao, tuyệt đối quản no.”

Đối với Tiêu Tương Vũ Hề mà nói, hắn cũng không keo kiệt những vật ngoài thân như tiền tài linh tinh. Loại tiểu BOSS trong bản đồ cao cấp này có lẽ không tính là gì trong mắt lão làng giang hồ, nhưng trong mắt người thường đã có thể xem như là cao thủ. Chỉ tính trước đó tên kiếp phi nhẹ nhàng vung thanh Lang Nha Bổng nặng quá đi kia cũng đủ thấy, người này vẫn có chút thực lực, tối thiểu cũng sở hữu ‘thần lực’ trời sinh.

Hắn biết rõ, nếu đưa thanh Lang Nha Bổng đó vào trong tay hắn, tuyệt đối chưa đến một giây hắn đã bị áp thành bạch quang trở về Điểm Phục Sinh một chuyến. Chọn nên việc đối phương đòi điều kiện nằm trong dự kiến của hắn, không nghĩ đến dĩ nhiên là hỏi về cái ăn. Cho dù là vàng bạc châu báu hắn cũng không để ý, huống chi là việc nhỏ nhoi như quản com.

“Vậy ngươi đang làm gì? Ta nói cho ngươi biết, nếu chuyện xấu như phóng hỏa giết người thì ta không làm đâu.” Kiếp phi nói lời chính nghĩa.

Tịch Thành cười đen xóc hông, không làm chuyện xấu vậy tại sao ngươi còn chạy đi làm kiếp phi?

Càng nhìn kỹ Tịch Thành càng cảm thấy người này thích hợp diễn mấy tiểu phẩm trong đêm giao thừa trên ti vi vậy.

“Ta nói đồ ngốc à, ngươi vẫn mau đáp ứng đi thôi. Đứng ở trước mặt ngươi chính là trang chủ giang hồ thứ hai đại bang Cầm Kiếm Sơn Trang, cầm nghệ nổi tiếng toàn giang hồ. Đừng nói đến cái ăn cái mặc, chỉ cần hắn chỉ điểm ngươi một chút cũng hơn hẳn tự ngươi khổ luyện suốt hơn hai mươi năm trời.” Tịch Thành bắt đầu giúp Tiêu Tương Vũ Hề thuyết phục đối phương.

“A, ta biết ngươi. Ngươi chính là Tiêu Tương Vũ Hề nổi tiếng với tài đánh đàn sao? Trang chủ Cầm Kiếm Sơn Trang?” Kiếp phi mặt mang biểu cảm ‘đã tìm được tổ chức rồi’ xác nhận lần cuối cùng.

“Là ta.” Tiêu Tương Vũ Hề lại không làm chuyện gì đuổi lý, đương nhiên sẽ không phủ nhận.

Nhưng là chuyện này lại khiến ‘Tiêu Tương Vũ Hề’ giả buồn bực muốn chết. Nhìn ánh mắt khinh bỉ của mọi người dành cho hắn, hắn hận không thể tìm một cái khe đất chui xuống, thật sự là quá xui xẻo, làm sao có thể nghĩ đến Lý Quý lại gặp gỡ Lý Quý, còn gì để nói nữa sao?

Kiếp phi không hề để ý đến sự kiện ‘đồ giả’, hắn lung tung lau đi nước mắt trên mặt, trịnh trọng nói với Tiêu Tương Vũ Hề: “Ngươi đã quản com lại cho ta âm nhạc bảo điển, ta Lý Du Tế một trăm cân sẽ dốc sức làm việc cho ngươi.”

Vì thế thuận lý thành chương, lúc này sự kiện đã kiếp cũng dừng lại ở đó.

Mọi người trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu một lần nữa đi về hướng xe ngựa. Mà Tiêu Tương Vũ Hề giả thì mặt mày đưa đám, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

“Đứng lại!” Lại một tiếng quát bảo ngưng lại vang lên bên tai, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu.

“Điện Hạ, tuy rằng việc Lý Du Tế đã kiếp làm người khác khó bức dọc, nhưng nể mặt tại hạ mà hãy bỏ qua việc này, như thế nào? Ngày khác tôi sẽ mở tiệc xin lỗi Điện Hạ thỏa đáng.” Tiêu Tương Vũ Hề vẫn vẻ mặt miệng nói.

“Tiêu Tương bang chủ yên tâm, ta nói không phải các người, mà là hắn!” Tịch Thành mạn bất kinh tâm giải thích, sau đó ngón tay lại chỉ sang một hướng khác.

Người bị Tịch Thành chỉ giắt bắn người, ôm một khuôn mặt đau khổ cẩn thận hỏi: “Có việc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Từ lúc chia tay cô vẫn khỏe chứ

“Chúng ta chính là lão bằng hữu, đã lâu rồi không gặp mà chào hỏi thôi cũng lười sao?” Tịch Thành hí mắt tựa cười nhưng không cười nhìn người nào đó hoảng như thấy quỷ.

“Ha ha, người là?” Người nọ cẩn thận hỏi.

“A? Người không biết ta?” Tịch Thành cười đến đặc biệt xán lạn, giống như đeo một cái mặt nạ tươi cười, dường như chung quanh nơi nơi đều là hoa tươi cùng phong cảnh tươi đẹp, khiến người nọ run rẩy một trận.

“Hắc hắc... Nhận thức, nhận thức. Tịch Thành Điện Hạ thôi, nữ hiệp quật khởi giang hồ trong thời gian gần đây, làm sao có thể không biết chứ. Ha ha.” Người nọ cười cực kỳ mất tự nhiên, muốn chạy lại không dám chạy, chịu đựng suốt chút bị nội thương.

“Nha? Người nhận thức ta? Làm sao người có thể nhận thức ta?” Tịch Thành tò mò.

Không phải người vừa nói là lão bằng hữu sao! Người nọ trong lòng khinh bỉ, nhưng mà ngoài miệng thì không dám nói như vậy, vì thế cười ngáy ngớ nói: “Chuyện đó... Lần trước là ta có mắt như mù, không cẩn thận đắc tội nữ hiệp, mong rằng đại nhân không tính toán với tiểu nhân... Liên... Liên chuyện đó... Ha ha.”

“Người còn chưa nói người đến cùng là nhận thức ta như thế nào. Dường như ta chưa từng nhắc đến tên của ta trước mặt người. Nói cách khác... Người điều tra ta?” Tịch Thành lại cười xán lạn hơn nữa.

“Này không phải... Này không phải là vì muốn mình nhớ kỹ hình dáng anh vĩ của lão nhân gia ngài sao, cho nên ta mới tra xét một chút xú, chỉ một chút xú mà thôi. Thật sự chỉ có một chút.” Người này núm chặt góc áo, sắp khóc đến nơi.

“Ta già lắm sao?” Tịch Thành muốn lại xán lạn thêm chút nữa, nhưng người nọ lại sợ lắm rồi, lập tức tiếp lời: “Không già, làm sao có thể già chứ! Ta nói như vậy chỉ vì muốn biểu đạt sự tôn kính đối với nữ hiệp, mong nữ hiệp trăm ngàn đừng hiểu lầm.”

“Thì ra là thế.” Tịch Thành gật đầu. Người này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy thì, Lăng Phiên Phiên đại gia, hôm nay có cần ta hiếu kính ngài một ngàn lượng bạc cùng súng vật không?” Dứt lời, Tịch Thành liền cho tay vào ba lô làm động tác ‘đào’.

“Không cần không cần. Là ta hiếu kính ngài mới đúng chứ.” Lăng Phiên Phiên thật muốn khóc. Không phải chỉ là đã từng ở thành Tương Dương muốn đánh cướp súng vật của người thôi sao? Có cần thù dai như vậy không chứ? Lại nói, không phải còn chưa cướp được cả đám đã bị đánh cho một trận sao?

Bên này Tịch Thành cùng Lăng Phiên Phiên người một lời ta một lời nhất ngữ giao phong, bên kia hai tên đồ giả đã cúi đầu thấp thành đà điều. Vốn chuyện Lý Quý gặp Lý Quý đã đủ làm cho người ta xấu hổ, giờ thì sao, một tên Tiêu Tương Vũ Hề còn chưa đủ, đến Tịch Thành Điện Hạ cũng đi ra phá đám. Trước đó bọn họ cũng giả làm danh nhân cũng không ít, đến giờ luôn được đám người mới coi là cao thủ mà cúng bái, nào biết bây giờ ngược lại, tùy tiện tìm một người để giả nhưng lại đụng trúng đồ thật, một lúc lại ra cả hai! Hắn mua xổ số còn chưa từng ‘hên’ dữ như vậy đâu?

Nhìn nhóm người mới nguyên bản ôm tình cảm súng bái đối với hắn giờ toàn bộ đều là mang ánh mắt châm chọc cùng biểu cảm cười nhạo mà nhìn hắn, hắn thật sự muốn chết!!! Hai tên đồ giả ta nhìn người người nhìn ta, tương đối vô ngôn, cười khổ một tiếng lại thở dài một hơi, đột nhiên rất muốn ngồi xổm góc xó vẽ vòng tròn nguyên rủa hai cái ‘trúng rủa’ Tiêu Tương Vũ Hề cùng Tịch Thành Điện Hạ.

Bên này Tịch Thành chơi đã, Lăng Phiên Phiên rốt cục được giải thoát. Gã NPC này đến tận đây cũng quá bi ai, rõ ràng là đã kiếp, cuối cùng lại gặp nạn

bị ‘cướp’ lại, thật sự là làm mất mặt anh em kiếp phi mã.

Gặp tri hoãn không ít thời gian, mọi người một lần nữa lên xe.

Lúc này, cảnh tượng trên xe hoàn toàn khác với lúc trước.

Nhóm người mới dừng ánh mắt hèn mọn nhìn về hai tên đồ giả. Mà đồ giả thì đầu cúi thấp chết cõ, chết sống cũng không dám ngẩng lên. Bởi vì chỗ ngồi trên xe ngựa đã đầy, Lý Du Tế phải ngồi xôm một góc trong xe ngựa, giờ hắn đang bung mâm bánh mật ăn ngon lành. Mà đầu sỏ dẫn phát hết thấy mọi chuyện Tiêu Tương Vũ Hề và Tịch Thành Điện Hạ đang ngồi trò chuyện uống rượu thật vui vẻ.

“Các vị khách quan, đã đến Lăng Bình Sơn.”

Không biết qua bao lâu, xác thực căn bản là không có ai chú ý đến thời gian, mã phu đánh xe ngựa vén màn xe tuyên bố đã đến nơi.

Mọi người đều gật đầu rồi xuống xe. Hai tên đồ giả thừa dịp mọi người không chú ý đã lên chạy mất tăm mất dạng, những người khác thì phần ai nấy lo. Tịch Thành chào hỏi bọn Tiêu Tương Vũ Hề rồi một mình đi đến Vân Anh Cốc.

Bởi vì có bản đồ của Vạn Sự Tri, vào Vân Anh Cốc, Tịch Thành không phí bao nhiêu sức lực đã đi đến khu vực trung tâm, hơn nữa cũng thật dễ dàng đụng phải Thực Diệp Thú mang Lưỡng Sinh Hoa trong truyền thuyết.

Nhưng nếu hỏi vì sao cô may mắn dễ dàng tìm được BOSS như vậy thì phải quy công cho rất nhiều người chơi ở nơi này.

Một con BOSS vô cùng lớn bị người chơi vây ở bên trong vô pháp xuất quyền xuất cước, mà Tịch Thành chỉ muốn xem một chút thôi còn khó. Cuối cùng Tịch Thành quyết định, nếu giành không được BOSS, vậy thì đánh cướp người chơi nào tranh được BOSS là được.

Dù sao mặt than Tàn Dạ hiếm khi cầu người giúp đỡ, cô cũng không phải không biết thẹn mà làm hỏng chuyện.

“Ha ha, không nghĩ tới sẽ lại gặp mặt nhau nhanh như vậy. Điện Hạ, từ lúc chia tay cô vẫn khỏe chứ?” Phía sau vang lên một giọng nam tao nhã.

“Quả thật, vừa mới tách ra không lâu thôi, không nghĩ đến lại chạm mặt nhanh như vậy. Như vậy xem ra, Tiêu Tương bang chủ cũng là vì Lưỡng Sinh Hoa mà đến?” Tịch Thành không hề kinh ngạc, xét theo phương hướng, Tịch Thành đã đoán biết được mục đích của Tiêu Tương Vũ Hề giống với cô. Cho nên cô đã sớm làm tốt chuẩn bị đến cùng sẽ phải trở mặt với Tiêu Tương Vũ Hề.

“Điện Hạ cũng coi trọng Lưỡng Sinh Hoa?” Tiêu Tương Vũ Hề thoáng nhú mày. Tuy rằng đã sớm đoán trước, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng hắn không nghĩ trở thành kẻ địch với Tịch Thành.

Tịch Thành chỉ cười mà không bác bỏ.

“Lưỡng Sinh Hoa là thánh vật giải độc, thoát nhìn Điện Hạ có vẻ không có dấu hiệu trúng độc, không biết cô muốn nó làm gì? Thứ này rất quan trọng với tôi, Điện Hạ có thể từ bỏ hay không?” Tiêu Tương Vũ Hề cười tao nhã, trong nháy mắt mang lại cho người ta cảm giác ‘như một xuân phong’, mà lời nói thì như là đã xác định Lưỡng Sinh Hoa thuộc về sở hữu của hắn, hoàn toàn không tính đến những người chơi khác.

“Ha ha. Làm việc theo ủy thác của người khác mà thôi. Ta cũng không thể tự tiện làm chủ. Còn thỉnh Tiêu Tương bang chủ không cần khó xử mới tốt.” Tịch Thành cũng không tính toán chịu thua.

“Thật sự không còn cách nào thương lượng?” Tiêu Tương Vũ Hề nỗ lực lần cuối.

Tịch Thành nhún nhún vai, ý tỏ cô cũng không có cách nào khác.

Tiêu Tương Vũ Hề bất đắc dĩ cười nói: “Vậy thì đều dựa vào bản lĩnh đi.”

“Như thế rất tốt.” Tịch Thành cũng có chút bất đắc dĩ.

Trên thực tế cô vẫn rất muốn làm bạn với Tiêu Tương Vũ Hề, dù sao nhiều bạn bè đường dễ đi hơn. Nhưng mà cô đã đáp ứng Tàn Dạ, không thể nửa đường đổi ý được. Có thể lấy đến Lưỡng Sinh Hoa hay không là chuyện khác, nhưng có đi lấy hay không lại liên quan đến vấn đề nguyên tắc. Cô không muốn làm người thất tín.

Tịch Thành vừa dứt lời, một đám người chơi đã bị BOSS đánh văng ra thật xa. Tịch Thành nhú mày, cảm giác BOSS này có chút khó giải quyết.

BOSS tự nhiên là mặc kệ ai với ai, sinh vật nằm trong phạm phi nó có thể nhìn đến đều trở thành mục tiêu công kích của nó. Người chơi xung quanh cứ như quả bóng bàn bị đánh bật ra bên ngoài kêu ‘bịch bịch’, trường hợp thật rất đồ sộ.

Bên kia BOSS còn đang giương nanh múa vuốt, bên này Tịch Thành lại cảm thấy có gì đó không đúng. Cái cảm giác vi diệu này lại rất mãnh liệt, nhưng cô lại không thể nào nắm được mấu chốt là ở đâu.

“Xẹt!”

Đang lúc Tịch Thành nghi hoặc, một bóng dáng lướt qua trước mắt làm xáo trộn ý nghĩ của cô. Cô ngẩng đầu nhìn xem, lại phát hiện đó chỉ là một tiểu

quái thân hình thấp bé.

“Thân hình? Thấp bé?... Đúng rồi!” Trong đầu Tịch Thành linh quang chợt lóe, có cảm giác đã tìm ra được đáp án.

Thân hình thấp bé, đây là mấu chốt!

Cô còn nhớ rõ Vạn Sự Tri từng nói với cô, Thực Diệp Thú am hiểu biến hóa, cũng càng am hiểu ảo cảnh, nhưng mà ảo cảnh của nó lại không có lực công kích. Cho nên nó thích biến ảo chính mình thành cao lớn hung mãnh để có thể dọa lui địch nhân.

Trong những lời này tuy không đề cập đến chuyện Thực Diệp Thú thân hình có thấp bé hay không, nhưng ‘thích biến ảo chính mình thành cao lớn hung mãnh’ đã nói lên có thể bản thân Thực Diệp Thú cũng không cao lớn hung mãnh?

Huống chi Thực Diệp Thú giỏi biến hóa lại giỏi ảo cảnh, như vậy không phải chứng tỏ những gì nghe được thấy được ở đây kỳ thật đều là ảo giác. Có lẽ BOSS cao lớn hung mãnh kia cũng không tồn tại, có lẽ người chơi đang chiến đấu cùng với ảo giác, hoặc là những gì cô nghe cô nhìn tất cả đều là bên trong ảo cảnh của Thực Diệp Thú. Mà chân bính BOSS Thực Diệp Thú có lẽ đang đứng ở góc nào đó xem một lũ ngốc đang chiến đấu với không khí.

Khi đã nảy sinh nghi ngờ, Tịch Thành liền buông tha chủ ý đối với bạn BOSS đang chơi ‘đồ chơi’ rất vui vẻ ở bên kia, ngược lại bắt đầu chú ý vùng phụ cận có loại động vật nhỏ am hiểu ngụy trang hay không.

Tâm Từ Kiếm nắm trong tay, công dụng minh mục thanh thân lập tức được phát động, tuy rằng không phá được ảo cảnh của Thực Diệp Thú, nhưng Tịch Thành sẽ thanh tỉnh hơn rất nhiều người bên trong ảo cảnh này.

Khê Tinh vòng qua ngón tay, Tịch Thành đã phát hiện thân ảnh Thực Diệp Thú chân chính ở bên một gốc cây đại thụ cách đó không xa. Thực Diệp Thú quả nhiên am hiểu biến hóa, thân thể cùng màu sắc với cây cối như vậy, nếu không cẩn thận nhìn căn bản là không nhìn ra, nếu còn lâm vào ảo cảnh nữa thì chắc chắn không ai có thể phát hiện.

Cho dù là Tịch Thành, nếu không có Vạn Sự Tri nhắc nhở, không có công hiệu minh mục thanh thân của Tâm Từ Kiếm thì dù miễn 50 điểm trí lực đi chăng nữa, cô cũng không nhất định phát hiện.

Tịch Thành một tay chấp kiếm một tay vòng huyền, thoạt nhìn có chút quái dị. cũng may huyền trong suốt, những người khác không nhìn thấy được, hơn nữa hiện tại dường như không có ai chú ý đến cô, cô mới thoát khỏi hình tượng quái dị. Nhưng mà người luôn không lừa gạt được chính mình, lúc này chính cô cũng cảm thấy, cô thật sự quái dị đến sao Diêm Vương.

Tịch Thành vận khinh công hướng Thực Diệp Thú chạy đến, lại phát hiện không chỉ Thực Diệp Thú chạy nhanh như gió, còn có một người chạy ở phía trước cô.

“Thật nhanh!” Tịch Thành chớp chớp mắt.

“Tiêu Tương Vũ Hề? Sao lại là hắn chứ?” Tịch Thành có chút đau đầu.

Cô có nghe nói, Tiêu Tương Vũ Hề trang chủ giảng hồ thứ hai đại bang Cầm Kiếm Sơn Trang phi thường thần bí. Nhiều năm qua dùng kỹ năng chơi đàn của mình mà nổi tiếng toàn giang hồ, lại chưa có người nhìn thấy hắn ra tay, càng nói chi đến chi tiết võ công của hắn. Mặc dù là Phi Cáp Lâu tìm hiểu từ nhiều phương diện nhưng những gì biết được cũng chỉ có hạn.

Người người đều nói Tiêu Tương Vũ Hề IQ cao siêu, đầu óc siêu việt, vào trò chơi lại miễn điểm thuộc tính trí lực cho nên rất khó đối phó. Nếu cần dùng đến vũ lực để giải quyết thì thắng bại đều có khả năng, nhưng nếu cần dùng trí thì chính là tự tìm phiền phức cho mình.

Tịch Thành cũng miễn điểm trí lực, nhưng cũng không thể nói lên cô thông minh nghịch thiên so với người thường. Ban đầu trò chơi [Trường Kiếm Thiên Nhai] này xem xét tình trạng thân thể hiện thời mà tính toán điểm thuộc tính, nhưng cũng không phải cố định.

Nó chỉ xem xét tình trạng thân thể vào thời điểm đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tiêu Tương Vũ Hề

Cứ lấy Tịch Thành làm ví dụ, miễn 50 điểm trí lực (cũng chính là ngộ tính) nếu lý giải theo cách mình thường chính là Tịch Thành IQ cao làm người cảm phần, theo lý luận thì phải dùng thiên tài trong thiên tài để hình dung. Nhưng tình huống thật sự là, Tịch Thành có lẽ thông minh hơn một chút so với người bình thường, nhưng cũng rất có hạn.

Sở dĩ cô có thể đạt được miễn 50 điểm ngộ tính hoàn toàn là vì lúc quét điểm thuộc tính, trong đầu cô suy nghĩ rất nhiều thứ.

Một lúc thì nghĩ độ chân thực của trò chơi đến đâu, một lúc lại nghĩ NPC trong trò chơi có đủ nhân tính hóa hay không, một lúc lại ngẫm lại mình có thể lấy đến võ công cao cường, có thể trở thành nữ hiệp hay không. ....

Khi đó não bộ Tịch Thành hoạt động rất sung túc, cho nên hệ thống nhận định cô giỏi về tư duy, vì thế liền phân cho cô miễn điểm ngộ tính. Hiện tại nghĩ đến, quả thật là may mắn không thôi.

Mà đại đa số người chơi chỉ có ngộ tính một con số cũng nhất định hồi hận, có lẽ bởi vì lúc đó hưng phấn quá mức mà đại não tạm ngưng, hoặc là tư tưởng không tập trung do buồn ngủ mệt mỏi, nói chung nếu lúc đó não không tư duy, suy xét chút gì thì ngộ tính không cao là chuyện bình thường.

Tịch Thành là bởi vì được Vạn Sự Tri nhắc nhở trước, cộng thêm công hiệu của Tâm Từ Kiếm nữa mới nhanh thoát khỏi ảo cảnh quỷ nhiễu. Nhưng Tiêu Tương Vũ Hề không có gì cả lại vẫn có thể suy đoán ra được, không thể không nói, ghét nhất là người quá thông minh. Đương nhiên, có lẽ cũng có thể hẳn có manh mối gì đó, chỉ là Tịch Thành không biết mà thôi.

Nhưng bất luận là thế nào, chuyện Tiêu Tương Vũ Hề rất thông minh đã được xác nhận.

Còn nữa, tốc độ của Tiêu Tương Vũ Hề thật sự quá nhanh. Khinh công của Tịch Thành là tuyệt học, vậy mà cô vẫn bị hất bỏ lại phía sau rất xa. Có thể nghĩ, khinh công của hán nhất định cũng là tuyệt học. Không chỉ vậy, có lẽ thuộc tính nhanh nhẹn của hán cũng cao đến thần kỳ.

Tịch Thành sâu sắc cảm nhận được mình đã gặp đối thủ, cũng không dám qua loa hành động nữa, phóng huyền quần lên cành cây làm trục kéo, dùng lực thả người bay nhanh về phía trước, cuối cùng cô cũng đuổi kịp Tiêu Tương Vũ Hề. Hành động này nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng thực sự rất nguy hiểm, phải tập trung cao độ, nếu không nhất định sẽ có một màn ôm hôn thắm thiết với một thân cây khác.

Gặp Tịch Thành đã đuổi kịp hán, Tiêu Tương Vũ Hề trong lòng chua xót. Người khác đều nói hán thần bí khó lường, chưa gặp qua hán xuất thủ, nhưng chỉ có hán là rõ ràng nhất, vì sao hán lại thần bí, hoàn toàn là vì bản thân hán không có chút võ công nào khác ngoại trừ khinh công. Hoặc là nói, bởi vì điểm căn cốt của hán quá thấp mà không thể học được võ công, cho dù là trụ cột võ công cũng hữu tâm vô lực.

Lúc trước bởi vì hán không tìm hiểu rõ tàng, hán bị sốt phải đến bệnh viện truyền nước, trên đường về nhìn thấy mắt kính trò chơi đang mở bán, vì thế tiện đường ghé vào làm kiểm tra quét thuộc tính. Ai ngờ đâu điểm thuộc tính sẽ được căn cứ vào tình trạng thân thể đương thời mà phân phối, từ đó, hán chỉ vì bị cảm mạo lại phải nghênh đón kiếp sống trò chơi bị thảm không thôi.

Bởi vì phát sốt đầu nặng gốc nhẹ mà hán phải nỗ lực bức mình thanh tỉnh, liều mạng tìm gì đó hấp dẫn lực chú ý, kết quả cuối cùng chính là điểm ngộ tính miễn 50, còn vì cước bộ phù phiếm mà hán được nhận định miễn 50 điểm nhanh nhẹn. Mà căn cốt... vì toàn thân vô lực nên hán bị kịch, căn cốt thể nhưng chỉ có 2!

2 điểm căn cốt cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ hành động bình thường mà thôi, căn bản không thể học tập võ công có tính công kích. Ngay cả trụ cột võ công cũng yêu cầu căn cốt tối thiểu là 3. Có thể thấy, tại giang hồ này, nhân vật 'Tiêu Tương Vũ Hề' yếu ớt ra sao.

Vốn hán tưởng xóa tài khoản rồi kiểm tra lại hệ thống điểm thuộc tính mới, đơn giản chỉ là dùng nhiều tiền một chút mà thôi. Cũng không nghĩ trong quá trình mà xui quỷ khiến thế nào hán lại vô tình hoàn thành một cái {Án tàng nhiệm vụ}, được thưởng một cuốn tuyệt học kinh công.

Vì thế hán rối rắm.

Cũng bởi vì thuộc tính căn cốt chỉ có 2 điểm làm người ta đau xót, những thuộc tính khác lại tốt đến nghịch thiên.

Ngộ tính 50, nhanh nhẹn 50, căn cốt 2, may mắn 48.

50 điểm nhanh nhẹn, cộng thêm một bộ tuyệt học khinh công, độ dụ hoặc quả nhiên quá lớn. Lại tính đến điểm may mắn cao đến 48, hán bắt đầu ý thức được, nhân vật này, mặc dù không có võ công nhưng vẫn có thể vào top. Chỉ là tiếc cho tư tưởng hiệp khách ban đầu của hán mà thôi.

Hán làm sao không nghĩ đến làm cho giang hồ tràn ngập truyền thuyết về hán, nhưng mà thiên ý trêu người, điểm thuộc tính có điểm hớ người nhưng hán lại không đành lòng buông tha. Vì thế hán rối rắm đến rối rắm đi, cuối cùng hán hạ quyết tâm, cứ như vậy cũng tốt.

Mà Cô Cầm là hôn thê của hán. Nhưng khác với các hào môn đại tộc khác, hán và Cô Cầm là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng tốt.

Những người khác phần lớn là hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, cuối cùng là một hồi bi kịch tình yêu. Nhưng hai người bọn hán là tình chàng ý thiếp, một người phi quân không gả một người phi khanh không cưới, không cãi nhau không xích mích, độ âm tình yêu lại không ngừng tăng lên. Ở trong mắt đại đa số người, nữ xinh đẹp nam suất, gia thế tốt, tính tình tốt, cái này gọi là trai tài gái sắc trời sinh một đôi, thật sự làm người ta mến mộ ao ước.

Vì thế, chuỗi ngày chơi game không có võ công của hán bắt đầu như thế. Mà Cô Cầm, nghiêm nhiên trở thành bảo tiêu của hán.

Vốn hán cũng không nhìn ra sơ hở nào. BOSS quá lợi hại, người chơi thì nhiều lắm khiến hán thập phần đau đầu. Chỉ lấy võ công của Cô Cầm, hán thật sự không có tin tưởng sẽ cướp được BOSS. Dù võ công của Cô Cầm không tệ nhưng vẫn không địch nổi nhiều người, vậy nên đừng nói đến Phong Chúc và Linh Sơn tốt hơn chỗ nào. Hai người này hoàn toàn chỉ là đến góp vui.

Nhưng trong lúc vô tình hán lại nhìn thấy Tịch Thành cứ không yên lòng mà nhìn khắp bốn phía. Trước đó Tịch Thành vẫn luôn giữ thái độ dù trời có sập cô cũng bất động, giờ lại bắt đầu thất thần, hoàn toàn không giống với phong cách của cô.

Nhận thấy chi tiết này, ngộ tính của hắn hoàn toàn được phát động, vốn chỉ số thông minh lại cao nữa nên không mất bao lâu đã suy tính được đại khái, cũng bởi vì vậy mà hắn mới có thể tranh chạy trước Tịch Thành.

Cho dù vậy cũng không thể xác định hắn đã thắng. Tuy rằng hắn chạy nhanh, nhưng việc hắn hoàn toàn không có võ công đã trở thành chướng ngại lớn nhất. Có lẽ hắn có thể đuổi kịp BOSS trước một bước, nhưng sau đó thì sao? Giữ được sao?

Cô Cầm các cô ấy bị bỏ lại tuốt đằng sau, mà hắn thì không cần nghĩ cũng biết là đánh không lại Tịch Thành. Vậy thì chạy nhanh như vậy để làm cái gì chứ? Không phải là nôn nóng dâng đồ ăn sẵn cho người ta sao? Lại nói, cho dù là Cô Cầm đuổi kịp thì có năng lực thế nào? Đánh không thắng được chẳng phải cũng chẳng thay đổi được gì sao?

Nghe nói Tịch Thành Điện Hạ đã từng xử lý bang chủ Từ Kim Các Phúc Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ, lại còn là một đám người bị giết sát trở về. Phúc Thủ Vi Vân Phúc Thủ Vũ có bất tài cỡ nào cũng là bang chủ giang hồ thứ bảy đại bang, làm sao có thể bị xử lý dễ dàng như vậy?

Hơn nữa, người được đồn đãi là thần bí dị thường trong bảng cấp bậc này lại có tính tình khùng bỏ không phải ở mức bình thường. Video clip năm đó hắn cũng xem qua, tuy rằng không có cảm xúc ‘thâm hậu’ giống Vạn Sự Tri, nhưng hắn cũng thật sự toát mồ hôi hột vì tính khí của cô.

Quả thực là tự ngược mà!! Người này ở trong trò chơi như vậy ắt hẳn trong hiện thực cũng chính là như vậy thôi. Còn nhớ năm đó hắn từng cảm thán, người này phỏng chừng già không ra...

Nếu để cho Tịch Thành biết hắn từng ‘nguyên rùa’ cô như vậy, không biết cô sẽ trở mặt luôn tại chỗ cho hắn xem.

Nhưng là chuyện cho tới lúc này, phỏng chừng Lưỡng Sinh Hoa với hắn đã không còn mấy hi vọng.

Tiêu Tương Vũ Hề còn đang cảm thán thì BOSS đột nhiên dừng lại rồi bắn ngược ra sau một phát, cảm giác giống như đụng vào một vách tường vậy, trên đỉnh đầu cứ nhiên còn xuất hiện mấy ngôi sao quay vòng vòng. Hắn cảm thấy đây là một cơ hội tốt, phát động tốc độ cao nhất với ý đồ cướp lấy BOSS trước khi Tịch Thành đuổi kịp, sau đó thì đào tẩu. Hắn không hề biết, BOSS là đụng phải vách tường huyền của Tịch Thành mới biến thành cái dạng này, Tịch Thành làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho hắn chuyện cứ như vậy cướp đoạt thành quả lao động của cô chứ.

Ngay tại lúc Tiêu Tương Vũ Hề sắp chạm tay đến BOSS, mũi Tâm Từ kiếm của Tịch Thành đã xuất hiện chính giữa mi tâm hắn.

Tiêu Tương Vũ Hề cười khổ, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết. Đúng lúc đó lại nghe thấy một đoạn nhạc du dương, kiếm của Tịch Thành mạnh mẽ bị một dòng khí hút văng ra ngoài.

Tiêu Tương Vũ Hề không chần chờ nữa, trong lòng hắn biết Cô Cầm đã đuổi đến cho nên hắn nhanh chóng bắt lấy BOSS rồi quay người bỏ chạy.

Bởi vì đụng phải vách tường huyền rồi bắn ngược ra, BOSS rơi vào trạng thái nào bị chấn động, cộng thêm lực công kích của huyền lại cao đến đáng sợ nên BOSS cả người thương tích, hấp hối chờ chết. Tiêu Tương Vũ Hề chẳng mất bao nhiêu sức đã tóm được nó.

“Đứng lại cho ta!”

Tịch Thành dùng huyền kéo lại Tâm Từ kiếm đã bị đánh văng, xoay người đuổi theo Tiêu Tương Vũ Hề.

“Có tôi ở đây, cô đừng mơ đụng đến anh ấy!” Cô Cầm vừa dùng khinh công chạy theo, tay vẫn tiếp tục gảy đàn. Nhạc khúc nghe có vẻ du dương uyển chuyển kỳ thực lại ẩn giấu sát khí. Ngón tay Cô Cầm gảy đàn, một đạo công kích sẽ bắn ra từ trên dây đàn.

“Muốn chết sao!” Tịch Thành cố đuổi theo Tiêu Tương Vũ Hề, đối với công kích của Cô Cầm thực sự rất phiền chán. Không thể nhịn được nữa, Tịch Thành tạm thời buông tha BOSS trong tay Tiêu Tương Vũ Hề, trực tiếp quay sang đánh nhau với Cô Cầm.

Cô Cầm gảy đàn càng ngày càng nhanh, nhạc khúc du dương dần dần trở nên dồn dập, càng lúc càng dồn dập gấp gáp, đến giờ đã không nghe ra âm điệu nữa.

Chung quanh đều là những tiếng đinh tai nhức óc, nhạc không ra nhạc điệu không ra điệu, giống như cơn ác mộng kinh hoàng.

Hơn mười đạo công kích bắn ra từ dây đàn trên tay Cô Cầm, Tịch Thành vội vàng dựng một vách tường huyền chắn trước mặt, cô cũng không quên ăn mấy viên Nội lực được. Ngay tức thì, hơn mười đạo công kích đập vào vách tường trong suốt, ào ào rơi xuống tiêu tán.

Cô Cầm nhíu mày, nhưng thấy Tịch Thành đã bị mình thu hút lực chú ý cô cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Tương cần Lưỡng Sinh Hoa, Lưỡng Sinh Hoa nhất định phải lấy được.

“Cô đánh đã rồi thì đến phiên ta!”

Tịch Thành bỏ Tâm Từ kiếm vào lại ba lô rồi lấy ra Khinh Tuyết kiếm. Trước mắt Cô Cầm tức thì xuất hiện những bông tuyết trắng tinh nhẹ nhàng rơi xuống.

Ban đầu tuyết rơi từ tốn, chậm rãi mưa tuyết lớn dần, sau đó cuồng phong nổi lên bốn phía, những bông tuyết nhẹ như lông ngỗng bị gió thổi ập vào mặt sinh đau.

Trong hoàn cảnh như vậy, thiên nhiên chủ đạo hết thảy, không có người, cũng không có sinh vật, chỉ có những đợt tuyết trắng không ngừng rơi xuống như mưa, đứng ở trong khung cảnh như vậy làm tim người ta đập loạn nhịp.

“Ảo giác?” Cô Cầm nghi hoặc. Vừa rồi còn là trời quang mây tạnh, trong tích tắc lại có tuyết rơi được chứ?

Thật sự là ảo giác sao? Tại sao cảm giác lại chân thật như vậy chứ?

Tình mìn tợ máu trên mặt chứng thực suy nghĩ của cô, đây không chỉ là ảo giác, đây chân chân chính chính là vũ khí sắc bén có thể đã thương người. Một khắc khinh suất cô đã sợ ý rơi vào ảo cảnh do Tịch Thành tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dùng kiếm chĩa vào ta, là cản trở đại giới!

Cô Cầm còn sa vào ảo cảnh thì đừng nói chi đến Phong Chúc và Linh Sơn. Các cô vừa mới đuổi tới đã bị ảo cảnh bao trùm, bây giờ trên người chỗ nào bị gió thổi tới được thì đều biến thành vết thương, đứng còn không thể đứng thẳng được.

Cô Cầm cố sức chống đỡ nhưng đều vô dụng. Chưa chờ cô nghĩ ra điểm mấu chốt ở đâu, kiếm của Tịch Thành đã đến trước mắt. Cũng may Tịch Thành không muốn mạng của cô, cho nên làm thời Tịch Thành đổi sang dùng nội lực đánh một chưởng vắng ra ngoài.

“Cô Cầm!” Một thân ảnh lướt thật nhanh qua trước mắt, nâng dậy Cô Cầm bị đánh văng đến gốc cây, về mặt thì đau xót luyến tiếc.

“Yên tâm, chỉ bị thương nhẹ thôi, không đáng lo ngại.” Tịch Thành thu hồi Khinh Tuyết Kiếm, lấy ra một lọ Huyết được ném cho Tiêu Tương Vũ Hề, thuận tay dùng huyền kéo về tiểu BOSS từ trong tay hấn, sau khi thuần thực giải quyết nó rồi mới nói: “Nhưng mà Lưỡng Sinh Hoa này ta sẽ lấy.”

Gặp thương thế Cô Cầm chuyển tốt, Tiêu Tương Vũ Hề thật sự nhẹ nhàng thở ra. Sắc mặt hấn thì thêm một chút chua xót.

Trên thực tế, công kích bằng ảo cảnh này Tịch Thành cũng chỉ mới nghiên cứu ra không bao lâu. Trước đó trong phần thuyết minh về Khinh Tuyết Kiếm cũng có giải thích ‘khi sử dụng sẽ xuất hiện hiệu ứng kiếm quang, có thể gây nhiễu loạn định nhãn’, mà Hứa Uyên cũng đã từng nói khi sử dụng sẽ có hiệu quả kiếm quang tựa như tuyết rơi nên mới đặt tên là Khinh Tuyết, nhưng mà trước nay Tịch Thành cũng chỉ xem đó là một loại hiệu quả ánh sáng mà không nghiên cứu gì nhiều về nó. Một lần ngẫu nhiên, cô đột phát ý nghĩ muốn thử xem nếu thêm nội lực vào thì có thể khiến hiệu quả ảo cảnh tạo thành công kích thực hay không. Sự thật đã chứng minh, tự mình tư duy mới là vương đạo. Chỉ một ý tưởng nhất thời như vậy đã giúp cô chiếm được hiệu quả công kích tương đương với một môn võ công.

Khinh Tuyết kiếm có thể mô phỏng bất kì hiệu quả bông tuyết nào, bất luận là những trận tuyết nhỏ đến những trận mưa tuyết lớn đều có thể tùy thời biến hóa theo ý người sử dụng. Mà cuồng phong thì không như vậy. Hiệu quả cuồng phong vừa này chỉ là che đậy cho việc sử dụng một lượng lớn sợi huyền trong ảo cảnh do Khinh Tuyết gây ra mà thôi. Nói cách khác, vết cắt mà ba người kia phải chịu ngoại trừ một ít do các bông tuyết gây ra, còn đại bộ phận thì Khê Tinh mới là thủ phạm thật sự.

“Anh trúng độc?” Thấy sắc mặt Tiêu Tương Vũ Hề có chút không tốt, thêm việc bọn họ còn ra sức cướp đoạt Lưỡng Sinh Hoa nữa, Tịch Thành cảm thấy có lẽ là Tiêu Tương Vũ Hề trúng độc.

“Đúng vậy.” Tiêu Tương Vũ Hề cười khổ.

“Van cầu cô tặng Lưỡng Sinh Hoa cho bọn tôi. Bất luận là đại giới gì tôi cũng có thể chấp nhận.” Cô Cầm thoát khỏi vòng tay của Tiêu Tương Vũ Hề, mắt đầy hi vọng khẩn cầu Tịch Thành.

Thật sự Tịch Thành có chút dao động, nhưng nghĩ lại thì cô vẫn lắc đầu, nói: “Ta đã từng nói, ta được người ta nhờ vả, ta không thể tự mình làm chủ được. Bạn của bạn ta cũng trúng độc, cần Lưỡng Sinh Hoa này để cứu mạng, thứ ta bất lực.”

“Aida, bỏ đi!” Tiêu Tương Vũ Hề cũng không kiên trì nữa.

“Giao Lưỡng Sinh Hoa ra đây, bằng không ta sẽ giết cô!” Một thanh trường kiếm gác lên cổ Tịch Thành, giọng người cầm kiếm thùy lọng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Linh Sơn! Buông kiếm xuống!” Tiêu Tương Vũ Hề đột nhiên quát lớn.

“Không được! Lưỡng Sinh Hoa rất trọng yếu với bang chủ, tuyệt không thể để cô ta lấy đi.” Linh Sơn lại giả mồm nói với Tịch Thành: “Mau giao Lưỡng Sinh Hoa ra đây, bằng không ta sẽ không khách khí!” Dứt lời, thanh kiếm lại nhích gần hơn vào cổ Tịch Thành.

“Linh Sơn! Mau buông kiếm xuống!” Tiêu Tương Vũ Hề phóng đại âm lượng, hiển nhiên là rất tức giận.

Tịch Thành Điện Hạ căn bản là người không có khả năng chịu người ta uy hiếp. Hắn thật sự sợ hãi, sợ hãi sự kiện Ô Nha Bất Hắc lại tái diễn. Hơn nữa lúc này đây, Linh Sơn cùng Ô Nha Bất Hắc lúc đó hoàn toàn khác biệt. Lấy thực lực bình thường không thể bình thường hơn của Linh Sơn, nếu chọc giận Tịch Thành, kết cục tuyệt đối sẽ không đơn giản như chết một lần thôi. Điểm này, hẳn nghĩ Ô Nha Bất Hắc là người hiểu rõ ràng nhất, bằng không lấy tính tình kiêu ngạo ương ngạnh như Ô Nha Bất Hắc, không có khả năng bỗng nhiên hấn bình ổn nhiều như vậy.

“Bang chủ!” Linh Sơn cảm thấy thật ủy khuất, cô thật sự nghĩ cho bang chủ, vì sao bang chủ lại trách cứ cô chứ?

“Buông!” Tiêu Tương Vũ Hề có chút sốt ruột.

“Ha ha, Tiêu Tương bang chủ không cần nóng giận, đây là chuyện của ta không phải sao?” Tịch Thành đột nhiên cười nói với Tiêu Tương Vũ Hề.

Nguy rồi! Tiêu Tương Vũ Hề nhìn Tịch Thành rõ ràng đang cười nhưng không khí lại đột nhiên trở nên trầm trọng, không tốt, người này tục giận.

Quả nhiên, một giây trước vẫn mang vẻ mặt tươi cười, một giây sau sắc mặt Tịch Thành đã trầm xuống, nói: “Là ta đã quên nói cho cô ấy biết, đừng kiếm chĩa vào ta, là cần trả đại giới!”

Vừa dứt lời, Linh Sơn liền bị vung thẳng ra ngoài, bảo kiếm trong tay cô để lại một vệt máu ghê người trên cổ Tịch Thành.

Lúc này, cảm giác đau đớn không chỉ không có làm cho Tịch Thành mất đi lý trí, ngược lại, đau đớn làm cho cô càng thêm thanh tỉnh. Sắc mặt cô tái nhợt đi, tay ôm miệng vết thương, cổ nén đau mà không ăn Chi Đông Dược.

Tiêu Tương Vũ Hề nhìn trên mặt Tịch Thành hầu như không có chút biểu cảm, nhưng trên thực tế, hắn có thể cảm giác được một cỗ tử khí nồng đậm toát ra từ trên người cô. Hẳn không biết đó là thật hay là do chính hắn lo lắng vô vẩn, nhưng nhìn đôi mắt không có nửa điểm tình cảm của Tịch Thành, hẳn biết, nếu như không ngăn cản thì sẽ trở thành kiếp nạn của Linh Sơn, có lẽ về sau Linh Sơn sẽ lưu lại tâm lý bóng ma khó có thể phai nhạt.

Quả nhiên, Linh Sơn còn chưa đứng dậy thì trong tích tắc Tịch Thành đã xuất hiện trước mắt cô, Kinh Tuyệt Kiếm chĩa vào mi gian, vô cùng băng lãnh. Cộng thêm ánh mắt vô tình của Tịch Thành, Linh Sơn nháy mắt cảm thấy kinh hãi.

Cô thề, sống đến bây giờ, cô chưa từng cảm nhận được áp lực và sự sợ hãi giống như lúc này đây. Dường như lỗ chân lông toàn thân đều bị mở ra, sau đó một chậu nước dội vào người cô không chút lưu tình. Tim đập nhanh hơn, cô phảng phất cảm thấy đối mặt với cô bây giờ không phải nữ nhân giống mình mà là ác quỷ ăn thịt người.

“Xin Điện Hạ thủ hạ lưu tình.” Tiêu Tương Vũ Hề vội vàng ngăn lại.

Tịch Thành cũng không nói chuyện, chỉ là mặt không biểu cảm ngẩng đầu nhìn hắn. Trong nháy mắt, Tiêu Tương Vũ Hề cảm nhận được áp lực giống với những gì Ô Nha Bất Hắc trải qua lúc đó. Điều này khiến hắn thâm kinh hãi.

“Linh Sơn là người của Cẩm Kiếm Sơn Trang, nếu đối với Điện Hạ có gì bất kính hãy tính đến tôi Tiêu Tương Vũ Hề trên đầu, coi như là do tôi trị cấp dưới không nghiêm, hết thảy hậu quả tôi sẽ gánh vác. Còn xin Điện Hạ nể tình đồng hành một đoạn đường mà tha cho Linh Sơn một lần. Hôm khác tôi sẽ thiết yến tạ lỗi với Điện Hạ.” Tiêu Tương Vũ Hề tuy rằng kinh hãi nhưng cũng không trốn tránh việc đối diện với Tịch Thành.

Hắn hiểu được, nếu là bình thường thì Linh Sơn cũng sẽ chết, dù sao tính khí Linh Sơn quá mức táo bạo, lại thêm tính khí tiểu thư “thiên hạ duy ngã độc tôn” nữa thì dù hôm nay không chịu khổ, sớm muộn đến một ngày nào đó cũng sẽ gặp chuyện không may.

Nhưng mà Tịch Thành lại khác với những người khác. Không có lý do gì khác, chỉ là hắn tin tưởng, nếu lần này chết dưới tay Tịch Thành, Linh Sơn sẽ mang tâm lý bóng ma cả đời này, có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh đó hay không thì không thể biết được.

Cũng chỉ vì một gốc cây Lương Sinh Hoa, như vậy thật sự không đáng giá.

“Điện Hạ, tuy là việc này là Linh Sơn không đúng, nhưng kỳ thật cũng không tất yếu làm lớn chuyện lên. Có câu bạn bè nhiều đường dễ đi hơn, mong rằng Điện Hạ có thể tha cho Linh Sơn lần này, Cẩm Kiếm Sơn Trang vô cùng cảm kích.”

Trong lời nói Tiêu Tương Vũ Hề có chút bắt đắc dĩ, hẳn thật sự rất sợ Tịch Thành là loại người cứng mềm đều không được, nói vậy, hẳn phỏng chừng thật sự không có biện pháp nào. Lại không thể huy động lực lượng Cẩm Kiếm Sơn Trang đuổi giết Tịch Thành, dù sao việc này cũng là do Linh Sơn gây sự trước. Lại nói, lấy phong cách làm việc của Tịch Thành Điện Hạ, nếu hắn làm như vậy không chừng còn có thể mang đến cho Cẩm Kiếm Sơn Trang tai họa khó lường.

“Bỏ đi, như thế cũng tốt. Nhưng mà ta hi vọng cô có thể nhớ kỹ, sau này không cần có ý đồ uy hiếp ta, bằng không, ta sẽ khiến cô hối hận vì đã xuất hiện trên đời này.” Tịch Thành cười, trong nụ cười lại đầy âm mai, Linh Sơn không khỏi rùng mình.

“Đa tạ.” Tiêu Tương Vũ Hề nhẹ nhàng thờ ra, trong lòng thay Linh Sơn toát mồ hôi hột.

“Linh Sơn, mau xin lỗi.” Tiêu Tương Vũ Hề nháy mắt ra hiệu với Linh Sơn.

Linh Sơn có chút tâm lý churong ngại khi phải nói xin lỗi, cho nên vẫn chậm chạp không mở miệng.

“Linh sơn! Mau xin lỗi!” Tiêu Tương Vũ Hề thăm thò dài, hiện tại nữ nhân người nào người nấy đều khó trị! Quả nhiên vẫn là Cô Cẩm nhà hắn thiện giải nhân ý.

“Được... Thực xin lỗi...” Linh Sơn cuối cùng cũng không dám ương ngạnh nữa, ủy khuất đến sắp khóc chậm rãi nấp phía sau lưng Phong Chúc.

“Anh trúng độc gì?” Tịch Thành cũng không tính toán tiếp tục so đo, hỏi Tiêu Tương Vũ Hề.

Tiêu Tương Vũ Hề cười khổ lắc đầu, cũng không giấu diếm, nói: “Phượng Hoàng Vũ, toàn bộ trò chơi chỉ có ba cây. Vậy mà tôi lại trúng một cây, lại còn do NPC hạ độc chỉ vì không phục cảm nghệ của tôi cao hơn hẳn. Quả thật rất buồn cười.”

“Phượng Hoàng Vũ? Sau khi trúng độc trong vòng một năm sẽ giảm đi 20 cấp?” Tịch Thành có chút kinh ngạc.

“Chính là nó, mà Lưỡng Sinh Hoa chính là thuốc giải độc Phượng Hoàng Vũ.” Tiêu Tương Vũ Hề cười cười, hiển nhiên không còn ôm bất cứ kỳ vọng gì đối với Lưỡng Sinh Hoa. Cùng lắm cũng chỉ giảm 20 cấp mà thôi, nếu không phải khinh công của hắn có tính đặc thù, cần cấp bậc để duy trì thì hẳn căn bản sẽ không phí công đến nơi này, kết quả vẫn là không lấy được.

“Ta quả thật không có cách nào giao Lưỡng Sinh Hoa cho anh, nhưng là đợi bạn ta đến, lúc đó anh có thể cùng hắn thương lượng một chút.” Tịch Thành không chút do dự đem Tàn Dạ đi bán.

“Này... Cũng tốt.” Tiêu Tương Vũ Hề suy nghĩ một chút, có hy vọng vẫn tốt hơn là không có gì.

Khinh công của hắn là tuyệt học là không phải giả, nhưng điều kiện cũng là rất nhiều. Đầu tiên là nhanh nhẹn phải miễn 50 điểm, tiếp theo may mắn phải trên 20 điểm, cấp bậc phải trên 60 cấp. Lấy hắn hiện tại cấp bậc, sau khi giảm đi hai mươi cấp, khinh công này có còn giữ lại hay không thì hắn không dám cam đoan. Cho nên hắn mới khẩn trương tìm Lưỡng Sinh Hoa như vậy. Nhưng mà ngẫm lại, nếu khinh công biến mất chỉ vì cấp bậc không đủ, có lẽ hắn có thể thật ư hạ quyết tâm tiêu tiền thí nghiệm thuộc tính một lần nữa...

“Tôi đến rồi, cô đang ở chỗ nào?” Lúc này Tịch Thành nhận được tin tức của Tàn Dạ.

“xxxxxx, anh qua đây đi.” Tịch Thành đáp lời.

“Bạn ta đến rồi, anh có thể tự thương lượng với hắn.” Tịch Thành cười nói với Tiêu Tương Vũ Hề.

“Được.” Tiêu Tương Vũ Hề cũng không từ chối.

“Tịch Thành.” Mặt than Tàn Dạ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Hi, Tàn Dạ, anh đã đến rồi.” Tịch Thành cũng lên tiếng chào đón.

“Ừ.” Tàn Dạ vẫn như cũ mặt không biểu cảm, khi quay đầu lại ‘Ồ’ một tiếng, hỏi: “Tiêu Tương? Cậu đã đến?”

“Người bạn mà cô nói không phải là hắn chứ?” Tiêu Tương Vũ Hề chỉ vào Tàn Dạ, hỏi Tịch Thành.

“Các anh quen biết?” Tịch Thành tò mò.

“Ừ.” Tàn Dạ kiên quyết quán triện phương châm ‘có thể bớt chữ nào liền bớt chữ đó’.

“Ta nói, người bạn trúng độc mà anh nói không phải là anh ấy chứ?” Tịch Thành động dặng chỉ vào Tiêu Tương Vũ Hề, khóe miệng run rẩy hỏi Tàn Dạ.

“Ừ.” Tàn Dạ không thèm quan tâm giữa hai người này đã phát sinh chuyện gì, vẫn lãnh khốc thốt ra từng chữ một.

Tịch Thành đỡ trán. Tiêu Tương Vũ Hề đỡ trán.

Thì ra là ‘Hồng thủy xung miếu Long Vương’, người một nhà không tiếp thu người một nhà, trước đó còn đánh hăng say, sau đó lại được biết là huynh đệ tỷ muội phải yêu thương lẫn nhau, không thể đánh giết nhau, tâm tình này thật đúng là phức tạp.

Cô Cầm cảm thấy mình chịu thương thật không đáng. Linh Sơn càng ủy khuất hơn, kết quả là Tịch Thành Điện Hạ này vốn chính là hái dợc giúp bang chủ nhà cô, vậy mà cô còn phí sức? Không nói đến thiếu chút nữa bị kiếm đâm chết, cô còn suýt bị dọa đến tâm thần phân liệt.

“Tiếp.” Tịch Thành đem Lưỡng Sinh Hoa thật vất vả cướp được từ trong tay Tiêu Tương Vũ Hề một lần nữa giao lại cho hắn, quả thực là rảnh rồi sinh nông nổi! Ánh mắt nhìn về Tàn Dạ không khỏi mang theo chút oán niệm.

Tàn Dạ không lý do rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đừng sợ, ta không phải người tốt!

Trò cưỡi tranh đoạt Lương Sinh Hoa cuối cùng đã kết thúc, kết quả là đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, nên dọa thì tự nhiên cũng dọa không nhẹ. Nhưng kết quả thì chỉ có thể dùng một từ để hình dung – ngu ngốc!

Cũng may mấy người ở đây đều là người không để tâm chuyện vụn vặt, chỉ cần kết quả cuối cùng là tốt thì những chuyện khác đều bỏ qua.

Mấy người nói nói cười cười đi trở về, Tiêu Tương Vũ Hề rên sất khi còn nóng đưa cho Tịch Thành một tấm thiệp mời, nói là định tổ chức một bữa tiệc sinh nhật trong trò chơi. Trước đây hắn không biết Tịch Thành thì thôi, nhưng bây giờ coi như ‘đánh nhau xong mới thành bằng hữu’, cho nên hắn làm thời viết một tấm thiệp mời rồi trực tiếp giao cho Tịch Thành.

Tuy rằng Tịch Thành không giỏi giao tế, nhưng chuyện này cũng không có gì để cự tuyệt. Cho nên cô đáp ứng nhất định sẽ đi, từ bây giờ bắt đầu suy nghĩ nên tặng quà gì mới tốt.

“Thật ra, anh không có võ công đúng không?” Lời này của Tịch Thành vừa ra làm ai nấy đều kinh ngạc.

“Đúng vậy. Sao cô biết được?” Tiêu Tương Vũ Hề âm thầm kinh tâm. Chuyện không có võ công luôn là tâm bệnh của hắn, vì giảm bớt những phiền toái không cần thiết, hắn luôn luôn biểu hiện một cách thần bí để dời đi sự chú ý của mọi người, không nghĩ đến bị một câu nói của Tịch Thành nói toạc ra.

“Rất khó đoán sao? Vừa rồi lúc tranh đoạt BOSS, kiếm của ta đã đến trước mắt anh rồi mà anh vẫn không có động tác phản kháng, người học võ công đều sẽ có hành động phản bác đặc trưng, hoặc nói đúng hơn là, thân thể tự nhiên sẽ có một ít phản kháng, còn anh lại không làm gì mà cứ nhắm mắt chờ chết. Thật sự là khiến cho người khác không thể không hoài nghi.” Tịch Thành cảm thấy nhận ra được điều này là chuyện bình thường.

“Thì ra là thế. Quả thật, tôi xui xẻo nên chỉ có 2 điểm căn cốt, còn thiếu 1 điểm mới đạt mức yêu cầu học trụ cột võ công. Thật sự không có cách nào khác.” Tiêu Tương Vũ Hề một khi nghĩ đến thuộc tính căn cốt chết tiệt của mình đều nghiêng răng nghiêng lợi.

“Căn cốt chỉ có 2?” Tịch Thành ngạc nhiên, tình huống gì mới bị thôi đến mức chỉ có 2 điểm?

Tiêu Tương Vũ Hề cười khổ kể lại tình huống lúc đó một lần. Còn Tịch Thành, muốn cười lại thấy ngại nên nhịn rất khó chịu.

“Muốn cười thì cứ cười, không cần vất vả nhằn như vậy.” Tiêu Tương Vũ Hề nghiêng răng thốt ra những lời này.

Mặt dày Tịch Thành khó có lúc đỏ mặt, cô lảng sang chuyện khác: “Chẳng lẽ không có bộ võ công nào không yêu cầu về căn cốt sao?”

“Có lẽ có, nhưng tôi thiếu đến nay tôi vẫn không tìm được...” Tiêu Tương Vũ Hề không ôm kỳ vọng.

“A, này không phải là BOSS lúc nãy sao? Thế nhưng còn chưa chết?” Linh Sơn thấy Tịch Thành có vẻ như không muốn truy cứu việc ngốc nghếch trước đó của cô, vì thế một lần nữa khôi phục hoạt bát, chỉ vào BOSS ở đằng xa nói.

“BOSS hình người? Lúc nãy BOSS không phải là một con quái vật sao?” Tịch Thành nghi hoặc.

“Quái vật? Không đúng mà, là hình người.” Linh Sơn yếu ớt tranh cãi, trong lòng có chút chíp bông.

Tịch Thành nhìn Tiêu Tương Vũ Hề, gặp Tiêu Tương Vũ Hề gật đầu, nói: “Áo cảnh do Thực Diệp Thú gây ra có thể mang đến cho mỗi người nhìn thấy ảo giác bất đồng?”

“Bang chủ.” Tịch Thành còn tại cảm thán, kiếp phi Lý Du Tế lại xuất hiện trước mắt.

Vốn Tịch Thành còn đang suy nghĩ người này chạy đi đâu rồi, cho dù là hắn đánh không lại cô nhưng cũng có thể dùng để kéo dài thời gian. Thì ra hắn bị Tiêu Tương Vũ Hề phái đi giám sát đại BOSS.

“Bang chủ, đám người chơi vừa nãy đại bộ phận đều đã bị xử lý, hiện chỉ còn lại vài người. Hiện tại có người dùng Vực huyền phù* đánh cho BOSS phát mộng, sau đó trôi lại mà không giết.” Lý Du Tế khoe miệng giật giật.

*Vực huyền phù: Dùng xong khiến đối phương choáng váng mắt hoa, không được tỉnh táo.

“Trôi lại rồi không giết? Vậy hắn muốn làm gì?” Phong Chúc tò mò hỏi.

“Ách... Hắn đang cãi nhau với BOSS.” Lý Du Tế chỉ phải thành thật trả lời, hắn thật sự không biết phải hình dung vị người chơi cực phẩm này thế nào nữa.

“Cùng BOSS cãi nhau? Hắn là đồ điên độn sao!” Tịch Thành nhịn không được tròn trừng mắt, đầu năm nay thật đúng là loại cực phẩm nào cũng có.

“Đi, đi qua nhìn xem.” Tàn Dạ dẫn đầu đi trước.

Thật khó mới có lúc tên mặt than này hứng thú với gì đó. Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ngươi cái gì ngươi! Ngươi nói đi, ngươi lớn lên cường tráng như vậy, lại nhược trí đến mức độ này, ngươi bảo ta phải giáo dục ngươi như thế nào mới tốt đây!”

“Muốn giết thì cứ giết, muốn lăng trì thì cứ làm, nếu lão tử nhũ mầy một chút sẽ không phải là nam tử hán!”

“Nam tử hán là cái gì vậy? Có thể ăn sao?”

“Ngươi! Ngươi khinh người quá đáng!”

“Thực xin lỗi, bản công tử là người thất học, thứ học vấn cao thâm như ‘nam tử hán’ như vậy ta nghe không hiểu. Lại nói, ngươi xem nộ dạng của ngươi, vai to lưng thô, mắt tròn trĩnh lên thấy thế nào cũng giống loại người tay chân lười nhác, còn dám nói chính mình là nam tử hán? Ngươi vẫn là bốt đập hư nam tử hán đi!!”

“Không phải ngươi đã nói là ngươi không biết ‘nam tử hán’ có nghĩa gì sao?”

“Ta nói thì ngươi tin liền sao? Ngươi ngốc như vậy à? Ta bảo ngươi chết ngươi có chết không?”

“Ngươi thế nhưng nhân thân công kích, thật sự là uổng phí ngươi một thân cái trang người văn minh! Hừ!”

“Ài u, ngươi làm ta sợ muốn chết! Cái mũi lớn như vậy lấy xuống ngay cho ta, ta thật sợ triều đình sẽ phái người đến bắt ta đầu. Nói cho ngươi biết, nhân thân công kích còn nhẹ đây, ta còn có nhiều lời nói ác độc hơn đang chờ ngươi đây.”

“Hừ! Ta sợ ngươi sao!”

“Không cần ngươi sợ ta đâu, nói thế nào ngươi cũng không phải từ đá chui ra, vẫn có mùi tám đời tổ tông thôi. Không quan hệ, ngươi cũng đừng sốt ruột, ta sẽ mắng ngươi trước, sau đó mới đến cha mẹ ngươi, ông bà nội ông bà ngoại... vân vân cho đến mùi tám đời tổ tông nhà ngươi, ta có thể mắng không lặp từ cho ngươi nghe.”

“Ngươi có xong chưa vậy, muốn giết thì ngươi mau giết đi, không giết liền buông ta ra!”

“Vì sao phải thả ngươi? Ngươi lại không cho ta tiền.”

“Có bản lĩnh lưu lại danh hào, huynh đệ ta sẽ báo thù cho ta!”

“Kỳ thật ngươi không cần cảm tạ ta đâu, tuy rằng ta là người tốt nhưng cũng thật khiêm tốn. Hồi nhỏ ta thường xuyên nhường chỗ ngồi cho phụ nữ có thai, trên đường cái cũng giúp đỡ người già qua đường, trọng yếu nhất là, ta làm chuyện tốt đến bây giờ đều bắt lưu danh. Ta cảm thấy, làm việc tốt là chuyện đương nhiên, không cần nơi nơi tuyên truyền. Nhưng mà ngươi nhất định muốn biết tên của ta, khẳng định là vì ngươi phi thường sùng bái ta. Như vậy đi, ngươi cứ gọi ta là Lôi Phong.”

“Lôi Phong? Tên này rất kỳ quái, ngươi có quan hệ gì với Lôi Gia Bảo?”

“Có gì kỳ quái? Ngươi quán ta và Lưu Gia Bảo quan hệ làm cái gì? Dù sao lát nữa ngươi cũng sẽ chết.”

“Ta vì sao sẽ chết? Không phải ngươi luôn không muốn giết ta sao?”

“Cả chuyện này ngươi cũng không biết, sao ngươi không ngốc chết luôn đi?”

“Ngươi đủ rồi đó! Ta chán ghét nhất người khác nói ta ngu!”

“Ngươi không ngu ngốc sao? Ta đây hỏi ngươi, ngươi có biết heo chết thế nào không?”

“Chuyện này mà cũng muốn làm khó ta sao? Đương nhiên là ngu chết!”

“Vậy ngươi có biết hổ chết thế nào không?”

“Cắt! Ngu chết!”

“Ha ha, vậy ngươi có biết ngươi chết thế nào không?”

“Nhảm chán! Ngu chết!”

“Bingo! Bingo! Trả lời chính xác, cộng mười điểm!”

“Ngươi... Ngươi... Ngươi muốn chết!”

“Được rồi, đừng có ‘ngươi’ nữa, dù sao ngươi cũng không chạm được ta, chẳng lẽ ngươi có thể cắn được ta sao?”

“Ta...Ta...Ta”

“Được rồi, đừng ‘ta’ nữa. Ngươi có ‘ta’ thêm nữa cũng chỉ là loại mặt hàng này thôi. Chẳng lẽ không có người nói cho ngươi biết, trong phim truyền hình, người giống như ngươi vậy nhiều lắm cũng chỉ có thể sống 2 phút!”

“Phụt!”

“Oa mẹ kiếp! Vị huynh đài này, bản công tử rất bội phục ngươi, ngươi xem, ta lại không đánh ngươi không động ngươi, thế nhưng ngươi vẫn có thể học ba lít máu, ta không khỏi bị ngươi làm cho cảm động lệ nóng doanh tròng. Thật sự là thất kính thất kính!”

“Ngươi... Giết ta đi...”

“Khi nào thì ta nói muốn giết ngươi? Khó lắm mới tìm được một người chịu cùng ta tán gẫu, làm sao ta có thể giết ngươi như vậy? Không cần lo lắng đâu, ta vẫn còn rất thiện lương.”

“Vậy ngươi... Khi nào thì... thả ta?”

“Vì sao ta phải thả ngươi? Ta thế nhưng thật vất vả lại tiêu tốn một cái Vững huyền phù mới có thể bắt được ngươi, thả ngươi như vậy, ngươi cho ta là người thiếu đầu óc sao? Thật quý đó!”

“Ta có thể cho ngươi tiền.”

“Bao nhiêu tiền? Khụ khụ, đừng nói chuyện tiền bạc với ta, tổn thương cảm tình!”

“Ta trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nếu ngươi giết ta, bọn họ biết sống thế nào đây?”

“Cũng đừng nói chuyện cảm tình với ta, tổn hại tiền bạc đó!”

“Đến cùng thì ngươi muốn như thế nào?”

“Thế nào? Ta không nghĩ thế nào cả, nếu muốn nói thì cũng chỉ có ba chữ -- chộc ngươi chơi!”

“Phụt!”

“Chắc chắc, lại học máu? Huynh đài, ngươi như vậy là không được đâu, ngươi nên ăn nhiều bào ngư vi cá tổ yến bồi bổ vào!”

“Phụt!”

Nghe cuộc đối thoại trước mắt giữa người này và BOSS, mọi người đều bị lời hàng loạt. Tịch Thành càng khinh bỉ đến cùng. Cho tới bây giờ cô đều không biết, đánh BOSS còn có thể đánh như vậy. Không thể dùng võ liền dùng trí, đó là một nhân tài! Nhưng mà phương pháp này hàm chứa kỹ thuật quá lớn, phỏng chừng cả đời cô cũng không làm được.

Tịch Thành tiến lên phía trước vỗ bả vai người nọ, người nọ giật mình quay người, nhìn thấy Tịch Thành thì vừa mừng vừa sợ, nói: “Ồ? Tịch Thành, sao cô lại ở đây? Tôi nhớ cô muốn chết!”

Tịch Thành một tay đỡ trán, cô nén trụ xúc động, nói: “Cút! Cút càng xa ta càng tốt!”

“Không cần lạnh nhạt như thế mà, tôi nói thật đó, tôi thật sự nhớ cô muốn chết, thế nào, có đồ ăn không?” Người này một bộ hai ta ai với ai, hai mắt trông mong nhìn Tịch Thành.

Quả nhiên! Cô sớm biết tên tham ăn này nhất định muốn đồ ăn ngon trong ba lô của cô mà thôi.

Vì thế Tịch Thành thật không khách khí trừng mắt kiểng người này một cái, nói: “Tô Túy này, anh đây là muốn tham gia cuộc thi hùng biện quốc tế cho nên ở đây luyện tài ăn nói sao?”

“Hắc hắc, cô nghe rồi sao. Tôi cảm thấy hán thật thú vị nên tâm sự với hán chút thôi.” Tô Túy làm bộ ngượng ngừng nói, Tịch Thành nhất thời rùng mình một cái.

Tịch Thành đến gần bên người BOSS, nhìn trái nhìn phải, như thế nào cũng không phát hiện trên người vị nhân huynh này đến cùng có ưu điểm gì có thể khiến cho Tô Túy ép buộc hán như vậy.

BOSS này có lẽ đã bị Tô Túy chọc cho thần kinh suy nhược, gặp Tịch Thành đi đến trước mắt, hán nghĩ nữ nhân này tựa hồ rất quen thuộc với tên thần kinh vừa nãy nên nhất thời bị hoảng sợ, không để ý thân thể suy yếu mới vừa phun ba lít máu mà liều mạng lui về phía sau.

Tịch Thành thiện giải nhân ý lui ra phía sau một bước, nói với BOSS: “Đừng sợ, ta không phải người tốt gì đâu.”

Chương 53: Chọc BOSS tức chết

BOSS lệ rơi đầy mặt, hần muốn nói rằng, ta biết các ngươi không có lấy một người tốt!

Lòng đồng tình của Tịch Thành phát tác, cô quay đầu nói với Tô Túy: “Thực quá đáng! Anh xem ngươi dọa hần rồi kia!”

Tô Túy không chút để ý lắc lắc đầu nói: “Cô mặc kệ hần đi, hần chính là một cái 290!”

(2+38+250=290: mức độ ngu ngốc tăng dần theo từng con số=> 290: cực kỳ cực kỳ ngu ngốc)

Tịch Thành liếc hần một cái, khinh thường nói: “Ta nhìn anh cũng chỉ thua hần 40 thôi.”

(290-40=250)

“Cô đang khen ta sao?” Tô Túy toát mồ hôi, trong lòng hần biết hần không thể đấu lại Tịch Thành.

“Anh cứ lừa mình dối người, coi như là vậy đi.” Tịch Thành không chút khách khí đả kích Tô Túy.

Gặp bộ dạng ‘tôi thông minh, tôi kiên quyết không đấu với cô’ của Tô Túy, Tịch Thành quay mặt sang nói với BOSS: “Ngươi cũng quá tệ đi, là một hần tử cao lớn thô kệch như ngươi lại bị một tên tiểu bạch kiểm chọc cho học máu, làm điển hình của kẻ thất bại thì ngươi quá thành công rồi đó!”

“Phụt!” Nội tâm BOSS chua xót vô cùng, các ngươi đều là yêu ma quỷ quái đến từ phương nào vậy!!!

“Lại học máu? Thật đáng thương, nếu không thì ta thả ngươi đi vậy.” Tịch Thành nhát thời hóa thiên sứ tỷ tỷ, sau lưng vẫy cánh, trên đầu đội một vòng trắng sáng, thánh khiết chói mắt.

BOSS còn đang học máu bỗng nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, có chút khó tin hỏi: “Ngươi thật sự thả ta?”

“Đương nhiên là thật.” Tịch Thành ôn nhu mỉm cười. Tàn Dạ nhát thời nổi da gà.

“Đa tạ đa tạ!” BOSS vội vàng cảm tạ, sợ Tịch Thành đổi ý.

“Đừng tạ ta, nếu ngươi cảm tạ ta thì sao ta có thể không biết xấu hổ mà đòi ngươi tiền nữa chứ?” Tịch Thành nháy mắt lại hắc hóa thành ác ma, cánh dần dần chuyển sang màu đen, vòng sáng trên đầu biến ảo thành sừng quỷ, âm trầm khiến cho lòng người sợ hãi.

“A?” BOSS cuống toát mồ hôi, quả nhiên trên thế giới này không có người tốt.

“A cái gì mà a? Tốt xấu gì người này cũng cố sức mới trói được ngươi, nếu không làm gì mà thả ngươi trở về sao, dù chúng ta có thiện lương đến đâu thì ngươi cũng phải bày tỏ chút chứ!” Tịch Thành chính chính nghĩa nghĩa nói, nghiêm nhiên một bộ vẻ mặt ‘người bị hại’.

“Cho, ta cho! Chỉ cần ngươi thả ta đi, cái gì ta cũng có thể cho! Ta có một cái tiểu kim khối giấu ở một chỗ, chỉ cần các ngươi thả ta, tất cả đều thuộc về các ngươi.”

Trong lòng BOSS thầm chửi, mẹ kiếp ta đều bị các ngươi trói lại rồi chà đạp, các ngươi còn để ý chuyện như vậy sao? Nhưng mà hần không dám nói ra miệng, hần tin tưởng, đám ma quỷ không phải người này sẽ tra tấn hần cho đến chết. Vì thế hần chỉ có thể ủy khuất cầu toàn, không phải là tiền sao? Lão tử còn sống là có thể kiếm lại được!

“Ừ, vậy ngươi nói đi.” Tịch Thành gật gật đầu, cảm thấy chuyện này là đương nhiên thôi.

“Ngay tại một cái sơn động cách phía trước không xa. Đây, bên kia có một gốc đại thụ, nên cạnh đại thụ có một cái sơn động, tài bảo được giấu ở chỗ này.” BOSS cố gắng chữa ngựa chết thành ngựa sống, thành thực trả lời.

“Ừ, Tô Túy, cử người đi tìm xem” Tịch Thành thật cẩn thận dặn dò.

Một lát sau, Tô Túy tươi cười nghênh ngang trở lại, gật gật đầu, xem biểu cảm này ắt hẳn là tiểu phú ông giàu lên bởi tiền phi nghĩa.

“Hiện tại ngươi có thể thả ta rồi chứ?” BOSS khẩn cấp.

“Ta nói Tô Túy này, ngươi muốn xử trí hần ra sao?” Tịch Thành quay sang hỏi Tô Túy vẫn còn ngây ngô cười.

Tô Túy thấy Tịch Thành hơi hẩn, kiên quyết không dám chậm trễ, thu liễm nụ cười hơi ‘dâm dăng’ vừa rồi, nói: “Đó là một vấn đề, để cho tôi suy nghĩ một chút, nếu không thì giết đi?”

BOSS vừa nghe xong lời này liền nổi trận lôi đình, lập tức rống to: “Các người nói chuyện không giữ lời! Các người đã nói sẽ thả ta mà!!!”

Tô Túy cười nhạo một tiếng, đi lên phía trước vỗ BOSS bả vai, nói: “Người thật khỏe, đến lời của nàng người cũng tin sao? Người chẳng lẽ không có nghe qua một câu nói, chính là, tình nguyện tin tưởng trên thế giới này có quỷ cũng không cần tin tưởng miệng lưỡi Tịch Thành.”

“Ha ha.”

Nghe tiếng cười quỷ dị này, Tô Túy vô duyên vô cớ cảm thấy sau lưng lạnh toát, sau đó sắc mặt biến đổi quay sang nói với Tịch Thành: “Chuyện này, tôi đang khen cô đó. Thật sự, thật sự tôi đang khen cô mà.”

Tịch Thành hoàn toàn không nghe người này biện giải, một cước đá văng Tô Túy ra thật xa.

BOSS thì giận đến đỏ mắt, lắc đầu thở dài nói: “Chỉ nữ tử cùng tiểu nhân nan dưỡng! Cổ nhân quả nhiên không nói sai!”

Tịch Thành tức giận tròn mắt liếc BOSS một cái, khinh thường nói: “Cắt! Vô nghĩa! Lão nương không cần người dưỡng!”

“Phụt!” BOSS lại tức đến hộc máu.

“Ai da, lãng phí quá đi! Người phun nhiều máu như vậy quá lãng phí! Nếu dùng để hiến máu không chừng người may mắn còn được tặng một cái ô đó!” Tịch Thành lập tức khinh bỉ bạn BOSS không tiết kiệm.

“Phụt!” BOSS có xu thế phun nguyền.

“Dừng, đừng có phun tí huyết này của người nữa, người cũng không phải tuổi xuân! Ta nói người có công phu này không bằng van cầu ta đi, không chuẩn tâm tình ta tốt còn có thể tha cho người một con đường sống.” Tịch Thành vô nhân tính tiếp tục kích thích BOSS.

“Người đừng nằm mơ!” BOSS đã không còn hy vọng về chuyện cầu sống sót, vì thế cười lớn nói: “Ha ha ha ha ha! Ta tự hoành đao hướng thiên cười...”

“A, cười xong rồi mau đi tắm rồi ngủ đi.” Tịch Thành hoàn toàn không để ý tới khí khái nam tử hán của BOSS, một bên phát ra lời mời tổ đội cho Tô Túy, một bên dùng âm lượng mà BOSS có thể nghe thấy mà ‘lầm bầm lầu bầu’ nói: “Cắt! Rõ ràng là dùng côn, còn ‘hoành đao hướng thiên cười’? Haha, người dốt thật đáng sợ.”

“Phụt!” “Phụt!” “Phụt!”

BOSS bị chọc tức liên tục hộc máu, không thể đứng thẳng lão đạo một cái liền ngã ra đất, không thể đứng dậy được nữa.

Mà lúc này trên người Tịch Thành và Tô Túy đồng thời phát ra chùm sáng báo hiệu thăng cấp.

Khi đến Vân Anh Cốc, Tịch Thành cũng sắp đến lúc thăng cấp, lúc này thăng cấp là nằm trong dự kiến, chỉ là cô không nghĩ tới tên Tô Túy cũng thăng cấp.

Tịch Thành liếc nhìn một lượt những thứ BOSS tuôn ra, sau đó lại không để ý nữa mà nháy mắt ra hiệu cho Tô Túy, Tô Túy lập tức lĩnh hội, không chút khách khí thu hết tất cả vào ba lô.

Tịch Thành cười cười, vừa quay người lại liền nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Tương Vũ Hề, sau đó hán giờ ngón tay cái, giống như muốn nói ‘Cô thật trâu’!

Trên thực tế, hán chưa từng gặp qua kẻ quái lạ như Tịch Thành và Tô Túy. Vượt cấp khiêu chiến BOSS thì hán đã thấy nhiều, nhưng vượt cấp tức chết BOSS thì đúng là ‘trước đó không có ai sau này tìm cũng chẳng thấy’, có lẽ là độc nhất vô nhị trên giang hồ.

Mà Tàn Dạ thì nắm chặt thanh kiếm trong tay, lãnh khốc tặng cho Tịch Thành hai chữ: “Biến thái!”

Tịch Thành đắc ý cười cười, không hề xấu hổ nói: “Cảm ơn khích lệ.”

Tàn Dạ trong nháy mắt cực kỳ muốn giải quyết Tịch Thành, vì người giang hồ mưu chút phúc lợi. Nhưng mà ngẫm lại, vẫn là quên đi.

“Vị này là?” Tịch Thành cũng chẳng thèm để ý đến hoạt động tâm lý của Tàn Dạ, chỉ vào người bên cạnh Tô Túy hỏi.

“À, bạn mới quen lúc đánh BOSS.” Tô Túy đơn giản giải thích.

“Tôi là Giang Sơn Vô Cực. Xin chào, rất vui được quen biết cô.” Giang Sơn Vô Cực có chút ngại ngùng mắt tự nhiên, thoạt nhìn có chút mắc cỡ.

“Xin chào, Tịch Thành Điện Hạ.” Tịch Thành vươn tay ra bắt tay Giang Sơn Vô Cực.

Giang Sơn Vô Cực nhìn giống như thụ sủng nhược kinh, thế nhưng có chút thẹn thùng.

Tịch Thành cuồng toát mồ hôi, đầu năm nay con gái thì rất nam tính, còn con trai lại quá yếu điệu rồi.

Thật sự là thế sự vô thường, không phải do nhân không cảm thán.

p.s: Thật sự thì trước đây sau khi đọc xong hết truyện này Lazy mới thấy phục Tịch Thành, nhưng giờ đọc lại từ chương này trở đi thì Lazy quả thực rất bái phục Tịch Thành ở khả năng quan sát cũng như trí nhớ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn đi qua đường này thì để lại tiền mua lộ. Nếu dám nói chữ ‘không’, hừ! Sẽ chết không có chỗ chôn!”
Mấy người còn đang bận chào hỏi thì nghe một tiếng hét lớn, ai nấy không khỏi nhúm mày.

Me! Lão nương có cừu oán gì với đám trộm cướp vậy há trời! Lần nào cũng bị chặn ngang, phiền chết! Tịch Thành giật giật khóe miệng, tay nắm thành quyền, móng tay đâm vào da thịt sinh đau.

“Vi sao ăn cướp đều nói những lời này?” Tịch Thành không có gì để nói, kỳ thật cô rất muốn bạo lực một chút, nhưng mà dù gì cũng phải có phong độ.

“Bởi vì bọn họ muốn chứng minh bọn họ là ăn cướp. Tuy rằng thật không có sáng ý, nhưng bọn họ khẳng định sẽ oán giận nếu diễn thiếu đi đoạn nào, cô cứ tha thứ cho bọn họ đi.” Giang Sơn Vô Cực cười nói.

“Hả?... Thì ra là thế.” Tịch Thành quỷ dị cười, liếc nhìn Giang Sơn Vô Cực một cái, nói: “Đây không phải vấn đề của ta, tìm tác giả đi thôi.”

Giang Sơn Vô Cực ngưng ngừng cười nói: “Đúng vậy.”

Tịch Thành cười có chút dị thường, nhìn kẻ cướp nói: “Các ngươi là người của Từ Kim Các?”

“Biết là tốt rồi, thức thời thì mau giao hết tiền tài ra đây. Bằng không đừng trách chúng ta không khách khí. Các người hẳn là biết, Từ Kim Các bọn ta là giang hồ thứ bảy đại bang, bang chủ càng uy vũ danh dũng võ công cái thế. Nếu chọc giận ông lớn ta đây, ta sẽ dạy dỗ cho các người biết mặt!” Tên ăn cướp vỗ ngực tự xưng ‘trời đất bao la, bang chủ thứ nhất ta thứ hai’.

“Bang chủ nhà các ngươi là tên tự kỷ cuồng Đình Xuân Thu gì đó hả?” Tịch Thành không nói gì, thật là đám ngu ngốc.

Nhưng mà Tịch Thành cũng bắt đầu cẩn thận đánh giá bọn cướp, tên cướp dẫn đầu bộ dạng cũng được, trước ngực còn đeo một tấm bảng tên, ngay phía dưới bang huy Từ Kim Các. Bảng tên trước ngực viết là [Ta Muốn Chết], có lẽ đây là tên trong trò chơi, bên cạnh có một con chó sói, hẳn là sủng vật của hắn, trên cổ nó cũng có đeo một bảng tên viết [Ngươi Đi Chết Đi]. Tịch Thành đột nhiên cảm thấy đùa bọn người này hẳn là rất vui.

“Có nghe thấy không, mau giao hết ra đây! Như vậy sẽ tốt cho các ngươi hơn, bằng không, nếu khiến mọi chuyện trở nên không thoải mái thì mọi người đều cảm thấy khó chịu. Đến lúc đó phải chịu khổ cũng đừng trách ta đã không nhắc nhở các ngươi!” ‘Ta Muốn Chết’ bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

“Ngươi có biết nhân vật phản diện sẽ chết như thế nào không?” Tịch Thành nhìn chằm chằm ‘Ta Muốn Chết’, cười thật vui vẻ.

“Chết như thế nào?” Ta Muốn Chết nhìn thấy nụ cười của Tịch Thành, không hiểu sao trong lòng hắn lại cảm thấy sợ hãi.

“Nhân vật phản diện ấy mà, bình thường đều là do nhân vật chính không chịu nổi bọn họ dong dài, muốn bên tai thanh tĩnh để sống lâu hơn vài năm mà bắt đầu đi giết chết.” Tịch Thành kiên nhẫn giải thích.

“Ngươi... Ngươi bớt nói nhảm đi, giao hết những thứ BOSS tuôn ra thì các ngươi có thể đi!” Ta Muốn Chết thấy mọi người không quan tâm hắn, cố nén cảm giác ‘chíp bông’ trong lòng mà mạnh mẽ, tay nắm đao không tự giác siết chặt.

“Thực đúng cảm. Đội hình này mà ngươi còn dám đến ăn cướp sao. Một người là bang chủ giang hồ thứ hai đại bang, một người là giang hồ đệ nhất mỹ nữ, một người là Thủ tịch Tinh báo sư của Phi Cấp Lâu, một người là cao thủ xếp thứ năm trên Bảng cấp bậc, cộng thêm biến thái yêu nữ xếp thứ chín nữa. Như thế này mà ngươi vẫn dám đứng cảm tiến lên khiêu khích, ta rất bội phục ngươi. Từ Kim Các đúng là địa linh nhân kiệt, ai cũng là nhân tài. Trước đó không lâu, bang chủ nhà các ngươi còn bị tên yêu nữ biến thái nào đó gây trở về, ấy vậy mà hiện tại còn có người tự chui đầu vô lưới. Các ngươi không cần phải đáng yêu như vậy đâu!” Tô Túy dùng vẻ mặt ‘Ta rất sùng bái ngươi’ mà nói với tên cướp.

“Ta nói này Tô Túy, anh có thể không cần khen chính mình như vậy được không? Thủ tịch Tinh báo sư Phi Cấp Lâu? Đến diễn đạt còn không rõ nghĩa, vậy mà anh cũng dám nói ra mấy lời này, ta thật sự cảm thấy bị ai thay cho Vạn Sự Tri.” Tịch Thành nắm lấy bả vai Tô Túy khiến cho hắn phải đổi mặt với cô, còn nói: “À đúng rồi, tên yêu nữ biến thái mà anh vừa nói, là ta sao?”

Tô Tuy thế, hắn thật sự rất sợ khi nhìn thấy Tịch Thành cười, mỗi một lần cô ấy cười hắn đều cảm thấy hoảng, có cảm giác áp bách như mình là tiểu bạch thỏ đang đối mặt với sói xám.

Ta Muốn Chết cũng rất muốn dừng cảm tiến lên chữ tục lắm, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, hắn dường như... thật sự không dám. Trước đó không lâu, hắn cũng nghe nói bang chủ bọn họ bị một tên siêu cấp đại biến thái chỉ một chiêu giết trở về ở Vân Tiêu trà lâu, vốn hắn cũng không tin, nhưng khi hắn nhìn đến nữ nhân làm cho hắn sợ hãi đang đứng trước mặt hắn lúc này, hắn đột nhiên tin tưởng cực kỳ.

Không có lý do nào cả, nếu nhất định phải tìm một lý do, thì phải là, lúc mà cái gã không biết xấu hổ tự xưng là Thủ tịch Tinh báo sư Phi Cấp Lâu nhắc đến yêu nữ biến thái xếp thứ chín bảng cấp bậc, những người đứng tại chỗ này đều không tự giác sợ run cả người, tuy rằng rất mệt mỏi nhưng đúng thật là kỳ tích, hắn lại có thể bắt giữ đến khoảnh khắc ấy.

Vì thế, hắn tin, tin một cách triệt để.

“Chuyện này, tôi cảm thấy, chuyện này hắn chỉ là hiểu lầm thôi, tôi vừa phát hiện nhà tôi còn có chút việc, tôi về trước đã. Các anh chị cứ chơi thật vui nhé.” Nói xong, Ta Muốn Chết liền nhẹ nhàng chậm rãi lui về phía sau, sau đó xoay người tăng tốc dần, hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lần này thật sự là vấp phải đá rồi, nhiều cao thủ tập hợp lại cùng chỗ như vậy, hắn chỉ là một người vừa mới xuất sư, cấp bậc bình bình, hắn không có bản lĩnh cứng đối cứng với bọn họ. Phòng chừng nếu bang chủ nhà hắn ở đây, kết cục vẫn là tằm tòi mà thôi. Nghĩ như vậy tựa hồ rất dọa người.

“Đứng lại!” Tịch Thành nhẹ giọng lên tiếng, nhưng là Ta Muốn Chết nghe lời dừng lại ngay tức khắc.

“Còn... Còn có việc sao?” Ta Muốn Chết cẩn thận hỏi.

“Đưa năm mươi lượng bạc ra đây.” Tịch Thành vươn tay ra.

Ta Muốn Chết run rẩy lấy ra năm mươi lượng bạc, hai tay dâng cho Tịch Thành. Hắn thật sự không dám hỏi lý do, lại càng không dám kiên quyết cự tuyệt. Hắn vừa mới 50 cấp, nếu giảm đi 1 cấp thì lại phải quay về môn phái. Sư phụ hắn nhất định sẽ phạt hắn. Từ lúc nhập giang hồ bá sư đến nay, hắn không ít chịu đựng sự hà khắc của sư phụ, nếu có thể, hắn không bao giờ muốn trở lại môn phái tai ương kia.

“Trở về nhấn lại cho Phiền bang chủ, số tiền mà thời gian trước hắn phải bồi do đập nát một cái bàn ở Vân Tiêu trà lâu ta đã thu được, không cần phiền toái ông lớn hắn tự mình đến trả.”

Ta Muốn Chết rơi lệ đầy mặt, trong lòng nghĩ, bang chủ thiếu nợ thì sao ta phải trả chứ! Nhưng mà bây giờ nên đi thì tốt hơn, 50 lượng bạc mà thôi, không tất yếu làm khó chính mình.

Gặp Tịch Thành tựa hồ không có ý định tiếp tục gây khó dễ hắn, Ta Muốn Chết dẫn đám tiểu đệ và sủng vật Ngươi Đi Chết Đi bỏ chạy nhanh như chớp. Mọi người cảm thán, lực lượng ‘cầu sống’ quả nhiên là lớn vô cùng, tốc độ này còn nhanh hơn cả Lưu Tường đó chứ.

“Tích tích tích tích tích!”

Tịch Thành mở ra hệ thống tin nhắn.

“Tịch Thành, tôi bị ám sát.”

Tịch Thành nhíu nhíu mày, trả lời: “Sao lại thế này? Biết là ai làm sao?”

“Hình như là Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu.”

“Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu? Là cái tổ chức sát thủ kia? Ông đắc tội bọn họ sao?”

“Không có mà.”

“Hiện tại ông ở đâu?”

“Vân Tiêu trà lâu.”

“Ồ đó chờ ta, ta qua liền.”

“Được.”

“Làm sao vậy?” Tàn Dạ thấy sắc mặt Tịch Thành không được tốt, khó được quan tâm hỏi.

“Tiêu Lãnh bị ám sát.” Giọng nói Tịch Thành lạnh đi rất nhiều.

“Biết là do ai làm sao?” Tàn Dạ tuy rằng mặt vẫn không biểu cảm, nhưng hắn cũng quyết định bon chen một chút.

“Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu.” Tịch Thành đột nhiên cười.

“Là bọn hần? Tiêu Lãnh cũng trúng chiêu?” Tàn Dạ nhú mày.

Tịch Thành xoay người nhìn Tàn Dạ, hỏi: “Anh cũng...?”

“Ừ, nhưng mà bọn họ không thành công, bị tôi giết.” Tàn Dạ vẫn lãnh khốc như trước.

“Hiện tại ta muốn đi Vân Tiêu trà lâu một chuyến, ta đi trước.” Tịch Thành cáo biệt mọi người.

“Tôi đưa Tiêu Tương về trước, lát nữa cũng sẽ đến đó.” Tàn Dạ lên tiếng.

“Ừ.” Tịch Thành gật gù đầu, vận khinh công rời đi trước.

Mà lúc này tất cả mọi người không phát hiện ra, nắp sau bụi cây đằng sau mọi người đang có một người đang nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt thân cây. Cho dù móng tay bị bẻ gãy cũng vẫn không cảm thấy đau đớn, lặng lẽ ly khai hiện trường.

“A, sự tình bắt đầu trở nên thú vị hơn rồi đây.” Tịch Thành dừng lại một chút, khước miệng nhếch lên, nhìn thân ảnh phía sau bụi cây đằng xa đang vội vàng rời đi cùng bóng dáng đám người Tô Túy, Tàn Dạ, miệng thì lầm bầm lầu bầu.

p.s1: Sao ai nấy đều sợ nụ cười của Tịch Thành vậy, nếu suy nghĩ theo hướng tích cực thì Tịch Thành nhà chúng ta cười hơi bị đẹp à nha, đâu có chút nào giống sói xám đâu na.

p.s2: Cuộc chiến ‘bảy chìm ba nổi’ của Tịch Thành và Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu, chính xác là giữa Tịch Thành và bang chủ Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu chính thức bắt đầu! Đây cũng là cuộc đối đầu gay gắt nhất và xuyên suốt từ đây đến cuối truyện, mọi người hãy chờ xem Tịch Thành sắp phải đối mặt với chuyện gì và cô ấy sẽ đối phó ra sao, đặc biệt thăm cực của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu sẽ như thế nào, rất là thú vị nhé, rất nhiều yếu tố bất ngờ ^^

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Không muốn xưng bá giang hồ Sao?

Tịch Thành hứng thú cười ra tiếng, xoay người trở về Tương Dương.

Cô quả thực không ngờ đang yên đang lành lại lòi ra chuyện Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu đột kích Tiêu Lãnh.

Trên thực tế, không chỉ Tiêu Lãnh, trên đường về cô cũng đã hỏi qua rất nhiều người, Tàn Dạ, Thương Thiên, Hàn Nha, Long Ân, Hữu Khuyết, Bất Khí, Hoa Tường Dung, Vũ Khuynh Thành, Phong Khinh Lưu Vân... đều gặp phải ám sát.

Cô không biết có phải chỉ những người này bị tập kích hay không, nếu đúng, cô bắt đầu có chút hoài nghi mục tiêu của họ có phải là cô hay không, bởi vì những người này đều là bạn của cô. Nếu không phải, như vậy sợ là lần này kế hoạch của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu là rất lớn.

Từ khi trở về từ Kiếm Trung, độ nhạy cảm của Tịch Thành tăng lên rất nhiều. Cho nên khi người kia tiếp cận đằng sau bụi cây cô liền phát hiện. Trong lòng cô cũng đầy nghi hoặc cho nên vẫn không dă thảo kinh xà. ‘Bình đến tướng chán, nước đến đất chặn’, Tịch Thành rất muốn biết, trong hồ lô của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu đến cùng chứa cái gì!

Cuộc sống giang hồ quá mức bình thản, cho nên cô rất hi vọng, hi vọng Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu không làm cho cô thất vọng.

~//~//~//~

Một đường chạy về, Tịch Thành không cảm thấy phong trần mệt mỏi như tưởng tượng, ai bảo cô ngồi xe ngựa đây? Tuy rằng cô rất muốn tận hưởng lạc thú giang hồ, nhưng cũng không cần tự mình cày chân mà chạy vào thời điểm này. Càng đừng nhắc đến tên xui xẻo Tiêu Lãnh còn ngồi chờ cô ở Vân Tiêu trà lâu nữa.

“Tịch Thành, đến Yên Vũ Các ở lâu hai Thịnh Thế Lâu Thai thành Dương Châu.”

Tục ngữ nói đúng, có một số người là không nên nhớ thương, một khi vừa nhớ thương là người đó tìm ngay tới cửa.

Trước đó 1 giây Tịch Thành còn đang suy nghĩ Tiêu Lãnh xui xẻo sẽ mang bản mặt gì, 1 giây sau tin tức của người ta đã đến.

“Không phải ở trà lâu của ông sao? Sao lại chạy sang Thịnh Thế Lâu Thai?” Tịch Thành hỏi, thầm nghĩ mình thật may mắn vì còn đang ở Dương Châu, nếu đã về tới Tương Dương thì không phải là phí công chạy một lần nữa sao?

“Bà cứ đến đây đi đã. Đến rồi nói sau.”

“Được rồi.”

Tịch Thành lắc lắc đầu, quyết định không cần phải so đo nhiều chuyện như vậy, dù sao người nào đó vừa mới bị xử lý một lần, cô cũng không muốn kích thích hắn thêm.

Bởi vì hiện tại Tịch Thành đang ở Dương Châu, cho nên cách Thịnh Thế Lâu Thai không xa lắm.

Nói về Thịnh Thế Lâu Thai, tính chất của nó cũng không mất khác biệt với Vân Tiêu Tử lâu của Tiêu Lãnh, đều do người chơi yêu thích mà mở ra. Nhưng mà chắc bởi vì chủ Thịnh Thế Lâu Thai là nữ nên đặc biệt chú ý đến trang hoàng thiết kế bên trong. Tuy rằng Tịch Thành chưa đến đó bao giờ nhưng cô cũng được nghe người ta đồn thổi rằng Thịnh Thế Lâu Thai thiết kế rất hoa lệ.

Vân Tiêu tử lâu trang hoàng thích hợp với giang hồ hiệp sĩ, những người đi đường mệt mỏi dừng chân nghỉ ngơi bởi sự đơn giản lại tự nhiên. Còn Thịnh Thế Lâu Thai, tuy chỉ có hai tầng nhưng mỗi một tầng, mỗi một phòng đều rất xa hoa, tuyệt đối là do người thích phô bày giàu sang thiết kế.

Mà bà chủ Thịnh Thế, nghe nói là người chơi Nhân Dân Tệ, cũng có nhiều tiền như Tịch Thành vậy, nhưng khác Tịch Thành ở chỗ, Thịnh Thế rất thích kiếm tiền. Về phần võ công thì cô ta cũng bình bình mà thôi, nhưng việc buôn bán lại rất suôn sẻ, đây cũng là việc cô ta thấy hứng thú nên cô ta cực kỳ đầu tư vào đây.

Nhưng mà cũng vì Tịch Thành chưa từng đến đó nên cô cũng phải cẩn thận tìm trên bản đồ. Dù sao thành Tương Dương này cũng không nhỏ.

~//~//~//~

Tịch Thành đang miên man suy nghĩ thì có một cỗ sát khí đập vào mặt, bao trùm cả một khu vực lớn. Cô ngẩng đầu nhìn quanh thì thấy cả đám người ào ào ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Chỉ có một bộ phận nhỏ là có thể đau khổ chống đỡ.

Đối với Tịch Thành mà nói, cỗ sát khí này tuy rằng cường đại nhưng vẫn còn kém xa cô, cộng thêm Nội Lực Được cheo chống nên cô muốn bảo trì bình thường cũng chẳng phải việc khó gì. Cho nên khi mà đại đa số người đều đổ mồ hôi lạnh, thậm chí còn ngất xỉu bất tỉnh nhân sự thì Tịch Thành vẫn cứ thản nhiên đi tiếp.

Cô giương mắt nhìn lên phía nóc nhà, người phát ra sát khí mặc toàn thân màu đỏ, tóc đỏ, gió thổi vạt váy, tay áo phiêu phiêu, chủy thủ trong tay lóng lánh ánh sáng khát máu. Khóe miệng cô ta khẽ nhếch cười khinh miệt, ngạo nghễ đứng thẳng ở trên cao nhìn xuống phía dưới, dường như tất cả những người khác đều là con kiến.

Tịch Thành khóe miệng cũng khẽ nhếch, nhưng cô cũng không có giác ngộ ‘nửa đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ’. Cô không kiêu ngạo khinh người nhưng cũng sẽ không làm Thánh Mẫu như Hoa Tường Dung. Cho nên cô cũng chỉ cười mà thôi, cứ coi là chưa từng có gì xảy ra mà thản nhiên đi qua khu vực bị bao phủ bởi sát khí.

“Hà?” Nữ nhân ở trên nóc nhà lộ ra vẻ mặt tò mò. Cô ta tự biết mình không có khả năng là thiên hạ đệ nhất, nhưng nhiều năm lăn lộn trên giang hồ cô ta cũng ít khi gặp phải địch thủ. Hiện tại ta tại thành Dương Châu cũng vì trước đó có người đuổi giết cô ta, hơn nữa cô ta cũng muốn cho người trên thế gian này biết, ở trước mặt cô ta, dù là rồng cũng phải lăn ra nằm!

Nhưng giờ cao thủ mới xuất hiện này lại khiến cho cô ta quan tâm.

Nói thật thì chốn giang hồ coi như là thiên hạ của nam nhân, bản thân người chơi nữ ít hơn nhiều so với nam, là cao thủ thì càng ít hơn nữa, chẳng có được mấy người.

Nếu kể ra, trừ bỏ cô ta thì còn lại là đệ tử Nga Mị Vũ Khuyên Thành, lâu chủ Phượng Hoàng Lâu là Phượng Tiêu Ngâm, xếp thứ chín trong bảng cấp bậc Tịch Thành Điện Hạ, bang chủ Hồng Tụ Chiếu là Hồng Tụ Thanh Mai, kim bài thích khách của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu là Oán Điều Dạ, Vân Tiêu Tiên tử Mạc Khinh Hàn, phó bang chủ Cẩm Kiếm Sơn Trang là Cô Cẩm, Đại sư tỷ phái Võ Đang là Ngưng Trang Thúy Lâu, các chủ Yểm Thúy Các là Hương Yên Thúy. Về phần NPC thì có chương môn phái Nga Mị Nhạn Phi Diệt, các chủ Vân Tiêu Các là Vân Cô Hồng, trưởng lão phái Thiên Sơn Nhan Vô Ngọc, cốc chủ Thất Hình Cốc Diêu Phượng Lan, một trong số Thất Diệu Tinh Quân của phái Võ Đang là Trương Miêu Miêu, chương môn phụ nhân phái Hoa Sơn Bạch Phượng Kiều, ‘âm phong lão phụ’ Mai Thành Phân, ‘ngân sam bà bà’ Liên Thành Vũ, Hoa y tiên tử Lam Phi Tuyết cùng Lăng Biên Tiên của Ma Môn.

Nhìn kỹ xem, tỉ lệ so với nam cao thủ quả thật thấp rất nhiều.

Mà bây giờ người này, đối mặt sát khí cường đại của cô ta lại thờ ơ, thật sự giống như tát vào mặt cô ta.

Đã gọi lên hứng thú thì cô ta tự nhiên không thể để Tịch Thành rời đi như vậy. Cô ta vận khinh công, xoay thanh chủy thủ trong tay đâm thẳng vào giữa lưng Tịch Thành.

Tịch Thành hí mắt, Khinh Tuyết Kiếm liền xuất hiện trong tay, vung một cái, trong nháy mắt trên không trung phiêu phiêu đờ đờ những vệt màu đỏ tươi.

Thú vị! Cô ta đổi chủy thủ sang tay trái, một lần nữa áp sát Tịch Thành, chân dùng sức lao nhanh về phía trước, ý đồ ‘đánh nhanh thắng nhanh’.

“Thuận tay trái?” Tịch Thành lăm lăm.

Gặp công kích đã tới, Tịch Thành vận dụng bộ pháp, cước bộ nhẹ nhàng xoay người tránh thoát công kích của đối phương. Sau đó cô cấp tốc chuyển hướng đến sau lưng đối phương, Kinh Tuyệt kiếm thuận thế mà đâm tới. Nhưng mà đối phương cũng cảm ứng được phía sau có nguy hiểm, cô ta khom người tránh né, Kinh Tuyệt Kiếm chỉ có thể xẹt qua bả vai cô ta tạo thành vết thương rất nhỏ.

“Thế nhưng có thể làm ta bị thương?” Cô gái áo đỏ cười tà mị, càng ngày càng thú vị.

“Huyết y tiên tử Tần Tinh, mau giao đồ ra đây, bằng không bang chủ biết thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!” Lúc này một người trong số dùng nội công để chèo chống còn trụ lại thừa dịp Tịch Thành tham gia mà có thời gian tạm nghỉ, vì thế, hắn nhanh chóng tiến đến hết lớn lên.

“Há há!” Tần Tinh phui tay một cái, một đoạn lụa đỏ lấy tốc độ thật nhanh lướt qua bả vai người nói chuyện, vòng một vòng quanh cổ hắn, cô ta khinh thường nói: “Bang chủ nhà các ngươi không buông tha ta? Chỉ bằng năng lực của Phong Kinh Lưu Vân mà đòi làm khó dễ ta sao?”

“Thứ này... Vốn là do... chúng ta đánh BOSS được đến... Cô cứ ngang nhiên... cướp đoạt đi... Khụ khụ...” Người nói chuyện mặt đỏ bừng, bởi vì mảnh lụa đỏ quấn quanh cổ mà không thở được.

“Hừ! Trở về nói cho Phong Kinh Lưu Vân, thứ này Tần Tinh ta muốn, nếu có bất mãn thì bảo hắn đến tìm ta, cho rằng Tần Tinh ta sợ hắn sao?”

Phong Kinh Lưu Vân? Tịch Thành quay đầu nhìn gã người chơi bị siết cổ đến chết khiếp, mặt mày đăm chiêu.

Không đợi Tịch Thành suy nghĩ quá lâu, gã người chơi kia liền hóa quang mà đi không chút trì hoãn. Tần Tinh xoay người, tò mò đánh giá Tịch Thành nói: “Ta rất có hứng thú đối với cô.”

Tịch Thành nhìn người trước mặt, vẻ mặt cô ta đầy cao ngạo, dường như cô chính là món đồ chơi khiến cho cô ta cảm thấy hứng thú vậy, trong lòng Tịch Thành càng thêm chán ghét. Cô không nói thêm gì mà nhẹ nhàng xoay người nhắc chân bước đi, căn bản chẳng thèm để ý lời nói của Tần Tinh, quả thực là một đầu chằm câu cô cũng lời nói.

“Dám không nhìn ta?” Tần Tinh cắn răng, nội tâm thập phần bất mãn. Cô ta lăn lộn giang hồ nhiều năm, bị người oán, bị người hận, có người còn muốn lột da róc xương, cũng có người yêu cô ta như si như cuồng, chưa bao giờ gặp một người dám không nhìn cô ta như thế, cứ như cô ta không hề tồn tại vậy. Ở trên giang hồ này nhiều năm như vậy, chẳng sợ nêu tên cô ta ra đều có thể dọa con nít khóc, dựa vào cái gì mà bị một nữ nhân chưa biết tên này coi khinh coi rẻ?

Vì thế cô ta dùng dải lụa đỏ ngăn lại Tịch Thành, người thì nhanh chóng chắn ở trước mặt Tịch Thành cười thâm độc, hỏi: “Không muốn xưng bá giang hồ sao? Hợp tác với ta thì thế nào?”

Tịch Thành cũng không ngừng lại mà lễ độ trả lời cô ta: “Không có hứng thú.”

Trong lòng Tần Tinh đặc biệt khó chịu, bàn tay nắm thật chặt, móng tay đâm vào da thịt sinh đau. Nhưng cô ta cũng không tính toán buông tha như vậy, cô ta vận khinh công bay đến trước mặt Tịch Thành, túm lấy cổ áo Tịch Thành, cương ngạnh bắt buộc Tịch Thành phải dừng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô dám coi thường ta?”

Tịch Thành nhẹ nhàng bâng quơ đẩy ra đôi tay đang túm lấy cổ áo mình, trong lòng thì cười nhạo, người là ở đâu chui ra vậy?

Gặp Tịch Thành vẫn một bộ chẳng thèm quan tâm cô ta, Tần Tinh cố nén tức giận, mở miệng nói: “Người đời đều cho rằng giang hồ là thiên hạ của nam nhân, nữ nhân trời sinh nên dựa vào nam nhân. Chẳng lẽ cô không cảm thấy vớ vẩn sao? Những năm tháng mới bước vào giang hồ này, những tiểu nữ tử giống như ta luôn bị đám đàn ông bắt nạt, có cái gì cướp cái đó, không có liên khinh thường, nữ nhân chúng ta có tội tình gì chứ? Hiện nay, cô chẳng lẽ không muốn khiến cho đám đàn ông ngu xuẩn đó nhìn xem, giang hồ này, nữ nhân chúng ta vẫn có thể xưng bá!”

Cô gái này tâm có bệnh sao? Trong lòng Tịch Thành oán thầm, hay là xem tivi nhiều quá nên nhiễm?

Thấy Tịch Thành không nói chuyện, Tần Tinh cho rằng Tịch Thành đã có chút dao động nên tiếp tục dẫn dụ: “Cô tiến vào giang hồ này là muốn làm gì chứ? Chính là bị đám đàn ông chó má áp dưới chân sao?”

Tịch Thành nhú mày, nhớ tới gã NPC thư sinh uống trà uống mãi không xong kia, đột nhiên cô cảm thấy những năm tháng này thật xa xôi.

Lúc trước cô hùng hùng hổ hổ vào trò chơi, khiến cho mình bình thường không thích giao tiếp cũng không có người giao tiếp dần dần thay đổi, tâm tình cũng trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Cũng không muốn nghĩ quá nhiều, đoạn thời gian nghỉ lại mà kinh lúc mới bước chân vào đây kia cũng không thể thay đổi sự vui vẻ cô đã có.

Những năm tháng mới vào giang hồ thôi, lời này nói không sai, nhưng mà không thể nói lên rằng cô nhất định phải giống Huyết y tiên tử bị bệnh thần kinh mà đi oán hận tất cả đàn ông trên đời này.

Một tên Ô Nha Bất Hắc không thể đại biểu cho tất cả người trong thiên hạ, không đủ để cô vì một người mà đi hận cả thế giới. Có lẽ, Huyết y tiên tử Tần Tinh đã gặp phải chuyện gì đó khiến cho tâm lý cô ta gặp phải đã kích, nhưng mà hết thấy đều không có quan hệ gì với Tịch Thành.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trên đường gặp phải một ả đàn độn

Tịch Thành ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Tần Tinh, gằn từng chữ: “Vói ta mà nói, chỉ cần cùng bạn bè vui vẻ trải qua những ngày tiêu dao khoái hoạt là đủ rồi. Ta không biết cô đã từng gặp phải chuyện gì, cũng không có hứng thú biết, cô muốn xưng bá giang hồ cũng tốt, giết tận diệt tuyệt thế gian này cũng tốt, đó đều là chuyện của cô mà không có chút quan hệ gì với ta. Tốt nhất cô đừng nên có ý đồ kéo ta xuống nước.”

Thấy vẻ mặt Tần Tinh âm tình bất định, Tịch Thành chợt cười, tiếp tục nói: “Huống chi, cô thật sự cho rằng với võ công của mình mà có đủ tư cách xưng bá giang hồ sao? Haha, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Nghe nguyện vọng của Tịch Thành, Tần Tinh cười, trên mặt không hề che giấu sự châm chọc. Thì ra cô gái trước mắt này cũng hồn nhiên như cô ta hồi trước, hi vọng có thể có một đám bạn bè đồng sinh cộng tử, uống rượu ca hát, trường kiếm thiên nhai. Rồi kết quả thì sao? Bởi vì một thanh chủy thủ thượng phẩm cùng một quyển tuyệt học võ công, đám bạn bè bình thường luôn xưng huynh gọi đệ xưng bằng đạo hữu lại chĩa kiếm vào cô, tập thể vây bức cô ta giao ra bí kíp võ công và chủy thủ, nếu cô ta không đồng ý sẽ luân bạch về 0 cấp. Mà càng đáng buồn hơn là, người cô ta thích nhiều năm trời cũng bảo cô giao đồ ra.

Đấy không phải đều bạn bè sao? Đấy không phải là người yêu sao? Tùy ý bán đứng, đâm sau lưng, thứ bạn bè này đáng giá được bao nhiêu tiền?

Nếu không phải một đám chó má tên là ‘bạn bè’ này, trên giang hồ làm sao lại chết đi một Tần Tinh đơn thuần thiện lương mà tăng thêm một nhân vật Huyết y tiên tử?

Tần Tinh cười khổ, trên mặt thêm ít thương cảm, nhưng sau đó nhanh chóng biến thành quyết tuyệt, híp mắt nói với Tịch Thành: “Có lẽ, ta giết bạn cô rồi cô mới chịu nhìn ta.” Khóe miệng thì treo một nụ cười như có như không.

Chỉ trong nháy mắt, cảm giác như không khí ngưng đọng, sát khí nhất thời lan tỏa khắp cả khu vực.

Tần Tinh vốn cho rằng, cô ta nói như vậy thì Tịch Thành sẽ sợ hãi, ít nhất cũng sẽ tức giận, không nghĩ tới Tịch Thành chỉ bình tĩnh ngẩng đầu, sau đó càng bình tĩnh hơn nói với cô ta: “Cô có thể thử xem, đến lúc đó ta sẽ khiến cho danh hiệu ‘Huyết y tiên tử’ này biến mất hoàn toàn trên giang hồ.” Dứt lời, Tịch Thành rời đi mà chẳng thêm ngoái đầu nhìn lại.

Tần Tinh ngăn người, cô ta thật sự không cảm giác được một chút dao động nào trong cảm xúc của cô gái trước mặt, khuôn mặt bình tĩnh ấy cứ như ao tù nước đọng, không có chút gợn sóng. Nhưng mà từ đáy lòng cô ta cảm giác được một thứ gì đó rung động khiến cho người ta trông ngực đập thành thịch, dường như mỗi chữ mỗi câu bình thản như mặt nước ấy lại ẩn chứa sự kiên định cùng quyết liệt làm người ta hít thở không thông.

Trong cái khoảnh khắc ấy, không cần xuất thủ, không cần so chiêu, nhưng cô ta tin tưởng, nếu thật sự cô ta tổn thương đến bạn bè của cô ấy, cô gái dần đi xa trước mắt nhất định sẽ khiến cô ta không thể tiếp tục tồn tại trên giang hồ này.

Cô ta không biết loại cảm giác này từ đâu mà đến, nhưng không thể phủ nhận là, tim cô ta đến lúc này vẫn đập loạn nhịp. Trực giác nói cho cô ta biết, không thể hạ thủ với cô gái này. Không có lý do gì, cô ta chỉ cảm thấy như vậy thôi.

Đội Tịch Thành đi xa, Tần Tinh vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ, trong miệng thì cứ thì thảo thì thâm “Bạn bè sao? Trên đời này thật sự có bạn bè sao?” Cô ta miễn cưỡng nở nụ cười.

Mà hôm đó trên diễn đàn xuất hiện một bài post, tiêu đề là [Huyết y tiên tử đại chiến Tịch Thành Điện Hạ! Nữ nhân tội gì làm khó xử nữ nhân!], xem ra người biên soạn là người chơi vốn bị sát khí của Tần Tinh làm cho bất tỉnh, sau đó Tịch Thành gia nhập làm giảm bớt áp lực mà thức tỉnh.

Bài post miêu tả kỹ càng tình trạng đối lập cũng như chiến đấu giữa hai người, cũng đưa ra nhiều phán đoán. Tỷ như chia của không đều, tỷ như tranh giành tình nhân, tỷ như hai người vốn là bách hợp nhưng phát sinh tình biến khiến cho yêu quá hóa hận trở mặt thành thù... Ngôn ngữ sắc bén, lời nói khắt thiết làm cho người ta nghe thấy mà ‘lòng ngực trống trải’, thật là trò cười cho đám bát quái rảnh rỗi sinh nông nổi.

May mắn Tịch Thành không có thói quen đạo diễn đàn, bằng không vị nhân huynh viết bài post này nhất định sẽ chết rất thê thảm.

Nhưng mà, chuyện này để sau hẵng nói.

~//~//~//~//~

Qua nhiều lần hỏi thăm, Tịch Thành rốt cục đã đến được trước cửa Thịnh Thế Lâu Thai. Bốn chữ ‘Thịnh Thế Lâu Thai’ trên cửa phiêu dật tiêu sái lại không mất đi một phần mỹ lệ, nghe nói đây là do bà chủ Thịnh Thế mất không ít tài lực mới mời được chuyên gia thư pháp nổi tiếng đương thời là Hàn Từ Thành tự mình đề bút.

Nhưng là đây cũng chẳng liên quan gì đến Tịch Thành, cô tới đây cùng lắm chỉ là đến tìm Tiêu Lãnh mà thôi.

Bước vào cửa, đập vào mắt quả nhiên là sự xa hoa và tráng lệ vô cùng, so với tưởng tượng của Tịch Thành còn cao hơn một bậc. Nhìn lại thì nơi này không giống lầu lâu mà giống với cái ổ ăn chơi trác táng tiêu tiền đu gái đẹp. Song nơi này thật sự không có dính líu gì với kỹ viện, thật sự chỉ là một tòa

tửu lâu mà thôi.

“Mời khách quan vào trong. Xin hỏi đi mấy người? Là ở lầu một an vị hay là phòng ở lầu hai?” Tiểu nhị tiến lên tiếp đón nhưng trên mặt không phải là sự nhiệt tình mà có chút run rẩy.

Người chơi? Người chơi này lại đến đây làm Tiểu nhị? Tịch Thành vạn phần không hiểu, cuối cùng cũng chỉ cảm thán, ham thích của người này thật đặc biệt.

“Lầu hai Yên Vũ Các, có người chờ.” Tịch Thành báo ra tên phòng.

“Tốt, mời theo tôi.” Tiểu nhị đi trước dẫn đường, đưa Tịch Thành đến trước phòng Yên Vũ Các.

Vừa bước vào phòng, Tịch Thành liền nghe thấy Tiêu Lãnh oán niệm: “Tịch Thành, rốt cục bà cũng chịu đến. Chúng tôi chờ bà đến hoa cúc cũng tàn. Tàn Dạ đều đến đây rồi mà sao bà vẫn chưa tới, đừng nói cho tôi là bà đi ăn cơm rồi mới đến nha.”

Tịch Thành giương mắt nhìn quanh, phát hiện trong phòng ngoại trừ Tiêu Lãnh còn có những người khác, Tàn Dạ, Hàn Nha, Hoa Tường Dung, Thương Thiên Dĩ Từ, Phong Khinh Lưu Vân, Vũ Khuynh Thành, Tô Túy, Hữu Khuết, Bất Khí, Giang Sơn Vô Cực và có hai người cô không biết.

“Cô đi đâu vậy?” Tàn Dạ tò mò hỏi. Dù sao Tịch Thành đi sớm hơn hẳn, mà hẳn đưa Tiêu Tương Vũ Hề về đến Cẩm Kiếm Sơn Trang rồi mới chạy qua đây, vậy mà Tịch Thành vẫn chưa đến, điều này khiến hẳn rất tò mò.

“Trên đường gặp phải một ả đàn độn.” Tịch Thành thuận miệng trả lời. Ở trong lòng cô, loại người như Tàn Tình với đàn độn cũng chẳng mấy khác biệt. Mỗi ngày đều đối xung bá giang hồ, chỉ số thông minh của người này quả thực chính là siêu cấp tàn phế.

Gặp Tiêu Lãnh liếc mắt nhìn cô, Tịch Thành không thèm quan tâm, hỏi: “Sao mọi người đều ở đây?”

“Tất cả đều bị Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu ám sát qua.” Tiêu Lãnh bắt đầu trở nên nghiêm túc, mặt hơi nhú lại.

“Đã lâu không gặp.” Một người trong số đó đứng lên, đưa tay ra muốn bắt tay với Tịch Thành.

“Phong Khinh Lưu Vân?” Gặp người này gật đầu, Tịch Thành nói tiếp: “Quả thật đã lâu không gặp, từ khi từ biệt nhau ở Tân Thủ thôn đến giờ vẫn chưa gặp lại đúng không?”

Phong Khinh Lưu Vân gật gật đầu.

“Anh cũng bị ám sát?” Tịch Thành tò mò.

“Ừ, nhưng mà bọn họ không thành công.” Phong Khinh Lưu Vân bắt đầu dĩ nhiên vai.

“Còn hai vị này là?” Tịch Thành lại chuyển hướng sang hai người mà cô không biết, hỏi.

“Tôi là Thiên Nhai Tẩu Thiên Nhai, cô cứ gọi Thiên Nhai là được rồi.” Thiên Nhai mỉm cười, cười xán lạn như ánh mặt trời.

“Oán Điều Dạ.” Cô gái còn lại cũng mở miệng, nhưng mà ngữ khí thì lạnh như băng. Tịch Thành tin tưởng, cô ta thuộc loại người nếu không cần thiết mở miệng thì tuyệt đối sẽ không đi lãng phí nước miếng.

Tịch Thành gật đầu tỏ vẻ lễ phép, hỏi tiếp Tiêu Lãnh: “Nói kỹ càng một chút, ông bị xử lý như thế nào?”

Tiêu Lãnh sầm mặt xuống, quả thật hẳn bị rớt một cấp, nhưng cái câu ‘bị xử lý’ của Tịch Thành khiến hẳn cực kỳ khó chịu. Nhưng mà Tiêu Lãnh cũng là người thông minh, biết lúc này không thể đi tranh luận với Tịch Thành, bằng không nhất định sẽ bị thuyết giáo, cho nên hẳn thở dài, nói: “Cùng uống trà với Thương Thiên ở trà lâu, không nghĩ đột nhiên bị đánh lén. Hừ, bị xử lý trong chính trà lâu nhà mình, còn là trước mặt nhiều người như vậy, ông chủ ta đây thật đúng là thất bại.” Tiêu Lãnh hí mắt, hiển nhiên là đang cường chế phần nộ.

“Còn mấy người thì sao?” Tịch Thành cũng cảm thấy sự tình hơi khó giải quyết, trầm giọng hỏi những người còn lại.

“Cũng không khác biệt lắm, đều là bỗng nhiên bị đánh lén, chẳng qua tôi, Thương Thiên, Lưu Vân, Tàn Dạ, Bất Khí và Hữu Khuết đều không đắc thủ, mà Tiêu Lãnh, Hoa Tường Dung, Vũ Khuynh Thành, Thiên Nhai, Oán Điều Dạ, Tô Túy và Giang Sơn Vô Cực đều bị giết 1 cấp.” Hàn Nha có chút dậm chiêu trả lời.

“Ngay cả Tô Túy cũng bị?” Tịch Thành cảm giác có chút kỳ quái. Nếu nói chuyện này nhằm vào cô, lại có Thiên Nhai và Oán Điều Dạ là người cô không biết. Nhưng nếu nói chuyện này không phải nhằm vào cô, cô lại có loại ảo giác mình trở thành bia ngắm. Quả nhiên là rất kỳ quái.

“Tôi cùng Tô Túy lúc trở về thì gặp đánh lén, võ công hai người đều kém xa thích khách, căn bản vừa chạm mặt đã bị xử lý.” Giang Sơn Vô Cực yếu nhược nói, dường như việc này làm cho hẳn cảm thấy rất đáng sợ.

“Tôi cũng gặp, vốn là đưa Tiêu Tương về Cẩm Kiếm Sơn Trang, không nghĩ tới nửa đường đã bị chặn giết. Hiện tại Cô Cẩm bị trọng thương, hai người đi theo không biết tên chỉ nhất chiêu đã bị giết sát. Sau đó bị tôi giải quyết. Đây đã là lần thứ hai.” Ánh mắt Tàn Dạ lóe lên chút nguy hiểm, thoạt nhìn hẳn là tức giận cũng không nhẹ. Nói lại, việc này rơi trúng đầu ai thì người đó đều sẽ cực kỳ phiền chán, tức giận thôi.

“Ta nhớ từng nghe Tô Túy nói, nếu ám sát thất bại, trong vòng 1 năm Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu sẽ không nhận những ủy thác có liên quan đến người này, vậy tại sao Tàn Dạ lại bị tập kích hai lần? Hoặc là, lần thứ hai là bọn họ hướng đến Tiêu Tương Vũ Hề?” Tịch Thành ngày càng không rõ phong cách làm việc của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu.

Tất cả mọi người âm thầm suy nghĩ không nói gì.

“Đúng rồi, làm sao mà biết do Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu làm? Không thể do tổ chức khác làm sao?” Tịch Thành đột nhiên lên tiếng.

Hàn Nha chỉ vào quần áo trên người, lại chỉ vào vị trí trước ngực: “Quần áo. Sát thủ trong Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu ăn mặc thống nhất, quần áo thuần màu đen, trên ngực có hai chữ Giang Sơn màu vàng lợt.”

“Hừ! Đúng là có tổ chức có kỷ luật!” Tịch Thành hừ lạnh một tiếng, nói: “Hiện tại không biết sự việc lần này là do Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu nhận ủy thác hay tự chủ hành động. Nhưng mà, bất luận là loại nào, người đứng đằng sau đều mưu đồ quá nhiều rồi.”

Tiêu Lãnh, Hàn Nha, Thương Thiên, Tàn Dạ, Hữu Khuyết, Bất Khí, Tô Túy, Hoa Tường Dung cùng Vũ Khuynh Thành đồng loạt ngừng đầu nhìn Tịch Thành, ánh mắt tựa hồ đều mang theo nghi vấn. Thấy Tịch Thành nở nụ cười, rồi nhẹ nhàng gật đầu một cái, đám người tự giác không hỏi thêm bất cứ điều gì.

“Hiện tại kẻ địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, tư liệu không nhiều tình báo là không đủ, trước mắt chỉ có thể cẩn thận ứng phó, phòng bị nhiều hơn.” Hiện tại loại tình huống này, cho dù là Tịch Thành cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt. Huống chi, nhiều người như vậy, người duy nhất không gặp phải ám sát chính là cô!

“Cũng tốt, mọi người đều hãy thêm nhau bạn tốt, nếu sau này gặp lại chuyện như vậy thì báo cho nhau biết. Nếu ai cần đến trợ giúp, mọi người cũng đều tận lực chạy qua giúp đỡ. Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu thế tới rào rạt, hơn nữa lại là đánh lén chứ không phải quang minh chính đại ứng chiến, nếu chúng ta tự mình chiến đấu riêng rẽ, không chừng sẽ bị đánh tan. Lúc này, vẫn là tận lực đoàn lại thành đoàn thôi.” Tiêu Lãnh tuy là lại không cam tâm, cũng không thể không tạm thời nhịn xuống cục tức này. Hi vọng là, đám lén lút Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu không cần rơi vào tay hấn là được rồi.

Tô Túy đứng dậy, liếc nhìn Tịch Thành, nói: “Trước mắt thì cứ như vậy đi. Tôi đây đi trước, trở về thông tri bang chủ một tiếng.”

“Tôi đi cùng anh. Vừa vặn có chút tình báo muốn mua.” Giang Sơn Vô Cực cũng lên tiếng.

“Tôi cùng Diêu Dạ đi trước, có việc cứ liên lạc một tiếng.” Thiên Nhai dẫn Oán Diêu Dạ ra cửa.

Lúc này ai cũng không chú ý tới, trong ánh mắt Oán Diêu Dạ lóe lên sự rét lạnh.

Oán Diêu Dạ, Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu thủ tịch kim bài sát thủ, chuyên dùng – HUYỀN!

Huyết y tiên từ Tàn Tinh biết thân phận của cô ta là vì đã từng giao thủ. Nhưng đám người Tịch Thành thì hoàn toàn không biết gì về cô ta.

Chân chân chính chính hoàn toàn không biết gì cả

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Một mâm bánh bao sủi chảo dẫn phát huyết án

Sau khi đám người Tô Túy rời đi, mấy người Tịch Thành trực tiếp ở lại trong gian phòng này ăn cơm.

Căn cứ vào tín hiệu ‘không làm thịt kẻ có tiền mới là ngu ngốc’ mà đám bạn không biết xấu hổ gọi ra một đồng lớn đồ ăn căn bản là ăn không hết, không những thế còn không buông tha cho đồng gói mang về.

Mà cái hồ coi tiền như rác kia đương nhiên không ai khác ngoài Tịch Thành.

Chỉ là mỗi lần đi qua một cái tửu lâu, Tịch Thành đều sẽ gọi một đồng lớn rượu và thức ăn đặc sản nơi đó để đồng gói mang đi, số món cũng như số lượng mỗi món đều tuyệt đối không phải số ít.

Lấy ra số Cẩm Hoa Tô đã mua lần trước ở Nhất Gian Tửu Lâu để chia cho mỗi người vài hộp, sau đó Tịch Thành hoàn toàn không để ý đến đám người da mặt dày kia mà điên cuồng tranh đoạt đồ ăn trên bàn.

“Tịch Thành, phải thực nữ, thực nữ!!!” Tiêu Lãnh có long tốt nhắc nhở.

“Ta còn chưa đủ thực nữ sao?” Người nào đó cực kỳ không biết xấu hổ mà khoe khoang.

Tiêu Lãnh đỡ trán, trong lòng thì nghĩ: tướng ăn này của bà chả có chút dính dáng nào đến hai chữ thực nữ cả có được không!!!

Mọi người cười trộm, tận đáy lòng ai cũng hiểu được một điều rất rõ ràng, Tiêu Lãnh làm sao có thể nói thẳng được Tịch Thành?!

Tàn Dạ càng là trợn trắng mắt khinh bỉ Tiêu Lãnh không biết tự lượng sức mình, người trước mặt này, cũng chính là tên yêu nữ coi tiền như rác này vừa rồi cùng với Tô Túy bức cho BOSS phải tức chết, còn là vượt cấp tức chết, đối phó với một tên tép riu như Tiêu Lãnh chẳng phải chỉ là chuyện vài giây là xong sao?

“Tôi nói mọi người nghe này, bên ngoài đang đánh nhau đấy.” Cửa ‘cạch’ một tiếng bị đẩy ra, Hoa Tường Dung từ WC về hưng phấn nói.

Tịch Thành toát mồ hôi, lấy cá tính của Hoa Tường Dung chẳng lẽ không phải là xông thẳng lên ngăn cản sao? Vì sao hiện tại nhìn con nhỏ này lại hưng trí bùng bùng, còn có cảm giác như vui sướng khi người gặp họa vậy ta? Xem ra trải qua chuyến đi đến Kiếm Trùng vừa rồi, tâm lý bóng ma mà tên xui xẻo Tần Thiên để lại thật đúng là cực kỳ trầm trọng.

“Hà? Lý do đánh nhau là gì?” Hàn Nha sáng mắt, nâng cằm hỏi.

Phong Khinh Lưu Vân cười khổ lắc đầu, biết hứng thú của Hàn Nha đã bị gọi lên, người này luôn cảm thấy hứng thú với những chuyện kỳ quái.

“Không biết, hình như tôi có nghe thấy nhắc đến bánh bao sùi cảo gì đó, cũng không rõ lắm. Cho nên trước hết quay lại thông báo cho mấy người một tiếng, có muốn đi xem nào nhiệt không?” Hoa Tường Dung tràn đầy hưng phấn.

“Ha ha, cũng tốt. Dù sao cũng đang nhàn rỗi rồi mà. Vừa hay trước đó không vui vì bị giết mất 1 cấp, xem người khác đánh sống đánh chết tìm chút tâm lý an ủi cũng không sai.” Tiêu Lãnh cười tao nhã đến cực điểm, mọi người không khỏi đồng loạt giờ ngược ngón cái, trong mắt lại không hề dè chút khinh bỉ nào.

“Biến thái!” Tịch Thành không chút khách khí đả kích Tiêu Lãnh.

“Duy chỉ có mình bà là không có tư cách nói với tôi những lời này! Nơi này ai còn dám so độ biến thái với bà đâu?” Tiêu Lãnh quyết định tuyệt đối không thể để tên biến thái này đồ oan, vì vậy dũng cảm phản kháng thể lực tàn ác.

Nhưng mà sự thật chứng minh, một phút nông nổi quả thật là không nên. Bởi vì lúc nhỏ đã trải qua hậu quả nhiều lần ‘nông nổi’ rồi nên khi Tiêu Lãnh nhìn thấy Tịch Thành khề nhếch khóe miệng, hân cực kỳ thức thời mà ngậm miệng ngay lập tức.

Tịch Thành nhìn bộ dáng chuột nhìn thấy mèo này của Tiêu Lãnh mà đặc ý nhe răng cười, còn kém một chút hiệu quả ánh sáng lấp la lấp lánh của một cái răng vàng nữa thôi!

Nói vậy chứ Tịch Thành cũng đứng dậy đi ra bên ngoài nhìn xem, cô thật sự cũng có chút tò mò, cô cũng muốn biết ngoài kia ai đang đánh nhau, lý do vì sao. Dù sao tinh thần hóng chuyện của dân ta là truyền thừa thiên cổ, phòng chừng đến tận mãi sau này cũng không suy tàn.

Mấy người ra khỏi phòng, tiến đến lan can lầu hai thì nhìn thấy chung quanh đã tụ tập không ít người. Ngẫu nhiên có thể nghe được người dưới lầu một đang tranh luận:

“Là bánh bao ăn ngon!”

“Nói bậy! Rõ ràng là sùi cảo ăn ngon!”

“Bánh bao!”

“Con khốn, mày vừa nói cái gì? Rõ ràng là sùi cảo ăn ngon!”

“Mày dám lặp lại lần nữa xem!”

“Lặp lại thì thế nào? Chính là sùi cảo ăn ngon hơn! Mày cần bà sao?”

“Đến ăn bà đây cũng chẳng them! Thứ khó ăn như sùi cảo vậy mà bọn mày xem như trân bảo, quả thật là không thể nói lý!”

“Mày muốn chết thì cứ nói thẳng cho bà biết! Bà đây sẽ thành toàn cho mày!”

“Tao sợ mày sao?”

Giờ phút này, những câu nói cặn bã như vậy cứ ùn ùn tuôn ra, trọng yếu nhất là, tranh đi tranh lại cuối cùng cũng chỉ vì một ý: bánh bao ăn ngon hay là sùi cảo ăn ngon.

Tịch Thành nhất thời hắc tuyến, đến cùng là đám người này nhằm chán đến cỡ nào đây? Trong một tửu lâu lớn như vậy chơi trò đánh nhau, nguyên nhân dĩ nhiên lại vì một điều vớ vẩn như vậy sao?

Còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên nhất định là bánh bao ăn ngon!

Không chỉ là Tịch Thành, thậm chí cũng không chỉ là bọn người Tiêu Lãnh, hiện tại phần lớn người đang vây xem ở đây đều choáng váng. Đến lý do này cũng có thể đánh nhau, không phải giống với cặp vợ chồng tranh cãi ồn ào muốn ly hôn chỉ vì buổi tối ăn mì ăn liền hay là mì jajang thôi hay sao?

Mấy người dưới lầu cũng mặc kệ trong lòng những người vây xem trên lầu đang nghĩ cái gì. Cả đám người bọn họ đang âm ỉ đỏ mặt tía tai hoàn toàn giống như đang tham gia một trận Thánh Chiến, giống như bánh bao ngon hay sủi cảo ngon đã trở thành tín ngưỡng, không ai chịu nhường ai.

Chiến sự càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng mà Tịch Thành phát hiện, kỳ quái là, bà chủ Thịnh Thế của tửu lâu này đang ngồi ở trong quầy cần hạt dưa xem kịch hay, dường như hoàn toàn không có ý định ngăn cản. Chẳng lẽ muốn kiếm tiền bồi thường giống như Tiêu Lãnh xáo trá Phiền Thủ Vi Văn Phúc Thủ Vũ?

Cũng không quái Tịch Thành nghĩ nhiều, thật sự là bởi vì một bên đang ‘tham chiến’ dưới kia là thành viên của Từ Kim Các, mà bên còn lại thì Tịch Thành cũng có chút quen thuộc.

“Dừng tay lại hết cho ta!” Một tiếng gầm lên nhanh chóng bao phủ trong tiếng ồn ào của ‘cuộc chiến’.

Có thể những người khác nghe không thấy hoặc là không thêm để ý, nhưng Tịch Thành thì nghe rõ mồn một. Bởi vì người này coi như là người quen của cô.

Nhìn khuôn mặt có chút gân xanh bởi vì rống giận của hắn, trong mắt Tịch Thành có chút phức tạp.

“Dừng tay hết lại cho ta, có nghe thấy không!” Người này lại lần nữa cao giọng hét lên, trong đó còn xen lẫn nội lực. Cũng bởi vì như thế, tất cả mọi người đều yên lặng dừng tay, mỗi người một biểu cảm mà nhìn hắn.

“Các người đều nhàm chán quá mức rồi đúng không? Chuyện đơn giản như làm dâu trăm họ các người cũng không hiểu sao? Bánh bao ăn ngon hay là sủi cảo ăn ngon? Có quý mới biết! Thích ăn cái gì thì tự nhiên cái đó ngon, vì chuyện nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi này cũng có thể đánh nhau, các người cũng còn mặt mũi mà đi ra ngoài mà nhận mình là người của bang phái lớn sao? Các người không sợ dọa người nhưng ta sợ! Bang chủ cũng sợ!”

Người yêu cầu dừng tay hiển nhiên vẫn còn đang nổi nóng, sau đó hắn nói tiếp: “Người của Phụng Hoàng Lâu đều nghe rõ cho ta, ta đã sớm nói với mấy người, bình thường không cần kiêu ngạo ương ngạnh quá mức như vậy, mấy người thực sự nghe không rõ hay là giả vờ nghe không rõ? Hiện tại, hoặc là ngồi xuống ăn cơm, hoặc là đi ra ngoài muốn làm gì thì làm hết cho ta!”

Người này tuy nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng mọi người có mấy người chịu phục?

Trong Phụng Hoa Lâu căn bản đều là nữ, đây là một quy định bất thành văn được tuân thủ ngay từ ngày đầu thành lập. Nhưng mà đâu ai biết rằng, có một ngày bang chủ của bọn họ nổi cơn điên gì mà đột nhiên kéo vào một tên người chơi nam, không những vậy còn để hắn làm Phó lâu chủ.

Vị trí Phó lâu chủ này có ai trong số bọn họ không nhòm ngó không thêm muốn? Không nghĩ đến tranh cũng tranh, đấu cũng đấu, cuối cùng chuẩn bị một chết một sống lâu như vậy lại biến thành giò trúc mức nước chẳng được gì. Đột nhiên xuất hiện một người hoàn toàn xa lạ cướp đoạt hết mọi nỗ lực của bọn họ bấy lâu.

Nếu không nể tình Bang chủ có vẻ thật sự coi trọng hắn thì bọn họ đã sớm tạo phản.

Mà lý do chính cũng là đánh không lại Phụng Tiêu Ngâm, bằng không chính mình làm bang chủ không phải tốt hơn nhiều so với ăn nhờ ở đậu thế này sao.

Phụng Tiêu Ngâm là người bá đạo lại cực kỳ sĩ diện, trước đó cô ta đã nói rất rõ ràng, tuyệt không miễn cưỡng gia nhập Phụng Hoàng Lâu, nhưng nếu đã gia nhập thì tuyệt đối không cho phép làm phản hoặc rời đi, bằng không sẽ bị cô ta đuổi giết không ngừng nghỉ. Hồi đầu bọn họ cảm thấy cũng không có gì nên không chút do dự mà gia nhập, nhưng mà trải qua nhiều năm, cái gọi là “nguyên lão” như bọn họ đây lại chẳng được cái gì.

Cái gì tốt thì Bang chủ chọn trước, nhiệm vụ tốt thì Bang chủ cũng làm nốt. Vốn như vậy còn chưa tính, bây giờ đột nhiên rơi từ trên trời xuống một thằng Phó bang chủ. Nói cách khác, nếu là trước đây bọn họ còn có thể ăn được chút thức ăn, tiện tại nhiều lắm thì cũng chỉ húp được miếng canh, thậm chí có người đến chút cận còn không thấy, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Bi ai nhất chính là, không ai trong số bọn họ có thể đánh thắng Phụng Tiêu Ngâm. Nhiều năm ở Phụng Hoàng Lâu như vậy, tính khí Phụng Tiêu Ngâm như thế nào thì bọn họ cũng coi như hiểu được tám chín phần, người này nói một tuyệt đối không có hai, cô ta nói sẽ đuổi giết phản đồ đến chân trời thì tuyệt đối sẽ không chạy đến góc biển. Riêng điều này đã khiến bọn họ khổ không nói nổi.

Vốn đã không thích tên Phó bang chủ này rồi, hiện tại đến việc họ tranh luận bánh bao hay sủi cảo ăn ngon cũng bị hắn can thiệp, thật sự khiến bọn họ không thể nhịn được nữa. Thật sự trở mặt thì bọn họ không dám, nhưng hạ uy phong của hắn thì vẫn có thể làm được. Dù sao Phụng Tiêu Ngâm cũng sợ dân tình Phụng Hoàng Lâu nổi loạn tập thể, nói cho cùng thì cũng chỉ có một câu: Hảo hán cũng không chịu nổi người đồng thể mạnh!

“Phó bang chủ nói thế nào chứ? Người chỉ sống một lần, không đạo lý nào mà người ta ăn hiếp đến trên đầu mình rồi mà mình vẫn phải nhịn. Nói lại thì chuyện này cũng không phù hợp với quy củ của Phụng Hoàng Lâu. Bang chủ đã nói, ai ức hiếp chúng ta thì chúng ta liền trả lại gấp trăm ngàn lần, như vậy mới xem như không làm cô ấy mất mặt. Hiện tại Phó bang chủ nói như vậy có ý là lời nói của Bang chủ có vấn đề sao? Đến cùng thì bọn tôi phải nghe Bang chủ hay là nghe Phó bang chủ mới tốt?” Nữ nhân lớn giọng nhất trong cuộc khẩu chiến vừa nãy đứng ra phản bác, trong ngữ điệu còn có chút châm ngòi ly gián.

“Đúng vậy, hơn nữa, bọn Từ Kim Các kia cùng lắm cũng chỉ đứng hạng thứ bảy, Phụng Hoàng Lâu chúng ta dù gì cũng đứng thứ tư, kém đến mấy bậc lận. Chúng ta sao phải sợ bọn chúng? Như lời Phó bang chủ nói, Phụng Hoàng Lâu chẳng phải là muốn ngâm bồ hòn làm ngọc? Nếu bị người trên giang hồ giễu cợt, Phó bang chủ có gánh được trách nhiệm này không?” Một nữ nhân khác cũng âm dương quái khí phụ họa.

“Ha ha ha! Nhìn thấy không, đến thời điểm như thế này mà bọn chúng còn có công phu đấu tranh nội bộ, xem ra Phụng Hoàng Lâu cùng lắm cũng chỉ được như thế này mà thôi. Á đàn bà như Phụng Tiêu Ngâm cũng chỉ có thể dạy dỗ ra loại mặt hàng này mà thôi, thật sự không xứng làm tú bà ưu tú. Còn cái gì mà giang hồ thứ tư đại bang, đến thanh lâu kỹ viện chốn phong lưu còn không bằng, ta xem ra thì cũng chẳng kém giang hồ thứ tư Đại Bồng Chùy là mấy. Ha ha ha!” Gặp đám người quái gở Phụng Hoàng Lâu đang bận chen ép Phó bang chủ nhà mình, một người bên Từ Kim Các chế nhạo.

*Bồng chùy: chày gỗ dùng để giặt đồ

Về mặt Ô Nha Bất Hắc kém đến cực điểm. Hắn đã sớm biết đa số người trong Phụng Hoàng Lâu nhìn hắn không vừa mắt, người nhòm ngó vị trí của hắn tuyệt đối không ở số ít. Nhưng mà hắn thật sự không nghĩ đến, ở trong trường hợp như thế này mà đám người này vẫn liều mạng hạ uy phong của hắn, điều này khiến cho hắn – người vẫn luôn kiêu ngạo ương ngạnh – có xúc động muốn đập chết đám nữ nhân chết tiệt này. Thêm vào bọn vô tích sự Từ Kim Các cười nhạo càng làm cho sắc mặt của hắn xanh thêm một phần.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đố đều là tiền cả đấy

“Muốn chết hả???”

Nghe đám người Từ Kim Các nói mình còn thua thanh lâu kỹ viện, đám nữ nhân Phụng Hoàng Lâu rốt cục bùng nổ triệt để. Trong nhất thời, nào là bàn ghế bát đĩa bay tứ tung, trường hợp nhìn cực kỳ đồ sộ.

Ô Nha Bất Hắc cười lạnh một tiếng, buông lỏng nắm tay rồi tìm một cái ghế ngồi xuống tỏ ra vô cùng bàng quan, hiển nhiên là không có tính toán tham nhập chiến đấu, về phần hậu quả thế nào thì hắn cũng lười quản. Bất luận là người Phụng Hoàng Lâu đập chết người Từ Kim Các hay người từ Kim Các tiêu diệt người của Phụng Hoàng Lâu, hắn đều giữ vững chủ ý sống chết mặc bây mà ngồi xem bọn họ tranh đấu người chết ta sống.

Nói thật ra thì hắn cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình đối với Phụng Hoàng Lâu.

Lúc trước hắn thành lập Phi Điều Hội, cũng không nghĩ đến bị tên biến thái nào đó hại đến mức không chiêu mộ được người gia nhập, đúng lúc đó hai tên nhân sĩ nhảm chán quá mức ăn no rửng mỡ là Phong Khinh Lưu Vân và Hàn Nha hạ cảnh cáo không chết không ngừng đối với hắn, khiến hắn không thể không giải tán Phi Điều Hội, nơi nơi đào vong. Đến cuối cùng, dù hắn gia nhập bang phái nào cũng gặp phải trắc trở, vừa nghe đến chuyện hắn lọt vào tầm ngắm của giang hồ thứ nhất đại bang Phong Khinh Lưu Vân và Hàn Nha, dù là ai cũng không nguyện ý vì một tên tép riu không đáng kể lại phải khai chiến với bang phái đứng đầu.

Đến sau này, chỉ có Phụng Tiêu Ngâm chịu thu nạp hắn. Cho nên hắn ở lại Phụng Hoàng Lâu, đơn giản chỉ vì chút tình nghĩa đối với Phụng Tiêu Ngâm mà thôi. Nhưng đám vịt bầu lấm mồm lấm miệng trong Phụng Hoàng Lâu thì một chút hảo cảm nhỏ nhoi cũng không muốn có.

Bên này là nồi bát muối chậu bay bay, bên kia Thịnh Thế không thể ngồi yên nữa rồi. Cô quả thật muốn kiếm chút tiền bồi thường như Tịch Thành nghĩ, huống chi tiền bồi thường của Phụng Hoàng Lâu thì cô càng có hứng thú.

Nói lại cũng lạ, không biết vì sao cô lại thấy Lâu chủ Phụng Hoàng Lâu là Phụng Tiêu Ngâm thật chừng tai gai mắt. Thậm chí giữa hai người chưa từng phát sinh xung đột, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương đã cảm nhận được hai người nhất định sẽ trở thành đối thủ một mất một còn.

Lúc vừa mới bắt đầu cô còn đếm từng thứ từng thứ một, bây giờ toàn bộ Thịnh Thế Lâu Thai bị làm cho loạn từng پہلو cả lên rồi, sau này cô muốn tiếp tục làm ăn buôn bán thế nào đây? Hơn nữa cục diện quá mức hỗn loạn, căn bản là cô không thể nào đếm hết số lượng những thứ đã bị phá hỏng. Làm bà chủ, thời điểm nên ngăn cản thì cô phải kiên quyết ngăn cản.

“Hư Hoa Ngộ! Ngăn cản bọn họ lại cho tôi!” Thịnh Thế gian nan tránh được một chiếc gậy tập kích mình, hô lớn với tên người chơi làm tiểu nhị cao cấp mà Tịch Thành vừa cảm thán lúc nãy.

Hư Hoa Ngộ liếc nhìn Thịnh Thế một cái, bộ dáng có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà cắn răng thì vẫn cắn, nghiêng răng vẫn nghiêng, nhiệm vụ mà bà chủ giao cho hắn vẫn phải hoàn thành. Ai bảo hắn bị cô mỹ nữ tham tài lười nhác thích phô bày giàu sang, tính cách ác liệt này cứu làm chi, rồi còn bị lừa làm tiểu nhị nữa chứ? Hợp đồng cũng đã ký, hắn còn có thể làm gì nữa đây? Ai bảo hắn là người bất cần không có bất cứ đòi hỏi nào đâu?

Nhưng mà làm tiểu nhị cấp cao ở đây cũng không có gì là không tốt, ít nhất tình cảm bị tổn thương cũng đã được xoa dịu không ít. Không cần phải mỗi ngày khổ sở khi nhớ đến người kia, xét theo một ý nghĩa khác, tuy hắn bị người lừa dối lên nhằm thuyền giặc nhưng vẫn là có lợi cho hắn. Huống chi cô chủ nhiều tiền quá nên đốt bớt này của hắn đãi ngộ hắn cũng không tệ, rượu ngon cũng cấp đủ, chuyện này đối với người thích thưởng thức rượu ngon như hắn mà nói chính là một chuyện rất rất đẹp.

Một khi đã như vậy, tự nhiên hẳn cũng không chần chờ gì thêm nữa, kiếm quang chớp lên, người chết cả loạt. Hơn nữa, lấy tâm tư nặng nề mà hành sự, hẳn ưu tiên xử lý người của Phụng Hoàng Lâu trước.

Hur Hoa Ngộ vừa ra tay, người của Từ Kim Các và Phụng Hoàng Lâu đều ngừng lại, đồng loạt nhìn về phía Hur Hoa Ngộ.

Bởi vì hai bên dừng tay, Hur Hoa Ngộ không cần lãng phí sức lực thêm nữa, hẳn hai tay ôm kiếm đứng ở cách đó không xa, tựa như ‘Thần giữ cửa’.

“Bà chủ Thịnh Thế có ý gì đây?” Một nữ nhân bên phía Phụng Hoàng Lâu dẫn đầu gây khó dễ.

“Có ý gì sao? Hai bên mấy người tùy ý ra tay quá nặng ở Thịnh Thế Lâu Thai của ta, như vậy có phải mấy người cảm thấy Thịnh Thế ta như người chết mà thích làm gì thì làm phải không?” Một thân quân áo thêu tơ vàng Thịnh Thế chậm rãi đi đến chỗ ‘chiến trường’.

“Huống chi, Bang chủ nhà mấy người không nói cho mấy người biết Thịnh Thế ta chán ghét nhất là Phụng Tiêu Ngâm sao, thân là người của Phụng Hoàng Lâu mà lại dám bước chân vào cửa Thịnh Thế Lâu Thai, chứ vị quả nhiên thật can đảm!” Thịnh Thế mị hi mất, thưởng thức một đồng lớn tiền bạc trên tay.

“Hừ! Chi là một cái tửu lâu nho nhỏ, còn không đáng để Phụng Hoàng Lâu để vào mắt. Nói cho cô hay, chúng tôi đến nơi này ăn cơm đó là cho cô mặt mũi, đừng nghĩ chút mặt mũi đó lại có thể lên mặt!” Lại một nữ nhân kêu gào.

Thịnh Thế cười lạnh, tuổi thoát nhìn không lớn nhưng tính cách thì không nhỏ chút nào.

“Hur Hoa Ngộ, giáo huấn cô ta cho tôi! Giáo huấn xong tôi sẽ tăng lương cho anh~~” Thịnh Thế trừng mắt nhìn Hur Hoa Ngộ, bắt đầu tiến hành lợi dụ.

Hur Hoa Ngộ quay đầu đi chỗ khác, coi như mình chưa nhìn thấy gì cả. Trên thực tế đây cũng không phải là lần đầu tiên. Mỗi một lần cần hẳn làm việc đều nói sẽ tăng lương, lương quả thật có tăng, nhưng cuối cùng cô ta cũng thông qua đủ loại lý do mà cắt xén trở về, thật sự không có chút động lực nào để người ta động thủ cả.

Thấy biểu cảm của Hur Hoa Ngộ, Thịnh Thế tức đến nhe răng trợn mắt, trong lòng đã sớm dùng mười đại khổ hình thời Mãn Thanh để chiêu đãi hẳn, nhưng mà có làm vậy cũng không đủ khiến cô hết giận.

Nếu như thế, Thịnh Thế cũng không cần hẳn làm chi nữa, tự mình động thủ cho rồi. Tuy rằng cô không được tính là tuyệt đỉnh cao thủ gì cả, nhưng ít ra cũng không phải hạng xoàng, chiêu đãi đám nha đầu Phụng Hoàng Lâu không biết tốt xấu này hẳn là không có vấn đề gì.

Vì thế, trong lúc Hur Hoa Ngộ còn đang thờ dài, không phụ sở vọng, Thịnh Thế đã ra tay.

“Leng keng leng keng leng keng!”

Một đồng lớn tiền đồng được ném ra như thể đó không phải là tiền vậy, đám người Phụng Hoàng Lâu còn bị xử lý mất mấy đứa.

Thịnh Thế giống như phát nghiện, tiền bạc tiền đồng trong tay cứ thế mà bay ra ngoài, mặt mày hưng phấn giống như cô ấy đã tìm được món đồ chơi thú vị, thoát nhìn có chút hường thụ.

Hur Hoa Ngộ xem như bị đánh bại, mỗi một lần hẳn bãi công thì kết quả đều là người này lại tát tiền như tát nước, thật sự làm làm cho hẳn tiếc đứt ruột. Đó đều là tiền cả đấy, nếu đổi thành rượu thì phải uống rất lâu mới hết đó có biết không! Không có biện pháp, xem ra hẳn phải ra tay ngăn cản tên phá của này tiếp tục ở đây động kinh.

Vì thế ngay sau đó, Hur Hoa Ngộ đã xuất hiện trước mặt Thịnh Thế, không chút do dự kéo Thịnh Thế đang “choi” đến hưng trí bùng bùng ném vào sau quầy, sau đó ra lệnh cấm, nếu cô còn dám chà đạp tiền không thương tiếc như vậy nữa thì hẳn sẽ nguyên rửa cô cả đời kiếm không ra được đồng nào nữa.

Đối với kẻ yêu tiền như Thịnh Thế mà nói, đây quả thực chính là lời nguyên rửa ác độc nhất trên đời. Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Hur Hoa Ngộ lúc này, Thịnh Thế không thể nào không từ bỏ thú vui mới kiếm được. Hẳn là tên tiểu nhị cao cấp khó khăn lắm cô mới lừa được, nếu làm hẳn giận hẳn đi mất thì cô lỗ rồi.

Nhưng mà cô thật sự không cam lòng! Cô thật muốn giết sạch đám Phụng Hoàng Lâu ở đây, mỗi người giảm một cấp nhất định khiến Phụng Tiêu Ngâm phải xanh mặt. Chỉ tưởng tượng đến biểu cảm của ả ta thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy vui sướng.

Bên này Hur Hoa Ngộ ngăn cản triệt để con đường phá sản của Thịnh Thế, bên kia chợt nghe có người nói: “Đám người này đều là một đám ngu hết cả sao. Vì mâm bánh bao sủi cào mà đánh nhau, đầu bị cửa kẹp hết rồi hả? Đây có cái gì đáng để tranh luận chứ? Quyết đoán là mì sợi ăn ngon nhất!”

Tịch Thành nghe cái giọng này đã biết ngoài tên Tiêu Lãnh sợ thiên hạ không loạn ra thì chẳng còn ai khác, lời này nhất định dùng nội lực để nói, bằng không không có khả năng có thể nghe được rõ ràng trong tình huống lộn xộn lúc này.

Người của Phụng Hoàng Lâu đã ghen một bụng tức, ngày hôm nay đúng là xui xẻo đến cực điểm. Tuy rằng tình huống hiện tại của Từ Kim Các cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, nhưng mà bởi vì mục đàn bà thói Thịnh Thế cứ nhắm vào Phụng Hoàng Lâu nên không cần đoán cũng biết bên Phụng Hoàng Lâu tổn thất nghiêm trọng hơn.

Đám người này vốn đang nổi nóng, giờ lại có người có mặt không trông chọn ngay lúc này để khiêu khích, nếu không đánh hẳn đến mẹ hẳn cũng nhận

không ra được con mình thì không thể nào giải được nỗi hận trong lòng bọn họ.

Cho nên một người tuổi cũng không lớn lắm trong đám nữ nhân tranh luận khi này hung tợn quay đầu lại, thẳng tay vung một quân cờ về phía Tiêu Lãnh.

Không phải Tiêu Lãnh không có phòng bị trước, nhưng mà vì người này ném quá bất ngờ dọa hấn nhảy dựng, dù vậy Tiêu Lãnh cũng không phải vô dụng, hấn vung tay áo hất quân cờ văng ra ngoài, tuy nhiên trên tay áo hấn cũng để lại một cái lỗ nhỏ nhỏ bằng đúng kích cỡ quân cờ này. Tiêu Lãnh cắn răng oán hận, đây là bộ quần áo hấn mới mua đó!

Đáng đời! Ai bảo ông rảnh rồi sinh nông nổi! Tịch Thành có một chút âm thầm vui sướng khi hấn gặp họa. Cô cảm thấy, làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, nếu không nhân lúc Tiêu Lãnh không vui mà cười phụ họa cho hấn quả thật là có lỗi với chính mình!

Nhìn Tịch Thành cười vui vẻ, Tiêu Lãnh cũng mặc kệ. Trước đó bị đám thích khách Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu xử lý trước mặt bao nhiêu trà khách đã khiến hấn nghẹn khuất lắm rồi, giờ đi đến một tửu lâu khác ăn bữa cơm mà còn gặp phải con giận này, nếu giờ mà nhịn nữa thì trong lòng hấn thật sự rất khó chịu.

Vì thế hấn hét lên “Cô muốn chết sao!” liền vận khinh công nhảy xuống, dùng kiếm chĩa vào nữ nhân dung quân cờ ném hấn.

Ô Nha Bất Hắc có chút bức bối, đứng dậy chuẩn bị ngăn lại Tiêu Lãnh tấn công.

Không có biện pháp, tuy rằng hấn thật sự rất chán ghét cô gái này, nhưng cô ta là em gái của Phượng Tiêu Ngâm, nể mặt Phượng Tiêu Ngâm nên hấn không thể ngồi yên không để ý đến.

“Có ta ở đây, đừng nghĩ đến việc giết cô ấy!” Ô Nha Bất Hắc thờ dãi, tóm lại thì hôm nay cũng phải đánh một hồi thôi.

Đao vừa mới vung lên đã nháy mắt dừng lại, Ô Nha Bất Hắc lại sững sờ tại chỗ không nhúc nhích, nếu cẩn thận nhìn thì có thể thấy trên trán hấn bắt đầu toát mồ hôi, không những vậy, sau lưng cũng bị mồ hôi thấm ảm.

Bởi vì hấn nghe được một giọng nói hấn không thể nào tưởng được.

Giọng nói sâu kín vang lên: “Tốt nhất anh vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Hấn có thể nghe ra được, ngữ khí của người này tương đương bình tĩnh.

Ô Nha Bất Hắc ngẩng đầu tìm kiếm, khi ánh mắt dời đến một vị trí thì một khuôn mặt hấn đã không thể nào nhớ rõ ràng giờ đây đột nhiên xuất hiện trước mắt hấn. Bao nhiêu đêm nằm mơ, khuôn mặt này đều sẽ xuất hiện trong giấc mơ của hấn, tuy có chút mơ hồ nhưng lại khiến hấn tìm đập liên hồi, mộng mị mà vẫn không thể nào tỉnh lại.

Hấn nhớ rất rõ ràng, vì một con BOSS ở Tân Thủ thôn, hấn đã giết cô gái này 72 lần, vậy mà vẫn không thể nào khiến cô thỏa hiệp. Không chỉ như thế, việc này còn kích thích dẫn đến phương thức phản kháng kịch liệt nhất.

Người chết là cô ấy, kẻ giết người là hấn. Ấy vậy mà hấn lại là người bị ác mộng tra tấn suốt hai năm trời.

Nguyên bản hấn cũng thấy có chút sợ hãi, cảm thấy mình có lẽ gặp phải 1 người điên mà thôi nên cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng mà có câu tục ngữ là, lòng hiếu kỳ có thể hại chết một con mèo, quả thật không sai chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ta cũng không phải người để ý đến thân phận

Cũng có lúc hấn sẽ nhớ đến con người tuyệt liệt đã bị hấn giết đến 72 lần kia. Trước đó, hấn chưa từng thử qua độ đau đớn cao nhất 80%, nên khi thấy Tịch Thành làm như vậy, hấn đã nghĩ rằng có khi 80% độ đau đớn cũng chẳng thống khổ như hấn tưởng tượng đâu. Vì vậy hấn tò mò điều chỉnh độ đau đớn lên mức cao nhất, không nghĩ tới, khi hấn bị một con Hồ Răng Kiếm chụp chết, sự đau đớn thống khổ chỉ trong nháy mắt đó lại khiến hấn cả đời cũng không thể nào quên được. Cũng từ đó về sau, con ác mộng của hấn chưa từng dừng lại.

Một lần, chỉ duy nhất một lần, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, sự đau đớn đã có thể khiến hấn cả đời không thể nào quên được, vậy thì 72 lần sẽ ra sao? Cô gái bị hấn giết nhiều lần như vậy còn ương ngạnh điều chỉnh độ đau đớn cao nhất ấy sẽ có cảm nhận như thế nào đây?

Hấn đã không thể nào nhớ rõ hình dáng của cô gái ấy, nhưng bất luận như thế nào hấn cũng không thể quên được nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng và ánh mắt thâm thúy đến đáng sợ của cô gái ấy. Mỗi một đêm, mỗi lần gặp ác mộng, sự tỉnh mạch trong đôi mắt đó khiến hấn không thể cự quấy. Hấn muốn né tránh ánh mắt ấy, nhưng hấn giống như bị thứ gì đó vô hình định trụ, tránh không được, chạy cũng không thoát, chỉ có thể nhìn thẳng vào. Cho đến khi toàn thân sồn gai ốc, hấn vẫn không thể nào thoát khỏi con ác mộng.

Hai năm, tròn hai năm trời, mỗi một đêm hấn đều sẽ gặp ác mộng như thế.

Hắn đã từng tìm kiếm Tịch Thành. Hắn muốn trả lại món nợ 72 lần chết, bắt luận cô ấy trả thù cũng được, đánh chửi cũng tốt, chỉ cần cô ấy có thể tha thứ thì cái gì hắn cũng có thể làm được. Chỉ cần hắn không phải tiếp tục chìm trong cơn ác mộng đáng sợ đó lần nữa, bất kể là cái gì hắn đều nguyện ý nếm trải.

Giấc mộng đó, thật sự là đáng sợ.

Thế nhưng, trong suốt hai năm, hai mươi bốn năm trong trò chơi, Tịch Thành giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không có chút tin tức nào. Hắn thậm chí đã tuyệt vọng.

Bây giờ, khi lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt đã trở nên xa lạ này, hắn biết người hắn tìm kiếm bấy lâu nay đã xuất hiện.

"Ha ha." Tịch Thành khẽ cười một tiếng, vận khinh công vượt qua lan can lầu hai "bay" xuống dưới, trang phục trên người bởi vì có gió thổi vào đột ngột nên biến ảo màu sắc, ống tay áo thật rộng cũng bị thổi bay phát phới, bộ hoa phục màu tuyết trắng nhẹ nhàng phiêu dật, nhảy mắt khiến Tịch Thành giống như tiên nữ giáng trần.

Đầu ngón chân vừa chạm đất, Tịch Thành xoay người một cái rồi đứng vững trên mặt đất chỗ đối diện với Ô Nha Bất Hắc, tay áo bay bay cũng dần yên ổn lại.

Trong chớp mắt đó, Ô Nha Bất Hắc thất thần.

Đương nhiên, người hồi xưa bị hắn vây giết ở Tân Thủ Thôn chỉ mặc một bộ đồ vải của người mới. Có xinh hay không, có đẹp hay không cũng chẳng ai để ý đến. Lúc này, khi Tịch Thành lần nữa xuất hiện trước mặt hắn đã hoàn toàn không giống với Tịch Thành ngày xưa.

Bắt luận là bề ngoài hay thực lực, hắn đã không còn cách nào chạm tới.

Nếu bàn về tướng mạo, Tịch Thành cũng không phải là người đẹp nhất. Chưa cần tính tới giang hồ đệ nhất mỹ nữ Cô Cầm, Phượng Tiêu Ngâm cũng chẳng thua kém Tịch Thành. Hơn nữa với công năng trang điểm trong trò chơi, nhắm mắt tùy tiện chọn đại lấy một người đều cũng xinh đẹp cả mà. Với nhan sắc của Tịch Thành thì cùng lắm cũng chỉ xếp ở tầm trung thôi.

Lý do Ô Nha Bất Hắc thất thần phần lớn là do không phòng bị trước và phương thức Tịch Thành "lên sân khấu". Công của bộ Hoa Quang cũng không thể không tính đến. Hơn nữa, Tịch Thành đặc biệt mê trâm cài tóc và hoa tai, mỗi ngày thay đổi một bộ cũng đủ khác biệt.

Ngay cả chính bản thân Tịch Thành cũng đã từng cảm thán, trang điểm đúng là một môn nghệ thuật thần kỳ.

Về võ công, ngày xưa đối mặt với hắn, Tịch Thành không có khả năng đánh trả, vậy mà giờ đây, cô đã biến thành nhân vật mà hắn phải nhìn lên. Thật sự là giang sơn thay đổi, phong thủy luân chuyển, không ai có thể đoán trước được.

"Tịch Thành... Điện Hạ...?" Ô Nha Bất Hắc thử mở miệng thăm dò.

"Ha ha, gọi Tịch Thành là được rồi, ta cũng không phải loại người để ý thân phận." Tịch Thành liếc nhìn Tiêu Lãnh ở cách đó không xa, nhìn thấy anh đã giải quyết xong em gái của Phượng Tiêu Ngâm thì cô mới quay sang nhìn Ô Nha Bất Hắc: "Ô Nha huynh đã lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ." Tịch Thành cười rất xán lạn.

"Ha ha! Cuối cùng cô cũng chịu xuất hiện!" Ô Nha Bất Hắc cười lớn một tiếng, trong tiếng cười hình như có một chút giải thoát, hắn nhìn Tịch Thành nói: "Nếu Điện Hạ muốn báo thù thì cứ động thủ, tôi sẽ không hoàn thủ."

"Báo thù? Giữa ta và anh có thù oán gì?" Tịch Thành tỏ ra thắc mắc không hiểu, khiến Ô Nha Bất Hắc căng thẳng sắp cắn nát cả hàm răng.

"Điện Hạ đừng nói với tôi là cô đã quên mối thù ở Tân Thủ Thôn rồi chứ?" Ô Nha Bất Hắc lấy lại bình tĩnh cười. Nếu cô đã xuất hiện, có thể cuộc sống của hắn sẽ được giải thoát.

"Tân Thủ Thôn? Chuyện này đương nhiên ta không quên. Nhưng sao lại có thù hận gì ở đây?"

Thấy Ô Nha Bất Hắc định nói gì đó, Tịch Thành không cho hắn cơ hội mà tiếp tục nói: "Năm đó là do tài nghệ ta không bằng người, chẳng thể trách ai được. Từ ngày bước chân vào giang hồ này, ta đã chuẩn bị sẵn giác ngộ cho bất cứ tình huống xấu hay bi thảm nào. Chuyện năm đó kết thúc vào năm đó, chuyện hôm nay hôm nay tính. Nếu có thù oán, ta đã báo xong từ lâu rồi." Nói đến đây, Tịch Thành nhìn Ô Nha Bất Hắc thật sâu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý: "Nhìn bộ dáng này của Ô Nha huynh, xem ra hai năm qua anh sống không được tốt cho lắm."

Ô Nha Bất Hắc không khỏi run lên, tim đập nhanh hơn, không lẽ, cô ấy đã sớm biết mình bị ác mộng ám ảnh suốt hai năm ròng? Nếu như vậy thật, người này quá đáng sợ.

Lúc này với Ô Nha Bất Hắc, Tịch Thành đang đứng trước mặt hắn nghiễm nhiên trở thành một con quái vật cần người. Từ lâu cô đã đứng ở độ cao hắn không có cách nào với tới, có thể cả cuộc đời này khoảng cách ấy vẫn không thay đổi.

Mà báo thù hay là hoàn mệnh, từ lâu đã không phải do hắn quyết định. Chỉ cần Tịch Thành không muốn báo thù năm đó, cái mạng này của hắn không thể giao cho bất kì kẻ nào khác.

Tịch Thành không phải thầy bói, lại càng không phải thần thông quảng đại, cô đương nhiên không có khả năng biết được chính xác Ô Nha Bất Hắc bị dấn vật suốt hai năm qua. Chẳng qua là do năm xưa cô đã từng dùng ánh mắt này nhìn "cha nuôi" của mình, và chính ánh mắt này đã khiến người đàn ông đó hoàn toàn bị đẩy vào vực sâu ác mộng. Vì có tấm gương người đi trước, cô mới có thể liên tưởng được, có lẽ trong hai năm qua, cuộc sống của Ô Nha Bất Hắc cũng không dễ chịu lắm.

Nhưng mà cũng giống như lời cô nói, chuyện năm đó kết thúc vào năm đó, chuyện hôm nay hôm nay tính, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, hai chữ báo thù căn bản đã trở nên vô nghĩa. Từ sau khi bị Ô Nha Bất Hắc giết bảy mươi hai lần, cô chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ tìm đến hắn để báo thù. Bởi vì, so sánh với bảy mươi hai lần chết đó, một đao của Tiểu Dương mới chính là nỗi đau thấu tim.

Em gái Phượng Tiêu Ngâm đã trở về ôm ấp điểm Phục Sinh, Ô Nha Bất Hắc tự nhiên cũng không kịp làm gì nữa. Khiêm mình mà nói, cũng may là không kịp, nếu không hắn cũng không thể làm được gì trước mặt Tịch Thành.

Hai năm trước, giữa bọn họ cách biệt rất lớn, giết Tịch Thành không tốn sức chút nào. Hai năm sau, cách biệt giữa bọn họ vẫn rất lớn, chỉ là hôm nay Tịch Thành muốn giết hắn cũng chỉ cần đến một giây là đủ.

Mặc dù Trường Kiếm Thiên Nhai chỉ là một trò chơi nhưng trong trò chơi này phần lớn dựa vào cảm giác. Thực lực chênh lệch quá lớn, kẻ yếu cũng tốt kẻ mạnh cũng được, trong lòng mỗi người đều biết bản thân đang ở vị trí nào.

Ngay lúc vừa nhìn thấy Tịch Thành, Ô Nha Bất Hắc đã biết rõ, hôm nay ở trước mặt Tịch Thành, đến tư cách xuất thủ hắn cũng không có.

Chênh lệch giữa vũ khí trung giai và vũ khí cao giai, thêm sự chênh lệch giữa võ công trung giai và tuyệt học

Khoảng cách này không thể nào vượt qua được!!!

Hiện tại hắn đang nghĩ sau khi trở về sẽ khuyên giải Phượng Tiêu Ngâm ra sao, bất luận như thế nào, hắn không thể để cô trở thành kẻ địch với Tịch Thành, tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra!

Hắn hiểu Phượng Tiêu Ngâm, đã tâm thì có nhưng tài năng không đủ.

Giữa cô ta và Tịch Thành, cũng giống như Hoàng Hậu và Võ Tắc Thiên.

Võ công, tâm tư, tàn nhẫn, quyết tuyệt, nhân duyên, khí phách...

Phượng Tiêu Ngâm, thua hoàn toàn!

Thế nhưng, cũng bởi vì hắn hiểu tính cách của Phượng Tiêu Ngâm, hắn mới biết được cách đối nhân xử thế của cô ta, cô ta nhất định sẽ không để em gái mình chết vô ích trong tay kẻ khác, phương pháp hữu hiệu nhất là dùng toàn lực lượng Phượng Hoàng Lâu truy sát Tịch Thành.

Nhưng không thể được!

Qua nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ cảm thấy bất lực trước mặt ai như với Tịch Thành. Hắn có thể đoán được, nếu Phượng Tiêu Ngâm chọc giận Tịch Thành, kết cục của cô có thể sẽ thảm thối gấp trăm lần hắn.

Dù sao thì chiến tranh giữa phụ nữ vẫn đáng sợ nhất.

Hậu quả như thế nên hắn nhất định phải ngăn cản. Bất luận dùng phương pháp nào hắn cũng phải ngăn cản cho bằng được!

Ô Nha Bất Hắc nhủ mảy, trong lòng càng cảm thấy bất an. Hắn không biết cảm giác của hắn đối với Phượng Tiêu Ngâm là gì, có lẽ một chút thích, có thể là cảm kích. Nhưng, hắn có thể khẳng định một điều, hắn không muốn Phượng Tiêu Ngâm bị hủy hoại trên tay Tịch Thành. Nhận biết bao nhiêu dấn vật như vậy, chỉ một mình hắn thôi cũng đủ rồi.

"Nếu Điện Hạ không có chuyện gì nữa thì tôi xin đi trước. Vẫn câu nói kia, nếu Điện Hạ muốn báo thù thì cứ đến tìm tôi, tôi tuyệt đối không đánh trả." Ô Nha Bất Hắc vẫn luôn lo lắng Phượng Tiêu Ngâm bị kích động nên muốn rời khỏi đây thật nhanh.

Hắn hiểu rất rõ bản chất chuyên gây họa của Phượng Dịch Liễu, bị Tiểu Lãnh giết đơn giản như vậy thì cô ta nhất định sẽ nuốt không trôi cục tức này. Bây giờ nếu cô ta chạy về thêm nắm thêm muối khóc lóc kể lể trước mặt Phượng Tiêu Ngâm thì sẽ lớn chuyện lớn. Nhất định phải ngăn cản trước khi Phượng Tiêu Ngâm nổi trận lôi đình. Vì vậy Ô Nha Bất Hắc không muốn nói nhiều nữa, nhanh chóng xoay người rời đi.

"Đứng lại!"

Thấy Ô Nha Bất Hắc chuẩn bị cuốn gói rời đi, Thịnh Thế lo lắng hét lên.

"Bà chủ Thịnh Thế còn có chuyện gì nữa?" Ô Nha Bất Hắc vì sốt ruột nên trong lời nói cũng có chút bất thiện.

"Hừ! Còn chuyện gì nữa? Đập phá Thịnh Thế Lâu Thai của ta xong rồi muốn phui mông rồi đi sao, anh không thấy quá đáng à?"

Ô Nha Bất Hắc nhủ mảy, Thịnh Thế không để ý hắn mà nói tiếp: "Lần này các người và Từ Kim Các đấu đá giải quyết ân oán các nhân ở Thịnh Thế Lâu Thai của ta, phá hoại tổng cộng 13 cái bàn, 27 cái ghế, một số chén bát mâm đĩa. Hủy hoại hai cái đèn treo, tay vịn cầu thang có một đoạn bị hỏng

cần trừng tu, đánh bị thương 4 tiểu nhị nên phải tiền thuốc men, phí tổn thất tinh thần cũng đừng mơ thoát được. Khách bị hù chạy, có 36 bàn chưa trả tiền, hơn nửa quầy rồi khách khác dùng cơm, phá hủy danh dự từ lâu của ta nghiêm trọng cũng phải bồi thường. Đàng ra Phụng Hoàng Lâu và Từ Kim Các mỗi bên chịu một nửa, sáu ngàn hai trăm bốn mươi lượng. Nhưng vì Phụng Hoàng Lâu là bên gây sự trước nên Từ Kim Các giảm bớt một ngàn lượng, Phụng Hoàng Lâu phải bồi thường thêm một ngàn lượng. Nói cách khác, Ô Nha Bất Hắc Phó Lâu chủ, mời bồi thường bảy ngàn hai trăm bốn mươi lượng, bồi xong ngài có thể đi." Nói xong, Thịnh Thế quay sang nói với đám người Từ Kim Các: "Các người cũng vậy, năm ngàn hai trăm bốn mươi lượng, trả xong có thể đi!"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Huyết Y Tiên Tử - Tàn Tình

Tịch Thành thăm toát mồ hôi, cô nghĩ so với Thịnh Thế thì Tiêu Lãnh thật sự là quá mức lương thiện, một cái bàn 50 lượng bạc cũng chỉ là bữa ăn sáng, xem người ta kia, động một cái đã kết nợ đến vạn lượng rồi!

Ô Nha Bất Hắc đang vội nên nói chuyện cũng mang theo chút lo lắng: "Trên người tôi hiện tại không có nhiều tiền như vậy, chờ tôi quay lại đây sẽ hai tay dâng đủ không thiếu một xu!"

"Ha ha, nếu là người khác thì được, nhưng người của Phụng Tiêu Ngâm thì không thể cho nợ! Nếu không có tiền thì bảo Phụng Tiêu Ngâm tự mình mang tiền chuộc đến đây, bằng không thì các người cứ ngoan ngoãn "nghỉ ngơi" tại chỗ này!" Thịnh Thế không khách khí cự tuyệt yêu cầu của Ô Nha Bất Hắc.

Mặt mũi của Phụng Tiêu Ngâm, có điên mới chừa lại cho cô ta!

Ô Nha Bất Hắc thăm cấn răng, nhưng giờ hắn cũng không có cách nào khác. Hắn đương nhiên biết Phụng Tiêu Ngâm và Thịnh Thế không hợp nhau, nếu không phải tại trò hề của con nhỏ Phụng Dịch Liễu chết tiết này thì có đánh chết hắn cũng không tới Thịnh Thế Lâu Thai tự tìm mất mặt!

Về phần bảo Phụng Tiêu Ngâm tự mình mang tiền đến chuộc? Đùa sao?! Chỉ một Thịnh Thế Lâu Thai, Phụng Hoàng Lâu ngạo nghễ không sợ, nhưng vấn đề ở chỗ là, ngay tại Thịnh Thế Lâu Thai này đây có một nhân vật siêu siêu siêu cấp kinh khủng Tịch Thành Điện Hạ! Nếu để Phụng Tiêu Ngâm đến đây, tuyệt đối là đưa dê vào miệng cọp, có đến không có đường về!

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể thở dài nói: "Bà chủ Thịnh Thế chờ một lúc, tôi logout đổi tiền." Còn không chờ Thịnh Thế đáp lời, hắn đã biến mất tại chỗ.

Stịnh Thế cũng không sợ hắn chạy mất, dù sao logout ở nơi nào thì login nhất định cũng sẽ ở đó. Nếu là ở nơi đã ngoại hoang vu, cô có thể vì chờ không được mà buông tha, nhưng đây là nhà hàng của cô, cô mới là lão đại, ai cũng đừng mơ trốn thoát!

Hiển nhiên Ô Nha Bất Hắc không ngu đến mức lúc này dùng phương pháp logout để chạy trốn, trừ khi hắn muốn xóa sổ tài khoản Ô Nha Bất Hắc này. Quả nhiên không bao lâu sau, Ô Nha Bất Hắc login. Sau khi giao cho Thịnh Thế bảy ngàn hai trăm bốn mươi lượng, hắn liếc nhìn Tịch Thành một cái rồi vội vã rời đi.

Kỳ thực hắn đau lòng lắm chứ! Hai tháng tiền tiêu xài của hắn đó! Dù cho gió gia cảnh nhà hắn cũng ở tầm trung đẳng thì số tiền này cũng làm hắn tiếc đứt ruột!

"Tên vừa rồi chính là người giết cô năm đó?" Không biết từ lúc nào Tàn Dạ đã đi đến bên cạnh Tịch Thành.

"Ừ." Tịch Thành thẳng thắn gật đầu.

"Thật xin lỗi, năm đó tôi không giúp được gì. Sau khi xem video trên diễn đàn tôi mới biết đã xảy ra chuyện như vậy." Phong Khinh Lưu Vân có chút áy náy.

Dù sao lúc đó vật phẩm tuôn ra từ Boss phần lớn về anh, Tịch Thành chỉ giữ lại mấy thứ không đáng kể, không nghĩ đến anh không gặp phải chuyện gì, ngược lại Tịch Thành lại bị họa sát thân. Phần nộ, anh chỉ có thể tuyên bố cùng Phi Điều Hội không chết không ngừng, coi như bồi thường một phần cho những chuyện Tịch Thành gặp phải.

"Wahh, soái ca!"

Tịch Thành đang muốn nói gì đó để Phong Khinh Lưu Vân thấy thoải mái hơn thì nghe thấy Thịnh Thế ở bên kia kêu lên. Nhìn về mặt mê trai của Thịnh Thế, mọi người lập tức choáng váng, bắt đầu hoài nghi Thịnh Thế Lâu Thai có phải là kỹ viện đội lốt từ lâu hay không.

Stịnh Thế không thèm quan tâm về mặt của mọi người, nhanh chóng lên đến bên cạnh Tàn Dạ: "Lão nương ta thích nhất là băng sơn soái ca. Soái ca, cười một cái đi nào!"

Khóe miệng Tàn Dạ hơi giật giật, xoay người sang chỗ khác không để ý đến kẻ tâm thần ở trước mắt.

Thịnh Thế tiếp tục không vứt bỏ không buông tha: "Soái ca cười một cái đi mà, tuy rằng băng sơn rất cool, nhưng cười một cái cũng rất cần thiết. Anh chưa từng nghe qua câu nói này sao? "Cười một cái trẻ lại mười năm, cho nên chỉ cần nhếch miệng đã có thể trẻ được mười tuổi luôn đó!"

Tàn Dạ tiếp tục xoay mặt không để ý tới.

"Soái ca! Soái ca! Ai nha, soái ca đừng xấu hổ mà, lão nương sẽ yêu thương anh thật nhiều!" Thịnh Thế nháy mắt biến thành nữ dâm ma.

Tàn Dạ vẫn không để ý, nhưng Tịch Thành phát hiện, ngón tay hắn không tự kìm chế mà nắm chặt chuỗi kiếm hơn.

Thấy Tàn Dạ không chịu nhìn mình, Thịnh Thế cười híp mắt chỉ vào anh mà uy hiếp: "Nếu anh vẫn không chịu mở miệng, lão nương sẽ hô lớn bị anh sàm sỡ! Anh liệu mà làm!"

"Cô muốn chết sao!" Tàn Dạ liếc nhìn Thịnh Thế, xoay người rời khỏi. Đi một đoạn không xa, anh nhỏ giọng bỏ lại một câu như thế.

Những người khác có thể không nghe thấy, nhưng người có ngũ cảm cường đại như Tịch Thành thì cô lại nghe rõ mồn một.

Nhìn bộ dáng muốn phát điên mà còn làm bộ bình tĩnh không gì sánh được của Tàn Dạ, Tịch Thành há hê ngậm, quả nhiên vô quyết dày có móng tay nhọn. Đến mặt than Tàn Dạ còn bị chọc tức đến nói thô bạo, có thể thấy bản lĩnh của Thịnh Thế cao đến mức nào.

Mà Hư Hoa Ngộ đã sớm giữ khoảng cách với Thịnh Thế, dường như muốn nói cho mọi người biết, "tôi không biết người này! Thực sự không biết!"

"Không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước, còn phải quay về sự môn giao nhiệm vụ." Hàn Nha chào hỏi trước khi rời đi.

"Tôi đi với cậu." Phong Khinh Lưu Vân gọi Hàn Nha lại, xoay lại nói với Tịch Thành: "Lúc rảnh rồi ghé qua Phong Khinh Sơn Trang chơi một lúc."

Tịch Thành gật đầu.

Vũ Khuynh Thành, Hoa Tường Dung cũng lần lượt rời đi, nói là muốn làm nhiệm vụ môn phái. Mà Tàn Dạ sớm đã bị Thịnh Thế dọa chạy mất dép.

"Tôi phải về Tương Dương, còn bà thì sao?" Tiêu Lãnh hỏi Tịch Thành.

"Cũng vậy, lát nữa định đến Phi Cấp Lâu tra chút tình báo. Cùng đi thôi." Tịch Thành nhớ đến chuyện trước đó, quyết định tra một chút cho rõ ràng.

"Được."

Tịch Thành thanh toán, Tiêu Lãnh và Thương Thiên gọi thêm một đồng thức ăn đặc sản đóng gói mang đi. Cứ như vậy ba người về đến Tương Dương.

Tương Dương. Tổng bộ Phi Cấp Lâu.

Vạn Sự Tri thấy Tịch Thành đến, cười hỏi: "Thế nào? Lưỡng Sinh Hoa lấy được chứ?"

Tịch Thành cũng gật đầu, cười nói: "Lấy được. Còn phải đánh một trận với đám người Tiêu Tương Vũ Hề. Đến cuối cùng mới phát hiện, tên băng sơn Tàn Dạ vì Tiêu Tương Vũ Hề mới nhờ ta đi lấy Lưỡng Sinh Hoa, mà Lưỡng Sinh Hoa cũng là do ta cướp được từ trên tay Tiêu Tương Vũ Hề, sau đó phải trả lại cho anh ta. Đơn giản là lãng phí thời gian lãng phí cảm tình!"

"Ha ha, tên Tàn Dạ này cũng thật là đáng yêu, nói thôi cũng không rõ ràng!" Vạn Sự Tri há hê cười.

Tịch Thành chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thế nào? Lần này đến cần tin tình báo sao?" Vạn Sự Tri biết Tịch Thành đến đây ắt hẳn là có điều gì đó muốn tìm hiểu.

"Có tin tình báo cụ thể về Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu không?" Tịch Thành quyết định trước tiên cứ hỏi thăm một chút tin tức của tổ chức này.

"Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu là bang phái do người chơi sáng lập thời kì đầu, chắc là trong số những người tiến vào cùng khoảng thời gian với cô. Nhưng trên thực tế, qua nhiều năm như vậy, Lâu chủ Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu vẫn chưa từng ra mặt, thậm chí đến tận bây giờ có rất nhiều sát thủ của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu cũng không biết được Lâu chủ của bọn họ là ai. Tôi cũng đã điều tra nhiều lần, chỉ tiếc vẫn không thu hoạch được gì. Chỉ biết là người chủ sự đại diện của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu là Chi Điểm Giang Sơn - Đường chủ Âm Đường. Đám sát thủ dưới trướng phần lớn là lấy tiền làm việc mà thôi, lòng trung thành hay những thứ đại loại thế gần như không có.

Theo như những tin tức để lộ ra bên ngoài, ở Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu ngoại trừ Lâu chủ còn bổ nhiệm một Âm Đường, Đường chủ là Chi Điểm Giang Sơn. Phía dưới chia thành sáu Phân Điện, theo thứ tự gồm Hải Lâu Điện, Điện chủ là Dẫn Tông Đường; Phiêu Mai Điện, Điện chủ Ngao Sương Mai; Cẩm Sát Điện, Điện chủ Kim Lưu Ly; Uyên Ương Điện, Điện chủ Oán Diêu Dạ; Phi Viêm Điện, Điện chủ Tinh Đậu Sơ; cuối cùng là Hàn Quang Điện, Điện chủ Nữ Cô Lộ Thái Dương. Sáu người này đều là "sát thủ vàng", mỗi người quản lý mười lăm "sát thủ bạc", mà "sát thủ bạc" quản một nhóm "sát thủ đồng", rồi "sát thủ đồng" quản lý một nhóm sát thủ phổ thông, cứ phân lớp phân tầng như vậy." Vạn Sự Tri một lượt nói hết những tin tình báo mình có được cho Tịch Thành nghe.

"Cô mới vừa nói tên Điện chủ Uyên Ương Điện là gì? Oán Diêu Dạ?" Tịch Thành nhíu mày.

"Chính là Oán Điều Dạ, là một trong sáu "sát thủ vàng" của Giang Sơn Phiêu Vũ Lâu. Vũ khí sở trường là Huyền! Hơn nữa cô ta còn tự xưng là "đệ nhất huyền công" trong [Trường Kiếm Thiên Nhai]." Dứt lời, Vạn Sự Tri cười tủm tỉm nhìn Tịch Thành.

"Ha ha, đệ nhất huyền công sao? Thú vị lắm! Dám ngang nhiên hoạt động trước mắt ta, ta không thể không bội phục sự can đảm của ả." Tịch Thành đồng dạng cũng thâm ý cười.

"Được rồi, cô có biết về "Huyết Y Tiên Tử" Tần Tinh không?" Tịch Thành lúc này mới trở lại mục đích chính.

"Huyết Y Tiên Tử Tần Tinh? Được rồi, các cô sao lại đánh nhau thế?" Vạn Sự Tri cực kì hiếu kì.

"Sao cô biết được? Tốc độ thu thập tình báo của cô có phải quá nhanh rồi không?" Tịch Thành ngạc nhiên.

"Ha ha, cái này còn cần đến tôi phải nghe ngóng nữa sao? Chẳng lẽ cô không nhìn thấy bài đăng trên diễn đàn sao?" Vạn Sự Tri đen mặt.

"Bài đăng? Bài gì?" Tịch Thành mờ mịt.

"Cô nên lên diễn đàn xem một chút, cực kì đặc sắc." Vạn Sự Tri cười có chút thô tục.

Tịch Thành không chần chờ chuyển sang chế độ diễn đàn đọc lướt qua bài đăng, rồi mặt đen vào lại trò chơi.

"Thế nào? Cảm tưởng ra sao?" Vạn Sự Tri quả nhiên hả hê cười.

"Cảm tưởng? Bách hợp* cái đầu nhà hán! Hán mới là bách hợp! Cả nhà hán mới là bách hợp!!!!" Tịch Thành oán niệm tăng vọt, đặc biệt muốn giết người giải hận.

"Ha ha." Vạn Sự Tri cười trộm.

Nhìn thấy sắc mặt Tịch Thành mỗi lúc một đen, Vạn Sự Tri biết khôn mà không tiếp tục kích thích Tịch Thành, nói: "Huyết Y Tiên Tử vốn tên là Tần Tinh, một cô gái rất đơn giản, hiền lành, thuần khiết. Không may ở chỗ cô ấy là người đầu tiên có được tuyệt học và binh khí cao giai trong trò chơi này. Nghe nói là khi cô ấy đang làm nhiệm vụ thì được một NPC sắp chết nhận làm đệ tử, đó là vật phẩm được thưởng. Nhưng mà vì cô ấy quá đơn thuần thiện lương, cho nên không có lòng phòng bị đối với bất cứ người nào bên cạnh mình. Cô ấy cho rằng việc tốt thì cùng bạn bè chia sẻ, cho nên không chút giấu giếm kể hết cho bạn bè nghe, không nghĩ tới cuối cùng lại bị chính bạn mình vây giết, cưỡng đoạt."

"Bị bạn bè phản bội, cho nên mới trở thành người thần kinh không bình thường vậy sao?" Tịch Thành cũng chỉ có thể cảm thán.

"Lúc đó, cô ta bị truy sát đến cạnh vách núi, nhìn những người từng là bạn tốt rút dao chia vào mình, trong lòng cô ta ắt hẳn rất khổ sở. Không những thế, ngay cả người cô ta yêu cũng khuyên cô giao ra tuyệt học và vũ khí. Trong nỗi tuyệt vọng, Tần Tinh đã thả mình nhảy xuống vách núi. Không nghĩ đến, số phận luôn trêu ngươi, khi Tần Tinh lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người thì đã trở thành kẻ giết người máu lạnh. Mà một Tần Tinh áo vàng yêu đời trước đó cũng đã hoàn toàn chết đi, thay vào đó là một Huyết Y Tiên Tử quần áo nhuộm máu không chút tình người. Đối với những bạn bè đã từng phản bội mình, cô ta đã giết cho đến khi họ trở về level 0, đồng thời tuyên bố sau này gặp lần nào giết lần đó, khiến cho nhiều người phải rời khỏi trò chơi vĩnh viễn. Mà lúc này, cô ta bắt đầu đột ngột đánh cướp không kiêng dè, cô ta của hiện tại cũng có thể là loại người mà trước đây cô ta coi thường nhất." Nói đến đây, Vạn Sự Tri có chút cảm khái.

"Thế người cô ta yêu thì sao?" Tịch Thành bắt đầu có chút đồng tình với Tần Tinh, hỏi.

"Lúc người đó yêu cầu cô ta giao ra tuyệt học và vũ khí, còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Tần Tinh quần bách một kiếm chém chết. Sau này không nghe đến tin tức cô ta truy sát người đó, chắc hẳn là hận thì hận nhưng không đành lòng hạ thủ." Vạn Sự Tri lắc đầu, nữ nhân luôn thật ngu ngốc.

"Chết tiết, cô có biết người đàn ông đó là ai không?" Tịch Thành cắn răng.

"Cô muốn đuổi giết hán?" Vạn Sự Tri cho rằng Tịch Thành muốn thay trời hành đạo.

Tịch Thành lắc đầu, "Không phải, ta không phải kẻ cứu thế, không có hứng thú quản chuyện người khác. Dù Tần Tinh có đáng thương cỡ nào, nếu cô ta dám động đến bạn bè của ta, ta sẽ khiến cô ta cả đời này phải sống trong ác mộng."

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng khiến Vạn Sự Tri bất an, cô cuối cùng cũng biết bộ dạng lúc Tịch Thành thật sự nổi giận là gì, tuy rằng vẫn cách xa chân tướng đến vạn dặm.

"Người đó là Hư Hoa Ngộ. Hiện tại đang làm tiểu nhị tại Thịnh Thế lâu Thai thành Dương Châu."

"Là hán?" Tịch Thành kinh ngạc, Hư Hoa Ngộ không giống người bạc tình bạc nghĩa như vậy.

Tịch Thành không khỏi bắt đầu tưởng tượng, có thể mọi chuyện thật ra phát triển theo một chiều hướng khác? Khi đó Tần Tinh bị bạn bè phản bội, trong lúc tuyệt vọng đã bắt đầu không muốn tin tưởng vào ai nữa, nên mới hiểu lầm ý hán?

Tịch Thành cũng không biết vì sao mà cô luôn cảm thấy Hư Hoa Ngộ là người tốt, tuy rằng chẳng qua đây chỉ là trực giác.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Động Thiên Nhai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.